Lloyd C. Douglas
OBSESIA
traducere de Jul. Giurgea
Editura VENUS 1991
Tiparul executat la Tipografia Ploieşti sub comanda nr. 14 011
I.S.B.N. 973 – 9024 – 14 – 9

Lloyd C. Douglas
Magnificent Obsession

Părea că de la o vreme încoace spaima celor de la spitalul Brightwood – cunoscut la Detroid şi pe o rază de zece mile împrejur sub denumirea de Clinica Hudson – ajunsese în punctul culminant. Toată lumea nu mai vorbea despre altceva, decât despre epuizarea fizică evidentă a medicului şef. t De la terasa de pe acoperişul clinicei, până la subsolul cu bucătăriile pline de larmă – bolnavii convalescenţi, instalaţi (n fotolii cu rot. le, infirmierele care duceau tăvile grele de «lineare, cu personalul intern, încălţat în pantofi cu tălpi grele de cauciuc – toţi se opreau în mici grupuri şi schimbau câteva cuvinte în şoaptă, apoi treceau înainte, ca să ducă mai departe ştirile rele: Doctorul Hudson va cădea grămadă, din pricina obli-aţiilor cu care este supraaglomerat.

Va cădea grămadă? Sigur că da! Nu mai departe decât marţea trecută, s – spune că a leşinat, în timpul unei grave operaţii chirurgicale, pe care tânărul doctor Watson, asistentul său. a trebuit s-o termine în locul lui. Partea gravă este că ziua următoare a venit din nou la spital, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Vorbede felul celor care circulau acum pe coridoarele spitalului Brightwood, oricât de bine intenţionate ar fi fost, păreau totuşi anume indicate să pricinuiască instituţiei cel mai mare neajuns, în cazul când ar fi trecut dincolo de grilajul porţilor intrării în spital. Dar ciurar fi putut să împiedice răspândirea acestor zvonuri, mai ales că din

nenorocire erau şi întemeiate!

Părea că a sosit momentul pentru a lua o hotărâre.

Doctorul Malcoim Pyle, contemporan al medicului şef, despre care colegii săi de dincoace de Allegheny vorbeau ca despre cel mai bun specialist în chirurgia abdominală, ridică sprâncenele zbârlite şi murmură ceva la urehoa lui Jennings, cinicul celibatar, care trecuse de vârsta mijlocie şi numai datorită erudiţiei sale în domeniul bacteriologici, nu fusese eliminat din Comitetul de Conducere al spitalului, din cauza sarcasmelor ş

lipsei nemăsurate de consideraţie cu care trata pe toată lumea.

Jennings se grăbi să comunice cuvântul de ordine internis—tului Carter şi acesta la rândul lui dădu de ştire şi lui McDermott pe care-l tntilni în hol.

— Bine, voi veni, răspunse McDermott cu sfială, dar ideea aceasta de a pe întruni în absenţa şefului, nu-mi face nicio plăcere. Cred că felul acesta de a ne purta, este un fel de trădare.

— Nu uita că este în interesul său, declară Carter.

— Fără îndoială, dar... te rog să nu uiţi că el a fost întotdeauna sincer faţă de noi.

— Informează pe Aldrich şi Watson. Eu merg să vorbesc cu Gram şi cu Harper. Situaţia aceasta îmi convine tot atât de puţin ca şi dumitale, dar nu se poate să lăsăm şeful nostru să alerge spre dezastru.

*

* * *

Având în vedere că a doua zi era Crăciunul, că era într-o sâmbătă şi că era ora mesei, doctorul Pyle fu primit cu murmure de cei opt colegi ai săi, când îl văzură că soseşte cu întârziere în biroul administraţiei unde erau adunaţi. Renunţaseră la ati – tudinile binevoitoare şi caracteristic profesional şi păreau nerăbdători, să termine cât mai curând cu această afacere nep ăcută.

Cu gesturi sălbatice Carter începuse să cioplească un capăt de creion pe care-l ţinea în mână; Aldrich frunzărea nerăbdător un carneţel în care-şi nota întâlnirile;

McDermott ciugulea nişte scame destrămate de pe mâneca hainei cu care era îmbrăcat; Gram bătea un ritm săltăreţ cu degetele pe tăblia pupitrului lui Nancy Ashford; Watson îşi ducea ostentativ ceasornicul la ureche şi-l scutura de zor, iar ceilalţi se plimbau prin cameră de colo până colo, ca nişte fiare înfometate în cuşcă.

— Ei bine, domnii mei. Începu Pyle şi lo făcu'semn să se aşeze pe scaune, cunoaşteţi cu toţii motivul pentru care ne ara întrunit astăzi.

— În întregime, răspunse Jennings, subliniind fiecare silabă, de-am întrunit, ca să prevenim pe bă trioul nostru şef.

— Fără niciun fel de întâraere! se grăbi Gram să completeze.

— Dar în ce fel? îngână McDermott

$

— Şi dumneata, Pyle. eşti cel dintâi Indfe'at pentru t-l] asuma această sarcină.

Prevăzând că va urma o ripostă violentă. Jenoings – ca să se pună la adăpost – se grăbi să-şi scuture luleaua de marginea de metal a coşului de hârtii, din apropierea biroului doamnei Ashford, fără să ţină socoteală de felul reprobator în care se uita la el.

— Aş vrea să-mi spuneţi şi mie, care este motivul că-l calificaţi drept „bătrân", domnule Jennings? întrebă Pyle. fulgerându-l cu privirile lui mioape. Nu e cu mult mai în vârstă decât dumneata.

Watson îşi propti scaunul pe picioarele dinapoi şi întoarse cu afială capul roşcat spre Carter care se aşezase alături de el, apoi îi făcu semn cu ochiul Scena făgăduia să fie plină de haz.

— În mai, anul trecut doctorul Hudson a împlinit patruzeci şi şase ani, interveni administratoarea cu glasul calm fără să ridice privirea.

— Dumneata trebuie să ştii mai bine, încuviinţă Jennings. Femeia se prefăcu că nu înţelege aluzia lipsită de delicateţe a doctorului, şi adăugă.

— Exact în ziua de douăzeci şi şase mai.

— Vă mulţumesc. Prin urmare asupra acestui punct «Intern lămuriţi. Cu toate acestea părea de zece ori mai în vârstă. În dimineaţa aceea în timpul operaţiei a început să gâfâie şi să tremure ca pe urmă să rămână cu privirea rătăcită.

— Despre întâmplarea aceasta neplăcută am constatat că se vorbeşte mai mult decât trebuie, protestă Carter.

— Primeşte această însărcinare doctore Pyle. stărui McDermott Ş? pune-i că suntem cu toţii de părere, că va trebui să-ţi ia o vacanţă – dar o vacanţă de lungă durată.

Pyle începu să râdă sarcastic şi se uita la el pe sub? prâocene.

— Hâm! E cât se poate de simplu! „Spune-l că suntem cu toţii de părere”. Dar Hudson îşi bate joc de ceea ce credem noi. V-aţi dat seama… Şi întinse arătătorul lung şi osos spre McDermott, pe care-l treceau toate căldurile. Te-a ispitit vreodată gândul să oferi doctorului Wayne Hudson vreun sfat în legătură cu afacerile lui personale?

McDermott se aprinse la obraz şi glasul calm al doctorului Pyle se auzi din nou.

— Prin urmare realitatea e-te exact aşa cum mi-am închipuit-o şi eu. Tocmai de aceea CNti în stare să îndemni cu atâta uşiirinţă pe altul, să facă ceea ce dumneata nu îndrăzneşti st faci l Vezi dragul meu, şi glasul său sarcastic deveni grav, ia cazul nostru avem de-a face cu o personalitate care iese din ca – d-rul zilelor noastre. Nu cred că în toată lumea aceasta s-ar găsi cineva care să aibă… atâtea ciudăţenii ca doctorul Hudson. Într-un institut de psihiatrie – ceea ce foarte curând va deveni şi spitalul acesta, împreună cu întreg personalul său – sunt convins că unele dintre fermecătoarele lui idiosincrazii ar fi considerate şi tratate drept dovezi evidente de psihoză morbidă.

În biroul doamnei Ashford se făcu linişte. Toţi cel de faţă cunoşteau devotamentul lui Pyle faţă de şeful său. Ce va spune acum? Era oare convins că Hudson a început să umble pe alăturea cu drumul?

— Vă rog să fiu bine înţeles, se grăbi el să adauge, presimţind la ce se gândesc. Întrucât mă [«-iveşte pe mine, sunt convins că Hudson are tot dreptul să procedeze aşa cum crede el de cuviinţă. Merită să aibă acest drept. Este un om de geniu, şi cei care ţin la un astfel de om, sunt obligaţi să-i suporte toată l oanele.

— Cuvintele acestea par un fel predică pentru noi, interveni Jennings.

— Chiar dacă-ar fi aşa, amănuntul acesta n-are importanţă, ripostă Pyle... Ştim cu toţii, că şeful nostru este cel mai mare chirurg de pe acest continent, în domeniul terapeuticii cervicale. Dar ca să poată cuceri această situaţie excepţională, n-a fost o simpli întâmplare. A lucrat ca un ocnaş. Specialitatea pe care şi-a ales-o, nu oferă niciun motiv să te simţi mul –, ţumit şi vesel; se consideră fericit, dacă datorită intervenţulo* lui. reuşeşte să reducă ia cincizeci la sută cazurile de mortalitate ale bolnavilor săi. Aş vrea – privirile i se îndreptară spre Jennings care începuse să zâmbească amabil – să te văd pa dumneata, cum te-ai simţi dacă jumătate dintre bolnavii dumitale ar muri? Cred că de mult ar fi trebuit să iq tratăm cu duşuri reci şi să te hrănim prin nas cu sonda.

— Ai pomenit adineauri de cazurile de psihoză ale şefului nostru, interveni McDermott şi păru că se sfieşte să întrebuinţeze acest cuvânt. Eşti convins cu adevărat, c-aceasta este realitatea?

Pyle îşi ţuguie buzele şi dădu din cap.

— Da... cu adevărat t Una dintre toanele lui – şi nu cea mai puţin alarmantă. În ceea ce priveşte încurcătura în care ne găsim noi acum – este şi ciudata lui atitudine faţă de senzaţia spaimei.

Nimic Tiu trebuie să-l îiiăpăimânte. Cum spune singur, el nu are voie să ştie ce este frica. Gând U auzi vorbind despre această preocupare a sa, îţi vine să crezi că vorbeşte una dintre acele bătrâne doamne, bogate şi neurastenice, care de la studiul problemelor teologice, trece la bahaism...

— Ce este bahaismul? întrebă doctorul Jennings cu

naivitate.

— Hudson este de părere, continuă Pyle, fără să ţină seama de întreruperea colegului său, că dacă un bărbat simte cât de puţin frica, aceasta oricât de inocentă ar părea la început, îl influenţează felul de a gândi, îi alterează personalitatea şi îl determină să vadă fantome. De ani întregi omul acesta luptă ca să-şi stăpânească frica… frica să nu-şi piardă echilibrul, frica pricinuită de oboseala determinată de munca exagerată, frica de epuizarea nervilor, datorită lipsei de somn… Nu l-aţi auzit vorbind de atâtea ori despre plăcerea de a sta treaz şi a citi până la orele trei după miezul nopţii… frica de neurastenizarea care-l pândeşte… Astfel că încearcă să se înarmeze împotriva acestor eventualităţi şi-şi continuă goana disperată, până când va sosi momentul şi va cădea grămadă. Dar cu toate acestea, cel care va încerca să-i atragă atenţia asupra primejdiei ce-l ameninţă, va fi pus la locul său fără niciun fel de cruţare.

Pyle se opri şi începu să respire cu greutate, apoi conversaţia deveni generală. Carter propuse să însărcineze pe Jennings, deoarece el fără îndoială va dispune de îndrăzneala necesară acestei convorbiri cu şeful. Aldrich îi răspunse că nu e momentul indicat să facă glume. McDermott stărui din nou ca exponentul părerii lor să fie Pyle. Gram exclamă j

— Fireşte, nici nu s-ar putea să alegem pe altul I

Ceilalţi îşi feriră scaunele şi părură că nu mai au nimic de adăugat. Pyle îşi propti palmele pe genunchi apoi se ridică, gemând resemnat şi le făgădui că va încerca.

— Bravo! aprobă Jennings mulţumit. Pe urmă ţinurul Watson va încerca să te cârpească la loc. În domeniul cosmetic ei a făcut progrese neaşteptate şi este foarte îndemânatic în chirurgia estetică, nu-i aşa Witty.

Zgomotul pricinuit de târşâirea scaundor care indica ridicarea şedinţei, sefiti pe Watson de a mai auzi aluziile maliţioase ale lui Jennings, referitoare la recenta vizită ce i-o făcuse o pacientă recunoscătoare. În orice caz nu se sfii că-l dea dracului, de faţă cu ceilalţi colegi, şi se îndreptă

spre ieşire.

— Să plecăm la masă, zise Pyle.

a

Luând-o pe după colţul coridorului, Jennings îşi trecu br. Ţul pe sub al doctorului le şi murmură:

— Cred că ştii tot atât de bine ca şi mine, că şeful nostru este preocupat de grijile pe care i le pricinuieşte fiică-sa.

— Joyce *7*

— Alta nu are! Jennings fel ridică gulerul macferlanulu (fi împinse cu umărul uşa grea de slejar de la intrare. Sigur d vorbesc despre Joyce. Fata aceasta este astăzi la vârsta când Fetele încep să se emancipeze şi purtările ei pricinuiesc foarte multă bătaie de cap.

— Probabil, răspunse Pyle uitându-se cu atenţie unde calci, pe treptele scării acoperite de ninsoare. Dar cred că nu s-au cădea ca noi să ne amestecăm în treburile sale de familie.

— Nu te mai gândi la asta, căci nu e momentul indicat pentru reticenţe nejustificate. Nu uita că reputaţia lui se găseşte fa mare primejdie. Şi dacă afacerea asta se va ventila şi dincolo de porţile spitalului, instituţia va avea de suferit. Dacă de fapt starea în care se găseşte şeful, se datorează fiicei sale, atunci cred că a sosit momentul să vorbim despre ea. Dacă te interesează părerea mea, fiţi voi spune că fiica lui este o mică secături.

— Părerea nu ţi-a cerut-o nimeni. În felul acesta nu poţi îndrepta situaţia. S-ar putea să ai dreptate ca fata să fie o mică secătură, aşa cum spui dumneata, dar pentru tatăl ei este o fată divină

Jennings îi ajută să se urce în maşină şi băgă mâna în buzunar, ca să scoată cheile.

— În orice caz ultima dată când am văzut-o, nu s-a purtat ca o fată divină. Poate cel mult… dacă Bahus…

— Unde s-a întâmplat asta?

— La „Tuileries”, mai acum o lună; am văzut-o în tovărăşia a opt sau zece tineri, în fruntea cărora era tânărul acela netrebnic cu numele de Merrik, probabil ai

auzit de el, n-potul bătrânului Nick Merrik Poţi să mă crezi că erau într-un hal fără de hal 7

— Dumneata –, vreau să spun că fata te-a recunoscut?

— Sigur că da; s-a apropiat de mine zâmbind şi a vorbit cu mine.

— Htm I Probabil du prea ştia nici ea ce face- Credeam ci este la o şcoală din Washington şi că acolo îşi vede de carte”. N-am ştiut că s-a întors acasă.

Jeanings aprinse motorul care începu să vâjiie şi maşina porni.

— Probabil a fost eliminată din şcoală.

Pyle tuşi uşor, ca pentru a masca gândurile cel preocupă.

— Bătrânul Merrick pesemne nu are noroc nici cu nepotul său… Este un bătrân extrem de cumsecade; sarea pământului nu altceva. A fost lovit de multe nenorociri în viaţă. Pe fiul său Cliff l-ai cunoscut?

— Nu l-am cunoscut. La venirea mea, el era mort demult. Dar am auzit vorbindu-se de el. A fost un ratat, nu-i aşa?

— Este exact calificativul potrivit. După câte văd, fiul său care este orfan, a apucat pe acelaşi drum.

— Orfan? Eu credeam că maică-sa s-a stabilit şi trăieşte la Paris sau undeva în Europa.

— Da, mai este încă în viaţă; dar cu toate acestea băiatul poate fi considerat orfan din naştere. Pyle se gândi repede la amănuntele pe care le cunoştea despre familia bătrânului Mcrrick.

După ce intrară cu maşina în garajul Clubului. Jennings îi propuse:

— În cazul când bătrânul Merrick este aşa cum ţi-l închipui dumneata, cred c-ar fi bine să vorbeşti cu el şi să-i spui că nepotul său exercită o influenţă nefastă asupra tinerei noastre fete.

— Phuân! pufni Pyle şi fără să-i răspundă, se îndreptă spre ascensorul Clubului.

— În cazul când propunerea aceasta nu-ţi convine,

atunci de ce să nu vorbeşti cu fata, şi s-o faci să înţeleagă efectele nefaste ce le are purtarea ei, asupra doctorului Hudson? Prezintă-i situaţia aşa cum este şi fă apel la sentimentele ei filiale.

— Nu se poate, răspunse Pyle şi-şi potrivi ochelarii, ca să poată descifra lista de bucate. Rezultatul acestei intervenţii ar fi, că s-ar duce la tatăl ei şi s-ar plânge, indignată de purtarea noastră. Probabil ai avut multe ocazii, să constaţi că lui Hudson îi place ca fiecare să-şi vadă numai de treaba lui însuşi. Nu primeşte sfaturi de la nimeni, ci procedează întotdeauna cum crede el de cuviinţă; de asemenea nu are niciun fel de consideraţie faţă de cei care încearcă să se amestece în viaţa lui personală, chiar atunci când sunt călăuziţi de rea mai bună intenţie… De altfel ar fi cu desăvârşire inutil. Joyce nu poartă nicio vină. Înclinările ei se datoresc bunicului din partea mamei. Dumneata nu l-ai cunoscut. Eu am sosit în oraşul acesta pe la sfârşitul carierei sale; eram proaspăt ieşit din facultate. Pe vremea aceea Cummings era cel mai bun

1)

chirurg, dar în acelaşi timp cel mai mare beţiv pe care l-a avut statul Michigan timp de douăzeci de ani; unul dintre. băutorii aceia care trei zile pe lună umblă năuci, iar restul timpului deşi beţi sunt totuşi conştienţi de ceea ce fac. Prin urmare este firesc ca Joyce să suporte consecinţele.

— Vrei să spui că este dispsomaniacă? i Cuvântul acesta nu-mi face nicio plăcere. Mai bine să spunem despre ea că este o fată cu purtări neobişnuite. A pricinuit o mulţime de nemulţumiri tatălui ei, chiar de pe vremea când era mică. Uneori este o fată încântătoare, dar când o apucă pandaliile, nu mai cunoaşte margini, şi nu o dată tatăl ei a fost obligat să stăruiască pe lângă direcţiunea şcolii, s-o reprimească. Fata aceasta i-a făcut viaţa imposibilă; în această privinţă nu mai încape niciun fel de discuţie. De o vreme încoace a început să bea. <g

— Şi Hudson este informat despre purtările acestea

ale ei?”

— Probabil că este informat, căci ar fi imposibil ca el să nu ştie ce se întâmplă. Ea nici nu se fereşte. În fond fata aceasta nu este câtuşi de puţin ipocrită.

— Cu atât mai rău pentru ea, că are şi această calitate, oftă Jennings. Totuşi va trebui să-l convingem pe Hudson să-şi ia un concediu mai lung. Ar putea să ia fata cu el. Va trebui, Pyle, să procedezi cu toată prudenţa. Dar să nu te emoţionezi ci să-i spui că suntem cu toţi consternaţi. Cred că îl vei putea îndupleca. Nu mi s-a întâmplat până acum să întâlnesc pe cineva care să aibă atâta consideraţie faţă de părerile altora. Argumentul acesta nu-l vei întrebuinţa decât după ce le-ai epuizat pe celelalte: spune-i că dacă nu va pleca în concediu, s-a terminat cu noi, cu toţi cei care suntem asistenţii şi colegii lui.

*

* * *

În prima jumătate de ceas a convorbirii lor, care se desfăşură marţea viitoare în biroul şefului, Pyle stărui din toate puterile ca Hudson să plece într-o călătorie în jurul globului, în tovărăşia fiicei sale. Ideea aceasta i se păruse atât de ispititoare, încât venise cu servieta plină de prospecte ale Societăţilor de Navigaţie. Făcuse chiar planul unui ingenios itinerar – Hawaii. Tahiti. cu melodii de ukulole – ţările de pe litoralul Mării Mediterane, şi la sfârşit şase luni pe care ar fi vrut să le potroacă în Germania. pentru a f irr nmţtirspecialişti clin domeniul său. Propunerea din urină i-o făcu pentru motivul că o considera un fel de ispită c-iaia nu i se va putea împotrivi, dat şi pentru că ştia că ideec.; – e ista făcea parte dintre preocupările mai vechi ale lui Hiiclmisi. şi m: o dată îşi exprimase? această dorinţă pentru cart n: i; 1 sisc niciun prilej să şi-o realizeze.

Medicul şef îl ascultă cu gândurile rătăcite în altă parte; se strădui să pară recunoscător şi chiar că se interesează de propunerea pe care i-o făcea; dar văzând că Pyle nu mai ermină cu peroraţia, îşi pierdu răbdarea şi

scoţând tocul din b izunar îl deschise şi-l umplu, aşeză cu grija hârtiile de pe birou, scoase o cutie de chibrituri şi după ce clătină din cap. zâmbi.

Nu se poate; îi este foarte recunoscător pentru solicitudinea dovedită faţa de el, dar deocamdată nu poate pleca într-o călătorie împrejurul Lumii; poate mai târziu. E adevărat că în timpul din urmă fusese foarte ocupat. Tocmai din prkma asta s-a gândit să-şi construiască o ea – a ciin bârne. undeva într-un colţ mai retras; dar care totuşi să nu fie prea departe şi unde să poată pleca în fiecare săptămână. de vineri rină marţi dimineaţa, când e timp frumos, ca să facă excursii, să se plimbe, să pescuiască, să botanizeze şi să citească romane de aventuri, să doarmă şi să trăiască viaţa fără niciun fel le preocupări. Va trebui să se gândească mai intens la aceasta problemă, deoarece nu mai are mult până la primăvară.

— Şi până atunci? stărui Pyle muşcându-şi unghia degetului arătător.

Hudson închise sertarul cu zgomot, se ridică în picioare şi-şi aşeză mâinile pe marginea biroului, apoi încrucişându-şi braţele pe piept, se uita la sfătuitorul său şi începu să zâmbească misterios.

— Până atunci?... Pyle, sper că nu ai intenţia să te împotriveşti dorinţelor mele. Peste două săptămâni voi pleca la Philadelphia, ca să mă căsătoresc cu domnişoara Helen Brent, o colegă de şcoală a fiicei mele.

Mirarea zugrăvită pe obrazul lui Pyle păru atât de caraghioasă, încât zâmbetul lui Hudson deveni mai larg.

— După aceea vom pleca toţi trei, ca să petrecem două luni în Europa. M-am înţeles cu Leighton ca să vină de la facultate, de fiecare dată când se va prezenta un caz special, ele care Watson nu se va putea ocupa singur. Watson este un ttnâr capabil şi-l aşteaptă un viitor strălucit. Mi se pare straniu căi tocmai mă gândisem să vorbesc cu dumneata, când m-ai anunţat că ai să-mi spui ceva.

Pyle muşcă vârful ţigării pe care o scoase din buzunar şi murmură ceva, ca un fel de felicitare, căci nu-şi

revenise de ajuns în fire, pentru a se preface entuziasmat de ştirea pe care o aflase.

— Pyle, probabil îţi închipui despre mine că sunt nebun.

Hudson făcu prin cameră câţiva paşi, pentru a da colegului său posibilitatea să se reculeagă şi să protesteze. Pyle fu-i ina îngândurat.

— Am trăit văduv timp de şaptesprezece ani, continuă Hudson, ca şi când ar fi fost singur, apoi se opri şi aşeză câteva cărţi în raft. În timpul unei văduvii atât de lungi, adăugă el şi se aşeză din nou în fotoliul din faţa biroului său, un bărbat se alege cu anumite obiceiuri. Îţi face aceeaşi impresie ca şi când iarna s-ar căsători cu primăvara.

Dacă în locul lui Pyle ar fi fost Jennings, ar fi protestat i

— „Iama! Ce tot vorbeşti de iarnă, doctore! Dumneata vorbeşti de iarnă? Ce copilărie! Cel mult ai putea vorbi despre toamnă!”

Pyle zâmbi cu greutate, îşi mută ţigara în celălalt colţ al gurii şi se uită la el.

— Pe domnişoara Brent am cunoscut-o la începutul anului trecut. Fusese tocmai atunci aleasă în calitate de meditatoare a micuţei inele Joyce.

Pyle reuşise să-şi stăpânească în parte pornirile şi încercă să asculte cu interes mărturisirile lui Hudson care se crezu îndemnat să-i expună toate amănuntele, motivul care l-a îndemnat să ia această hotărâre.

Înainte de toate domnişoara Brent era orfană; părinţii ei originari din Virginia, fuseseră oameni cumsecade, din partea mamei era de origine franceză şi în anul 1789 înaintaşii ei muriseră sub cuţitul ghilotinei…

— Este un tip caracteristic latin; cel puţin ca înfăţişare.

Dacă Jennings ar fi fost de faţă, probabil ar fi avut destulă îndrăzneală să-i spună r

— „În cazul acesta căsătoria s-ar celebra între un mijloc de primăvară şi începutul verii”, şi ar fi chicotit uşor,

examinând cu atenţie trăsăturile şefului său.

Pyle însă nu era un pasionat al psihanalizei şi nici rra-l Interesa temperamentul acestei fete care probabil un acesta clipe era preocuparea esenţială a doctorului Hudson.

H

La începutul Tunii noiembrie domnişoara Breni s-a îmbolnăvit de gripă şi a părăsit şcoala, pentru a petrece câteva zile acasă. Dar imediat după plecarea ei, într-o seară Joyce – contrar regulamentului şcolii – a plecat pe ascuns în oraş, la ziua următoare a lipsit de la cursuri; când 1 s-a atras atenţia asupra purtării ei nepermise, a făcut o gălăgie înspăimântătoare, aşa că a fost eliminată din şcoală, deşi începând din septembrie, odată cu deschiderea semestrului, datorită influenţei domnişoarei Brent, avusese note bune.

Hudson vorbea intermitent, deoarece nu era obişnuit st vorbească despre chestiunile care-l interesau numai pe el însuşl Pyle II asculta cu toată discreţia, fără să-i pună nicio întrebare

— La urmă de tot s-a întors acasă şi a început imediat acelaşi fel de viaţă dezordonată; în fiecare seară iese în oraş, partea cea mai însemnată a zilei şi-o petrece în pat, este nervoasă, capricioasă şi lipsită de cumpăt. Crede-mă Pyle. nu sunt în stare să-ţi spun nemulţumirea pe care mi-o pricinuieşte această purtare a ei. Pentru mine fata aceasta reprezintă tot ce am mai de preţ în lume.

„Neştiind ce să mai fac, am invitat pe domnişoara Brent să-şi petreacă vacanţa la noi. Mai fusese la noi în două rânduri. pentru câte o scurtă vizită şi avusesem şi înainte de aceea ocazia să vorbesc cu ea, când mă duceam ia Washington Crede-mă, dacă vrei, dar adevărul este că de-abia a împlinit o săptămână de când a trecut pragul casei noastre, şi Joyce a devenit cu totul altfel de fată, o fată calmă, graţioasă şi amabilă… a adevărată domnişoară”.

Se opri o clipă, neştiind cum să continue; cum să-i explice desfăşurarea vertiginoasă a scenelor ce au urmat

după aceea care l-au determinat să cesră pe Helen în căsătorie, chiar lin seara primului dineu. Nu i venea la socoteală să vorbească despre chestiunea aceasta, dar voia să-şi explice atitudinea. Totul păruse atât de firesc şi atât de desăvârşit, cum de altfel trebuia să fie. Îi mărturisise poate pe un ton de ajun? de convins – căci inima lui era demult captivă – cât este de mulţumit şi tot aşa şi Joyce, c-a primit invitaţia lor.

„— Nu ştiu dacă vom fi în stare să te mai lăsăm să plecă de la noi, îi spuse el”.

La cuvintele acestea Joyce adăugase grăbită.

„— Şi ce nevoie are să mai plece? Aici se simte muţi mai mulţumită decât oriunde s-ar duce. nu-i aşa draga mea 7* Pyle îşi trecu un picior peste celălalt şi tuşi uşor, ca pentru a atrage atenţia şefului său asupra prezentei sala.

— Adevărul este că domnişoara Bront s-a convins că încasa noastră se simte mult mai mulţumită decât s-a simţit la ea acasă. După moartea părinţilor ei a fost crescută de un unchi, frate al tatălui ei, un avocat irascibil care a avut în viaţă foarte multe nemulţumiri. În familia lor nu există nicio femeie, şi am teate motivele să cred că vărul ei, Montgomery Brent nu este ce ar trebui să fie, deşi ea îşi face multe iluzii în legătură cu el; îi spune „Fratele meu Monty” şi crede că este o fire pe care tatăl său nu o poate înţelege şi tot aşa nici lumea cealaltă. Prin urmare, Pyle, vezi ce fel de fată este.» Îi pare rău de pisicile fără stăpân, de vărul ci pe care nimeni nu-l înţelege, de capricioasa şi încăpăţânata mea Joyce… şi acum, mulţumesc lui Dumnezeu, că mi-a făgăduit să se căsătorească cu mine. Nu ştiu, Pyle, dar mi se pare că îşi închipuie că în felul acesta îşi îndeplineşte o datorie. Am avut intenţia să amân căsătoria până în iunie, când îşi va termina şcoala, căci îmi făceam anumite reproşuri, dar ca a combătut propunerea aceasta chiar de la început. Dacă am nevoie de ea, atunci fără îndoială am nevoie de ea imediat, mi-a răspuns domnişoara Brent… Prin urmare cred c-am procedat în mod echitabil.

Pyle declară că este de aceeaşi părere şi mişcându-se

pe marginea scaunului, se uită la ceas şi-l întrebă, dacă planul acesta al lui trebuie păstrat! n secret

Iludson îşi trecu mâna peste bărbie şi se uită în altă parte.

— N-aş avea nimic împotrivă, dacă ar afla… Dar deocamdată va fi mai bine să le spui numai că voi pleca în Europa, împreună cu fiica mea, răspunse Hudson şi-şi şterse fruntea cu batista. Restul îl vor afla tocmai la timp. Dă de ştire lui Carter şi lui Aldrich, tot aşa celorlalţi, că voi pleca în vacanţă.

— N-aveţi nimic special de spus doamnei Ashford? întrebă Pyle şi se opri cu mâna pe clanţa uşii.

Iludson îşi băgase mâinile în buzunarele pantalonilor şi se apropiase de fereastră, iar acum stătea cu privirile pierdute în depărtări.

— Cu ea voi vorbi eu şi-i voi spune ce am de spus, dragă Pyle, răspunse doctorul, fără să se întoarcă spre el.

*

* * *

Locului său de odihnă doctorul Hudson îi dădu numele de „Flintridge” şi era situat într-un punct destul de depărtat da şosea. Trebuiseră să taie un colţ de pădure, ca în locul rămas

liber să poată «Mădl – aşa din bârne. Prietenul său. Fred Fergusson, jeel mai bun arhiie – i ciin oraş, o executase în timpul absenţei; lui, după o schiţă pe care i-o făcuse înainte de plecare.

Regiunea din împrejurimi nu era deloc ospitalieră. Coastele prăpăstioase ale stâncilor care coborau până în marginea apei

— O seară de lemn, cobora până la micul hangar unde era barca cu motor, şi până la plaja din apropiere – opriseră tendinţele de colonizare ale celor care ar fi vrut să se statornicească prin părţile acestea, deşi ţărmul de apus al lacului, la o depărtare de două mile, era locuit de vreme îndelungată. Pe stâncile prăpăstioase căţăraseră pini cu trunchiurile răsucite, care în timpul verii tânjeau după umezeală, iar în timpul iernii îşi tremurau crengile de

ger.

Chiar de la început paznicul din Flintridge nu putuse afla când va veni stăpânul său să-şi petreacă weekend-ul, deoarece căsuţa nu avea legătură telefonică. Trăia în aşteptare şi făcea planuri; afară de asta pregătea mici bucăţi de aluat care serveau ca momeală pentru peşti, şi totul era pus la punct, pentru a putea în orice moment să ureze bun venit importantului bărbat cu obrazul stacojiu – probabil puţin prea aprins, ar fi zis un specialist în bolile de inimă – cu părul alb ca argintul, cu ochii adânci în colţul cărora se vedeau urmele vârstei pe care nimic nu le putea şterge, cu mâinile prelungit; şi expresive, datorită practicării îndelungate a profesiunii lui.

Sâmbătă după-amiază când venea, dacă venea, sosea întotdeauna foarte târziu. O singură dată adusese cu el pe Helen şi Joyce – despre care oricine ar fi spus că amândouă sunt fiicele lui – dar asta fusese o excepţie, deoarece căsuţa aceasta era destinată să-i servească numai lui singur, ca loc de reculegere şi, odihnă. Astăzi avea mai mult ca oricând nevoie de odihnă, deoarece relaţiile amabilei sale soţii, îi impuseseră o mulţime de obligaţii sociale în cercul cunoştinţelor sale din oraş.

Cât de uşor se adaptase femeia aceasta la obiceiurile lui! Era mândru de soţia lui, nu numai datorită frumuseţii ei exotice, de gusturile ei delicate şi de tactul cu care proceda faţă de cunoştinţele şi prietenii lui care făceau parte din altă generaţie. Se simţea încântat, de fiecare dată când constata c-a întrebuinţat exact cuvântul indicat, sau când îmbrăca rochia anume potrivită pentru o anumită împrejurare, şi de factul că se pricepea să organizeze un dineu improvizat, fără să se sinchisească de ceea ce se întâmplă la bucătărie. De fapt procedase foarte cumintecăsătoria ieşise mai bine decât ar fi nădăjduit.

Până şi femeilor le era simpatică. O adoptaseră fără ezitare în cercul lor. dar când constatară că nu este femeia are să-şi piardă cumpătul, datorită complimentelor cu care o tratează soţii lor cu părul cărunt, fapt care este privilegiat numai celor de cincizeci de ani, când se

adresează celor de douăzeci şi cinci de ani, fură de acord s-o considere drept femeie încântătoare.

Totuşi oricât de multă plăcere ar fi făcut lui Hudson succesul soţiei sale în societate, amănunt care la rândul său îi impunea şi lui o mulţime de obligaţii din ce în ce mai numeroase, situaţia aceasta nu era câtuşi de puţin menită să regenereze aorta lui obosită din pricina căreia Pyle îşi făcea atâta bătaie de cap.

— Eşti de părere că starea şefului nostru, doctorul Hudson, s-a mai îmbunătăţit? întrebase Jennings.

— Deocamdată şi în mod trecător, admise Pyle. Dar sinevrismul nu se poate vindeca, dacă continui să mănânu li. oraş de trei ori pe săptămână. Mă tem, nu cumva să se termine cu el, înainte de a ne aştepta pe noi.

Din când în când doctorul Hudson aducea cu el şi câte un confrate care venea de la mari depărtări, pentru a-l cunoaşte. Brightwood era o instituţie care atrăgea nu numai bolnavii, ci şi medicii care se interesau de chirurgia nervilor. Felul în care oamenii aceştia virtuoşi în meşteşugul trepanaţiei reuşeau să se asemene unul cu altul, părea straniu Veniţi din regiuni foarte depărtate, toţi erau cu sprâncenele încruntate şi preocupaţi de propriile lor gânduri, iar ca vârstă aproape toţi se apropiau de cincizeci de ani. Nu aveau obiceiul să zâmbenscă prea des şi nici nu discutau probleme mondene. Uneori în conversaţia lor deveneau plicticoşi din cauza problemelor pe care le discutau. Tocmai de aceea Iludson prefera să-i aducă în căsuţa aceasta, deoarece conversaţia lor din domeniul uur tehnic nu putea să intereseze pe cei care nu făceau parte Hin profesiunea lor. De altfel oamenii care datorită ocupaţiei lor se găsesc în fiecare zi în faţa morţii, se întâmplă numai rareori să fie convivi spirituali în timpul recepţiilor mondene.

La Flintridge serviciul rămăsese în grija unui bărbat şi a surorii sale gemene, amândoi mai în vârstă şi credincioşi. Perry Ruggles, când nu era ocupat cu revizuirea motorului bâvcii, cultiva stânjenei şi petunii în câteva straturi de pământ sărac. Avea un picior înţepenit şi

sâmbătă după-amiază pe la orele cinci, îşi schimba hainele şi ieşea şchiopătând până în faţa porţii) după ce o deschidea, ferea din cale piciorul sănătos, colţurile de piatră ce se prăvăliseră din culme în mijlocul potecii care dădea în drumul mare.

Soră-sa Martha lucra foarte frumos cu igliţa şi se străduia din toate puterile să ascundă fratelui său pagubele pe care le făcea un ied pe care-l crescuse cu biberonul; mai îngrijea cu toată dragostea şi de o pereche de fazani care-i răsplăteau în felul lor iubirea după care tânjea. Nu se temea că-şi va zgâria braţele dolofane, culegând coacăze, şi se bucura dinainte g îndindu-se la semnul discret de aprobare pe care i-l va face stăpânul, după ce va gusta tartinele preparate de ea, semn pe care invitatul său nu-l va băga de seamă, fiind preocupat de discutarea misterelor chirurgicale.

Sâmbătă după-amiază la orele patru-jumătate, după re inspecta încă o dată pijamaua doctorului întinsă pe pat şi aşeza vasul de trandafiri, ca florile să se vadă mai uşor, se aşeza la fereastra pridvorului şi cu palma trecută peste gură se ruga lui Dumnezeu, ca în zare să apară vârtej galben de praf şi de la cotitura drumului ce se vedea între cei doi brazi, să tremure o scăpărare trecătoare de crom care i-ar fi indicat apariţia automobilului.

Când auzea scârţâitul roţilor de cauciuc pe prundul potecii, se repezea într-un suflet şi deschidea larg poarta, nădăjduind

— Fără să îndrăznească să creadă – că doctorul va fi singur, sau cei mult însoţit de un bărbat străin. Odată, când venise şi tânăra doamnă Hudson, la vederea căreia i se tăiase respiraţia, Martha nu se simţise deloc bine; frumuseţea acestei tinere doamne îi aducea aminte de un Ajun de Crăciun, pe vremea când ea abia împlinise nouă ani… şi trecând prin faţa unui magazin, văzuse în vitrină o păpuşă franţuzească, atât de frumoasă, încât i se tăiase respiraţia. Ochii i se umpluseră de lacrimi şi întinsese mâna spre păpuşă să o pipăie.

— Nu se poate, îi spusese maică-sa; poţi să te uiţi la

ea ţi s-o admiri; dar n-ai voie să întinzi mâna după ea.

*

* * *

Pe consola căminului din „camera de vânătoare” – deşi ezitaseră să-i dea acest nume, deoarece aici nu se găsea decât o singură armă, rătăcită printre crossurile de golf, undiţele de pescuit şi alte accesorii de sport – erau aşezate o mulţime de cupe care dovedeau că Wyne Hudson fusese odinioară un spor tiv tot atât de priceput, pe cât era astăzi de ingenios în f vor Btarea obligaţiilor mult mai corn; licate ale chirurgui

Prietenii lui intimi aveau obiceiul să spună despre are marea calitate de a comunica sensibilitatea degetelor sale de expert, până în vârful instrumentului pe care-l ţinea în mină. Părea că la capătul crossului sau a undiţei sale tropidează nervi ca şi în tăişul bisturiului cu care lucra în timpul unei operaţii.

— Ce noroc! spuneau de obicei persoanele care aveau ocazia să fie de faţă, când reuşea să facă o lovitură de maestru pe linksurile de golf.

— Ce intuiţie 1 exclamau colegii săi, când se întâmpla ca îndrăzneţul diagnostic pus de el să fie întemeiat. Era în stare să identifice poziţia unei tumori, după amănuntele aproape lipsite de importanţă, cum ar fi de pildă, arcul unei sprâncene, tresăritul unei buze, poziţia unei mâini în stare de repaus, intercalarea unei fraze nepotrivite într-o conversaţie obişnuită.

Inscripţiile de pe cupele acelea aveau calitatea să mire de fiecare dată, când constatau varietatea genurilor de sport practicate de el. Între aceste trofee se găsea şi o cupă câştigată de Iludson pentru nataţie la începutul studiilor sale. În calitate de student al Facultăţii de medicină. Ieşise primul pe distânţa de o milă.

— Mai faci şi astăzi nataţie?

— De fiecare dată când mi se oferă ocazia.

— Îţi mai face aceeaşi plăcere?

— Efectul acestui sport este binefăcător.

— Probabil îl practici ca să nu te îngraşi?

— Se poate şi pentru asta. Dar în orice caz nataţia îmi face bine.

Se întâmpla uneori ca unul dintre colegii săi, când venea să-l viziteze, să facă haz pe socoteala excesului său de prudenţă, căci în camera de vânătoare cea mai importantă piesă era un aparat pentru respiraţie artificială, complicat dar fără nimic decorativ, unul dintre instrumentele hipermoderne, echipat cu rezervoare de oxigen nichelate şi cu tot felul de rotită misterioase.

— Ce este aparatul acesta?

Hudson îi explică în câteva cuvinte.

— Şi la ce-ar putea să-ţi folosească dumitale?

— Nu se ştie; s-ar putea ca cineva să cadă în apă. Apa lacului acesta este foarte adâncă.

Dacă se întâmplă ca vizitatorul să stăruiasră, din răspunsurile date de doctorul Hudson se putea vedea limpede, că felul acesta de conversaţie nu-i face plăcere. Vizitatorul se întreba, care ar putea să fie motivul? Dacă Perry Ruggic? ar fi fost în toane bune şi ar fi stat de vorbă cu ol, i-ar fi putut explica fără nicio greutate. La un moment dat pe plaja de sub stâncile prăpăstioase cei din Flintridge trecuseră printr-o spaimă îngrozitoare. Despre întâmplarea aceasta nici Martha nu ştia nimic. Când venise din nou, doctorul Hudson adusese el aparatul acesta de respirat şi explicase lui Perry felul în care se întrebuinţează; din ziua aceea bietul om trăia într-o spaimă continuă, gândindu-se că s-ar putea să fie obligat să-l întrebuinţeze şi în realitate. Spaimele acestea nu l-au părăsit şi de atunci presimţea că ziua fatală nu va întârzia să sosească. Din pricina zbuciumului acesta începuse să nu mai poată dormi nici noaptea. În după-amiaza aceea de pomină servitorul nu se sfiise să spună stăpânului său, fără niciun înconjur, ce părere are despre el. Trecuse foarte multă vreme de când doctorul Wyne Hudson nu mai auzise pe nimeni spunându-i de la obraz, că este un prost şi un caraghios. Dar cu toate astea acceptă cu toată demnitatea constatările trrruruiv făcute de omul său credincios.

— Mi se pare că aşa este, admise el, şi rid iun ochii

spre Perry. Dar nu ştiu dacă dumneata eşti în măsură să apreciezi just. Oricare ar fi realitatea, să nu uiţi însă că valvele acestea două din partea de sus, comandă oxigenul; dacă se va întâmpla să fii obligat să întrebuinţezi aparatul, nu-ţi pierde capul, ci procedează aşa cum îţi spun eu acum.

* * *

Multe personalităţi din lumea chirurgicală, trăind. În regiuni care se găsesc la distanţe foarte mari unele de altele, îşi mai aduceau aminte de conversaţia ce o avuseseră despre nataţie, cu ocazia vizitei făcute la Flintridge, când în dimineaţa aceea de duminică, din luna august, citiseră în prima pagină a ziarelor ştirea că eminentul chirurg de la Detroit, s-a înecat în lacul Saginack din apropierea proprietăţii sale, târziu în după-amiaza zilei din ajun.

Stând la masă în casa lui din Seatle. doctorul Herman Bliss citi această dureroasă ştire şi soţiei sale, şi după ce doamna îşi exprimă părerea de rău, continuă:

gr

— Draga mea, întâmplarea aceasta nu este numai tragică, dar mi se pare şi stranie.

Ia stăruinţele soţiei sale, doctorul îi relată conversaţia ce o avusese cu ocazia unei vizite la Flintridge şi reticenţele doctorului Hudson în momentul când începuseră să vorbească despre plăcerile nataţiei.

— Crezi că el a presimţit accidentul ce trebuia să vină şi c-a fost obsedat de destinul ce-l aştepta? întrebă doamna Bliss.

Soţul ei îşi ţuguie buzele şi clătină din cap.

— Eu nu cred în astfel de lucruri, răspunse el ceva mai gRăbit decât ar fi trebuit, pentru ca răspunsul său să fie convingător.

— O dată mi-ai spus despre doctorul Hudson că are calitatea de a presimţi ce se va întâmpla.

— Dragă Grace, acesta a fost un fel de a vorbi. Nimeni nu are facultatea să prevadă viitorul. Totuşi Hudson mi s-a părut un bărbat extraordinar de senzitiv, şi capacitatea lui de intuiţie se dezvoltase până la cel mai

înalt grad.

— Dar de ce stăruia să facă nataţie, dacă se temea de posibilitatea unui accident? întrebă doamna Bliss.

— Cred că tocmai acesta este motivul pentru care Drac. tica acest sport. Oamenii fricoşi aveau calitatea să-l enerveze, iar el se simţea mândru, c-a reuşit să-şi stăpânească acest sentiment. Fără îndoială aceasta era singura teamă care-l încerca, şi era ferm hotărât să şi-o stăpânească.

— Judecând pe temeiul aceleiaşi logici, putea tot atât de bine să se arunce într-o prăpastie, pentru a se convinge pe sine, că nu se teme de ceea ce îl aşteaptă.

— Nu este tocmai acelaşi lucru. Înainte de asta el sq simţise în siguranţă şi liniştit, de fiecare dată când cobora în apă. Dar după aceea, cine ştie din ce motive, când intra în apă, se simţea cu totul pe neaşteptate, copleşit de spaima neînţeleasă. Probabil a fost cuprins de cârcei şi încerca să evite consecinţele repetării unei astfel de eventualităţi. Spaima a început după aceea să se strecoare în conştiinţa lui, întocmai ca o otravă... înainte de aceea avea obiceiul să spună cu mândrie, că se simte liber de orice spaimă spirituală. Probabil tot timpul cât fusese chinuit de această obsesie, îşi închipuise că nu va reuşi niciodată să mai fie omul ce fusese înainte de asta. În acelaşi timp încercase să se elibereze de cătuşele acestei spaime; indiferenţi de sacrificiile impuse, fiind convins că numai luptând împotriva ei, va putea deveni din nou el însuşi. Eu judec situaţia din punctul acesta de vedere.

În continuare articolul mai spunea despre o stranie coincifdenţă că aparatul de respiraţie artificială pe care Hudson îl păstra în cabana lui, fusese dus pe celălalt mai al iacului, tocmai în momentul tragic, când el însuşi ar fi avut nevoie de el

Tânărul Robert Merrick care se găsea singur pe bordul cuterului său la o mică distanţă de ţărm, în apropiere de Windymere, proprietatea bunicului său, fusese lovit în cap de prăjina agrementului şi aruncat în apă.

— Probabil era beat, se dumiri doctorul Bliss indignat. Astfel de accidente nu se pot întâmpla unui om când este treaz.

Cei care veniseră să facă baie, ştiind că în cabana doctorului Hudson există un aparat de respiraţie artificială, plecaseră imediat cu o barcă de curse, ca să-l aducă şi după străduinţe eroice care au durat mai bine de un ceas, au reuşit să-l aducă din nou în simţiri. Se speră că va putea să scape cu viaţă.

— Sigur că da I murmură doctorul Bliss.

Se crede, spunea mai departe ziarul, că doctorul Hudson ar fi putut fi salvat, dacă aparatul ar fi fost la îndemână şi l-ar fi pus imediat în funcţiune. Perry Ruggles, servitorul doctorului, a băgat de seamă numaidecât că stăpânul său se găseşte în primejdie, aşa că a sărit într-o barcă şi s-a apropiat de locul unde dispăruse, apoi s-a dat la fund şi a reuşit să-l scoată la suprafaţă, leşinat. Cu mare greutate a putut să iasă pe ţărmul lacului în partea unde era proprietatea Windymere. vâslind din toate puterile, cu trupul inert al doctorului alături; o mică barcă atrasă de semnele pe care le iâcea. l-a găsit plângând lângă trupul fără viaţă al doctorului Hudson. iar barca cu care-l adusese se legăna domol pe luciul apei purtată tot mai departe de curenţii lacului.

— Bătrânul Perry era tot atât de devotat stăpânului său, ca şi un câine Probabil s-a aruncat în apă îmbrăcat şi în afară de asta are şi un picior înţepenit.

Ziarul adăuga că Robert Merrick este unicul fiu al defunctului Clifford Merrick şi al doamnei Maxina Merrick. stabilită la Paris în aceeaşi zi se întorsese acasă, după o lungă vizită făcută mamei sale, căci plecase în Europa imediat după închiderea cursurilor Universităţii. În continuare spunea că este nepotul lui Nicholas J. Merrick. fondatorul celebrei întreprinderi Axion Motor Corporation şi că trăieşte în casa bunicului său de pe proprietatea Windymera

— Speri ca tânărul acesta va fi în stare cel puţin acum să-şi dea seamă, cât de importantă este persoana lui,

de vreme ce a fost salvat cu preţul unui astfel de sacrificiu, declară doctorul Bliss şi împături ziarul.

Klal era şi o altă coincidenţă curioasă. Modicul rural din apropiere, temându-se ca tânărul Mcrriok să nu aibă şi o fractură craniană, l-a transportat cu o ambulanţă la spitalul din Brightwood. Dar nu ştia că omul cu numele său contribuise la crearea celebrităţii acestei instituţii, datorită sucreselor sale în domeniul chirurgiei, nu mai avea acum posibilitatea să vadă pe tânărul pacient pe care i-l trimitea.

— Cam ce crezi c-a răspuns tânărul acesta, când i s-a spus cu ce sacrificiu au reuşit să-i salveze viaţa? întrebă doamna Bliss.

— De, răspunse doctorul Bliss îngândurat, din ceea ce cunosc în legătură cu astfel de indivizi orfani de tată, ale căroi mame trăiesc la Paris şi ai căror bunici sunt milionari retraşi din afaceri, care sunt în stare să cadă ziua în amiaza mare din barcă, sunt convins c-a scos un chibrit şi după ce l-a frecat de marginea patului, ca să-şi aprindă ţigara, a întrebat: „Ce to interesează pe dumneata”.

Cu foarte mult” precauţie şi mişcându-se încet, cele două infirmiere scoaseră pe tânărul Merrick pe terasa de sus a clinicii, ca să stea la soare. Se simţea încă slăbit de lupta pe care trebuise s-o dea împotriva pneumoniei, datorate întrebuinţării îndelungate a aparatului de respirat, de către nişte oameni lipsiţi de experienţă şi emoţionaţi peste măsură.

— Cred că nu va fi expus nici unei primejdii, deciarase doctorul Watson, şi cel puţin acolo pe terasă este la aer curat L Oprindu-i fotoliul cu rotile într-un loc ferit de vânt, ceva mai departe de ceilalţi convalescenţi care ca şi el, erau cu capul bandajat, cele două infirmiere tăcute se depărtară, repede, mulţumite – după cât se părea – că-şi vor putea vedea de alte îndeletniciri mai plăcute.

Graba aceasta a infirmierelor contribui şi mai mult la zăpăcirea lui. În timpul zilei de ieri încercase să-şi explice mutismul personalului ce-l îngrijea, atribuindu-l lipsei de timp; pâcla fierbinte şi grea a acestor zile de la mijlocul lunii august purta o mare parte din vină. Faptul că doctorii

îţi dădeau răspunsuri laconice şi infirmierele păreau absente şi nepăsătoare, se datora bolnavilor care erau enervaţi… cum era şi firesc să fie.

Totuşi i se părea că mai sunt şi alte motive care contribuie ca atmosfera spitalului acestuia să fie atât de grea. Ori motivele acestea nu se puteau atribui cerului galben şi dogoare! care te îneca. Aici la clinica Brightwood se întâmplase ceva şi Bobby presimţea că într-un fel oarecare este şi el amestecat în aceast-i întâmplare, căci altfel nu s-ar fi putut explica această conspiraţie a tăcerii şi atmosfera grea pe care o simţea că se strânge împrejurul său. Sfinte Doamne!… După atitudinea oamenilor din jurul său, îţi venea să crezi că el este un biet nenorocit pe care-l îngrijesc în spitalul acesta mal mult cKn mila… Te pomoneşti că nimeni dintre cei de aici nu bănuieşte cine este el… Nu bănuiesc că bunicul său ar fi în stare să cumpere instituţia aceasta întreagă, cu căţel şi purcel, din buzunarul vestei, fără să simtă câtuşi de puţin vreo stinghereală datorită acestei cheltuieli neaşteptate I

În orice ca7 trebuia să recunoască fără niciun fel de înconjur, că a fost îngrijit cu toată atenţia. Medicii şi infirmierele nu lipsiseră de lângă patul lui nicio clipă… îşi aducea aminte prin ce clipe îngrozitoare trecuse!… Ceaţa aceea cenuşie şi amară care-l întâmpinase în clipa când valurile tulburi se închiseseră peste trupul lui. O ceaţă umedă şi rece care-l apăsa pe piept şi-i înţepenea braţele şi picioarele… Cum va putea să uite vreodată întoarcerea aceasta din pragul morţii!… Când îşi aducea aminte de ceea ce s-a întâmplat, trupul i se cutremura ca de friguri… Pe urmă oboseala aceea pe care nimic nu o putea ajunge!

Uneori starea aceasta i se păruse mai mult decât ce este el în stare să suporte. După o luptă deznădăjduită, ca să-şi poată croi drum, ceaţa aceasta îngrozitoare se repezise din nou asupra lui şi-l ducea mai departe, cufundându-l tot mai adânc în subconştienţă. Puţin după aceea furtuna s-a domolii şi a urmat o linişte apăsătoare… Nu cumva de astă dată murise? Dar imediat după aceea necunoscutul cu care se lupta, îl învălui din nou în ceaţa

rece şi încerca să-l sugrume...

După un răstimp care i se păruse că durează de ani întregi. ceaţa începu să se limpezească. Din când în când i se părea că prin ceaţă se sfi. şie despicături de lumină şi începe să distingă anumite semne pe care i le face cineva Dar la început acestea erau în legătură cu mirosul. Citise undeva că nasul omului este în legătură directă cu creierul, mai mult deiit toate celelalte organe ale simţurilor Studiul psihologiei îl interesase întotdeauna. Probabil că simţul mirosului este cel ma vechi între facultăţile perceptive şi cel dintâi care a evo-< luat Dar nu se poate, primul a fost simţul pipăitului şi abia după aceea a urmat mirosul... Rămase mirat şi înveselit, când constată că o parte a spiritului său lucid merge la pas cu cealaltă parte care serbate în întuneric.

Apoi despicâtura de ceaţă deveni mai largă şi prin ace-ista pătrundeau şi se apropiau de el mirosuri cunoscute; miresme puternice începuseră să-i răcorească obrazul; rufe de flanelă din care se desprindea un miros iute de cloroform, fum de ţieară. narcotice şi dezinfectante; mirosuri caracteristice de laborator şi de spital.

2 fi

Pe piept simţi că i se mişcă o greutate. Era caldă şi i se părea că vibrează. Greutatea aceasta se aşeza şi rămânea nemişcată, apoi se muta în altă parte, părând că vrea să asculte; Imediat după aceea se întorcea din nou la regiunile pe care le explorase, ca să asculte cu mai multă atenţie.

Numaidecât după aceea greutatea i se ridică de pe piept şi amestecul de mirosuri pe care-l simţise în apropierea sa, se destramă. Printr-un nou luminiş i se păru că aude glasuri care veneau de departe; unul dintre aceste glasuri era calm şi blând, altul tremura de amărăciune şi nemulţumire...

— Cred că va scăpa!

— Fireşte că va scăpa... tocmai... aceasta e nenorocirea! Imediat după aceea glasurile se tulburară şi i

se păru că aude şi glasul unei femei iar ceaţa îl învălui din nou. I se părea că târăşte după el o enormă povară şi nu poate înainta decât cu mare greutate. Simţea nevoia să caşte, dar nu putea respira din adânc, căci durerea era prea acută. Respira cu greutate şi intermitent… Respira cu răbufneli scurte şi dese… dar se simţea mulţumit că poate respira chiar în felul acosta… Tom Masterson i-a confirmat acest fapt… Tom – fără îndoială imaginile acestea, făceau parte din delirul său – stătuse în apropierea patului său şi se interesase de felul în care-l vedea că respiră:

„— Acesta este felul în care respirăm cu toţii… Evident, nu respirăm nici pe departe atât de bine ca înainte de asta… dar totuşi e mai bine decât să nu respirăm deloc…”

Perdelele de ceaţă se strânseră împrejurul său, dar necunoscutul de adineauri dispăruse. Prin urmare de aici înainte nu-l mai interesa nimic.

Deschise ochii şi văzu un colţişor de cer prin tăblia unei ferestre adevărate. Perdeaua se legăna. Undeva în curte se auzea gâfâitul unui motor; frânele se strânseră şi prundul de pe alee scârţâi. Într-un pahar din apropierea lui auzi clinchetul bucăţelelor de gheaţă. O infirmieră îmbrăcată în alb, cu boneta scrobită, se oprise alături de patul său, cu privirile îndreptate asupra ceasornicului de mână, şi-i pipăia pulsul. Capătul unui termometru îl împiedica să-şi mişte limba. Va să zică aceasta fusese pricina nemulţumirii lui în timpul cât stătuse leşinat.

Auzi vâjâitul stins al unui ventilator şi ţăcănitul unei maşini de tuns iarba; îşi trecu limba uscată peste buzele scorojite; încercă să vorbească şi scoase câteva sunete guturale, apoi cu mare greutate reuşi să întrebe, unde se găseşte Infirmiera îi dădu răspunsul dorit. Îşi zise, complet indiferent, că prezenţa lui la Bightwood se datoreze faptului d are ceva la cap. Fără îndoială asta trebuie să fie, căci fi dure* capul groaznic şi simţea că este bandajat. Ridică încet mâna spre frunte şi se uită la ea întrebător.

— Ăl primit o lovitură în cap. Dar acum nu mai est* nicio primejdie. Te rog, bea paharul acesta.

Imediat după aceea adormi din nou. Când se trezi, văzu că în cameră pâlpâie o luminiţă. împrejurul său era linişte deplină, astfel că încercă să adoarmă din nou. Se facil din nou ziuă şi veni şi a doua zi, pe urmă a treia, dar el nu-şi mai aducea aminte de zilele care trecuseră…

Apoi apăruse un doctor cu părul roşcat şi cu halatul alb, care pusese infirmierei tot felul de întrebări. Părea amabil., dar era foarte tânăr. Doctorul Hudson era şeful clinicii, ar fi preferat să fie îngrijit de el. Dacă are ceva la cap, va fi mai bine să-l examineze Hudson. – De ce nu vine să mă vadă doctorul Hudson? întrebă el, întorcând ochii cu mare greutate spre doctorul din apropierea lui. x – = *

— Eu sunt doctorul Watson, domnule Merrick, şi eşti în îngrijirea mea. Doctorul Hudson lipseşte din oraş…

J După plecarea doctorului Watson, chemă infirmiera «ji-i puse câteva întrebări. Domnişoara Hudson s-a interesat de starea lui?… Nu; dar asta s-a întâmplat din cauză că deocamdată nu poate primi vizite, în orice caz nu are vom <, & primească pe toţi cei care vin… Da, bunicul său a venit.

I împreună cu un domn Masterson… Motivul accidentului său? „Da, evident i se va comunica mai târziu. Deocamdată are nevoie de cât mai mult somn şi nu trebuie să se frământe şi nu-i; a se gândnască la nimic… Dacă ţine să se vindece repede, va trebui să doarmă cât mai mult… Imediat după aceea va putea primi vizite şi i se va spune tot ce doreşte să afin… Consultă că infirmiera aceasta vorbeşte cu el, ca şi când ar fi vorbie cu un copil… Ce înseamnă asta! (

Dar în dimineaţa acelei zile îşi pierduse răbdarea. Se săturase de atitudinea lor misterioasă. Probabil a fost amestecat într-o afacere neplăcută. La urma urmelor, asta nu i se întâmpla pentru prima dată. Probabil totul se va limpezi în mod satisfăcător. Era obişnuit să plătească pentru văsăraia pe care o spărgea, pentru mobilele zdrobite şi pentru sentimentele jignit” ale tovarăşilor săi de chef, Dacă cineva are de formu1; îweo pretenţie faţă de el, n-are decât să-i comunice şi-i va so Kr. a un cec. Dar ce

legătură poate să aibă această afacere cu spitalul! Sau te pomeneşti că s-a întâmplat ceva mult mai grav… Cu ce a putut să greşească în faţa conducătorilor lui? Doar nu i-o fi călcat cu maşina?

— Domnişoară spune-mi cel puţin…

— Pe mine mă cheamă Bates.

— Da… domnişoară Bates; spune-mi cine mi-a dat lovitura aceasta în cap?

— V-a lovit prăjina pânzei sau ceva din agrementul bărcii: îi v-a trântit în apă.

— Mulţumesc.

Vasăzică a fost aruncat în apa lacului, după ce prăjina de la pânză l-a lovit în cap. Zâmbi şi încercă să-şi aducă aminte. Prin urmare asta trebuie să fie! Se împăcă cu gândul acesta; dar se întrebă din nou, ce legătură poate avea spitalul cu accidentul lui?

*

* * *

La amiază infirmiera sa fu înlocuită pe timp de o oră de către doamna Ashford, intendenta spitalului, o personalitate extrem de importantă în organizaţia acestei instituţii.

Se aşezase în faţa ferestrei şi părea preocupată exclusiv de broderia la care lucra; totuşi era informată despre dispoziţia pacientului ei şi aştepta din clipă în clipă, să se repeadă eu gura pe ea.: *ţ*.

Bobby o examină cu atenţie şi constată că-i face impresie favorabilă. De obicei această impresie favorabilă o făcea în mod aproape instantaneu tuturor pacienţilor din Brightwood, dar el nu era dispus să acorde atenţii speciale nimănui din serviciul acestei instituţii, unde băgase de seamă că toată lumea îl tratează cu un fel de indiferenţă, amestecată cu dispreţ.

Se întrebă ce vârstă ar putea să aibă, o întrebare pe care de altfel şi-o puneau toţi cei care o vedeau pe Nancy Ashford pentru prima dată. Înfăţişarea ei binevoitoare de protecţie faţă de medicii curanţi, faţă de infirmiere şi faţă de bolnavi, se datora părului alb pe care-l avea. Amănuntul

că părul îi albise de la vârsta de douăzeci de ani, după boala fatală de care suferise soţul său nu reducea intru nimic autoritatea ei de consilieră generală în conducerea spitalului. De multe ori persoane mult mai în vârstă decât ea, o considerau mai matură decât ele; fără să ţină seamă de expresia tinerească a obrazului ei şi de supleţea mişcărilor. Atitudinea ei binevoitoare inspira încredere tuturor celor cu care venea în contact, şi avusese ocazia să audă mărturisiri mult mai variate decât majoritatea preoţilor la confesional.

Moartea doctorului Hudson o impresionase mult mai mult decât ar fi bănuit cei de la Brightwood, dar partea grea era tocmai amănuntul că nu-şi putea permite exteriorizarea unor păreri de rău mai mult decât ceilalţi.

Vreme de cincisprezece ani doamna Ashford devenise pentru doctorul Hudson o colaboratoare din ce în ce mai indispensabilă, pe măsură ce treceau zilele. Intrase în serviciul spitalului, în calitate de infirmieră a sălii de operaţii, la puţină vreme după moartea soţului ei, un txnăr chirurg de viitor şi protejat al marelui specialist; foarte curând după aceea şi fără nimic ostentativ, îşi asumase treptat toate răspunderile administrative care cădeau în sarcina şefului ei, şi-l sculisc. aproape fără ca el să bage de seamă, de plictiseala a o mulţime de lucruri neplăcute, care sporeau din zi în zi. Veni şi vremea când dispoziţiile luate de ea, reprezentau părerea doctorului Hudson. aşa că nimeni nu o pizmuia din pricina trecerii pe care o avea în faţa doctorului şi nici pentru autoritatea calmă ce o exercita asupra instituţiei. Tinerele interne ale spitalului îi cereau sfatul în chestiunile lor pecuniare. Infirmierele îi povesteau micile lor aventuri de dragoste. Bolnavii îşi descărcau sufletul în faţa ei şi-i vorbeau despre măruntele lor plictiseli casnice, până la cele mai complicate probleme morale care-i preocupau; după ce părăseau spitalul, îi scriau întotdeauna; unii dintre ei o cereau în căsătorie şi de Crăciun nu uitau niciodată să-i trimită tot felul de daruri.

— „Nu eşti de părere că este o femeie încântătoare? *

spuneau pacientele despre ea. În realitate însă acesta nu era calificativul cel mai indicat. Era o femeie înţelegătoare, plină de tact şi mai presus de orice, o femeie cu o voinţă fermă 3 afară de asta avea un obraz de tânără căsătorită, judecata limpede a unui bărbat şi părul alb al unei veritabile matroane.

Doamna Ashford mai avea şi alte calităţi, pe care tânărul Merrick dacă le-ar fi cunoscut, şi-ar fi schimbat imediaft atitudinea faţă de ea în dimineaţa aceasta, în timpul dt ea etătea pe scaunul de lângă fereastră şi înfigea acul în brodpria la care lucra, aşteptând ca pacientul ei să-şi dea drumu’:

Doctorul Hudson nu se putea lipsi de concursul < i. Se obişnuise să vorbească cu ea despre toate dificultăţile cu care avea de luptat şi nu discuta niciodată părerile emise de ea, aşa că era informată până şi de cele mai mici amănunte despre care doctorul îşi închipuia că nimeni nu le cunoaşte; datorită acestor constatări făcute de ea, se simţea mulţumită dar şi înspăimântată de motivele care-l determină să procedeze aşa cum procedează. Doctorul ar fi rămas mirat şi probabil nemulţumit, dacă ar fi bănuit că ea este informată până şi de cele mai importante secrete din viaţa lui.

Presimţea limpede că femeia aceasta îi este devotată şi-şi dădea seama de natura devotamentului ei, dar refuza să admită această posibilitate. Admiterea tacită şi reciprocă a interdependenţei lor actuale şi a atracţiei ce o exercitau unul asupra altuia, n-ar fi putut decât să producă anumite complicaţii. cu consecinţe neplăcute pentru amândoi. De căsătorit nu se putea căsători cu ea, deoarece Joyce n-ar fi consimţit niciodată.

— O infirmieră!… Bine, tată!… Nu înţelegi că aşa ceva nu se poate! Ar fi inadmisibil!

În dimineaţa zilei când spuse lui Nancy Ashford că marţea viitoare se va căsători cu colega de şcoală a lui Joyce, aceasta se grăbise să-i răspundă, fără niciun fel de ezitare i

— Faci foarte bine. Fata aceasta te va face fericit.

Sunt foarte mulţumită de hotărârea pe care ai luat-o.

— Am fost convins că aceasta va fi părerea dumitale, îi răspunse el şi în glasul lui se simţise un fel de uşurare.

Din fericire pentru amândoi, în timpul acestei conversaţii nu erau unul în faţa altuia. El era în micul laborator de lângă sala de operaţii şi începuse să-şi pună mănuşile de cauciuc şi ea-i încheia halatul alb la spate. Hudson încercă să pară că n-a băgat de seamă câtă vreme i-a trebuit ca să-i încheie nasturii halatului.

— Este în regulă? întrebă el şi se uită peste umăr.

— Acum totul este în regulă, răspunse ea pe acelaşi ton indiferent; dar nu spunea adevărul… De aici înainte nimic nu mai putea fi în regulă.

Bobby îşi simţi inima tresărind de simpatie faţă de doamna aceasta fără vârstă, care se gândea numai la broderia ei şi nu bănuia furtuna dezlănţuită în sufletul lui.

I.-ul» lu’larârca să întrerupă tăcerea în care se cufundase. îi va pune câteva întrebări la care abia acum se gândise, şi avusese dificultăţi, pentru a le formula. Întrebările acestea părea că le-a citit într-o carte şi le-a învăţat pe dinafară-Era convins c-a fost amestecat în cine ştie ce aventură. Astfel de lucruri se întâmplă mereu. Avea obiceiul, continuă el pe un ton care n-ar fi vrut câtuşi de puţin să fie trufaş, să-şi atragă tot felul de nemulţumiri, ale căror motive nu reuşea să le afle decât a doua zi. Ce s-a întâmplat de astă dată? Nu cumva a rănit pe cineva? El nu-şi mai aduce aminte. Da cumva sunt pagube, el ar fi dispus să le plătească.

Dar discursul său n-avu rezultatul dorit: doamna Ashford nu ridică ochii de pe broderie şi păru că: ci nu-l ascultă. Închipuindu-şi că administratoarea se străduieşte din toate puterile să se stăpânească, şi părându-i-se că-l tratează ca indiferenţă, Bobby se revoltă. Se opri to mijlocul unei fraze şi se uită la ea mirat. O văzu că întoarce spre el ochii, şi că aceştia îi sunt plini de lacrimi, în timp ce buzele-l tremuri.

— Ce faptă am săvârşit? întrebă el cu glas sugrumat. Probabil ceva îngrozitor, căci văd pe obrazul dumitale. Va

trobui să-mi spui. Nu sunt în stare să mai suport nesiguranţa asta.

Doamna Ashford puse broderia pe masă, se apropie de fiiit şi luând mâna lui Bobby în mâinile ei, îi răspunse:

— Dragă domnule, s-a întâmplat ceva care pentru noi toţi reprezintă o mare nenorocire. Ceea ce s-a întâmplat. a coincis cu accidentul dumitale. Încă n-am reuşit să ne venim în fire. Dar nu este vina dumitale şi răul nu se mai poate îndrepta. Prin urmare nu ai niciun motiv să-ţi faci griji fură folos.

Fără să se simtă câtuşi de puţin mulţumit de răspunsul ei. şi din tonul pe care-l avusese doamna Ashford îşi dădu seama că ea considoră această conversaţie drept terminată» aşa că renunţă să o mai întrebe şi altceva. Îngână ceva drept semn de regret şi se cuibări din nou în aşternut, nemulţumit, dar în acelaşi timp liniştit la gândul că ceea ce s-a întâmplat, au-l interesează de-a dreptul. În orice caz situaţia era mai favorabilă, decât ceea ce ar fi îndrăznit el să-şi închipuie.

Fu o pauză fericită, când la o oră după aceea veni doctorul Watson şi-i propuse să iasă pe terasă. Ia ascensor Bobby (şi dădu toată silinţa să facă glume. Ar fi fost imposibil ca mâhnirea doamnei Ashford să se manifeste şi la dorabila fată blondă erv stătea în picioare alătuvi de căruciorul lui. aşteptând tăcută să ajungă la etajul de sus.

— Fac prinsoare pe o cutie de bomboane, c-a spitalul acesta este singurul loc de pe pământ. unde se vorbeşte mai puţin decât în orice parte.

Dar imediat după aceea îşi dădu seama c-a apucat pe un drum greşit. Fata nu-i răspunse nimic. Nu părea că este jignită de vorbele lui, ci mai curând că nu l-a auzit ce i-a spus. Fata era abătută şi chinuită de aceeaşi mâhnire pe care o constatase la întreg personalul spitalului. Se simţi din nou abătut, deşi cuvintele doamnei Ashford reuşiseră să-l liniştească cel puţin în parte.

Fiind obligat să tacă şi simţind că s-a aprins în obraz, se uită drept în faţa lui, fără să clipească, până când căruciorul fu dus într-un apartament izolat, apoi îi potriviră

pernele la spate şi coborâră perdelele până la jumătate; după care plecară, fără să mai spună nimic şi fără să zâmbească cel puţin, cum era obiceiul.

Petrecu aici mai bine de un ceas, până când reuşi să afle ceea ce-şi închipuia că trebuie să ştie şi el.

În timpul acesta gândurile îi alergau slobode, căci renunţase să se mai ocupe de soluţionarea problemei ce-l preocupa.

Probabil datorită senzaţiei de completă singurătate. Îşi revizui în când conilăria lui stranie şi dureroasă.

k

M

Bobby Merrick crescuse fără să fie stingiierti de ceva. În măsura în care aşa ceva este posibil în mijlocul unei societăţi civilizate.

Când fusese mic, tatăl său Clif Merrick, era prea preocupat de propriile sale griji – când se întâmpla să nu fie plecat cu iahtul, sau la vânătoare de căprioare, sau într-una din misterioasele sale călătorii despre care nu vorbea niciorlnt.! lămurit – ca să se mai gândească la un băiat, atât de susceptibil aşa cum era el. Cel mult când îl întâlnea pe scară insolit de guvernantă, îi trecea mâna peste creştetul capului, sau! răsfăţa şi încerca să-l provoace la o scurtă luptă pugilistică, închipuindu-şi că în felul acesta îi dădea dovadă de părintească duioşie. Dar de fiecare dată când încerca să i dovedească această duioşie, el era beat. În timpul după-amiezilor.

2 – Obsesia când fi vedea că se apropie cu obrazul buhăit, ca să se joace cu el, se speria.

De fiecare dată, dacă se întâmpla ca maică-sa să fie acasă, intervenea între ei.

— Prea eşti violent cu el Clif, protesta ea nemulţumită. Nu-ţi dai seama că este atât de mic şi de firav. Opreşte-te, căci Şi faci rău! Nu înţelegi, să te opreşti I

— Nu vorbi prostii! răspundea el şi se uita la guvernantă, pentru a descoperi în atitudinea ei un fel de aprobare. Tu nu ştii cum trebuie să procedezi faţă de

băieţi. Nu-i aşa Bobby?

Din acest punct de vedere avea dreptate: ea nu ştia cura trebuie să procedeze faţă de băieţi, dar băiatul se simţea atât de speriat, încât nu era în stare să-i răspundă.

O dată – şi de incidentul acesta îşi va aduce amin* te toată viaţa – maică-sa căreia tatăl său îi reproşa că încearcă să crească băiatul „ca să facă din el un caraghios car* nu se gândeşte decât la păpuşi şi la tot felul de nimicuri” – ceea ce era adevărat – îl speriase, auzind-o că ţipă la el cu glas tremurând de indignare:

— Lasă-l în pace; nu admit să te apropii de el, când eşti beat! Dacă vei mai încerca vreodată, să ştii că mă voi adresa poliţiei.

Să se adreseze poliţiei, cerându-i ajutorul împotriva tatălui său! Bobby îşi aducea aminte că auzind vorbele ei, 1 8-a făcut rău. Guvernanta l-a dus numaidecât în camera lui, unde a fost apucat de vărsături. Îşi aducea aminte şi de ceea ce mâncase – o plăcintă de coacăze. Din ziua aceea n-a mai fost în stare niciodată să se apropie de coacăze.

După incidentul ăsta Clif Merrick începu să facă haz pa socoteala jucăriilor lui de fetiţă, aşa că Bobby se simţi ruşinat de felul în care-l creşteau femeile şi primi cu mulţumire propunerea tatălui său de a-i da lecţii de box. Constată că genul ăsta de sport îi place mai mult decât ar fi fost în stare să-şi închipuie. Nerăbdător să pună în practică lecţiile primite, ieşea uneori din casa lor impunătoare – la ora când se termina şcoala – îmbrăcat în costumul lui de catifea neagră, împodobit cu dantelă la guler şi manşete – şi aştepta în colţul străzii, poate va îndrăzni cineva să-i spună „caraghiosule!” Din aceste expediţii ale lui se întorcea întotdeauna plin de noroi şi cu nasul sângerând, dar cu obrazul strălucind de mulţumire.

Împlinise doisprezece ani când tatăl său muri pe neaşteptate. răpus de o pneumonie contractată la o vânătoare de raţe, pe timp de ploaie şi vânt rece. Deşi era copil, Bobby îşi dădu seama că maică-sa a primit această lovitură care o condamna la văduvie, cu o linişte neobişnuită pentru firea ei susceptibilă.

Vorbele spuse de ea după înmormântare, îi rămăseseră neşterse în amintire. Niciunul din epitafurile gravate pe pietrele mormintelor printre care trecuse şi la care se uitase cu o curiozitate de copil, nu-i făcuseră o impresie atât de adâncă. Când îşi aducea aminte de ele, uneori tresărea, altă dată începea să râdă.

În sfârşit, se adresase maică-sa cameristei Collen, întinzându-i haina de blană pe care o dezbrăcase, cu asta s-a terminat! u

„— Da, doamnă, îi răspunse Collen, care se obişnuise cu astfel de confidenţe din partea stăpânei sale; sigur că s-a terminat!"

Apoi probabil simţindu-se ea însăşi nemulţumită de răspunsul lipsit de respect pe care-l dăduse, tocmai într-o astfel de împrejurare, adăugase cu glasul sepulcral:

„— Îmi închipui, doamnă, cât de greu v-a venit să-l lăsaţi acolo singur…"

— „La urma urmei, de aici înainte cel puţin voi şti unde se găseşte!"

În timpul cât fusese la şcoală, Bobby era uneori atât da beat încât întâmplările tragice din viaţa lui 1 se păreau caraghioase; până şi amintirile cele mai sfinte 11 făceau să se striznbe şi să-şi bată joc de tot ce este cuviincios. În astfel de împrejurări îşi aducea aminte de fraza pronunţată de mama sa şi începea să râdă cu lacrimi. Mersese atât de departe încât într-un rând exclamă: „Ce epitaf caraghios! dar imediat după aceea se dezmetici, spunându-şi că el nu este altceva decât un beţiv ordinar.

*

* * *

Bobby nu putea să-şi aducă aminte exact de momentul când părinţii săi începuseră să se dispreţuiască unul pe altul, în mod reciproc. Probabil dispreţul acesta începuse chiar de pe vremea când el era copil mic. Încetaseră şi se mai certe unul cu altul, chiar înainte de a împlini el vârsta de opt ani, deoarece dispreţul lor acum, nu mai putea fi exprimat în cuvinte. Era convins că maică-sa avusese foarte mult de suferit, dar ar fi fost zadarnic să

încerce s-o apere. Femeia aceasta avea dreptul la mila fiului ei şi aceasta el i-o acorda fără rezervă. Ar fi fost mulţumit s-o poată respecta, dar el era Incapabil de un astfel de sentiment.

Femeia capricioasă, egoistă şi sfidătoare, doamna Maxina Merrick era un conviv extrem de dificil. Singurul motiv care pleda în favoarea ei, era marele talent de pianistă, aşa că-şi dădu seama că aceasta era singura calitate pe care ar putea-o transmite fiului ei şi începu să-l înveţe secretele acestei arte, chiar înainte de a cunoaşte literele alfabetului.

Sufletul ei era în continuă frământare; era chinuită de „spaime trecătoare14; în felul ei era şi o femeie frumoasă… o blondă diafană… şi la spectacolele de operă atrăgea atenţia publicului, căci de la depărtare frumuseţea ei producea un efect neobişnuit; avea şi crize de melancolie pe deplin justificate; fiind nemulţumită de propria ei persoană, încerca în toate chipurile să devină mai bună şi mai desăvârşită, supunân Ju-se unor tratamente faciale şi fizice, sau urmând tratamentele psihiatrilor şi ale şarlatanilor care abuzau de credulitatea ei. Era prea la cea mai uşoară pentru impostorii din oraş şi credea cu toată convingerea în chiromanţie şi cheltuia sume importante cu citirea horoscopului ei. Tot aşa nu trecea săptămânA. fără să moargă la ghicitori.

Timpul şi-l pe trecea între institutele de înfrumuseţare şi cele pentru mântuirea sufletului. După o serie de şedinţe pentru epilare, vopsire, pieptănătură permanentă şi masaje; după lungi şi penibile şedinţe de fizioterapie, se instala într-un sanatoriu e! e lux unde trăia într-o recluziune aproape monahală, hrănindu-se cu mâncăruri lipsite de gust şi insipide, iar seara asculta piedici fără nicio noimă, despre expresia personalităţii… despre voinţa de a trăi… despre manifestările superioare ale vieţii, şi toate acestea erau petrecute de comentariile prosteşti ale medicului şef care vorbea despre curăţ, mă interioară – nu a conştiinţei cum se putea constata din notele de plată spoliatoare ale sanatoriului – ci de

curăţenia intestinului gros despre care medicul vorbea cu atâta candoare, încât de multe ori jignea pudicitatea noilor cliente.

În timpul consacrat perioadei de ameliorare a stării sănătăţii şi personalităţii ei, Maxina pierdea câteva kilograme *t* din greutate şi-şi îmbogăţea vocabularul cu tot atâtea cuvânt* din domeniul patologiei. Dar stând în sanatoriu, devenea toi mai indiferentă faţă de înfăţişarea ei exterioară, ca şi locatarii unei lamaserii tibetane.

Apoi într-o bună zi, fără niciun alt motiv decât capriciul, îşi făcea cuferele şi geamantanele, le încărca într-o maşină şi se întorcea acasă, spre marea consternare a şarlataniloi care o exploatau şi al căror venit scădea simţitor, datorită acestei defecţiuni neaşteptate. Ceilalţi pacienţi ai sanatoriului erau convinşi că doamna Merrick este o importantă membră a înaltei societăţi...

„— Draga mea, din când în când simt absolută nevoie să mă mai odihnesc, înţelegi...41 Dar bănuielile lor erau cu totul lipsite de temei, deoarece Clif Merrick nu frecventa societatea, şi prietenii pe care-i avea, îi putea număra pe degete.

Maică-sa nu-l lua niciodată cu ea în aceste escapade, pentru descoperirea tinereţii, a frumuseţii, a bunătăţii sufleteşti şi a luminii. Rămânea acasă în grija servitorilor lacomi ţi-a nenumăratelor guvernante care niciodată nu rămâneau în blujbă mai mult de câteva săptămâni. Cele mai drăguţe erau tocmai cele care plecau mai repede... uneori chiar fără să dea de ştire stăpânilor. Când domnişoara Nevvman plecase fără să-şi ia rămas bun de la el, făcuse o gălăgie infernală, aşa că tată] său trebui să-l pălmuiască, pentru a-l determina să se liniştească.

La puţin timp după ce Maxina obţinu certitudinea că de aici înainte va şti exact şi întotdeauna locul unde se găseşte Clif. casa impunătoare din Piedmont Square fu vândută şi Bobby plecă în Europa. împreună cu maică-sa, care fără niciun motiv explicabil, se simţi pe deplin restabilită, atât fizic cât şi psihic. Îl dădu la o şcoală din Versailles unde erau copiii oamenilor bogaţi care

deveniseră o piedică în calea părinţilor lor. după terminarea procesului de divorţ. În timpul scurtelor vacanţe re le avea de la şcoală, pleca la Paris ca s-o viziteze pe Maxina – cum se obişnuise el să-i spună, ca urmare a ordinului ei – şi-i venea să urle când în faţa colegilor săi încerca să facă goange, şi-i răspundea îmbufnat, dar de cele mai multe ori dincolo de îmbufnarea aceasta se ascundeau lacrimile pp care le încerca să şi le stăpânească. Îşi populase apartamentul cu tot felul de paparude, care în schimbul tartinelor cu icre negre şi a paharelor cu şampanie, consimţeau *bă* vorbească despre rudele lor aristocratice, şi era foarte mândr5 de arest „monai” despre care Bobby spunea cu toată în[1] druzneala caracteristică pentru el, că ar fi mai indicat să se na – TQ cască „menajerie41.

Avu parte de vacanţe petrecute în singurătate la Brighton şi la Dauville, de Crăciunuri la Cannes, de pensioane cu profesori slugarnici, de prietenii legate în fugă şi de scurtă durată, cu băieţi emancipaţi şi condamnaţi să rătăcească singuri, care pizmuiau căţeii mamelor lor şi de multe ori se împleticeau pe picioare, dură r-i* coleau conţinutul unei sticle uitate pe bufet”.

La vârsta de şaisprezece am se întoarse singur în America, pentru a se înscrie între elevii unui colegiu select din Conneeticut unde datorită lipsei de disciplină şi pregătire intelectuală, nu putu sta mai mult de un trimestru. Domnul Bowers, catihetul colegiului 11 însoţi până la gară şi se întoarse pentru a oficia serviciul din capelă. Pe obrazul lui strălucea o linişte neobişnuită şi glasul îi tremura de o mulţumire nefăţarnică, când spuse elevilor:

„— Să ne ridicăm în picioare şi să cântăm versetele din doxologie.

După aceea, datorită trecerii bunicului său, Bobby fu înscris în mod provizoriu, între elevii unei şcoli pregătitoare, o Academie Militară cu regulamentul extrem de sever... „aproape o casă de corecţie”, scria el bunicului

1 8

său chiar din prima zi după sosire, iar acesta îi răspunse că şcoala este exact ce-i lipseşte lui. Profesorilor săi le făcu mai multă bătaie de cap, decât toţi ceilalţi elevi luaţi la un loc. dar cu toate acestea reuşi să nu fie eliminat. În timpul acesta prinse din nou gust pentru pugilistică. sub conducerea profesorului său care-l domăgi în mod ruşinos, până când îşi dădu seama cât băiatul acesta are calităţi şi începu să se intereseze de el. În ziua când părâsi şcoala, domnul Browman se simţea mândru că poate spune despre el. că deşi este slab ia matematici, este totuşi destul de tare pentru a zdrobi pe unul de două ori mai tare decât el.

*

*k**

Abia au pa ce se înscrise la Universitatea Statului. Bobby «Weiii e este în stare să facă Nu era tâtuşi de puţin un tuili-i>t care – a doarmă cu cartea cub cap, dar cu toate acestea luă înainte tuturor colegilor săi la studiile care-i plăceau cei care aveau calitatea să-i aţâţe curiozitatea. Zoologia de pildă era pentru el floare la ureche... Psihologia... psihologia... chimia... erau obiecte pentru care ardoarea lui lăsa pe toţi colegii săi cu gurile căscate, mai ales când era vorba de chimie. În acelaşi timp părea cu desăvârşire indiferent faţă de studiile care n-aveau calitatea să-l pasioneze.

Prietenia lui cu Tom Masterson avu efecte binefăcătoare, mai mult pentru el decât pentru Tom care era un tânăr cu porniri nedomolite, pentru a deveni un nuvelist de valoare.

Făcură cunoştinţă unul cu altul la banchetul ce se dăduse în cinstea studenţilor din primul an de facultate. Luară imediat hotărârea să stea împreună în aceeaşi cameră. Tânărul Masterson, cu toată dorinţa lui de a scăpa de sub disciplina severă a familiei sale, era un fel de idealist care deschise ochii lui Bobby asupra unor orizonturi cu totul noi, şi-l asculta în primul rând pentru că-i era simpatic, iar în al doilea rând pentru că Îi plăceau vorbele acestui mentor al său de la care se obişnui să aprecieze scriitorii clasici pe care la JEnceput îi

dispreţuise.

Dar Masterson care crescuse în mijlocul unei atmosfere temperate, n-avu niciun motiv să-i fie recunoscător pentru educaţia ce o primi în schimbul lecţiilor sale de mitologie, greacă şi latină. Imediat ce începea – indiferent de ceas, de loc şi de împrejurări – puteai fi sigur că va continua să bea până când va cădea mort de beat. Bobby, numai el ştia cum, reuşea să rămână lucid, şi reuşea într-un fel oarecare, să-l ducă acasă, şi-l întindea pe pat, cu aceeaşi solicitudine ca şi o mamă. Nu se gândise însă niciodată, că procedeele acestea ale lui, ar putea să primejduiască viitorul prietenului său.

„— Dragă Tom, murmură el în timpul cât îi descheia şireturile la pantofi, cred că tu nu vei reuşi niciodată să bei cum se cuvine să bea un gentleman!”

Dar contactul cu Merrick fu nefast, chiar pentru ceilalţi studenţi. Poate efectul acesta ar fi fost mai puţin nociv, dacă Bobby ar fi fost mai puţin simpatic. Farmecul său irezistibil era fatal pentru bunele intenţii ale colegilor săi, care doreau din tot sufletul să ducă viaţă sobră şi să-şi facă datoria. Cei mai vechi – care de obicei se uitau de sus la noii veniţi – imediat ce beneficiau o singură dată de generoasa lui ospitalitate pe care la început o primiseră din politeţe, se pomeneau în fiecare vineri după-amiaza instalaţi în automobilul său uriaş, îndreptându-se spic palatul bunicului său de p. – t/în ţul Incul ai Saginack.

Din îngăduinţă, băiriaul îşi închipuia că se vor distra mult mai bine, dacă vor rămâne singuri acasă, aşa că-şi lua maşina şi poruncea şoferului să-l conducă în oraş, iar aici se refugia la Columbia Club, mulţumit că este destul de departe de veselia lor gălăgioasă. Vecinii aveau obiceiul să protesteze şi să se plângă împotriva acestui grup de cheflii ameţiţi, care alergau toată noaptea pe drumuri, cu eşapamentul maşinii deschis şi sunând din claxon ca nişte bezmetici. Bătrânul Nicholas căruia îi aduceau aceste plângeri, se mulţumea să le rispundă:

„— Tinereţea trece destul de repede! K Iar când se întâmpla să-i prezinte nota cu valoarea pagubelor

pricinuite, scotea banii şi plătea, fără să protesteze.

Uneori invitaţii lui Bobby se întorceau luni dimineaţă la „Ann Arbor”, fără o para chioară, dar totuşi mulţumiţi că le-a rămas haina în spinare, după o duminică întreagă petrecută la masa de poker. De nenumărate ori luaseră hotărârea, că aşa ceva să nu se mai repete niciodată, dar era foarte greu să se poată împotrivi surâsului ispititor al lui Bobby. Afară de asta în reşedinţa rurală a bătrânului Nicholas se serveau fripturi cum nu se mai găseau în altă parte, aşa că acestea reprezentau o variaţie, faţă de hrana proastă de la internat şi faţă de confortul redus al clădirilor supraaglomerate unde singura grijă a conducerii, ora să poată plăti interesi-le ipotecilor e – Ar

Trecusem câteva minute de ciad Bobby auzea lin murmur de glasuri dincolo de paravan. Conversaţia aceasta începuse să-l plictisească, mai ales după ce constată că cine ştie ce imbecil încearcă să-şi expună părerile privitoare la concepţiile lui de viaţă.

— Providenţa! Dumneata crezi în aşa ceva? Nu mai vorbi! Ia gândeşte-te de pildă la cazul acesta. Este vorba de un om care prin ştiinţa sa folositoare atrăgea oamenii, ce veneau din toate părţile, pentru a-i cere ajutorul pe care nimeni nitul în locul lui nu putr-a «= 5 li-l – loa. N-ai decât să te uiţi la mine, ca’s). \ nu mergem mai departe!

— „Ia slăboşte-mă! Să mă uit la tino! Mi-o de ajuns e te auci, murmură Bobby nemulţumit.

— Da, să vorbim despre cazul meu! Am venit aici tocmai din Iowa, şi crede-mă sunt foarte mulţumit că am venit la timp… Mi-au spus că aecasta a fost singura operaţie pe care a făcut-o!… Şi când te gânde. şti că ar fi putut scăpa cu viaţă, în cazul când aparatul pentru respiraţie artificială n-ar fi fost întrebuinţat tocmai atunci, pentru chefliul acela pe care eu nu ştiu cum îl cheatnă, dar despre care ştiu că are un bui>ic foarte bogat. Ce drept are omul acosta să mai trăiască?!… Ia să-mi spui şi mie!

Probabil datorită palorii neobişnuite pe care o văzu pe obrazul lui Bobby, infirmiera care stătea în faţa pupitrului din apropierea uşii, tresări şi se apropie repede

de el. îl întrebă dacă are nevoie de ceva. Bobby respira cu greutate, dar încercă să-i zâmbească şi-i răspunse cu glasul stins:

— Aş prefera să mă duceţi în cameră... Mă simt mai bine când stau întins în pat... Pesemne nu am încă destulă rezistenţă. Vă rog, fiţi atât de bună şi daţi ordin să fiu coborî!

Plecarea după terasă fu atât de grăbită, încât atrase atenţia celorlalţi pacienţi. Cine ar putea să fie? Cel care vorbise adineauri despre căile misterioase ale providenţei, rămase dezamăgit... Ar fi preferat să ştie cine este, spunea el.

După ce-l aşeză în pat, infirmiera de gardă ieşi pe coridor o internistă care tocmai trecea, întrebă:

— Prin urmare a aflat?

— Da, într-o bună zi trebuia să afle.

— Totuşi lovitura a fost dureroasă, şi cred *eu* n-a foit felul cel mai indicat pentru a-l informa!

— Nu-ţi mai face griji din pricina asta! ripostă domnişoara Bates.

*

* *k*

Ceasuri de-a rândul Bobby Merrick rămase întins pe pat şi nemişcat, cu ochii închişi, dar fără să doarmă. La început fusese Indignat. Cu ce drept îşi permiteau indivizii aceştia din Iowa sau de unde erau, să discute despre cei caze au dreptul ¥a trăiască? Cuoi se poate ca cineva să fie atât de Intrust la minte, încât’s; Vi îne-a lui o vină din faptul c-a fost salvat, chiar atunci când era fapt dovedit că doctorul Iludson ar fi putut să fii o readus la viaţă, dacă aparatul de oxigen ar fi fost la îndemână? Asta nu era vina lui. Aparatul acela a-< furişit nu fusese împrumutat de el 1 în acelaşi timp nu ceruse imanul să-l salveze cu preţul unui astfel de sacrificiu şi nici cu vreun alt preţ. Pe urmă revolta lui împotriva acestei nedreptăţi făcu loc judecăţii calme. S-ar putea foarte bine, ca urma urmei el să fie totuşi răspunzător într-un fel oare* care pentru această moarte. În cazul acesta le va dovedi că estimează la justa lui

valoare sacrificiul făcut pentru salvarea lui aşi puse întrebarea, în ce măsură doctorul Hudson a contribuit la existenţa tinerei lui soţii şi a lui Joyce. Aceasta avea gusturi extravagante. Prevedea ce sume cheltuieşte, căci el avusese ocazia să se convingă.

— Te rog, vezi dacă doamna Ashford este liberă şi întreab-o dacă poate veni pentru câteva clipe la mine, porunci Boh bby.

Infirmiera dădu din cap şi ieşi din cameră. Peste citova minute doamna Ashford se opri lângă patul său.

— Spune-mi te rog, dacă a rămas ceva avere de pe urma doctorului Hudson? întrebă el.

— Nu ştiu, răspunse ea cu nepăsare; apoi peste câteva clipe adăugă tot atât de nepăsătoare: De ce mă întrebi?

Tonul acestei întrebări îl nemulţumi. Felul în care vorbise cu el înainte de asta, îl făcuse să creadă că este binevoitoare faţă de el. În orice caz putea prevedea, fără nicio greutate, că întrebarea nu i-a pus-o din simplă curiozitate.

— Probabil îţi închipui că chestiunea act asta tui mă interesează, ripostă el.

Nancy Ashford se aprinse uşor la obraz.

— Acesta este adevărul 1 răspunse ea fără ezitare.

Bobby simţi că fruntea i s-a brobonat de sudoare. Înţelegea ci situaţia în care se găseşte, este în defavoarea lui şi vedea că ea nu face niciun efort, ca să-l ajute şi nici nu se străduieşte ca să înţeleagă intenţiile lui.

— În orice caz, doamnă, cred c-ar fi indicat să ţineţi socoteală de intenţia mea de a face ceva, dacă mi se va îngădui, adăugă el nemulţumit.

— Te rog să mă ierţi, dacă te-am jignit cu atitudinea «nea, zise doamna Ashford, străduindu-se să vorbească liniştită. Nu cumva dumneata ai intenţia să oferi familiei o sumă de bani?

— Da, aceasta este intenţia mea, în cazul când va avea nevoie.

— Ce M de bani sunt aceştia?

Bobby se ridică într-un cot şi se uită la ea încruntat J

— Ce fel de bani! Banii mei, fireşte!

— Probabil o sumă de bani pe care-ai câştigat-o cu munca dumitale?

Câteva clipe i se păru că i s-a tăiat glasul şi era gata să-şi piardă cumpătul, din pricina insolenţei acestei întrebări. Se întinse din nou între pernele patului şi-i făcu semn, că poate să plece din cameră. Dar în loc să plece, doamna Ashford se opri la picioarele patului şi cu mâinile proptite în şolduri, îi debită un discurs în care nu încercă să-şi ascundă câtuşr de puţin intenţiile.

— Vina o porţi numai dumneata, declară ea nemulţumită. Ai trimis după mine, ca să-mi ceri informaţii privitoare la familia Hudson, şi ţi-ai închipuit că eu şi le voi da f Credeai că le vei putea da o compensaţie, pentru pierderea pe care au suferit-o, oferindu-le o despăgubire din banii bunicului dumitale! Dumneata ştii care a fost pricina morţii doctorului Hudson?... Pe el l-au omorât grijile 1 Se spunea despre el că i-a slăbit inima, din cauza lucrărilor supraaglomerate. Eu sunt bine informată! Singurul amănunt care avea importanţă în viaţa lui, în afară de profesiunea medicală era fiica sa Joyce. A constatat că fiica aceasta a lui începe să devină o fată lipsită de cumpăt, ceea ce în parte ţi se datorează dumitale! Despre dumneata se spune că eşti un om fatal pentru toţi prietenii dumitale.

Bobby Merrick rămase năucit de violenţa atacului şi se uită la ea, speriat de îndrăzneala cu care-i vorbea.

— A încercat să se stăpânească, bietul de el, continuă ea şi o clipă glasul păru că i se frânge, dar imediat după aceea continuă tot atât de categoric. Şi-a construit căsuţa aceea pe vârful stâncilor, şi se încăpăţâna să facă nataţie, deşi nu mai era în stare de un astfel de efort. Fiind conştient de starea în care se găseşte, a avut prevederea să-şi procure un aparat de respirat artificial, dar când a avut nevoie de el, a trebuit să vii dumneata şi să-l întrebuinţezi. Tocmai dumneata, dintre toţi oamenii din lumea asta. Iar acum ai îndrăzneala să le oferi o

despăgubire, pentru ceea ce s-a întâmplat.

O clipire a ochilor lui îndreptaţi spre ea, întocmai ca ochii unui animal rănit, determină pe Nancy să-şi întrerupă violenţa discursului pe care i-l debita.

— Tartă-mă, murmură ea emoţionată, dar cum ţi-am spus şi adineauri, dumneata porţi vina acestei conversaţii.

Ai vrut să fii informai, şi acum ai luate informaţiile pe care ţi le-ai dorit.

Bobby încercă să tuşească şi-şi şterse fruntea de sudoare, cu mâneca aspră a halatului pe care-l purta.

— Da, acum sunt informat, încuviinţă el cu glas sugrumat. În cazul când mi-ai spus tot ce aveai de spus, cu un mai am intenţia să te reţin.

O luă spre uşă, apoi păru că ezită şi se îndreptă spre fereastră unde se opri. Se uită afară, ţinându-şi cotul braţului stâng în palma mâinii drepte şi pipăindu-şi umărul cu mina pe care o avea liberă, la început enervată, apoi din ce în ce mai calmă şi mai îngândurată. Bobby îi urmări domolirea treptată a mişcării degetelor, tuşi cu sfială şi se hotărî să facă el primul pas spre împăcare.

— Trebuie să ştii, doamnă, că banii sunt singura compepsaţie pe care aş putea s-o ofer… şi te rog să mă înţelegi bine t

Doamna Ashford se întoarse încet spre patul lui, apoi luă un scaun şi se aşeză. Îşi propti braţele goale de tăblia albă a patului şi se uită la el, apoi spuse:

— Dumneata mai ai ceva care valorează mai mult decât banii; dar pe acest ceva dumneata nu-l vei întrebuinţa niciodată. Glasul ei părea sentenţios şi profetic. Acest ceva se ascunde în sufletul dumitale şi nu se va exterioriza, şi nimeni nu-şi va da seama de calitatea pe care o posezi. Drumul spre sufletul dumitale va fi totdeauna baricadat de banii pe care-l ai… Astăzi ai avut ocazia să te simţi nemulţumit, pentru c-ai surprins o insinuare lipsită de tact a unor oameni care au afirmat că viaţa dumitale nu merită să fie salvată în detrimentul vieţii doctorului Hudson. Fireşte, te-ai simţit adânc jignit. Indignarea dumitale îţi face cinste… Dar ia să te gândeşti

puţin. oare omul acela nu avea dreptate, de vreme ce ai luat tiotârirea să oferi o compensaţie bănească, în schimbul pierderii suferite. Dar acesta nu este felul indicat pentru a ju-tilica intenţia dumitale; probabil banii pe care i-ai oferi, ar contribui ca familia Hudson să ducă o viaţă liniştită, dar totuşi conştiinţa dumitale nu s-ar putea linişti.

Fără să-şi dea seama ce face. Întinse mâna după mâna lui. Apoi întoarse privirea şi se uită în gol, ca să murmure cu Clasul stins:

— „Sunt convinsă că nu se va învoi… nu va putea să mraigă până La capăt… Nu se va învoi!… Are pf-n mul-i bani… Ar necesita un efort prea mare… prea îndelungat… Dar, Doamne, ce ocazie unică!”

Bobby tresări şi se uită la ea.

— Nu înţeleg tocmai bine, ce vrei să spui, în cazul când vorbeşti despre mine, zise el.

— Dimpotrivă cred că mă înţelegi destul de bine, răspunse doamna Ashford şi se uită la el trufaşă. Ştii foarte bine la ce mă gândesc… şi ai vrea să fii în stare… dar, şi încearcă să se stăpânească, nu vei fi I Prin urmare să nu mai vorbim despre asta. Spune-mi dacă pol face ceva pentru dumneata, înainte de a pleca din cameră?

Bobby o strânse de mână şi o reţinu.

— Cred c-am înţeles la ce faci aluzie. Dar cum spui dumneata, ar fi imposibil. Este chiar ridicol. Doctorul Hudson a fost un medic celebru. Locul lui nu-l va putea lua nimeni!”. O, te rog, să mă ierţi doamnă Ashford, căci n-am avut intenţia să te fac să suferi.

În ochii doamnei Ashford tremură un zâmbet de durere şi capul ei albit se plecă mai adânc, într-o atitudine de deznădejde care contrasta cu firea ei energică. Îndrăzni să ridice mâna spre ea şi s-o mângâie pe creştet, cu un gest stângacl şi copilăresc, continuând să murmure cuvinte de scuză.

— Nu face nimic, băiatul meu, răspunse ea cu glas stins, şi se uită la el cu ochii tulburi din care dispăruse orice sclipire de tinereţe. Nu e nevoie să-ţi faci gânduri din pricina mea!… Eu îmi voi face şi de aici înainte datoria. În

comparaţie cu dumneata, îmi va veni mult mai uşor.

Se ridică în picioare şi după ce-l mângâie pe mână, zâmbi.

Bobby se ridică într-o rână.

— Dumneata eşti o femeie curajoasă, doamnă Ashford.

— Mulţumesc! Dumitale-ţi plac oamenii curajoşi, nu-i aşa? Prefer să fiu curajoasă, decât să am milioane… Dar cred că nici dumitale nu-ţi lipseşte curajul, nu-i aşa Bobby?

Se lăsă din nou pe pernă şi-şi îndreptă ochii spre tavan.

— Prin urmare afacerea asta, despre care ai vorbit adineauri este o problemă de curaj… aceasta este părerea dumitale?

— Numai de curaj!

— Dar un curaj care să implice eforturi de lungă durat! şi ani de-a rândul!

— Un curaj care să dureze toată viaţa… În lupta e o vei da, nu vei avea răgaz nici să răsufli. Apoi îi întinse mâna bărbăteşte şi i-o strânse din toată put ril-Acum va trebui să plec; sper că nu eşti supărat pe mine, nu-i aşa?

Clăti nă din cap, şi rămase cu ochii închişi, ţinând-o strâns de mină. Emoţia din ultima jumătate de oră fusese prea puternică, pentru starea lui de slăbiciune fizică. Lacrimi fierbinţi începură să-i scape de sub pleoape şi să i se scurgă spre «tâmple.

Nancy îşi desprinse mâna din mâna lui şi se uită o clipă la el, proptindu-şi bărbia în palma mâinii, apoi ieşi din cameră şi închise uşa în urma ei.

ni

— Spui că s-a schimbat? continuă Joyce cu interes. Ce înţelegi dumneata cu această schimbare? Probabil a început să umble treaz?

Masterson începu să râdă.

— Fii serios! protestă ea. Ştii foarte bine la ce mă gândesc.

Lăsă din mână paharul gol pe tava de argint şi după ce e aşeză în fotoliul din grădină, se uită cu atâta lipsă de

sfială la silueta elegantă a fetei din apropierea lui, încât aceasta se simţi obligată să-şi schimbe poziţia în care se aşezase în fotoliul de trestie din faţa lui.

— Aceasta este realitatea, răspunse el cu întârziere la întrebarea pe care i-o pusese. S-a trezit complet, şi nu mai bea. Este mereu îngândurat şi tăcut… Noaptea vorbeşte singur, ca Hamlet… Este convins că toată lumea este nemulţumită de faptul c-a fost salvat.

— Ar fi absurd! A făcut el această afirmaţie?

— Nu cu aceleaşi vorbe şi nici atât de explicit, dar aproape. Fata începu să răsfoiască paginile cărţii ce o avea pe genunchi şi încruntă din sprâncene.

— Prin urmare nu se mai gândeşte la altceva… decât să crea îmbufnat? întrebă ea.

Tânărul Masterson dădu din cap în semn de încuviinţare şi închise pleoapele, ca şi când ar fi vrut să-i spună că din toată afacerea asta el nu înţelege nimic. Apoi îşi trecu mâna peste braţul fotoliului şi scutură scrumul din ţigară, părând că e gândeşte la ceva.

— Vei putea să constaţi şi dumneata, că de la accidentul pe care l-a avut, Bobby a devenit cu totul alt om. Eu nu în în stare să-l înţeleg. Ieri, când am fost la Windymere, ca să-l ad, mi-am închipuit că-l voi găsi mai bine dispus. Este aproape refăcut, şi de câteva zile poate să se plimbe prin grădină. Dar mi s-a părut preocupat de ceva, aşa că i am propus să bem cele un cocktail, ca să se înveselească. S-a mulţumit să-mi răspundă cu indiferenţă:

— „Cred că ştii unde sunt sticlele; n-ai decât să te ser – veşti, dacă-ţi face plăcere”.

Am pregătit o cantilate care să ne poată ajunge la amândoi, dar nici n-a vrut să se atingă de pahar. Iar am început; să fac haz pe socoteala lui, mi; i răspuns că pe el „îl preoeuaeu: n cu totul altceva*.

— „Probabil ceva din care băutura să fie exclusă”, i-am spus eu. şi imediat după aceea l-am văzut că dă din cap în semn de încuviinţare.

— „Ceva cam în felul acesta*, mi-a răspuns el. Probabil îţi aduci aminte de trăsăturile obrazului său, când

se străduieşte să nu divulge nimic diii ceea ce-l preocupă. Am încercat din nou să fac haz po socoteala lui, dar am constatat că glumele mele nu au niciun efect. A rămas nemişcat pe scaun, în atitudinea „Cugetătorului” lui Rodin. „Ce facem acum? l-am întrebat cu N-ai fi dispus să mergem la Volstead?”

— Şi ce ţi-a răspuns? întrebă Joyce, văzând că tăcerea se prelungeşte.

— Doar atât: „Du-l încolo de Volstead11, apoi a murmurat ceva printre dinţi, din care am înţeles că prefera să viziteze pe Nancy Ashford.

— Cine este această Nancy Ashford? se grăbi ea să întrebe şi se aprinse la obraz, din pricina nemulţumirii.

— Dumneata qşti cea dintâi care ar trebui să ştii cino este, răspunse el, încântat c-o vede nemulţumită. Este administratoarea spitalului din Brightwood.

— A! Va să zică vorbeşti despre doamna Ashford. Când ei pomenit numele de Nancy, nu m-am gândit la ea. Cred că «cum se cunosc destul de bine unul pe altul. Ea este o femeie în vârstă.

— E mai bine că este femeie în vârstă; nu eşti de aceeaşi părere?

Fata făcu o strâmbătură.

— Constat că pierzi prea mult timp, cuulând să descoperi intrigi, când te străduieşti să spui ce ai avea de spus. Mi se pare că ai început să exagerezi.

— Probabil ai dreptate, răspunse Masterson şi se întinse, împreunându-şi mâinile după spătarul scaunului, apoi se uită la ea şi xâmbi ciudat. Intiiy a dumitalo devine din ce în ce mai interesantă. Ce ai mai vrea să afli în legătură cu Bobby?

Joyce ridică privirea spre el şi zâmbi ironică.

— Nu cumva ţi-a spus că va veni curând?

— Despre asta n-a pomenit nicio vorbă. Probabil deocamdată nici nu se gândeşte la aşa ceva. Cred că vei recunoaşte şi dumneata că situaţia în care se găseşte, este penibilă.

Fata dădu din cap şi câteva clipi? niciunul nu spuse

nimic.

— Tommv, mi se pare că dumneata îţi faci anumite iluzii în legătură cu Jâobby şi cu mine. În lima decembrie… înainte de sosirea lui Iâelen… noi ne-am văzut destul de des.

Masterson râse sarcastic.

— Mă miră că dumneata mai eşti în stare să-îi aduci aminte de ceea ce s-a întâmplat în luna decembrie. Eu îmi uitat cu desăvârşire toate aceste amănunte.

— Da, admit şi eu că ne-am făcut puţin de cap şi c-am exagerat. Mai ales în seara în care am sărbătorit aniversarea dumitale. I «a sfârşitul semestrului de iarnă, prin luna februarie, a plecat în Franţa, ca să viziteze pe maică-sa, şi nu mi-a scris niciun rând, cu care să mă prevină. Ceva mai târziu mi-a trimis două scrisori foarte scurte. A doua zi după întoarcerea lui, s-a întâmplat îngrozitorul accident care ne-a lovit atât de crunt.

Se întrerupse, apoi continuă din nou:

— Acum cunoşti exact situaţia raporturilor dintre noi. Nu cumva situaţia aceasta ţi se pare romantică?

— Nu trebuie să uiţi, răspunse Masterson cu glasul grav, că Bobby a rămas profund impresionat de cele întâmplate pe lac. De vreme ce el nu cunoaşte pe Ilelon, nu îndrăzneşte să vină, ca nu cumva să se întâlnească cu ea, deoarece se teme că în situaţia actuală ar putea să fie supărată pe el.

— Cred că aceasta trebuie să fie realitatea, admise Joyce cu părere de rău. Dar e cât se poate de firesc.

— Spune-mi, ea ce mai face?

— O drăguţa de ea… este o femeie curajoasă I Vrei să vorbeşti cu ea? îi voi spune că eşti aici.

Se ridică în picioare şi întinse lui Masterson cartea.

— Helon a primit vizita unei doamne mici de statură şi cu înfăţişare caraghioasă; asta s-a întâmplat acum un ceas, aşa că de atunci probabil a plecat. Poate a fost o pacientă a tatălui meu. În ultimul timp am primit o mulţime de vizite… de tot felul… oameni de care nu am auzit niciodată pomenindu-se au venit să ne spună, cu

ochii plini de lacrimi, ce a însemnat tatăl meu pentru ei. Din cauza asta am pierdut o mulţime de vreme. Aş prefera să nu mai vină. Afară de asta mai sunt şi scrisorile. Astăzi a venit o scrisoare foarte lungă de la cineva din Maine. Spune că acum câţiva ani tatăl meu l-a salvat viaţa. Dar nu ne-a dat niciun amănunt... Scrisoarea mi s-a părut enigmatică, ca şi când ar fi fost vorba despre un mister; pare c-ar fi vrut să spună ceva, dar n-a fost în stare. E foarte ciudat... Mă duc repede, să caut pe Ilelon.

k

—

Se îndreptă spre casa impunătoare, cu obloanele verzi şi Masterson îi urmări mişcările graţioase, în timpul cât traversă pajiştea. Joyce era o fată foarte drăguţă... Se propti pe spătarul fotoliului şi trase adânc din ţigară... Ce siluetă! Prin urmare între ea şi Bobby a existat ceva? Dar prietenul său nu-i spusese până acum nimic: În sfârşit, dacă pe ea o interesează Bobby – căci realitatea pare să fie aceasta – el va continua să-i fie bun prieten. Dar asta nu înseamnă câtuşi de puţin că n-are voie s-o admire! Şi nici s-o dorească!... Va putea s-o admire în calitate de artist, căci un scriitor este şi el un artist. Ce fată distinsă! În ziua de astăzi se găsesc foarte puţine astfel de blonde, printre fetele cu părul vopsit şi obrazul boit... Culoarea părului şi a obrazului ei este autentică... Aur palid şi un alb ca laptele; afară de asta avea nişte mişcări ale trupului care-ţi aduceau aminte de mlădierile unei capre sălbatice... De fapt este o fată neobişnuit de drăguţă! Dar ce-l determină să-şi închipuie că Bobby se interesează de ea? în cazul acesta a reuşit destul de bine să-şi ascundă sentimentele.

Apariţia lui Joyce, întovărăşită de mama ei vitregă, îi întrerupse gândurile. Constată numaidecât contrastul evident dintre ele. Doamna Hudson era tipul latin de femeie, din creştet până-n vârful picioarelor, cu lucirea părului ei negru, cu arcul sprâncenelor şi absenţa totală. a pozelor căutate din atitudinea ei. Joyce era tipul anglo-saxon; era ceva mai înaltă şi părea mai în vârstă.

Ieşi în calea lor. Văzându-l, Helen îi făcu un semn cu

mâna, şi-i veni să zâmbească, după ce constată atitudine» ei protectoare, ca şi când ar fi fost mai mare decât el. Se în ti triplase uneori şi înainte de asta ca împreună să joace câte o scenă; în rolul unui copil răsfăţat, ce cel al mame? dpzn? idâjdu«Lte, dar binevoitoare care încearcă să-şi stăpânrască copilul, fără să provoace scene violente. Asta se întâmplase într-o Eeară petrecută la Byrne, şi în mod cu totul spontan. Laura Byrne, după cum spusese ea însăşi, aproape leşinase de râs, L-ar senatorul Byrne declarase că scena aceasta ar fi cel mai mare succes într-o revistă. Până şi ei înşişi fuseseră mulţumiţi de felul în care o interpretaseră.

Rochia de doliu pe care o purta, o făcească pară şi mai tânără. Îi exagera vitalitatea şi-i scotea în evidenţă gropiţele din obrazul alb; arăta exact ca un cadru sever al unui tablou care pune în valoare efectul unor culori dintr-o operă de artă.

Îi întinse mâna mică şi zâmbi. Marea încercare prin care trecuse, lăsase urme pe obrazul ei. Era palidă şi puţin absentă, ţi părea o convalescentă care a trecut printr-o criză gravă.

Zâmbetul îi tremură pe buze câteva clipe, apoi se şterse J era un fel de zâmbet pe care-l aşteptai să apară, pe care încercai să-l provoci şi a cărui amintire te obsedează, dar nu ţi-l poţi explica. Masterson încercase să determinepe eroina unui roman al său, să suridă în felul acesta, dar nu reuşise. Eroina aceasta era Gloria.

„Era mai mult decât un surâs. Era o sonată în trei părţi. Prima parte începea în lumina ochilor care deveneau mai mari şi mai albaştri. Arcul nobil al sprâncenelor începea aproape să se întindă pe nesimţite, ca şi când ar fi încercat să-l şi ceară voie. Acesta era un adagio”.

„Apoi cu totul pe neaşteptate sonata cobora, să continue pe buzele ce se întredeschideau, ca să i se vadă dinţii mărunţi ţi încântător de albi. Acesta era un scherzo”.

„În aceeaşi clipă buzele se închideau, părând înspăimântate de îndrăzneala lor. Dar zâmbetul întârzia în priviri şi în colţurile ochilor – multă vreme după ce buzele

s-au închis ţi gura fermecătoare a devenit din nou gravă. Acesta era un largo. Un largo dolccmente”.

„Efectul asupra spectatorului 7 Felul în care reacţionează Pulsul îi bate cu violenţă un fel de strotto îndrăcit”.

Masterson îşi dădea seama că descrierea aceasta a lui este tâmpită, aşa că adăugase fără prea multă convingere:

„Un zâmbet impresionant; un zâmbet care se dozează cu discreţie, de preferinţă faţă de oameni de o anumită vârstă fi cu judecata chibzuită – rude, în cazul când se întâmpla să fie şi acestea de faţă”.

Holon Hiickon 7 îmbra, dar nlăzi zâmbetul ci era un ful de OHatinii Mişcările erau adagiul, andante şi lento, dar zâmbetul acesta era mai rezervat, era totuşi tulburător.

*

*k**

— Tom, a trecut atâta vreme de când nu te-am mai văzut. Începu ea cu glas adânc de caniralto, şi-i făcu semn ca să se aşeze în apropiere.

Joyce rămase în picioare.

— Tommy, începu ea, am făgăduit lui Ned Browlow să ies cu el în oraş. S-a oprit cu maşina în faţa casei şi mă aşteaptă… Nu te superi dacă voi pleca?

— Pleacă sănătoasă! răspunse Masterson şi ridică două degete în semn de binecuvântare. Rămân împreună cu o doamnă încântătoare.

Înainte de a pleca, Joyce mângâie re Helen cu vârful degetelor pe umăr.

— Mă voi întoarce în curând. draga mea.

— În timpul din urmă aţi mai ieşit din casă? întrebă Masterson cu glasul tremurând de e ainaraderească soliei. udinc.

Helen clătină din cap.

— Sunt prea ocupată; în lieiarc clipă soseşte un vizitator; oameni pe care sunt obligată să-i primesc; majoritatea lor sunt foşti pacienţi de-ai doctorului Hudson. dar mai sunt şi alţii care par că l-au cunoscut în

împrejurări deosebite. Îţi aduci aminte de cantitatea neobişnuită de flori pe care le-am avut la înmormântare…

— În viaţa mea nu mi s-a întâmplat să văd atâtea flori dintr-odată! răspunse Tom.

— Ei bine, toate florile acestea au fost trimise de către oameni care locuiesc în regiuni diferite ale ţării şi pe care ne-a venit greu să-i identificăm. Mulţi dintre ei n-au trecut niciodată pe la Brightwood. Şi majoritatea vizitatorilor pe care-l primesc aici, sunt oameni pe care nici nu-i cunosc. Toţi via să se intereseze, dacă pot face ceva în interesul meu şi al lui Joyce. Ieri a venit un mic italian foarte ciudat care ţinea cu orice preţ să-mi dea o mie de dolari. Acesta este un singur caa din multe altele. Motivele solicitudinii lor sunt extrem de diferite – căci nu sunt excesiv de comunicativi – dar un amănunt pare identic pentru toţi… odinioară, undeva, doct-nul Hudson Le-a întins o mână de ajutor – de obicei este vorba despre un împrumut de bani; dar nu întotdeauna; sunt unii care îmi spun că i-a ajutat cu sfatul, iar alţii pe care i-a ajutat cu trecerea lui.

— Omul acesta, a avut un suflet de aur I declară Masterfon.

— Da, aici nu mai încape niciun fel de îndoială; dar mai este şi altceva. Se găsesc mulţi oameni cu inima de aur care să fie generoşi. Cazul lui Hudson este cu totul altceva. Felul lui de a proceda faţă de oameni. era straniu. Atitudinea lor pare c-ar vrea să-ţi dea să înţelegi că fac parte – ca şi el – dintr-o societate secretă şi excentrică… Toţi vin în nădejdea că vor putea face ceva în interesul meu, indiferent ce, îndemnaţi de dorinţa de a-şi dovedi recunoştinţa; dar dacă-i strângi cu uşa şi stăruieşti să-ţi spună împrejurările care-i determină să se considere obligaţi faţă de familie, încep să se bâlbâie şi nu mai spun nimic. Mi se pare straniu.

„Vreme de două ore am stat de vorbă cu unul care mi-a spus o întâmplare datorită căreia mă simt mult mai tulburată decât înainte de asta; probabil din pricină că de astă dată am reuşit să ridic un colţ al perdelei care

acoperă misterul. O doamnă în vârstă, de numele căreia n-am auzit niciodată până acum, a venit să-mi spună ce om admirabil a fost doctorul Hudson, şi să mă întrebe, dacă ar putea să-mi fie cu cnva de folos... Aş fi foarte mulţumită, dacă aş putea vorbi cu cineva despre afacerea asta. Crezi că ceea ce-ţi voi spune, nu te va plictisi?”

— Te rog să-mi spui, despre ce este vorba!

— Întâmplarea asta, începu doamna Wickes, datează de pe vremea când soţul ei a fost operat. Doctorul Hudson i-a prevenit că sunt puţine speranţe de scăpare. Familia rămăsese fără mijloace de existenţă; dar de la spital n-a venit nicio notă de speze şi nici onorariul doctorului Fiului ei cel r.ai mare Hudson i-a găsit o slujbă bine retribuită, iar pe fată care avea talent la desen, a înscris-o la şcoala de belle-arte... Fata a pictat un admirabil peisaj marin care este atârnat deasupra căminului nostru din salon. „Tabloul acesta a fost făcut de ea, mi-a spus femeia când l-a văzut, şi I-a dăruit doctorului. A fost expus la Liga Arhitecţilor din New York... ** Doctorul Hudson a ferit familia de dezastru, spunea ea. până în ziua când a reuşit să se ridice din nou în rândul oamenilor, iar acum doi ani când s-a prezentat la el în birou, ca să şi plătească datoria, el a refuzat să primească ceva, spunându-l în primul rând, că i-a făcut plăcere s-o ajute şi că nu doreşte să i se ramburseze banii. Dar văzând-o că stăruie, a adăugat I „Nu cumva ai vorbit cu cineva despre afacerea asta?” „N-am vorbit cu nimeni, a răspuns femeia, căci mi-aţi spus chiar de la început să nu vorbesc, şi v-am ascultat”. „În cazul acesta! a declarat doctorul Hudson cu glasul categoric, eu nu pot admite să vă iau aceşti bani!” (

„Evident, răspunsul acesta n-a avut calitatea s-o mulj ţ urnească – deoarece este o femeie cu o sensibilitate caracteristică unei doamne din societatea bună – aşa c-a stăruit din nou, dar de astă dată doctorul a răspuns: „Dacă banii aceştia i-aş fi considerat drept un împrumut, aş fi admis să mi-l rambursezi. Dar când i-am pus la dispoziţia familiei dumneas voastră, nu i-am considerat aşa. Constat c-aţi reuşit mai bine decât aş fi îndrăznit eu să

nădăjduiesc. Prin urmare de vreme ce intenţia mea a fost să vă procur această înlesnire, nu se poate să v-o iau acum înapoi, deoarece de aici am profitat şi eu!”

— Daţi-mi voie, doamnă, interveni Masterson; nu ştiu dacă am înţeles bine. Ce înseamnă vorbele acestea pe care i le-a spus la sfârşit?

Helen ridică fruntea şi uitându-se la el într-un fel cu totul neobişnuit, îi repetă fraza pe care n-o putea înţelege şi continuă:

— Am întrebat pe doamna Wickes ce înseamnă aceste cuvinte, dar mi s-a părut că se simte sfioasă. „Nu cred că voi putea să vă explicwa îngânat ea, deoarece nici eu nu ştiu”.

— „Dar fără îndoială bănuieşti ce-a vrut să spună44, am ripostat eu.

— Imediat după aceea a încercat să schimbe vorba, şi scoţându-şi portmoneul din poşetă, a stăruit să primesc banii. Spunea că banii aceştia au fost un fel de împrumut pe care acum putea să-l plătească.

I-am spus că de vreme ce doctorul Hudson a refuzat să primească aceşti bani, cu atât mai puţin voi putea să-i primesc eu. Plasează-i din nou, sau bagă-i în afacerea unde au fost până acum, dacă vrei să primeşti sfatul meu”.

— „Asta nu se poate”, mi-a răspuns ea.

— Prin urmare n-am mai stăruit, deoarece eram incapabilă să înţeleg.

— Probabil femeia aceasta era puţin scrântită, sugeră Mastersoo.

Helen păru că se gândeşte la ceva:

— Da, s-ar putea presupune şi această eventualitate, căci părea că n-o interesează câtuşi de puţin propunerea mea. Dar a nu uităm că n-a fost singura vizitatoare care mi-a spus astfel de vorbe.

— Au mai fost şi alţii înainte de ea?

Dădu din cap, în semn de încuviinţare.

— Ieri a venit la mine un negustor pe care-l cunoaşte toată lumea. Pe doctorul Hudson l-a cunoscut acum zece ani. Venise să-mi plătească o sumă importantă de bani,

despre care spunea că reprezintă interesele unui împrumut pe care i l-a acordat. Mi s-a spus că doctorul Hudson a refuzat să primească banii. Evident, n-am primit nici eu banii pe care mi-i oferea.

„Am rămas foarte mirată de purtarea lui şi i-am spus o mulţime de întrebări. Mi-a spus că acum zece ani se găsea în pragul falimentului. Avusese prea multă încredere în sine şi mersese prea departe cu îndrăzneala. Afară de asta, drept culme a nenorocirii, i s-a îmbolnăvit şi soţia, aşa că a avut nevoie de îngrijiri care au durat vreme îndelungată şi au fost extrem de costisitoare. Îşi clădise tocmai atunci o casă impunătoare, din preţul căreia plătise mai bine de jumătate. Luase hotărârea s-o vândă la orice preţ i s-ar oferi, pentru a-şi procura banii de care avea nevoie pentru comerţul său. În scopul acesta se adresase unui agent imobiliar. Casa valora treizeci şi cinci de mii de dolari; el a cerut pentru ea douăzeci de mii, căci tocmai atunci semnalase o importantă scădere a valorilor imobiliare. În sfârşit, se pare că doctorul Hudson i-ar fi întins tocmai atunci o mână de ajutor, căci a doua zi l-a vizitat acasă.

„— Am aflat că vrei să-ţi vinzi casa cu douăzeci de mii, deşi valorează de două ori atât. Ce te determină să recurgi la un astfel de gest?” a întrebat el.

— Tânărul negustor i-a răspuns că are imediată nevoie de bani, pentru a scăpa de faliment.

„— Îţi voi împrumuta eu aceşti bani, a declarat doctorul Hudson. Nu am această sumă, dar aş putea să mi-o procur. Îmi vei rambursa banii, după ce vei reuşi să te ridici din nou în picioare. Nu-ţi voi socoti dobândă, deoarece voi beneficia eu de ei; dar cât timp voi fi în viaţă, nu trebuie să vorbeşti cu nimeni despre afacerea asta”.

— Ciudată afacere! declară Masterson. 1

— Stai să vezi ce s-a mai întâmplat, adăugă Helen cu glasul liniştit. Vizitatorul meu mi-a spus că peste trei ani ajunsese în situaţia să poată plăti capitalul împrumutului şi a stăruit să plătească şi dobânzilo. Doctorul Hudson a refuzat să primească banii. Şi ce crezi că i-a spus cu ocazia

acestui refuz?

— Habar n-am! H

— I-a spus: „Nu pot să primesc banii, deoarece în cea mai mare parte eu sunt cel care a beneficiat de aceşti bani! * Ei bine, săptămâna trecută am auzit repetându-mi-se de cinci ori aceleaşi cuvinte! Dumneata înţelegi ceva din toate astea?

— Foarte ciudat! exclamă Masterson. Nu cumva vorbele lui au vreo legătură cu declaraţia de impozit… Se fac, după cum ştii, anumite defalcări, pentru donaţii şi binefaceri…

— Tommy, te rog să fii serios.

— În cazul acesta, spune-mi ce crezi dumneata?

— Eu nu cred nimic. Apoi continuă ceva mai grăbităi Eşti informat despre felul de viaţă al doctorului ITudson şi despre începuturile carierei sale?

— Nu ştiu nimic despre el; dumneata crezi că amănuntele acestea ar avea calitatea să elucideze aceste ciudăţenii 2

— Pentru mine nu cred… dar eventual pentru un psiholog… totuşi voi încerca să-ţi spun… căci nu este niciun secret.

„Părinţii săi au fost oameni foarte săraci. Trăiau la o fermă din partea de miazănoapte a Statului. Wayne a fost obligat din cea mai fragedă tinereţe să se descurce singur. Gândul de a deveni chirurg îl obseda chiar de pe vremea când era copil. La vârsta de cincisprezece ani ajunge la Detroit unde se înscrie la şcoala superioară şi intră în serviciul doctorului Cummings.

— Şi mai târziu se însoară cu fata acestuia. Despre asta sunt informat şi cu.

— N-o lua atât de repede… În casa doctorului Cummings, tânărul Wayne Hudson a fost la început băiat de alergătură, rândaş. contabil şi la nevoie infirmier, ajutor de bucătar, secretar particular şi om de ajutor…

— Nu înţeleg. Ce fel de ajutor?

Helen păru că ezită.

— Acest doctor Cummings era un bărbat foarte

capabil şi avea o clientelă vastă; din nenorocire îi plăcea băutura şi în mod intermitent patima aceasta punea stăpânire pe el. Pauzele acestea variau între trei săptămâni şi două luni, când dispărea de acasă şi nu se mai întorcea zile de-a rândul. Fiin urmare una din sarcinile lui Wayne era cia astfel de cazuri să dea da urma lui, să aibă grijă să-i >ca din nou o înfăţişare prezentabilă şi să-l aducă acasă şi în acelaşi timp să inventeze pretexte pentru a scuza absenţa lui; cu alte cuvinte era un fel de amortizor între doctorul delincvent şi interesele sale – precum şi între conducerea spitalului, pacienţii şi familia doctorului.

— Ocupaţia aceasta nu pare să fie tocmai plăcută, mai ales pentru un tânăr student.

— Tocmai, încuviinţă Helen. Dar împrejurarea aceasta l-a făcut să devină mai matur. În acelaşi timp însă n-a fost)

O sarcină ingrată. În clipele sale de luciditate doctorul Cummings era foarte mulţumit de purtarea lui şi se simţea profund obligat faţă de ol. Tocmai de aceea l-a înscris mai târziu la o universitate şi graţie unei poliţe de asigurare pe viaţă, i-a garantat posibilitatea de a-şi termina studiile. Datorită unei coincidenţe stranii, a putut încasa prima de asigurare tocmai în momentul când avea cea mai mare nevoie de bani, deoarece doctorul Cummings a murit, imediat ce Wayne a început anii cei mai costisitori ni studiilor sale.

— Cu asta se explică şi motivul, pentru care doctorul Iludson s-a căsătorit pe vremea când era abia un începător. Tise Masterson. Probabil tânăra fată se îndrăgostise de el. şi, e simţea obligat faţă de familie. Promiscuitatea aceasta… şi obligaţiile pe care le contractase… l-au obligat să se însoare cu ea.

— Faptul nu este în întregime exact, interveni Ilelen. Tocmai de aceea a renunţat la toate ocupaţiile lui şi a stat împreună cu ea în Arizona, până în ziua când a murit. Vreme de mai bine patru ani femeia aceasta a fost singura lui preocupare. Evident, din pricina aceasta s-a resimţit şi în profesiunea lui. Mi s-a spus chiar că în clipele de

deznădejde începuse să se îndoiască de vocaţia lui. În timpul studiilor a avut de luptat cu enorme dificultăţi pe care a reuşit numai cu mari sacrificii să le îndure şi înlăture din drumul său. şi să-şi continue cercetările.

— Când te gândeşti, îţi vine greu să admiţi că Iludson s-a putut pasiona de cercetările şi studiile pe care le-a făcut.

— Totuşi acesta este adevărul care a continuat încă un an după moartea soţiei sale. Pe urmă a intervenit ceva. Nu ştiu ce anume, deoarece nu mi-a spus şi nici eu nu am stăruit, dar s-a întâmplat ceva. Imediat după aceea nu s-a mai simţit copleşit de obligaţiile profesiunii sale. Era în stare să lucrez* nopţi de-a rândul în laborator, fără să simtă oboseala. Datorită unui straniu concurs de împrejurări, la scurtă vreme după aceea a fost obligat, să procedeze la o urgentă operaţie craniană, foarte primejdioasă şi în timp de noapte, deoarece pacientul îi fusese adus la orele trei în noapte. Operaţia aceasta a atras atenţia colegilor asupra lui şi din ziua aceea s-a specializat în chirurgia craniană. Rezultatul activităţii sale în acest domeniu îl cunoşti.

Masterson închise un ochi şi păru că se gândeşte adânc.

— Prevăd concluzia ce o veţi trage din faptul că s-a schimbat într-un fel atât de neaşteptat... A fost un fel de victorie asupra lui însuşi... şi tocmai atunci când era gata să renunţe la cariera medicală... ca să se facă agent de asigurări... Probabil dumneata îţi închipui acum că succesul său şi actele filantropice au o oarecare legătură între ele? Spune drept, am ghicit?

Helen dădu din cap.

— În viaţa lui se ascund două enigme şi cred că fără să-mi dau seama, am încercat să fac legătura între ele. S-ar putea să nu existe niciun fel de legătură... Probabil într-o bună zi mi-ar fi spus el însuşi care este realitatea, daci ar mai fi trăit... Dar uite ce, Tommy, cred că despre mistere şi enigme am vorbit destul. Haide să vedem aleea cu florile de dălii.

Masterson o urmă în lungul aleilor din grădină şi admiră entuziasmul ei juvenil faţă de florile de toamnă. Bănuia c-a sosit timpul să plece şi jucându-se cu legătura de chei ce-o avea în mână, încercă s-o prevină:

— Să nu te gândeşti prea mult la tragedia asta. Oamenii care vin la dumneata, ar putea să-ţi facă mai mult rău decât bine, cu vorbele lor.

— Îmi voi lua vacanţă de câteva zile... Mâine voi pleca la fermă, ca să văd pe Martha, sora îngrijitorului nostru. Nu se simte bine... accidentul a cutremurat-o până-n adâncul sufletului, şi eu n-am mai trecut pe acolo din ziua aceea, aşa că sunt obligată să merg s-o văd.

— Îmi dai voie să te însoţesc până acolo? Mi-ar face multă plăcere.

— Mulţumesc, dar acolo voi avea nevoie de maşină.

— Am putea-o remorca.

— Va să zică ţii atât de mult să vii? Uite ce ai putea face. Duminică după-amiază iei pe Joyce cu dumneata la

Flintridge. Peste opt zile cred că voi fi şi eu destuf de sătulă de singurătate.

Ajunseseră la poartă j

— Ce noroc că ţi-a mai rămas Joyce şi că fata aceasta te are pe dumneata I

— Da, şi acesta este un fel de noroc, nu-i aşa?

f Masterson se urcă în maşină şi după ce-i făcu semn cu „mina, dădu drumul motorului şi dispăru din vedere. Helen se întoarse spre casă cu paşi înceţi, trecând în lungul cărărilor înguste dintre straturile de flori, apoi se opri şi cuprinse între palmele trandafirii corola adorabilă a unei dălii. Ce noroc că ea şi Joyce sunt atât de strâns legate una de alta... dar erau oare legate cu adevărat*!*

Sâmbătă seara, când se ridică de la masă, bătrânul Nicholas murmură mai mult pentru sine:

„— Sunt foarte mulţumit c-am reuşit să trăiesc până în clipa de faţă.**

UJtimii opt ani care trecuseră, fuseseră ani foarte trişti pentru el. Nu pentru cât s-ar fi oferit noi motive de nemulţumire, dar în timpul ăsta avusese răgaz mai mult

pentru a se gândi. cât de puţine mulţumiri a avut în viaţă.

Din tinereţe şi până-n momentul când se retrăsese diii afacerea pe care-o fondase el însuşi, Merrick se dedicasect toată energia de care era capabil unei mari întreprinderi industriale; întreprinderea aceasta era cu atât mai dificilă. ev cât nu avea la îndemână mijloacele tehnice necesare şi a fost obligat să le creeze el însuşi, deci era vorba de un caz fâri precedent, al unei tehnici încă inexistente.

Oi care lucrează în industria ceramică, au în urma loi o tradiţie care durează de mii de ani. Ţesătorii, vopsitorii fabricanţii de odoare, zidarii, constructorii clădirilor, ai vaseloi de transport şi cei canfar catedrale, aqricultorii. grădinarii crescătorii de vite pot prevede ru uşurinţă rezultatul activităţii lor şi se pot călăuzi după experienţa din trecut. Dar ci totul altceva eru cazul automobilului.

Kvoknia acestei industrii a fost iir; i: şi. itică şi fulgerat are. (...) proaspătă şi bogată întreprindere de biciclete pusese!; punct un vehicul de transport, fără tracţiune animală. Comandatarii lui Merrick rămaseră neîncrezători când văz, un ilaritatea publicului, faţă de acest vehicul ni petrol „atât de zgomotos, de nesigur şi «mi de manevrat.

Dar veni şi ziua când tracţiunea eu motor deveni în fap real. Totuşi mai avea de făcut un drum foarte lunc*, până îi ziua când maşina urât mirositoare care se mişca bubuind e:

din pistoale, să poată deveni maşina, tăcută, rapidă, insistentul automobil aerodinamic din zilele noastre.

Evoluţia acestui vehicul, care părea tot atât de îndoielnic ca şi o partidă de baccara la Monte Carl o, avu darul să provoace o serie întreagă de invenţii, unele fericite, care r> v uţionau metodele de fabricaţie de la o zi la alta. Brokerii şi smulgeau părul din cap şi clădeau directorilor sfaturi can le care mai deşuchiate. Maşini costisitoare, făcute de ieri, erau xniine date la o parte, pentru a fi înlocuite cu altele, mult mai costisitoare. Uneori cel care purta toată greutatea acestei întreprinderi

halucinante, începea să-şi dea seama că cele douăzeci şi patru de ore pe *zi,* nu sunt suficiente pentru industria aceasta fără precedent care se repezea pe drumuri însă n bătătorite şi trecea în fiecare săptămână la două degete departe de prăpastie, iar prăbuşirea definitivă nu reuşea s-o evităecât de la foarte mică distanţă.

Atrase de posibilitatea unor câştiguri nebănuite, firme nenumărate începură să fabrice automobile, astfel că ajunseră să se concureze fără judecată şi ruşine. Părea că toate Tr: t condamnate în mod inevitabil să ajungă la dezastru, afară ce câteva mai pricepute, mai îndrăzneţe şi mai norocoase. Mem-k trecu prin aceleaşi spaime ca şi un pionier fără busolă can – a obligat să conducă un grup de emigranţi printr-un deşert. Vreme de treizeci de ani nu avusese decât rare ocazii rând gândurile şi clipele lui de linişte nu erau dedicate acestei grele şi copleşitoare răspunderi.

Tocmai de aceea la vârsta de şaizeci de ani se retrase de la conducerea întreprinderii, sleit de puteri – evenimentul acesta fu sărbătorit cu strălucitul banchet care se dădu în sala Camerei de Comerţ din micul orăşel Axion – un băi bat ostenit care dispunea de o avere evaluată la două/. >\ i «le milioane de dolari, cu o exagerată tensiune arterialăm un însemnat număr de amintiri care îi dădeau târcoale.

Clif… Doamne, ce tragedie Mama lui Clif – o ciozvârtă de femeie sfioasă – murise pe vremea când Clif nu avea mai mult de doisprezece ani. Nicholas aproape nu băgase de seamă că are băiat mare. Asta se întâmplase în anul când construiseră noile uzine. Pe fiul său n-avea ocazie să-l vadă decât rareori. Din când în când aveau ocazie să se întâlnească – Nicholas era violent şi autoritar, Clifford era calm şi obraznic – dar întâlnirile acestea contribuiau ca înstrăinarea dintre tată şi fiu să devină mai adâncă.

Nu se putea spune despre el că nu şi-ar fi răsfăţat bă- < latui. Dacă banii pot face pe cineva să se simtă mulţumit, atunci Clif avusese toate posibilităţile. Pentru a-şi linişti

remuşcările, Nicholas avea obiceiul să spună: „Numai Dumnezeu ştie cât am cheltuit cu el. Cred că nimeni nu-mi poate cer a să mă ocup eu de creşterea lui!”

Dar astăzi când n-avea nimic de lucru, avea timp să se gândească în tihnă. Nicholas încercă să-şi limpezească gândurile, stând cu coatele sprijinite pe genunchi şi antebratele legănându-se în faţa lui. Vechile pretexte nu mai aveau nicio valoare. Nu avea niciun motiv să-şi închipuie că noua generaţie va merge mai bine. Bobby în orice caz era un băiat încântător, de asta n-avea niciun motiv să se îndoiască. Nicholas era mândru de spiritul lui vioi, de zâmbetul lui fermecător şi de felul lui de a se purta faţă de el în calitate de bunic, dar nu părea câtuşi de puţin că va deveni ceva deosebit. Afară de faptul că Bobby cânta la pian ca un virtuos şi avea facultatea de a lega uşor prietenii şi a le păstra, nimic din înclinările lui nu dovedea că ar avea vreo vocaţie specială. Ştia să conducă o maşină şi să bea, să joace cărţi şi golf, să vâneze şi să pescuiască; se va căsători cu o fată emancipată şi cu buzele boite şi se va plictisi de ea; vara şi-o va petrece în Canada, iernile la Cannes, va tăia cupoane, se va certa cu croitorul său, va subvenţiona o orchestră simfonică, va figura în fruntea listelor pentru scopuri caritabila şi va fi şi el pe estrada notabilităţilor, în ziua când candidatul republican va veni să viziteze oraşul; iar la urmă va fi aşezat şi el în uriaşul mausoleu gotic, alături de Clifford care-şi ratase viaţa.

Dar mai rămăsese o palidă nădejde; o mică scânteie, tocmai de ajuns ca întunericul să ţi se pară mult mai greu, după ce se va stinge.

Nicholas plecase cu maşina în micul orăşel universitar, ca să ia parte la serbarea încheierii cursurilor Universităţii. Mâncase în tovărăşia unui prieten din copilărie, rector al Facultăţii de Chimie. Se îndreptase pe scaun şi obrazul! să aprinsese, când auzise pe profesorul Garland, spunând i

„— Merrick. nu ştiu dacă bănuieşti, dar piratul de nepotu-tău are toate calităţile, pentru a deveni un chimist da valoare”.

„— Serios? Ar trebui să vorbeşti cu el; eşti de acord Garland? Cuvintele acestea venite de la tine, ar face mare efect asupra lui”.

Cu gesturi domoale Garland ridică ceainicul şi-şi turnă în ceaşcă, apoi adăugă apă fierbinte, înainte de a-i râs Dunde

— „Dragul meu, studiul chimiei cere răbdare! Iar nepotul tău ştie că nu e obligat să lucreze!”

Apoi văzând că obrazul lui Nicholas începe să se întunece» profesorul adăugă, ca şi cum ar fi vrut să-l îmbuneze:

„— Tu nu ai nicio vină. De ce să te aştepţi din partea nepotului tău să se încingă cu un şorţ de cauciuc şi să se ocupe de lichide nocive şi prost mirositoare, când în realitate pe el îl aşteaptă toate mulţumirile ce le poate oferi viaţa şi nu-i rămâne altceva de făcut, decât să întindă mâna după ele?**

*

* * *

În seara aceasta Nicholas simţi că o mare povară i s-a ridicat de pe inimă. Nici nu se aşteptase la vestea aceasta bună, dar deşi abia-şi putea stăpâni mulţumirea, după umerii lui gârboviţi puteai vedea fără greutate povara de care a beăpat. Întinse mâna îmbătrânită spre Bobby şi punându-i-o pe braţ, trecură din sufragerie în vasta bibliotecă. Încăperea aceasta era sanctuarul moşneagului. Pereţii erau plini, de la tavanul cu ciubucării până la duşumelele cu covoare chinezeşti, de rafturi pline de cea mai bogată şi selectă colecţie a operelor clasice. Colecţia aceasta nu era cercetată de nimeni» deoarece hrana intelectuală preferată a lui Nicholas erau romanele de aventuri a căror intrigă şi tehnică era întotdeauna aceeaşi. Nu din pricină că pe el l-ar fi interesat o lectură mai selectă, ci din pricină că se săturase să se gândească.

Intrase deci în bibliotecă şi bătrânul se lăsă îmbrăţişai de moliciunea fotoliului său favorit, apoi oftă. Pe masa din apropierea lui era deschisă şi aşezată cu faţa în jos o carte cu învelitoare ţipătoare. Bobby întinse mâna

după ea şi-i citi titlul cu glas tare, apoi zâmbi.

— Vrei foc, bunicule?

Întinse chibritul aprins spre ţigara pe care moşneagul o ţinea între dinţi.

— O aventură emoţionantă?

Nicholas trase câteva fumuri şi după aceea îi răspunse *

— Inspectorul de poliţie a început interogarea bucătăresei şi că îi răspunse că focul a fost tras exact la ora unsprezece, deoarece aceasta este ora când în fiecare zi scoate pisica din casă.

— Cred că până ajungi aici, te-ai familiarizat ci toate obiceiurile acestei bucătărese, bunicule. Sunt identice cu ale celorlalte bucătăresc din astfel de cărţi?

— Nu. domnul meu. protestă bătrânul Nicholas, deoarece? în ultima carte pe care am citit-o, a fost vorba despre un bucătar.

Bobby era nerăbdător să rămână singur, tocmai de aceea încerca să determine pe bunicul său să-şi concentreze interesul asupra lecturii acestei cărţi, pentru a putea să plece. Emoţia prin care trecuse în ultima oră fusese foarte puternică. Mărturisirile pe care le făcuse bunicului său, reprezentau rezultatul a zile lungi şi chiar nopţi petrecute în camera sa, unde se gândise la toate amănuntele din noul său proiect. Astăzi, când ajunsese în faţa definitivă a planurilor sale, era just să informeze şi pe bunicul său. Acum această mărturisire trecuse, dar fusese obligat să facă un efort, pentru a nu deveni patetic. Nu-i plăceau scenele emoţionante, deoarece întreaga copilărie îi fusese înveninată de astfel de scene. Dar bătrânul Nicholas trecuse prin prea multe clipe de spaimă şi deznădejde, pentru a nu se simţi impresionat de mărturisirea pe care i-o făcuse nepotul său, spunându-i cu glasul liniştit, că şi-a asumat o sarcină plină de sacrificii şi care ar putea să dureze vreme îndelungată pe care n-o poate încă determina.

După ce Bobby îi făcu această declaraţie neaşteptată, bătrânul rămase câteva clipe mirat şi neîncrezător. Lăsase

furculiţa din mână şi buzele începuseră să-i tremure. Creţurile adânci de la colţurile gurii se împreunară într-un fel de semicercuri cu cele ale ochilor săi. Se uită pe deasupra mesei şi ţinând şerveţelul între degetele noduroase, se sprijini în coate şi întrebă cu glasul sugrumat:

— Cum adică Robert? Mi se pare că n-am înţeles tocmai bine. Mai repetă-mi o dată!

Cu glasul calm şi încet, cu toată convingerea, Bobby îl mai repetă o dată mărturisirea făcută. Obrazul îmbătrânii ui l’ii Niciiolas tresări şi cu dosul mâinii îşi şterse ochii.

— Tu eşti un băiat cumsecade! declară el cu glasul stins.

Apoi ruşinându-se de slăbiciunea lui trecătoare îşi drese glasul cu zgomot, se îndreptă pe scaun şi declară cai toată demnitatea:

— Vă felicit domnul meu! Nu-mi aduc aminte ca cineva din familia mea să-mi fi pricinuit înainta de asta o astfel de mulţumire. Dumnezeu să-ţi ajute!

Ultimele cuvinte le spuse cu glasul tremurat… Kicoţia prin care trecuseră» fusese pentru amâmloi neobişnuit de puternică.

Imediat după aceea, vreme de un ceas. Bobby îi deferise în toate amănuntele planul său, cu o precizie care dovedea timpul îndelungat de care avusese nevoie, ca să şi-l limpezească în minte. Moşneagul se uita la el şi-i sorbea cuvintele, dând din capul zbârlit şi lovind din când în când cu pumnul în tăblia mesei, pentru a-i dovedi că este de acord cu el.

— Da, dragul meu prieten, vei reuşi să realizezi «cost plan. Şi-l vei duce până la – tapăt. Constat că ai stofă. M-am gândit mereu la această eventualitate.

Scena aceasta îi aducea aminte de cazurile similare de altă dată, când trebuia să bată cu pumnul în masă, pentru a convinge pe directorii uzinei de necesitatea schimbării imediate şi radicale a tacticii, pentru a putea face faţă. cu orice sacrificiu, noilor exigenţe

După liniştirea primului val de entuziasm, Bobby ar fi preferat ca deocamdată să nu mai vorbească despre acest proiect. Vreme de olună întreagă trăise pentru proiectul său pe care-l visa şi noaptea, pe care-l adorase şi la sfârşit ajunsese să se sature de el. Odată ajuns aici, înţelese că este gata să-l pună în practică.

Presimţind intenţia nepotului său care începuse să învârtească în mână cuţitul de tăiat hârtie, Nicholas deschise cartea, căută pasajul unde a rămas, începu să-şi şteargă ochelarii cu cea mai mare grijă şi zâmbi în semn de despărţire.

— În timpul cât tu vei citi. bunicule, eu voi merge să fac *o* mică plimbare, declară Bobby.

Nicholas dădu din cap în semn de încuviinţare, apoi respir). zgomotos şi mulţumit şi se cufundă în lectura cărţii sale.

Dar imediat ce Bobby se îndreptă spre uşă. lăsă cartea pe genunchi şi se uită după el, cu un interes la care n-avusese încă timpul necesar să se gândească. Trecând pragul uşii, Bobby se întoarse spre îl zâmbind. Nicholas luă din nou cartea şi încruntă din sprâncene. Încercind să înţeleagă un pasaj, confuz pe care-l întâlnise, apoi trase o dată adânc din ţigarca ce o ţinea între d! ni:

*

—

După ce-şi scoase escarpenii şi încălţă nişte pantofi de tenis, iar în locul smokingului îmbrăcă un pulover uşor, Bobbi ieşi din casă şi trecu prin fala garajului. Pe cerul senin strălucea luna nouă. Apucă în lungul aleii, apoi trecu pe pajişte şi ajunse în faţa stâlpilor porţii. Ieşi în drum. Nu era şoseaua principală în lungul căreia se desfăşura circulaţia, ci un drun îngust, aşternut cu pietriş, care lega marile proprietăţi de pe ţărmul de răsărit al lacului- Noaptea era liniştită. Mergea cu mâinile în buzunare, cu capul plecat şi preocupat de propriile sale gânduri, fără să ştie anume unde se duce şi ce urmăreşte, iar ochii începeau să i se obişnuiască treptat cu întunericul

Era mulţumit c-a putut sta de vorbă cu bunicul său

Mâine va pleca la Brightwood cu maşina, şi va informa pe Nancy Ashford despre ceea ce plănuieşte el, însemna că vi dispune de un puternic sprijin moral. Ar fi preferat ca Nancy Ashford să nu-i spună altceva decât: „Foarte bine. Am ere zut cu toată convingerea că aşa se va întâmpla!” Şi pe urmă nu va mai aduce vorba despre asta, căci nu putea suport» scenele de înduioşare. Situaţia cu bunicul se explica destul de uşor, căci el era un om bătrân. Prin urmare avea tot dreptul să-şi închipuie despre Nancy Ashford că-şi va păstra cumpătul.

Bobby făcu drum de un kilometru şi jumătate. La vreo sută de metri în faţa lui, exact la o cotitură a drumului văzu farurile aprinse ale unui automobil care părea plecat într-o parte, ceea ce dovedea că maşina a alunecat pe marginea drumului şi a intrat în şanţ. Auzi vâjâitul puternic al motorului care încerca să pună în mişcare roţile imobilizate. „Probabil este un novice14, îşi zise el. O nouă încercare violentă de a ieşi din şanţ, dovedea că cel care este la volan, recurge la mijloace care nu sunt menite să-l scoată din situaţia în care se găseşte. „Ce caraghios!” murmură el din nou şi grăbi pasul.

Probabil şoferul îl văzuse că se apropie şi încercă încă o dată să iasă în drum, înainte ca el să ajungă mai aproape, căci motorul începu să vâjâie şi uriaşul sedan se cutremură din încheieturi. La volan era o tânără femeie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, doamnă, strigă Bobby, opreşte motorul.

Doamna se uită la el cu ochi mari, în care Bobby putea să vadă licăriri de spaimă. Femeia zâmbi şi el îşi schimbă numaidecât părerea ce şi-o făcuse la început despre ea. Probabil nu era obişnuită să conducă maşina pe drumuri aşternute cu pietriş şi nu-şi dăduse seama de primejdia la care se expune; tot atât de probabil era că pe altfel de drumuri ar fi putut să-şi conducă maşina în mod ireproşabil.

— Maşina a intrat. adânc în şanţ? întrebă ea speriată.

Glasul femeii avea inflexiuni neobişnuite şi părea că se simte un tremur de intimitate şi încredere.

Bobby trecu în spatele maşinii, ea să vadă ce este.

— Da, răspunse el. Diferenţialul maşinii, a intrat în pământ.

Femeia se uita la el speriată:

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar în orice caz sunt convinsă că situaţia în care mă găsesc, nu poate fi normală.

— Nu este deloc, admise Bobby cu glasul binevoitor. Ar fi mult mai bine ca diferenţialul să fie la oarecare înălţime deasupra drumului.

Femeia oftă şi scoţându-şi batista de dantelă, începu să se şteargă pe gât.

— Cred că vina o port numai eu singură, adăugă ea cu glas liniştit. Mergeam prea repede şi la cotitura drumului m-am pomenit din faţă cu o maşină cu faruri puternic aprinse. Am ocolit pe marginea drumului şi am alunecat în şanţ.

— Şi acum nu mai poţi ieşi! conchise Bobby. Noroc că maşina n-a capotat. Ai fi putut să te răneşti.

Intrigată de vorbele lui pline de solicitudine, încercă să-i vadă obrazul. Dar ceea ce văzu din obrazul lui, nu putea s-o» sperie.

— La urma urmei constat că accidentul nu este atât de grav, prin urmare singura grijă ce pot să mi-o fac deocamdată, este în ce fel voi reuşi să scot maşina din şanţ. Ai vreo ideo care ar putea să-mi fie de folos căci în astfel de împrejurări eu sunt cu totul lipsită de experienţă? Asta nu înseamnă câtuşi de puţin c-aş avea obiceiul să rămân în pană.

— Sunt convins că nu aveţi acest obicei, răspunse Bobby ca s-o încurajeze. Pietrişul acesta este foarte alunecos.

— Dumneata ce crezi c-ar trebui să fac acum? întrebă ea pe un ton din care se putea înţelege, că hotăruea definitivă rămâne cu desăvârşire în sarcina lui.

Făcea impresia că femeia aceasta s-a lăsat cu totul în grija lui. În jumătatea de ceas care trecuse de la plecarea lui le acasă, Bobby se simţise ca un om singur şi izolat de

toată lumea. Hotărârea atât de importantă pe care o luase, îl făcuse se uite cu desăvârşire preocupările lui de până acum şi nu reuşise să se concentreze asupra celor actuale. În aceste clipe avea nevoie de o prietenie, mai mult decât oricare om de pe pământ.

Se sprijini cu cotul pe marginea uşii deschise a maşinii şi răspunse sentenţios:

— În cazuri similare, când forţele proprii se dovedesc insuficiente, este obiceiul să ceri ajutorul altuia. Te adresezi vecinilor. Dar deoarece aceştia nu puteau bănui că va fi nevoie de prezenţa lor s-au culcat devreme. Prin urmare nu-i vei putea trezi decât făcând o gălăgie infernală şi-i vei convinge să-şi părăsească aşternutul şi să te ajute, numai în cazul când le vei făgădui o răsplată destul de mare. Totuşi abia după ce-şi vor face baia, după ce se vor bărbieri şi vor mânca, vei avea partesă-i vezi venind cu un tractor hodorogit...

— Şi tocmai când te aştepţi ca totul să iasă bine, lanţul cu care te remorchează se rupe şi stăpânul tractorului este obligat să plece în oraş, ca să-şi cumpere altul.

— Cam acesta pare să fie adevărul. Încuviinţă Bobby.

— Sfaturile dumitale mi se par foarte înţelepte, răspunse femeia încercând să-i imite glasul. În primul rând va trebui să mă adresez unui vecin. Dar care va fi acesta?

— Care va fi vor inul? ripostă Bobby râzând. Sau care dintre noi va merge. să-i caute?... Eu sunt gata să-ţi fac acest serviciu cu toată plăcerea. Dar va trrbui să vii şi dumneala împreună cu min. adăugă el categoric. >în sunt dispus să te las singură aici. alaiuri cir maşina râma1. În pană.

Răspunsul său fusese formulat de primul îndemn el simţise. Fără îndoiala răspunzându-i în Mul ace; ta, tali vrut s-o prevină în nvul indirect că în timp de noapte nu poate fi în siguranţă în mijlocul acestui drum deşert. Dar fraza întrebuinţată de el: „Va trrbui să vii şi dumneata cu mine –, făcu femeii o impresie cu totul neobişnuită Până acum nimeni nu mai vorbise cu ea în felul acesta. Se

simţea puţin copleşită… luată în st. ipânire… ca şi când ar fi pierdut ceva din personalitatea ei… o infinitate: exact ca un grăunte de nisip care trece în par», a cealaltă prin cupa unui ornic; fără îndoială nu avea nici vin motiv să se alarmeze, căci în clipa când ar fi vrut, putea întoarce din nou cupa ornicului. De. ocam-lată senzaţia aceasta nouă nu părea neplăcută, datorită noutăţii pe care o prezenta. Va veghea ca nu cumva să meargă mai departe decât s-ar fi cuvenit. Peste jumătate de ceas se va despărţi de acest tovarăş cu profilul de medalie, pe care întâmplarea i l-a scos în cale, şi despărţirea va fi definitivă. Dacă lui îi face plăcere să-i poruncească, ea i se va supună1 fără nicio împotrivire.

Bobby se feri din uşa maşinii şi întinzându-l mâna, îl ajută să coboare.

— Crezi că e nevoie să strâng frânele? întrebă ea.

— Nu e nevoie căci până la întoarcerea noastră nu se va mişca din loc, şi începură să râdă amândoi.

Părăsiră drumul mare şi apucară în lungul unei poteci împrejmuite de un gard viu care trecea prin mijlocul unui câmp de puieţi.

— Sper că dumneata ştii încotro ne ducem? întrebă ea pe Bobby care apucase înaintea ei.

— Trebuie să recunosc că înainte de asta n-am trecut niciodată pe aici; probabil aceasta este o potecă a unei întreprinderi forestiere particulare, dar sunt convins că la capătul ei vom ajunge la o formă.

Femeia înainta cu mare greutate alături de el, călcând cu băgare de seamă, ca să nu-şi răsucească gleznele, deoarece tocurile înalte ale pantofilor ei nu erau indicate pentru drumurile de răzoare Un miel apăru în mijlocul tufelor şi trecu poteca, la o mică distanţă de ei. În mod instinctiv întinse mâna şi apucă pe Bobby de braţ.

— O. m-am speriat!

— În cazul acesta ia-mă de mână.

Simţi o mână mică în palma lui, şi o strânse ca şi când ar fi fost mina unui copil; în aceeaşi clipă îşi zise că – sie absurd să se poarte faţă de ea. ca şi când ar fi fost

femein lui; în acelaşi timp femein presimţea şi ea *cp*. acceptarea supunerii acesteia era absurdă. În acelaşi timp înţelese că o prutdin personalitatea ei a fost asimilată de Miânsoarea drgi o lor cestui tânăr autoritar.

Bobby la rândul său; nu»; – nzaţia că degetele i s-au strâns mai cu putere pe mânu ei. dar în realitate mergea cu ea alături, ca şi când ar fi fost soni lui m. îi mică.

— Ar putea să ni se întâmph tot felul de incidente, zise ea, Ce-ai zice dacă am nimeri de-a dreptul în ascunzătoarea unor falsificatori de bani!

— Acum n-a mai există falsificatori, răspunse Bobby râzând. Toţi au devenit contrabandişti de alcool… deoarvto se pot realiza câştiguri mari şi primejdia la care se expun este mult mai redusă.

— O, cât mi-e silă de alcool! exclamă femeia cutremurată de spaimă. Ce oroare şi ce vulgaritate a devenit! Nu mi-am dat seama de această realitate decât în timpul din urmă. Dar astăzi când îmi dau seama de faptul că a pricinuit moartea unei persoane care mi-a fost mai dragă decât orice pe lumea asta…

Bobby tresări nemulţumit, căci simţi un junghi în inimă. Cu ce drept ar putea să fie gelos pe femeia aceasta?

— Am şi eu motive să fiu nemulţumit din pricina alcoolului. zise el cu amărăciune, apoi adăugă mai domolit: Dar cred c-am reuşit să-l înfrâng.

— O, să sperăm c-ai reuşit! exclamă ea şi păru r: < i s-a tăiat respiraţia. Altfel ar fi mare păcat…

Fraza rămase neterminată şi vreme de câteva minute nu mai spuse niciunul nimic.

— Mi se întâmpla pentru prima oară să aud. pe cineva spunându-mi că ar fi păcat.

Sosise momentul ca să întoarcă imediat cupa ornicului.

O va întoarce… fără să mai întârzie… dar nu în mod brusc… şi se gândi cum ar trebui să procedeze, ca s-o întoarcă treptat, fără să se bage de seamă. Probabil îi va trece ceva prin minte… dar tăcerea se prelungea şi în astfel de împrejurări tăcerile pot deveni primejdioase.

— Dar dumneata ştiai, fără să-ţi mai spună cineva, nu i aşa?

— Nu ştiu ce să-ţi răspund. Dar amănuntul acesta n-avea Importanţă pentru nimeni.

— Ce copilării vorbeşti! Doar nu ai intenţia să afirmi că de dumneata nu s-a Interesat nimeni?

— Eventualitatea aceasta ţi se pare melodramatică, nu-i aşa? îţi face aceeaşi impresie, ca şi când aş încerca să mă erijez în rolul personajului din „Singur pe lume”?

— Spune te simţeai deprimat?

Fii cu băgare de seamă... acesta nu este felul în care ai putea întoarce cupa ornicului.

— Îngrozitor de deprimat!... Dar acum totul s-a sfârşitt

— Foarte bine!... Asta înseamnă că ţi-ai revenit?

Niciunul dintre ei nu putea spune care ar fi fost motivul că mumie lor se încleştară mai cu putere una de alta. Strânsoarea neaşteptată a degetelor lui împrejurul mâinii ei, probabil nu reprezenta altceva decât un semn de recunoştinţă pentru vorbele ei de încurajare. Iar răspunsul ei spontan nu era altceva decât o dovadă de încredere faţă de aproapele ei care fusese deznădăjduit, dar totuşi reuşise să ducă până la capăt ceea ce şi-a pus în gând L Acum erau amândoi conştienţi de legătura ce se statornicise între ei datorită intuiţiei, simţea ce gândeşte celălalt... Un fel de senzaţie nedefinită a sentimentului posesiunii... Femeia îşi retrase mâna şi înţelese imediat c-a făcut un gest pe care n-ar fi trebuit să-l facă... * Mişcarea aceasta fu exact ca o evadare, după ce ai făcut o mărturisire... Dar afară de asta nu-şi putu retrage mâna cu uşurinţă, căci în clipa când începu să şi-o retragă, simţi degetele lui că vor s-o reţină, cu toată blândeţoa. În orice caz scăpase, dar oare asta înseamnă c-a reuşit să întoarcă cupa ornicului?

— Uite că se vede o lumină l exclamă femeia. Este o fereastră!

Încercară să-şi imagineze felul în care vor fi primiţi şi grăbiră pasul, până când se pomeniră în faţa unei intrări la

care bătură. Uşa le-o deschise un fermier pe care văzură la lumina unei lămpi de acetilenă ce atârna de tavan. Doi copii se agăţaseră de pulpele picioarelor Lui şi se uitau miraţi la ei.

După câteva cuvinte de explicaţie, omul îşi luă şapca şi ieşi afară din casă. Apoi le spuse că va veni numaidecât şi plecă să scoată tractorul.

Bobby nu încercă să continue conversaţia, de acolo unie o lăsaseră, în clipa când văzură lumina de la fereastra fermei. Dar în drumul de întoarcere se întinse după mina ei şi şi-o potrivi sub braţul său. Femeia nu încercă să se împotrivească.

— Cred că dumneata te vei întoarce la şcoală? îndrăzni el s-o întrebe.

— Nu. anul acesta nu mă voi întoarce-Dar dumneata?

— O. eu am terminat, răspunse Bobby cu glasul grav. Peste câteva zile îmi voi începe studiile* în vederea profesiunu pe care mi-am ales-o.

— Probabil ţi-ai ales dreptul?

— Aceasta ar fi cariera pe care ai alege-o pentru mine?

Femeia începu să râdă.

— Ca să pot alege o carieră pentru dumneata, ar trebui să te cunosc mai bine.

— Dar pentru dumneata… Hai să zicem c-ai fi barbut

7

n

— Eu aş prefera să devin chirurg.

— Cu o specialitate anume?

— Da, răspunse ea categoric, pentru afecţiunii» * cel ebraic.

Mi se pare atât de straniu

— Ce anume?

Întrebarea ei rămase fără răspuns. Tractorul trecu cu zgomot pe lângă ei. Ajunseră în şosea şi acum trebuiau să se ocupe de automobil.

După manevra necesară, fermierul reuşi să lege maşina de tractor şi Bobby se aşeză la volanul sedanului,

în timp ce femeia se opri la o oarecare depărtare şi aşteptă ca maşină să fie ridicată din şanţ. Totul se petrecu aşa cum era de aşteptat, dar Bobby spuse ceva în legătură cu bara de direcţie care ar trebui examinată. După un efort neobişnuit, se întâmplă de multe ori, spunea el, ca bara de direcţie să se strâmbe. ti proptise să meargă în sat, pentru a se convinge că totul este în ordine. Femeia îi răspunse că îi va face plăcere, dacă este dispus s-o însoţească… şi probabil preferă să rămână el la volan?… Având în vedere accidentul, chiar ar fiindicat.

Întrebă fermierul de suma ce i-o datorează şi-i dădu mai mult decât ceruse. Omul îi mulţumi şi păru sfios, din pricină că-l obligă să primească mai mult decât merită. Bobby se aşeză din nou la volan şi aşteptă nerăbdător. Femeia se urcă în maşină şi fermierul probabil cu intenţia de a fi amabil, îi spuse i

— Frumoasă maşină! Seamănă foarte bine cu Packardul doctorului Iludson care din când în când trecea cu maşina pe aici.

— Este aceeaşi maşină, răspunse femda cu glasul liniştit. Noapte bună, şi-ţi mulţumesc încă o dată.

Fără să-şi dea seama de ceea ce face. liobby puse în mişcare uriaşul sedan al defunctului doctor Hudson şi se îndreptă în partea unde era satul.

— Pare că totul e = te în ordine, nu-i aşa? se auzi glasul mulţumit al femeii îmbrăcate în negru care umbla cu maşina re care înainte de asta o condusesc doctorul Hudson.

Probabil noul ci prieten nu era tocmai sigur de realitate ca să-i poată răspunde. Privirile lui cercetau lungul drumului şi strângeau volnnul cu toată puterea.

Bi bby’s – simţi a tulburat, mult mai adânc tulburat decât putuse să fie piuă acum în prezenţa unei femei pecare o întâlnise în drumui său. În tulburarea aceasta nu era nimic n-le, dar totuşi pt czenţa ei îl subjuga.

Totul este în ordine, dedării el în glasul sugrumat

— În orice caz eu sunt obligată să trec prin sat. Sper că la această oră cofetăria va mai fi deschisă.

Probabil tovarăşul ei de drum nu era informat despre obiceiurile cofetarului, deoarece nu-i răspunse nimic. Apăsă piciorul pe accelerator şi maşina făcu un salt înainte.

— Nu sunt în stare să-ţi spun ce recunoscătoare îţi sunt, declară tânăra femeie care părea mirată de tăcerea lui. Dacă n-ai fi fost dumneata, nu ştiu ce aş fi făcut.

Bobby părea ocupat de contactul farurilor.

— Mi se pare că ţi-am pricinuit prea multă butaie de cap, continuă ea cu sfială.

Într-un târziu îl auzi că începe i>a vorbească, dar glasul lui părea că vine din mari depărtări.

— Maşina dumneavoastră este în perfectă stare, aşa că ne vom despărţi aici. Nu mai e nevoie să treceţi pe la garaj, zise el şi strânse frânele, aşa că maşina se opri imediat. Bobby deschise uşa, şi coborî.

— Bine; dar eşti la depărtare de câţiva kilometri de locul unde ne-am întâlnit. Dă-ni voie să te conduc cu maşina; te rog! stărui femeia.

Încercă să se ferească din calea privirilor ei.

— Ieşisem la plimbare, răspunse el, părând şi mai absonfe decât adineauri. Aşa că amănuntul acesta nu are nicio importanţă.

Femeia îşi făcu loc în faţa volanului şi-i întinse mâna. Când i-o strânse, simţi că tremură uşor. Tânăra femeie părea perplexă şi nu înţelegea, cum de vorbele pronunţate de că au putut să-l jignească.

— În cazul acesta, îţi urez noapte bună şi-ţi mulţumesc foarte mult, adăugă ea şi glasul păru că i se stinge.

O clipă de getele lui rămaseră încleştate pe mâna ei, apoi îi răspunse:

— Noapte bună, doamnă! Glasul său părea obosit şi descurajat, sau probabil dezamăgit, apoi dispăru în fundul întunericului. Dădu drumul motorului la maşină, iar aceasta porni încet, ca şi când i-ar fi părut rău că pleacă, şi ar fi ezitat.

— Bobby urmări cu ochii luminiţa roşie din spatele

maşinii. până când dispăru la o nouă cotitură a drumului.

Peste jumătate de ceas era aşezat în faţa pianului din imensul salon pustiu al casei din Windymerr. şi adâncit în gânduri încerca să găsească un sfârşit pentru „Simfonia neterminată* a lui Schubert.

Era târziu, în după-amiaza duminicii din luna septembrie. Confortabilul apartament al doamnei Nancy Ashford oare se găsea în imediata apropiere a birourilor administraţiei din Brightwood, se dovedi neîncăpător, pentru a cuprinde mulţunirea lui Nancy şi a vizitatorului ei. Primise încântată propunerea lui Bobby de a veni la ea, ca s-o ia cu maşina. Aşezată alături de el în luxosul torpedo, îi făcea adevărată plăcere să se gândească la trecătorii care-i vor vedea împreună şi-şi vor închipui că este fiul ei. În două rânduri viaţa se dovedise generoasă cu ea. dar de fiecare dată îi frânsese aripile; de astă data se simţea din nou înviorată.

În această după-amiază, când deschisese uşa apartamentului în calea vizitatorului ei, administratoarea cu părul alb îşi dădu seama de intenţia lui, de a-i încredinţa secretul său, într-un fel care să nu provoace nici mirare nici emoţie. Încerca să pară indiferent, prin urmare îşi zise că va trebui să-şi armonizeze atitudinea în raport de intenţiile lui.

Imediat după ce intrase, îi spusese dintr-o suflare tot ce avusese de spus. După ce-şi puse pălăria pe pupitru, se aşeză alături de ea pe micul divan şi-i spuse fără să ezite:

— Am reuşit să iau o hotărâre! Pentru dumneata nu va fi niciun fel de surpriză, de vreme ce dumneata ai fost ea dintâi care te-ai gândit la acest amănunt, chiar dacă nu to ai jgândit la toate probabilităţile şi nici nu mi-ai dat vreo indicaţie. Acum totul este pus la punct. Marţea viitoare. În ziua de nPt octombrie, mă voi înşirie la Facultatea de Medicină a Universităţii Eşti mulţumită?

Nancy îi îtinse mâna. Îşi muşcase buzele, străduindse «îi se tâţ: înnoi! S.; î. ochii plini de lacrimi îi străluceau. Dar cu toate ăst*?» nu nu se nimic.

— Evident nrjnuă B’hh\ n glasul prăbit. ca şi când *ar*

fi ret Hat o le-le, nu mi fac niciun fel de ilii îi. Mă aştepţă o muncă teribilă şi de lungă durată, şi după cum ştii, din fir*
eu nu sunt perseverent. Abia după cinci ani îmi voi putea da seama dacă voi avea vreo posibilitate de reuşită, sau dacă cel mult am reuşit să mă fac de râs. Probabil sunt predestinat să devin un mic doctoraş obscur şi de mâna a doua. În cazul acesta voi avea motive să-mi pară rău de osteneală şi de timpul pierdut. Toţi îşi vor bate joc de mine şi parcă-i aud spunând „Uite caraghiosul care şi-a închipuit că va putea lua locul doctorului Hudson f „Dar probabil ţinând seama de această eventualitate, îmi va fi mult mai uşor, ca să duc lupta ce mă aşteaptă. Cred c-ar fi exagerat să-mi închipui că i-aş putea lua locul, chiar într-o măsură cât de mică; în orice caz nimic nu mă va putea împiedica să încerc.

— Bobby, constat c-am avut dreptate, când ara sperat că vei lua o hotărâre, declară Nancy ou glasul liniştit, şi acum când ai ajuns să te decizi, sunt aproape sigură că vei reuşi.

— Certitudinea aceasta a dumitale îmi va fi de mare ajutor I

— Fără îndoială acum ai prefera să fii informat despre tot ce ar putea fi în legătură cu doctorul Hudson, nu-i aşa 7

*

În clipa aceea atmosfera micului birou li se păru înăbuşitoare, aşa că plecară.

— Bobby se aşeză la volan, cu intenţia să asculte cu toată atenţia la ce-i va spune. Pe distanţa de douăzeci de kilometri înaintară cu greutate printre vehiculele obişnuite să circule în fiecare duminică pe bulevarde, dar acum treceau cu viteză redusă printr-un cartier mult mai liniştit, de la periferia oraşului. Nancy îi înşiră câteva dintre amănuntele cele mai stranii din viaţa eroului ei, dar stărui în special asupra acelora care aveau legătură cu actele lui de caritate, atât de diverse, şi asupra obiceiului său de a le păstra în cel mai mare secret.

— Familia lui nu era informată despre actele acestea?

— Nu cred. Pe vremea când el a început să ajute oamenii în felul acesta neobişnuit, Joyce era o fetiţă mică şi m-ar mira foarte mult, dacă aş afla că a informat-o despre ceea ce face. Cât despre doamna Hudson, mi-a pus nişte întrebări din care se poate deduce cu certitudine că ea nu ştie nimic despre misterul acesta din viaţa solului ti. Foarte mulţi dintre protejalii lui au venit la ea ca să-i spună câteva cuvinte de îmbărbătare; unii dintre aceştia i-au oferit şi concursul lor, în cazul când va avea nevoie de el. Fireşte, ea a rămas intrigată de propuncrila acestea.

— Da, am auzit şi eu vorbindu-se chiar azi despre aşa ceva. În momentul când tocmai mă pregăteam să plec de la Windymere, a sosit Tom Masterson. Condusese pe Joyce la cabana doctorului Hudson. unde doamna Hudson a plecat să petreacă şi ca câteva zile, aşa c-a venit să mă ia şi pe mine, ca să ne petrecem după-amiaza împreună ou ele. I-am răspuns că an o întâlnire în oraş.

— Poate c-ar fi fost mult mai bine să pleci împreună cu el. În cazul acesta puteai să-mi telefonezi. Pe Joyce ai mai văzut-o?

— După întoarcerea mea din Franţa, n-am mai văzut-o.

— Presupun că pe doamna Hudson nici n-o cunoşti?

Bobby ar fi preferat să nu-i pună această întrebare. Probabil i ar fi putut da un răspuns negativ, fără ca acesta să fie prea departe de adevăr. Dar după ce se gândi câteva clipe, îşi zise că faţă de Nancy Ashford este obligat să fie sincer. Prin urmare se decise să-i spună adevărul.

— Uite ce, răspunse el cu sfială, noaptea trecută am petrecut un ceas întreg în mijlocul drumului împreună… Apoi după o lungă pauză adăugă: Dar ea nici n-a bănuit cine sunt eu.

— Cum se poate? întrebă Nancy mirată.

ti repetă pe scurt felul în care s-au întâlnit. Ochii albaştri ai lui Nancy Ashford se opriseră miraţi asupra lui. Cuvintele care păreau să fie calme şi indiferente, trădau totuşi un interes rare nu putea să amăgească pe nimeni.

— Spune, Bobby, cred că femeia aceasta ţi-a plăcut.

Nu l Oşa?

Încercă să zâmbească indiferent. Şi-ar fi putut închipui c-a reuşit să amăgească pe Nancy, dacă n-ar fi comis imprudenţa s-o privească în luminile ochilor. Dezamăgirea şi părerea de rău re care o văzu în ochii ei. îl făcu să se liniştească numaidecii, \r fi fost inutil să încerce să ascundă ceva în faţa femeii acesteia.

— Draga rr. ea, femeia aceasta: mi place atât de mult, admisa el cu r; las tremurând. Încât aş prelera să nu vorbim despre ea.

Maşina îşi domolise mersul şi păru că vrea să se opere scă lături de un mic parc o clipă acură amândoi. În cele din urmă Nancy deciiuu aproape maşinal.

— Altceva nu lipsea decât asta!

— Da! încuviinţă Bobby îngândurat.

Urmă o nouă tăcere.

— Şi ea nu şi-a dat seama cine eşti dumneata?

— Eu nu am îndrăznit să-i spun.

— Şi cât timp crezi că vei putea să păstrezi numele dumitale în secret?

— Cred că nu va fi greu deloc, declară Bobby şi păru că încearcă să se convingă el însuşi de temeinicia vorbelor sale. Când am vorbit ou Masterson, m-am străduit să găsesc un pretext, pentru ceea ce s-a întâmplat ieri seară, în cazul and II vor întreba ceva. Dar cred că până acum doamna Hudson a uitat cu totul de existenţa mea.

Cuvintele lui determinară pe Nancy să râdă.

— Ascultă, Bobby Merrick, crezi în mod serios cu o tânără femeie cu temperamentul doamnei Helen Hudson ar putea să facă o impresie de felul celei pe care a făcut-o asupra dumitale, fără să-şi dea seama de realitate? Mi-ai spus c-ai fost profund tulburat de prezenţa ei – aceasta este exact fraza întrebuinţată de dumneata – când v-aţi aşezat în maşină alături unul de altul. Crezi că senzaţia dumitale ar fi fost posibilă, fără s-o împărtăşească şi ea?

— Adică de ce nu? Cred că mergi prea departe cu deducţiile dumitale. Doamna Hudson a încercat să fie politicoasă, amabilă şi recunoscătoare, pentru micul

serviciu pe care i l-am făcut. Nu i-am dat ocazia să creadă că eu m-aş interesa de ea în calitate de femeie. De fapt în momentul când m-am despărţit de ea, am fost aproape lipsit de curtoazie.

Nu crezu de cuviinţă să-i mai spună că maşina a înaintat foarte încet, pe o distanţă de cel puţin două sute de metri, ca şi când femeii i-ar fi păiut rău să se despartă de el.

— Da, declară Nancy pe un ton semnificativ, sunt convinsă că ea şi-a dat seama de realitate.

— Iar violenţa cuvintelor mele au fost o dovadă, nu-i aşa *1*

— Dovadă despre ce? stărui Nancy.

— Că nu mi-a făcut niciun fel de impresie.

— Dragă băiete, cât de puţin o cunoşti!

— Nu cumva vrei să afirm* *za* are un dar special de a ghici gândurile oamenilor!

— Nu fi caraghios! Eu nu m-am gândit la altor* va. decât la faptul că era femeie.

Se plimbară pe sub ulmii parcului, şi se opriră, ca să se uite la copiii care se jucau cu mici bărci cu pânzu «rrărora le dăduseră drumul pe oglinda lacului acoperit cu nuferi. Căutară apoi o barcă neocupată şi amândoi renunţară în mod tacit să mai vorbească despre slăbiciunea doctorului Hudson, de a se interesa despre greutăţile cu care trebuie să lupte diverse persoane şi de a păstra în taină actele de poncrozitat* =.

— În primul rând trebuie să fii convins, declară Nancy cu glasul categoric, că ciudatul obicei care determina pe doctorul Hudson să facă aceste plasamente costisitoaro, despre care nu şi-a închipuit niciodată că-i vor fi rambursate şi nici n-ar fi primit, nu au fost rezultatul unei porniri bolnăvicioase. Afară de asta nu era niciun om cu toane şi nici maniac. Nu l-am văzut niciodată săvârşind vreo faptă, fără motiv justificat. Nimeni n-ar fi putut afirma despre el c-a fost un risipitor sau că n-ar fi ştiut să-şi administreze averea. Avea un simţ profund al afacerilor şi

se pricepea să vândă şi să cumpere exact în momentul indicat. Numeroşi oameni cu vastă experienţă comercială veneau la el şi-i cereau sfatul, în privinţa acţiunilor întreprinderilor industriale. Eu sunt convinsă că dacă a făcut aceste gesturi stranii pentru anumite persoane, cf a urmărit un scop bine determinat. Într-un fel sau altul, pe care eu nu sunt în stare să-l înţeleg, gesturile acestea trebuie să fi avut vreo oarecare legătură cu succesele sale profesionale. După ce vei reuşi să descoperi motivele care au determinat aceste gesturi ale sale, vei constata pentru ce Wayne Hudson a fost un mare chirurg.

— Mai ştii ceva în legătură cu el, afară de ceea ce mi-ai spus până acum? întrebă el şi o privi bănuitor.

— A rămas o condică – un fel de jurnal în care-şi trecea însemnările zilnice – despre care sunt convinsă că ai dreptul s-o cercetezi. Pe aceasta o păstra în casa de fier din birou împreună cu hârtiile de valoare; unele dintre acestea sunt privitoare la profesiunea sa, altele se referă la viaţa sa particulară. În ziua când mi-a fost încredinţată conducerea administraţiei spitalului Brightwood, condica aceasta am găsit-o în casa de fier. Într-un rând căutând nişte poliţe de asigurare, l-am întrebat dacă această condică este în legătură cu interesele spitalului…

— Dumneata nu puteai să-ţi dai seama?

— Condica nu este scrisă în englezeşte şi nici în altă limbă pe care o cunosc.

— *Ce* crezi, ce limbă ar putea să fie? Spaniolă, germană, greacă?

Nancy clătină din cap şi continuă

— L-am întrebat ce reprezintă condica aceasta îmi aduc aminte felul exact grav în care s-a uitat la mine şi cum şi-a ridicat mâna şi s-a frecat cu vârful degetelor pe tâmple – un gest obişnuit la el, de fiecare dată, când trebuia să ia o decizie importantă – şi după o lungă tăcere mi-a răspuns:

— „Acestea sunt însehnnările mele intime. Apoi a adăugat zâmbind: Sunt de acord ca dumneata să le citeşti, dacă vei putea”.

— Ai încercat vreodată să vezi ce sunt?

— Dp, am încercat, răspunse ea cu glasul stins. Am pierdut ceasuri întregi, ceasuri nenumărate… chiar acum de curând.

— Ai descoperit ceva? Te-ai ales cu ceva din strădania aceasta?

— Cel mult cu dureri de cap

1 – Mi-ar face plăcere s-o văd şi eu

— Ţi-o voi arăta. Nimeni nu are mai mult decât dumneata, dreptul să vadă această condică. Doamnei Hudson i-am spus că în casa de fier a spitalului se găsesc hârtii importante de-ale doctorului. A stăruit să le las acolo unde sunt, până în ziua când va avea răgazul necesar, ca să le poată cerceta împreună cu mine; prin urmare condica este şi astăzi acolo

— Să ne întoarcem, declară el impulsiv.

Când ajunseră la Brightwood, se lăsase înserarea. Nancy plecă să scoată condica din casa de fier, şi după ce o aduse, o puse pe pupitru în faţa lui. Se aşeză pe un scaun şi o luă în mână – era uncarnet legat pe de-a-ntregul în piele, lat de doisprezece centimetri şi înalt de douăzeci, şi gros cam de dou* degete. Pe prima pagină era scrisă următoarea frază, de mâna doctorului i

CKI.lâl l>E CARE AR PUTEA SĂ-L INTERESEZE

— L'e nimeni n-ar putea să-l intereseze mai mult detă po mine! declară Bobby şi încerca să întâlnească privirile; de a: robaro ale lui Nancy. Administratoarea dădu din cap.

— Acum întoarce pagina şi vezi dacă poţi înţelege ceva.

Bobby se uită îndelung la textul scris pe prima paginii a nmlicii

— Este un text scris cu criptograme!

— Cred di vei avea multă bătaie de cap, ca să-l poţi desiripta, declară Nancy. Uite cum cred eu că se prezintă situaţia: doctorul Hudson nu era de acord ca secretul său să fie divulgat, atât timp cât va fi în viaţă. Faptul că numeroşi dintre protejaţii săi: u venit şi erau dispuşi să vorbească despre raporturile stranii ce le-au avut cu el, mă

face să cred cu toată certitudinea, eu i-a obligat să jure că nu vor pomeni niciodată despre ple, atât timp cât va trăi. Prin urmare cheia misterului trebuie căutată în această condică. Sunt convinsă că cel care va reuşi i-o citească, va afla adevărul. E foarte probabil ca doctorul să fi fost de acord cu acest mister divulgat după moartea lui, dar n-a admis ca cineva să citească însemnările lui, atât timp cât era în viaţă.

— În orice caz textul nu se poate citi! murmură Bobby. Al mai văzut ceva asemănător?

— Fără îndoială, răspunse Nancy, prima pagină din condică este un fel de prefaţă. Paginile următoare vei vedea că sunt scrise în întregime. Aceasta însă nu are decât douăsprezece rânduri; probabil este dedicaţia. Ia-o cu dumneata. Cunoşti limba greacă?

Bobby clătină din cap.

— Nu, dar cunosc alfabetul grecesc, răspunse el şi zâmbi.

— Atât ajunge… Ce literă este aceasta din urmă?

— Omega, răspunse Bobby fără ezitare.

— În acelaşi timp omega este semnul care indică sfârşitul? Semnul final care indică sfârşitul unui lucru?

Dădu din cap în semn de încuviinţare…

— Gâte litere are alfabetul grecesc?

Bobby închise ochii şi-şi făcu socoteala pe degete.

— Douăzeci şi patru.

— Prin urmare om-ga f-wt* a Joun/cei şi patra literă – şi înseamnă sfârşitul?

— Exact.

— Ia spune, care este litera a douăsprezecea?

— „Mi”! răspunse Bobby, după câteva clipe de gândiro.

— Ei bine, în cazul acesta, dacă omega înseamnă „sfârşit il”, ce crezi că ar putea să însemne „mi”?

— Cred c-ar putea să însemne „pe jumătate sfârşit”.

Bobby se uită din nou la prefaţa condicii şi constată că la intervale regulate întâlneşte literele „mi” şi „omega”.

— Nu cumva condica aceasta este un fel de indice?

— Cred că asta trebuie să fie, dar mie nu mi-a fost de niciun folos, prin urmare nu-ţi pot daa! tă lămurire.

*

* * *

Tot lungul drumului, până acasă, Bobby nu fu în stare să-şi dea seama unde se găseşte, ci trecea cu toată viteza în direcţia care-l ducea spre Windymere. La miezul nopţii îşi băgă maşina în garaj, se urcă în camera sa, apoi se aşeză la birou, în mână cu creionul şi cu însemnările doctorului Hudson… Dar începuse să se reverse de ziuă şi el încă nu se mişcase după. scaun, ci continua să caute şi să încerce în toate chipurile o elucidare a paginei criptografice, fără să ajungă la vreun rezultat mulţumitor.

Când deschise uşa biroului, ca să-l cheme la masă, Meggs îl găsi complet îmbrăcat şi adormit, cu capul pe braţele încrucişate, întinse pe tăblia biroului. Coborî scara în vârful picioarelor şi ochii începură să-i strălucească.

Un minut mai târziu Meggs intră în bucătărie şi se plecă la urechea bucătarului, ca să-i spună în şoaptă şi pe un ton de triumf:

— Ai pierdut prinsoarea!

— S-a îmbătat din nou?

— Clei!

Fascimilul primoî pagini din condica doctorului Hudson O

vU»

fibe O> – I + f & 6

tdu> /f & e** 96 i-o» J? Ct înu – M. (fa* pfii P5 tJ*

& (* jeQ Pts-y> e + t-ytă* EL & v –, /htx & w O

Discul de lumină de sub umbrarul lămpii aşezate, pe măsuţa de noapte de la căpătâiul patului doamnei Hudson tremura pe obiectele ce le aşezase în apropierea ei, ca să se împotrivească somnului: la miezul nopţii intrase în dormitor, cu un roman la subţioară şi o mapă plină de scrisori la care trebuia să dea un răspuns, fiind hotărâtă să aştepte trează, până la întoarcerea lui Joyce.

Puţin înainte de orele două după miezul nopţii fu

toropită de somn şi acum sta nemişcată cu ochii închişi, iar obrazul cu trăsăturile crispate îi era luminat de lampa de la căpătâi. Crisparea obrazului ei se datora nu atât faptului că nu reuşise să reziste somnului, cât mai mult împrejurării că n-a reuşit să-şi realizeze scopul urmărit.

Dacă în ziua morţii sale s-ar fi găsit cineva care să poată. Întreba pe doctorul Hudson, despre reuşita căsătorii sale, contractate mai mult în interesul fiicei sale, întrebarea aceasta i s-ar fi părut penibilă, datorită, faptului că din fire era un om care ţinea la adevăr mai mult decât la orice.

Într-o dimineaţă geroasă din luna ianuarie se prezentaseră toţi trei în faţa altarului bisericii Saint Andrew, însoţiţi de unchiul Percival şi de Monty – venise şi senatorul Byrne, tocmai de la Washington – nu atât în calitate de mire şi mireasă, asistat de fiică-sa care era fată de măritat şi părea că este în întregime de acordeu hotărârea tatălui ei, ci mai curând că cele două femei tinere şi neobişnuit de frumoase însoţite de tutorele lor, un bărbat distins şi mai în vârstă, care a venit să ceară binecuvântarea bisericii şi autoritatea statului, pentru a consfinţi prietenia dintre ele.

Faptul că contractă o căsătorie „dictată de interese41 nu reprezenta pentru doctorul Hudson niciun fel de piedică. Nu-şi făcuse nicio iluzie în legătură cu această căsătorie, deoarece ştia dinainte că toate căsătoriile din lume s-ar încheia în mai pe temeiuri sentimentale, fără avantaje materiale din lici (parte, rasa omenească de pe pământ ar fi trebuit să →e atingă demult.

Totuşi imediat după căsătorie, doctorul Hudson constată; a era sincer îndrăgostit de tânăra sa soţie, astfel că intenţia ui de a strânge prietenia dintre Helen şi Joyce era în mare primejdie.

Joyce nu era sigură de întorsătura pe care o va lua situaţia, aşa că primele trei zile fură extrem de grele pentru pa i

— Nu dragă: nu vreau nimic. Dacă-ţi face plăcere, pleacă singură. Eu aş prefera să stau liniştită, şi toată

lumea să mă lase în pace I

Astfel duminică după-amiază, când se lăsă convinsă ca să coboare pe puntea vaporului şi să se apropie de un foU>! în acoperit cu un pled, văzu că nu este primită de un părinte îngăduitor şi de o bună colegă de şcoală, ci de un soţ şi de către soţia lui – care amândoi îi erau prieteni şi de această certitudine nu avea niciun motiv să se îndoiască – dar în orice caz realitatea era aceasta.

Toţi trei se străduiră, dar fără rezultat, să restabilescă vechile legături de prietenie între ei. Probabil nu reuşeau să le restabilească, tocmai datorită acestor străduinţe. După ce ajunseră la Paris, Hudson încurajă pe Joyce să facă tot felul de cumpărături, iar Ilelen ţinea să fie de acord cu soţul ei, probabil exagerase şi ea puţin.

— „Ce pardesiu încântător! Sunt foarte mulţumită e al reuşit să-l descoperi! Îţi vine foarte bine!”

Purtarea aceasta era la locul ei, dar tonul întrebuinţat, era mult mai puţin. Procedeul nu reprezenta pe o tânără fată care sta de vorbă cu prietena ei, ci stăruinţa unei mame vitrege care încearcă să câştige simpatia fiicei adoptive şi încearcă să fie generoasă şi binevoitoare.

N-avură nici discuţii împreună, ceea ce probabil ar fi contribuit ca atmosferă să pară mai suportabilă, şi tot aşi între ele nu interveniră cazuri de sfială aparentă, căci sfiala aceasta era prea adâncă. pentru a putea ieşi la lumină şi toc. mai amănuntul acosta reprezenta marea greutate a situaţiei dintre ei. Tot ceea ce spuneau şi făceau, era amplificat – *e*, de un megafon – care intensifica vorbele şi gesturile pe care le făceau, dându-le proporţii nefireşti. Fiecare dintre ei îşi di dea seama că se străduiesc să fie cât mai fireşti, şi fierari dintre ei era conştient de greutatea acestei străduinţe. Se zbăteau din toate puterile, ca să poată stabili iar relaţiile de strânsă intimitate de altă dată, dar nu ştiau cum trebuie să procedeze.

Puţin după moartea doctorului Hudson, prăpastia dintre ele se săpă şi mai adânc. În primele zile se apropiară una de alta, din dorinţa reciprocă de a pune

temeiul unei duioşii comune care, chiar dacă n-ar fi reuşit să restabilească vechiul sentiment de camaraderie dintre ele, ar fi putut servi drept teniei pentru o prietenie care cu timpul s-ar fi adâncit şi mai mult. Dar situaţia aceasta nu dură mult.

Durerea lui Joyce era în prima săptămână nepotolită, apoi se linişti repede. Atitudinea aceasta a ei nu era altceva decât sinceritate, mai ales în ziua când declară că de aici înainte va înceta să se mai zbuciume, deoarece fiind o fire capricioasă, orice exteriorizare a tristeţe! prelungite ar putea să pară îndoielnică. dacă va continua să şi-o manifeste în felul acesta.

Tocmai de aceea acum ajunsese să nu informeze pe Helen decât cu anumită reticenţă despre întârzierile ei în oraş. Întrebărilor puse cu blândeţe şi dictate de intenţia de a-şi potrivi plecările în conformitate cu interesele lor comune, le da răspunsuri evazive, sau încerca să întrerupă pe Helen, dându-l să în U-leagă că ea este acum destul de mare. pentru a şti unde se poate duce, de cine este însoţită şi la ce oră se întoarce acasă. Helen, spunea ea, nu are niciun motiv să-şi facă «înji din pricina lui Joyce care este lipsită de seriozitate, aşa că va putea să-şi trăiască felul ei de viaţă cum doreşte, fără să se mai gândească la astfel de nimicuri.

Să nu mă aştepţi, draga mea! spunea Joyce la orele nouă seara les în oraş. cu Ned (cu Tom sau Pat sau cu Phil) aşa că e foarte probabil să ne întoarcem târziu. Unde mergem? N-aş putea să-ţi spun… Probabil undeva… ca să dansăm… ntiai târziu la un mic supeu… la Crystal Palace… sau la Gordon’s

— Joyce, nu-mi place să ştiu că mergi la Gordon’s. Crede-mă. acesta nu este un local pentru o fată ca tine. Te rog… făgăduieşte-mi că nu te vei duce acolo!

— Sunt gata să-ţi îndeplinesc dorinţa. Dar trebuie să ştii că nu depinde numai de mine. Probabil în această chestiune va avea ceva de spus şi tânărul care mă va însoţi.

*

V. A

Pe măsuţa trandafirie erau mai multe scrisori, între care una de la Montgomery Brent, scurtă şi entuziastă; fi spunea că este gata să-i stea într-ajutor, în cazul când „mica sa prietenă – astări când este copleşită de răspunderi – arc dificultăţi cu administrarea averii:

— „Voi fi foarte mulţumit, să-ţi fac declaraţia de impozit ţi s-a te ajut să-ţi faci plasamentele, pentru a-ţi putea pune averea în siguranţă, căci astăzi fac în fiecare zi astfel de treburi”.

— Bietul băiat! murmură ea cu glas stins. În timpul ut reciti scrisoarea. Este foarte amabil şi propunerea pe care mi-o face. mi se pare binevenită. Oare o fi destul de priceput? Fără îndoială trebuie să fie. căci de atunci i-o fi venit…

Montgomery, la care se gândea întotdeauna ca la un frate mai mic şi căruia se obişnuise să-i spună Monty, mai ales acuma când se simţea atât de singura, era cu cinci ani mai în vârstă decât ea. Nu-i plăcuseră studiile şi se angajase într-o orchestră de jazz, undeanta la saxofon. Dar nici profesia aceasta nu putea să-i facă plăcere, fiind obligat să sufle în timpul nopţii la acest instrument de la ora opt până la de lă după miezul nopţii Tocmai de aceea se împrietenise cu un grup de tineri care lucrau în biroul unui remizier de bursă, dintr-un cartier al oraşului. La câteva luni după aceea deveni şi el funcţionarul modest al acestei întreprinderi unde şi avea biroul şi salariul din care putea să trăiască.

— Eu sunt remizier de bursă! răspundea el cu mânririe, când se întâmpla ca în timpul dansului să-l întrebe câte o fată, la ce Universitate este înscris.

În orice caz devenise om serios şi trecuse mai bine de un an de când nu mai ceruse Hélènei bani împrumut; de nuntă fi dăruise un vas de argint de valoare şi în timpul ceremoniei fusese singurul dintre cei prezenţi care se prezentase îmbrăcat în jachetă şi cu pantaloni vărgaţi, aşa cum cerea eticheta… Da. ideea i se părea dest\d de bună va să zică tot îi mai rămăsese un prieten – Monty, omul

acesta cumsecade!

Într-un alt plic erau câteva rânduri, adresate lui Joyce de tânărul Mcrrick, expediate din Ann Arbor. Se vedea cât de colo că se străduia să scrie îngrijit, dar autorul scrisorii nu spunea mare lucru, închipuindu-şi probabil că va putea citi printre rânduri. O informa că s-a înscris la Facultatea de Medicină, în nădejdea că va putea deveni un om util pentru profesiunea pe care doctorul Hudson o ilustrase atât de neobişnuit.

— „Este ultimul *la* care m-aş fi gâodit, în vederea aces-i tei înlocuiri", declarase Joyce în momentul când citise lui Helen acest pasaj din scrisoarea lui. Purtarea aceasta mi se pare chiar extravagantă; tu ce zici?"

— „Cred că este tot un capriciu de al lui[2], răspunsese Helen cu indiferenţă[3].

— „În orice caz este frumos din partea lui, c-a luat această hotărâre!" adăugă Joyce. cu vădită intenţie de a apăra pe Bobby.

— „Să vedem ce se va întâmpla peste un an", răspunse Helen, cu glasul stins.

Joyce continuă să citească, numai pentru ea, şi după ce termină scrisoarea, o aruncă enervată pe masă şi-şi reluă obişnuita expresie de nemulţumire, apoi se uită la Helen *i*

— Cred că va fi mai bine să-i răspunzi tu, căci singura frază amabilă îţi este adresată ţie. Spune-l că spei să se înţeleagă cu profesorii săi şi că va obţine cele mai bune note la toate obiectele", sfârşi ea nemulţumită.

Fraza amabilă la care făcea aluzie, era următoarea: „Te rog să prezinţi respectuoasele mele salutări doamnei Hudson, căreia sper că voi avea curând onoarea să-i Bu prezentat".

Helen nu mai adăugă nimic Părerea ei despre tânărul Merrick nu era întemeiată pe observaţiile făcute de Joyce în legătură cu el – un tânăr răsfăţat şi uşuratic care dispune de prea mulţi bani – din care se vedea că fiica ei

---

2

3★ -k

adoptivă ţine la el, dar Merrick nici nu se sinchiseşte de ea. Helen se simţea mulţumită, şi nu dorea să-l cunoască. Uneori chiar se temea de ziua când va fi obligată să-l întâlnească Era de ajuns să ştie că din pricina acestui om, soţul ei murise… Evident, el nu purta nicio vină, dar îşi închipuia că tânărul acesta nu-l va da nicio ocazie care s-o determine, să se poarte amabil faţă de el. Incidentul era acum închis, şi ea se simţea uşurată

Scrisoarea rămăsese în plic, printre celelalte scrisori ce 1< primise, pe tava cu care le adusese camerista. Ceva mai târziu o băgă în mapă şi acum după ce se culcase, o reciti. Li urma urmelor pe că n-o interesa dacă tânărul acesta va reuş sau nu Adevărul era că astăzi relaţiile dintre el şi Joyce în cetaseră cu totul… Asta însemna că *Joyce* are o tovărăşit proastă mai puţin!

Helen tresări din somn şi se irozi, dud simţi că în iviehide uşa dormitorului şi văzu că apare obrazul congestionat al lui Joyce.

— Tu eşti, Joyce *i*

Uşa se deschise încet şi fără zgomot.

— Iartă-mă, dragă… Noapte bună! se avizi glasul îi suns de dincolo de uşă.

— Haide, Joyce, intră I strigă Helen.

Trecură câteva clipe, până când uşa se deschise din ivou. Joyce apăru, legănându-se pe picioare. Era cu ochii pe jumătate închişi şi cu dosul mâinii se freca pe frunte, iar ii\cealaltă mână îşi ţinea pălăria boţită şi încerca să se sprijine de ceva, umblând pe pipăite. Se propti cu greutate de marginea patului.

— O, fetiţo dragă! exclamă Ilelen speriată şi se ridica în capul oaselor. Pentru Dumnezeu, pe unde ai umblat?

— Am fost la Gordon’s!

Joyce râse răguşit, fără să deschidă gura şi se uită la ea prosteşte.

Helen îşi îndreptă trupul şi nu-i venea să creadă, cine văzu pe fiica ei adoptivă cu părul răscolit şi ameţită.

— Ai scris se… scrisori? întrebă Joyce cu limba grpi şi se uită la scrisorile de pe masă, încercând să pară

indiferentă

Dădu din cap şi-şi duse mâinile la tâmple, într-un got, de deznădejde pe care Joyce se strădui să-l ignoreze.

— Iată şi o scrisorică de dragoste pentru Bobby! şi pin cându-se peste pat, dădu scrisorii un bobârnac. Poftim, aceeaşi; este pentru dumneavoastră, domnule Merrick.

— Joyce 1 Eşti beată!

Se ridică în picioare şi-şi puse papucii, apoi îmbrăcă în kimono şi apropiindu-se de Joyce îi petrecu un braţ împrejurul umerilor. Încercând s-o sprijine.

— Cum adică? Eu beată? îngăimă Joyce, încercând su pai amabilă. Eu beată? Ar fi trebuit să-l vezi pe Tommy 1

— Dă-mi voie să-ţi ajut, să te culci, o rugă Helen doi nădăjduită. Nu… stai aici! Vei putea dormi în camera ine;

Joyce întinse o mână şi încercă să-şi descheie un n-am. iir de la rochie, iar cu cealaltă îşi trecu pălăria peste frunte brobonată de sudoare Imediat după aceea căzu pe pat şi Ile len care-i scoase rochia, muie o batistă în apă şi i-o aşeză jochi.

— Mulţumesc… draga meu! murmură Joyec printre suspine. Îţi faci atâtea probleme… din pricina mea. Ce prostie… dar totul este din vina mea… nu trebuie să te superi pa Tommy! Tommy este un băiat cumsecade. Mă voi mărita cu el… Ce zici… vrei să mă… să mă feli… mi se încurcă limbo… Ce zici de mine şi de Tommy?

— Despre asta vom putea vorbi şi mâine dimineaţă, draga mea, răspunse Ilelen împăciuitoare, apoi muie din nou batista şi i-o puse pe tâmple.

— Nu… dragă doamnă 1 îngână Joyce din nou şi făcu un gest impresionant. Despre asta vom mai vorbi… chiar acum! şi cu latul mâinii lovi furioasă perna care căzu pe parchet, apoi se uită la ea cu ochii mari. Este caracteristic din partea ta! Ai început să plângi! Eu mă întorc acasă fericită, ca să te anunţ că m-am logodit cu Tommy… şi tu începi să plângi! De ce? Ai vrea să te căsătoreşti tu cu el?

Încercă să-şi stăpânească nemulţumirea şi îi spuse să se liniştească şi să adoarmă. Dar Joyce începu să geamă şi să plângă.

— Pe mine nu mă iubeşte nimeni. Nimeni în afară de Tommy care este un băiat atât de cumsecade! Nu mă voi căsători cu el... Să ştii că nu mă voi căsători t /

Într-un târziu păru că trupul i se destinde şi trecându-şi limba peste buzele uscate, oftă adânc şi adormi. Helen se lăsă ps genunchi alături de pat şi îngropându-şi obrazul în plapumă, începu să plângă cu-sughiţuri. Wayne Iludson îi încredinţase o sarcină care depăşea puterile ei. Omul acesta nu-i ceruse doc-ît un singur lucru, dar nici pe acesta nu reuşise r-ă-l îndeplinească.

*

Într-un târziu se; trezi cu trupul amorţit, din pricină că adormise chircită în atitudinea aceasta şi după ce se ridică în picioare, adună scrisorile risipite pe parchet, stinse lumina şi se îndreptă abătuta spre camera lui Joyce. Puse scrisorile pe măsuţă şi-şi trecu peste obraz un tampon de vată muiat în apă de colonie.

Scrisoarea trimisă de Bobby Merrick era deschisă în faţa ei, ca şi când ar fi vrut să-i atragă atenţia. Printre rânduri puteai descifra că el se considera moraliceşte oblicat faţa de doctorul fludson... Dar în scrisoarea aceasta ea nu văzuse altceva

Jecât prefăcătorie. * încerca să facă pe martirul, până în clipa; înd va începe să se plictisească. Întoarse privirea ca să n-Q n-ai vadă. Nu cumva contractase şi ea o obligaţie morală Tânărul Merrick încerca să se achite de această obligaţie f [) ar a ce făcuse până acum?

Împături scrisoarea cu grijă şi rămase câteva clipe îngâniurată, frământându-şi degetele care tremurau de enervare, kpoi constată că vrea să stea de vorbă cu Bobby Merrick. Omul acesta probabil îi va da un sfat... îşi văzu obrazul crispat în luciul oglinzii şi clătină din cap. Dar soluţia indicată rm putea să fie aceasta. Băgă scrisoarea în mapă şi simţindu-se obosită, se întinse în pat vie

r.

La ora unu în dimineaţa zilei de Graţie, tânărul

Merrick reuşi să rezolve enigma pentru care vreme de două luni încheiate sacrificase toate clipele ce-i rămăseseră libere.

Chiar din prima săptămână când începuse cercetările acestea stăruitoare, scrisese lui Nancy Ashford's

„Când în această afacere va apărea lumină, ea nu va fi ca primul tremur al razelor de soare asupra unei văi întunecate. Cartea va continua să rămână cu desăvârşire indescifrabilă, până în ziua când totul va străluci ca lumina unei dimineţi de iunie. Sarcina pe care mi-am asumat-o, va trebui dusă până la capăt. Sau voi reuşi să descifrez enigma şi voi putea citi şi înţelege fără greutate scrisul din condică, sau nu voi. putea înţelege nicio silabă".

Vacanţa zilei de Graţie începea miercuri la amiază şi Bobby hotărâse să o consacre condicii rămase de la doctorul Hudson. Se va putea dedica în întregime acestei preocupări, fără să se gândească la nimic şi fără să fie întrerupt de cineva, deoarece Cetatea Universitară se golea de studenţi, ca şi când ar fi fost alungaţi de toate spaimele. Făgăduise bunicului său ca în seara acestei serbări să ia masa împreună cu el, „în cazul când voi reuşi să rezolv o problemă care mă preocupă şi cu care trebuie să termin cât mai repede posibil.8

Toată după-amiaza zilei de miercuri şi-o petrecu, făcând încercări fără rezultat, repetând aceleaşi variante şi combinaţii pe care le mai făcuse odată. Era nemulţumit de faptul că nu reuşea să se concentreze, căci din când în când se oprea şi sta câte un ceas întreg în faţa pupitrului, ascuţindu-şi creioanele şi uitându-se fără să clipească la textul care părea c-ar vrea să-şi bată joc de el. Altă dată se trântea pe pat şi sprijinit într-un cot, aşternea pe hârtie coloane întregi de litere, împărţindu-le în felurite chipuri. Îşi uită cu totul de timp, de oboseală şi de plimbare, astfel că făcea mereu diagrame şi rupea hârtia pe care a întrebuinţat-o. Începuse să se întunece şi fu obligat să aprindă lumina. Se făcu miezul nopţii şi el continua să lucreze în mod maşinal, iar creicrul său funcţiona mai mult în virtutea inerţiei. Apoi se opri şi butându-se cu creionul

peste dinţii din faţă, privirile i se rătăciră în gol. Închipuirea lui făcea chiar în aceste clipe o plimbare pe drumul ce ducea spre miazănoapte de Windymere, ca să ajute o doamnă al cărei automobil rămăsese în pană. Revenindu-şi în fire, se aşternu din nou pe lucru, făcând combinaţiile care nu voiau să se mai termine.

Apoi cu totul pe neaşteptate un gând nou îi trecu prin minte.

Ceva ce nu încercase până acum. Scrise într-un rând primele cuvinte ale textului pe care nu-l putea înţelege, omiţând spaţiile. (Se obişnuise de mai demult să copieze literele cu majuscule, pentru a merge mai repede).

Apoi orientându-se după litera grecească „mi” care părea că indică mijlocul, tăie în două textul care reprezenta prima frază:

CTTRLETCNIEPIMLEŞTF

IIOUEUEOSDRREEUMUIEE

Datorită unui simplu capriciu, reproduse amândouă rândurile şi aşezându-le unul sub altul, împinse al doilea rând mai spre dreapta:

CTTRLETCNIEPIMLEŞTF

IIOUEUEOSDRREEUMUIEE

Vreme de câteva minute se uită întins la rândurile arestea, până când totul păru c-a început să se tulbure în înţa ochilor lui. Imediat după aceea inima îi tresări speriată. Creionul îi tremură în mână, în timpul cât recopie literele, intercalându-le între ele:

CITITORULEEUTECONSIDERPRIETENULMEUŞITE LE

— Am reuşit! exclamă el cu glasul triumfător.

Chiui de se cutremură camera şi începu să râdă nr. stăpivit. Descifrarea era extrem de simplă, acum după ce reuşise să descopere cheia cu care să poată înţelege scrisul. Vreme de câteva minute copie cu înfrigurare literele, alternându-le

Între ele şi astfel reuşi să citească fără greutate comunicarea tio pe prima pagină:

CITITORULE EU TE CONSIDER PRIETENUL MEU ŞI

TE FELICIT PENTRU STRĂDUINŢA DATORITĂ CARErA AI REUŞIT SA CITEŞTI ACEASTA CONDICA. AI DREPTUL S-O PĂSTREZI-CACI MAI TÂRZIU VEI ÎNŢELEGE MOTIVELE CARE M-AU DETERMINAT S-O SCRIU ÎN CRIPTOGRAME.

*

* * *

I se păru că tot trupul începe să i se destindă şi-şi dete seama cât s-a făcut foame. Se îmbrăcă, să plece şi zâmbi mulţumit. Îşi făcuse datoria şi înlăturase piedica ce-i stătuse în cale.

Înnodându-şi cravaia în faţa oglinzii. se uită la condica de pe masă, cum s-ar fi uitat un Radiator la adversarul său învins.

După cp ieşi clin rasă, fu încins din toate părţile de vântul care purta vârtejuri de măzărică, şi înviorat de aerul rece, strânse clin umeri, respiră de câteva ori şi grăbi pasul, apoi riso eu hohote, r. ogănându-se uşor în mers, începu că fredoneze Marseilleza, cântând cu glas triumfător şi gesticulând cu amândouă mâinile.

În apropierea gării centrale era o crâşmă mică pe care o ţinea unul cu numele Tony şi la el era deschis toată noaptea. Tony era prototipul omului care a ajuns negustor din! ium) tare, cum sunt bărbierii erudiţi, cizmarii filosofi şi irciumarii pitoreşti, de care se găsesc în toate centrele universitare şi care se bucură de o anumită popularitate, datorită exao tri; itaţilor lor. amestecate eu interesul sincer faţă de Universitate şi campionatele sportive ale acesteia.

Mulţi «profesori s-ar fi simţit mulţumiţi, dacă ar fi cuno-eul după nume tot atâţia studenţi câţi cunoştea Tony. Studenţii unei Universităţi se schimbă mereu, dar Tony rare sta de unsprezece ani la Ann Arbor, părea şi el un fel de instituţie care nu sr* va schimba niciodată. Îţi venea să crezi că omul ace» ta a fost pus aici, chiar de la facerea

Se spunea despre el că este om bogat, deşi acorda studenţilor credite şi împrumuturi fără niciun fel de garanţie, cu o generozitate care ar fi determinat orice banca să dea faliment, în cel mult patruzeci şi opt de ore.

Pe tejghea era un carnet nu tocmai curat şi un capăt de creion legat cu o bucată de sfoară. Când se întâmpla ca un student fără parale să intre la Tony, comanda ceea ce voia şi apoi îşi trecea numele în carnet, împreună cu suma ce o datora. Nu era nevoie să intervii ca să ţi se acorde credit. Îţi treceai numele şi asta era de ajuns. Când dădeai din nou de parale, veneai şi plăteai datoria, răsfoiai carnetul şi ştergeai singur ceea ce ai scris. Tony primea banii fără să pară câtuşi de puţin emoţionat. Însuşi faptul că primea lichidarea contului, fără să mulţumească, era un gest frumos şi caracteristic din partea lui. Asta însemna că el a ştiut dinainte c-aşa se va întâmpla, şi n-avea niciun motiv să se extazieze.

Tony îşi începea slujba la orele şase seara şi sta toată noaptea. În timpul zilei nu-l vedeai niciodată prin prăvălie, căci în timpul prânzului şi al amiezii era înlocuit de slujbaşi pricepuţi.

— Tony care este motivul pentru care dumneata nu lucrezi decât în timpul nopţii, îl întrebau de multe ori clienţii săi, când le punea pe tejghea farfuria cu şuncă prăjită în ouă.

— Poate aţi fi preferat ca în timpul nopţii să nu fiu aici. ai? răspundea Tony zâmbind, ştiind dinainte că datorită explicaţiilor ce i le vor da, îşi vor uita de întrebarea pe care i-au pus-o.

De obicei tineri reporteri de la „Michigan Dailye îşi închipuiau că li se oferă o ocazie nebănuită de a-şi pune la încercare spiritul de observaţie excepţional, când puneau lui Tony tot felul de întrebări referitoare la îndeletnicirea lui i ce sumă pierde anual, datorită împrumuturilor riscate şi creditului ce-l acordă studenţilor? De ce nu lucrează decât în timpul nopţii, când este mai puţin de lucru? Afară de asta ti mai puneau şi alte întrebări, formulate cu tot meşteşugul şi insolenţa caracteristică ziariştilor. Dar până acum nu apăruse niciodată niciun articol despre el, deoarece de fiecare dată Tony scăpa datorită faptului că nu ştia vorbi englezeşte, când tinerii aceştia începeau să-l strâmtoreze cu întrebările.

— N-am fost în stare să scot nimic dintr-însul. Omul acesta este un dobitoc fără pereche

— Ei comedie! răspundea bătrânul cronicar al numărului de duminică. Ai comis şi dumneata aceeaşi greşeală, luând şiretenia lui Tony drept tâmpenie!

k

* * *

Bobby Merrick ştia dinainte că în timpul nopţii Tony va fi de serviciu şi va putea să-şi astâmpere foamea. I se va servi, cât ai bate din palme, o friptură mustoasă care putea rivaliza cu orice antricot de la restaurantul la modă şi cu liste franţuzeşti, prezentat în sos de ciuperci pe o tavă de argint, la un preţ cel puţin înzecit decât era al lui Tony. Va mai găsi şi cafea proaspătă şi o salată delicioasă, căci Tony ştia dinainte cât usturoi trebuie să pună în castronul în care serveşte salata.

După ce intră în cârciumă, Bobby constată că este singurul consumator. Tony, deşi somnoros, se grăbi să-i ofere un scaun. Cu mişcări graţioase îi ajută să-şi scoată blana şi o scutură de zăpadă.

Tânărul client îi spuse ce doreşte, cu volubilitatea omului care este nerăbdător să mănânce şi Tony plecă imediat, să execute comanda.

— Nu este nevoie să-mi faci şi cartofi, Tony, strigă el, când îl auzi c-a început să zdrăngănească cu tingirile.

— Cam târziu, la ora asta, doctore! se auzi glasul lui Tony. În timpul cât grătarul său sfârâia.

Avea un instinct special pentru a recunoaşte pe cei din primul an, probabil datorită mirosurilor specifice pe care le simţea împrejurul lor. Studenţii Facultăţii de Medicină miroseau dinainte a meseria pe care o vor profesa mai târziu.

— Probabil aţi fost ocupat cu o naştere?

Îi făcea plăcere să dea studenţilor să înţeleagă, că par mai maturi şi mai serioşi decât erau în realitate, pentru a putea fi cel puţin interni. Cei mai muncitori şi mai stăruitori dintre ei erau proclamaţi „doctori” de către „preşedintele” cu glasul sonor în sala „Hill Auditorium”;

dar fiecăruia dintre ei titlul acesta îi era decernat cu mult înainte de către Tony. Toţi făceau haz pe socoptala lui, dar cu toate acestea niciunul dintre ei nu încerca să-l dezbare de acest obicei, de a le acorda titluri ce nu li se cuveneau.

— Nu. Tony, n-a tot vorba de aşa ceva, şi nici n-ar putea să fie multă vreme de aici înainte, răspunse Bobby foarte serios. Dk? altfel oii nu voi avea oeazio niciodată să mă ocup de naşteri!

Tony zdrăngăni farfuriile în timpul cât le aşeza în faţa clientului său. Farfuriile acestea erau fără ornamente şi nu aveau altceva decât iniţialele gravate pe dinafară; câteva dintre acestea Tony le arăta clienţilor săi cu toată mândria; multe dintre aceste iniţiale erau legate de întâmplări care făceau parte din tradiţia Universităţii şi fără ele, numeroase amănunte anecdotice din viaţa studenţilor s-ar fi pierdut.

Friptura fu o bunătate şi cartofii prăjiţi la care clientul fusese dispus să renunţe. Mai sosi şi o inimă de salată care pârâia între dinţi, pigmentată în mod desăvârşit.

— Vreţi o cafea doctore?

— Mai încape vorbă, Tony! Dar să fie taro. ca un coniac şi fierbinte ca focul infernului! Trebuie să ştii că sunt mort de foame.

Tony aduse mâncarea aburindă şi după ce-şi băgă mâinile în buzunarele şorţului, se uită mulţumit la voracitatea tânărului său client. Singurul lucru care-i plăcea, în afară de pregătirea unei fripturi mustoase la grătar, era să vadă p? clientul său că mănâncă mulţumit.

— Care va să zică n-a fost o naştere?

Bobby ridică un umăr şi scutură din cap.

— O operaţie de nas, gât şi urechi, probabil?

— Cap! răspunse Bobby, înlăturând cu un gest nedefinit studiul otorinolaringologici şi toate lucrările în legătură cu ei.

— Nu mai spune; serios? întrebă Tony emoţionat. Să 5 arăt şi cu un cap! Vrei să-l vezi? Ia te uită, doctore!

Se plecă de mijloc şi arătă doctorului o cicatrice

lungă & vreo zece centimetri, albă, pe care o avea pe ceafă. Apoi» ridică din nou şi-şi pipăi craniul de câteva ori.

— Dacă ar fi fost ceva mai adâncă, mă curăţăm. Am fc-fe în mare primejdie!

— Ai avut un accident? întrebă l'obby.

— De tren!

— Probabil o ciocnire?

Tony începu să râdă.

— Nu, eu lucram pe linie, nu eram însoţitor ele vagoane

— Astfel că după ce ai fost rănit, ai crezut c-ai lucnt t. erai de ajuns pe linie, nu i aşa?

— Mai încape vorbă! răspunse Tony întrebuinţânu.) expresie de periferie care în gura lui avea o savoare special Doctorul Hudson mi-a înlesnit deschiderea acestei prăvălii, j

— Serios, nu mai spune I se miră Bobby şi liibind furculiţa din mână, se uită la el cu toată atenţia.

— Am fost îngrijit de doctorul Hudson de la Detroit. El mi-a înlesnit procurarea acestei întreprinderi, după ce mi-a vindecat rana de la cap. A fost un om extrem de cumsecade. Mare păcat c-a murit!

După ce constată că tânărul său client ar dori să afle mai multe în legătură cu această întâmplare, Tony păru dispus să-i dea toate informaţiile necesare. Povestea sângerosului accident i-o debită pe un ton dramatic şi-i înşiră o mulţime de incidente înspăimântătoare, fără să omită niciun amănunt, dintre cele care aveau în realitate foarte puţină legătură cu ce s-a întâmplat, dar care păreau că atribuie o anumită importanţă povestitorului.

La început îl crezuseră mort, dar chirurgul Societăţii Căilor Ferate chemase pe doctorul Iludson, care a făcut imposibilul, pentru a-l salva. Dar din ziua aceea Tony n-a mai avut voie să lucreze în lumina soarelui, niciodată şi pentru nimic în lume!

— Bine, dar ce-mi rumâne de făcut de aici înainte? am protestat cu Probabil numai să mor de foame?... Te pricepi la bucătărie? m-a întrebat el.

Urmă după aceea o lungă povestire. Doctorul Iludson îşi pierduse o zi întreagă, ca să ajute lui Tony să-şi găsească un loc potrivit pentru restaurantul său; el garantase pentru plata chiriei şi fusese de faţă la cumpărarea plitei şi a grătarului; afară de asta depusese la bancă o sumă de bani pe numele lui. ca să aibă din ce. trăi, până în ziua când va câştiga îndeajuns.

— Tony, despre afacerea asta eu nu am au7.it niciodată vorbindu-se! ripostă Bobby.

— N-ai auzit, pentru că nimeni nu ştie ce s-a întâmplat. Doctorul mi-a spus: „Tony, să nu spui nimănui! Să nu pomeneşti nimic, atila vreme cât voi fi cu în viaţă”. Acum e mort, aşa că nimic nu mă împiedică să vorbesc.

Bobby rămase îngândurat şi văzând atitudinea lui. Tony i – i risc că probabil vorbele sale nu-l interesează, şi cum nu dorea să-l plictisească, începu din nou să vorbească despre lucruri ce-i interesează pe noii studenţi. Probabil va deveni din nou atent, dacă-l va întreba despre propriile lui preocupări şi despre planurile pe care şi le-a făcut.

— Prin urmare dumneata te ocupi de bolile cervicale… cum făcea şi doctorul Iludson?

— Obsesia

— Sper că într-o bună zi voi reuşi în parte… dragă Tony, răspunse el şi se ridică în picioare.

— Ce om cumsecade a fost doctorul Hudson!… Dar nimeni nu ştie ce a fost omul acesta în realitate!

Tânărul Merrick plăti, îşi îmbrăcă haina de blană, spuse lui Tony noapte bună şi când puse mâna pe clanţa uşii, păru că ezită. Tony începuse să ridice farfuriile de pe masă.

— Tony! 1

Tony lăsă vraful de farfurii din mină. 1

— Nu cumva doctorul Hudson ţi-a spus vreodată car «este motivul că doreşte să nu afle nimeni de faptul că el ţi-a deschis crâşma aceasta?

— A fost un om straniu! Mi-a spus exact ceea ce-ţi spun eu dumitale acum: „Tony, te-am instalat aici, ca să nu

mai fi obligat să lucrezi în soare. Dar atâta timp cât eu voi trăi, să nu vorbeşti cu nimeni despre asta”. I-am răspuns: „Doctore eşti un om fără pereche. Într-o bună zi îţi voi înapoia banii pe care i-ai cheltuit acum”. „Nu, Tony, mi-a răspuns el, da» dacă se va întâmpla ca într-o noapte geroasă un om flămând şi fără bani să-ţi treacă pragul.

— Da? stărui Bobby, când văzu pe Tony că probabil a început să se îndoiască de oportunitatea acestei mărturisiri şi că încearcă să se gândească la altceva, aşa c-a renunţat să mai termine fraza începută. Obrazul i se făcuse ca o sfeclă şi cu colţul şorţului se frecă la rădăcina nasului, cu vârful rotund ca o lună. îl salută grav şi se întoarse la farfuriile sale.

— Spune ce s-a întâmplat după aceea? întrebă Bobby pentru a doua oară, şi se apropie de el.

— Doctorul mi-a spus să nu pomenesc nimănui despre afacerea asta. – Care va să zică nu ai intenţia să vorbeşti niciodată despre cei care intră în prăvălia dumitale înfometaţi şi fără să aibă niciun ban?... Uite ce, sunt gata să fac prinsoare pe biana aceasta, contra unei otrepe de la bucătărie, că toţi cei înfometaţi care sunt trecuţi în carnetul de pe tejghea...

Tony îl întrerupse şi se uită la el solemn. Se plecă şi ridică tava de pe masă, apoi îndreptându-şi trupul, îi răspunse pe un ton care câin pricina emoţiei părea aproape stins;

— Vrei să superi pe bietul Tony? Carnetul acela n-are nicio legătură cu ceea ce ţi-am spus eu. Este numai pentru mine! Doctorul Hudson mi-a spus: „Tony, să nu vorbeşti cu nimeni şi să nu pomeneşti despre afacerea aceasta. ** Care este motivul că mi-a spus aceste cuvinte, n-am de unde şti, dar dacă aş şti, eu nu voi spune nimănui.

— Iartă-mă, Tony! zise Bobby cu glasul sfios. N-am niciun drept să mă amestec în treburi care te interesează numai pe dumneata. Te rog încă o dată, să mă ierţi.

Tony zâmbi distrat.

— O, nu face nimic, răspunse el, ca să-l liniştească. Noapte bună, doctore. Şi la revedere!

Tânărul Merrick se aşeză într-un fotoliu confortabil din vagonul primului tren care se îndrepta dimineaţa următoare spre Detroit. Părea abătut şi ochii îi erau tulburi din pricina nopţii pe care o petrecuse stând de veghe, zbuciumat de chinurile morale despre care îşi închipuise că nu va fi în stare să le suporte.

La lunga şi emoţionanta telegramă ce i-o expediase din gară, seara trecută, după ce plecase la Tony, (la două ceasuri după aceea ar fi dorit din toată inima să nu i-o fi trimis), Nancy Ashford îi răspunsese că-l va aştepta în gara Michigan Central.

De această întâlnire se temea mai mult decât de orice, căci

I se părea că o vede în faţa lui. radioasă, nerăbdătoare şi strâmtorându-l cu tot felul de întrebări. Era ferm hotărât să n-o jignească pe Nancy.

Întrucât îl privea pe el însuşi, va încerca să uite această Secepţie. Era convins că va putea să renunţe la iluziile ce şi le făcuse în legătură cu doctorul Hudson, faţă de care avusese un adevărat rult. cu ajutorul căruia reuşise până acum să înfrunte banala şi monotona rutină a Facultăţii de Medicină; totuşi astăzi când vedea că totul s-a prăbuşit împrejurul său, cum va mai putea să se reîntoarcă la Facultate, ca să înceapă din nou acelaşi robot greu?

Dar oricât de grea ar fi fost această întoarcere, i se părea totuşi mai uşoară, decât obligaţia de a se aşeza faţă în faţă cu Nancy Ashford, şi străduinţa de a găsi cuvintele plăcut” cu care s-o facă să înţeleagă că doctorul Wayne Hudson pe care ea îl adorase ca pe un sfânt, n-a fost în realitate altcc-va decât un nebun.

N-am fost nici cel puţin un maniao interesant. Se întâmplă de foarte multe ori ca un maniac să fie o minte strălucitoare 1 cărui dezechilibru a fost provocat de o explozie, întocmai ia a unei radiete, şi la zgomotul pricinuit de aceasta vecinil u sosit în grabă, cu cearşafuri şi targa, pentru a aduna rămăşiţele şi a le duce la o casă de alienaţi.

Dar tocmai dimpotrivă, acest Hudson nu fusese prin el fcisuşi o personalitate atât de importantă, ca să

explodeze Ibtr-un fel oare ar fi putut atrage atenţia vecinilor asupra zgomotului pe care l-a făcut. Fusese pur şi simplu un tâmpit.»

E posibil să-ţi imaginezi aşa ceva?... Un bărbat în toată firea, îl din punct de vedere profesional bine reputat, respectat şi admirat de cei care-l cunosc. – să se ocupe atât de îndelung de aiurelile despre fapte extraordinare, povestite de un maniac ratat şi să le înşire pe hârtie încriptograme – osteneală demnă de un elev de Gurs primar care-şi pierde vremea jucându-se cu puşti de soc.

Întorcându-se de la Tony, cu mintea limpede şi mulţumit, luase hotărârea că deşi este târziu, va încerca totuşi să descifreze «fteva pagini din jurnalul lui Hudson. La început citise cu răbdare, zâmbind îngăduitor. Dar curând după aceea se simţi înfiorat de dorinţa, ca autorul excentric al jurnalului să termine mai repede cu descrierile preliminare, şi să divulge misterul – care fără îndoială trebuia să fie de importanţă extremă, Judecând după felul în care se căznise să-l descrie.

Din ceea ce citise el până acum, constatase că jurnalul nu conţine nimic ce ar fi meritat să fie păstrat cu toată discreţia. Ar fi fost chiar foarte greu, ca tipărind aceste însemnări în idiomul curent, să se găsească destui cititori pe care să-i intereseze, pentru a merita să le pui în circulaţie. Dar să pretinzi despre ceste însemnări că ar conţine un profund mister, era cea mai mare tâmpenie.

Nu mult după aceea ajunsese la un aliniat care-l determină ft-i fucţă colţurile gurii în jos şi să exclame: „Bă. comedie!” „Cu un gest de dispreţ aruncă condica din fata lui, se ridică în

Î

noioare şi încenu să se plimbe prin odaie; apoi îşi aprinse ulcaua, o trântiirtin nou pe masă, se dezbrăcă şi se urcă în g» at ... dar nu ca să doarmă.

Dezamăgirea aceasta i se păruse cea mai neplăcută din viaţa lui. Înainta de asta cu trei! unî nu i-ar fi trecut niciodată prin minte cuvintele: „momeme i otărâtr-are”, „m >rea renunţare”. „consacrare „sau alto expivsii a –

mănătoare. cărora ei nu! c-a dat ni iodată imnor. ania. Când vedea oamenii că şi schimbă îndeletnicirile obişnuite, pentru a da bu? na spre alt*» preocupări, 151 închipuia că această schimbare de direcţie se iAatoreşle faptului că au recunoscut avântatul ce l-aur reprezenta pentru ei o altă îndeletniiire. Cât despre legendele ou Saul ca Sf. Francisc şi Jeanna D'Arc. chiar dacă acestea ar fi întemeiate pe un sâmbure de adevăr, ele nu pot fi explicate decât datorită psihiatriei.

În acelaşi timp el nu fusese niciodată omul care să se entuziasmeze de dulcegăriile sentimentale, ca nopţile parfumate, cu Lumină de lună pe care vizionarii afemeiaţi le numesc Jjdealuri”. Fusese întotdeauna de părere că astfel de subiecte trebuie lăsate în grija predicatorilor, a poeţilor, şi a bocitoarelor. Totuşi din acest punct de vedere în timpul din urmă părerile lui suportaseră o schimbare.

Faptul că fusese salvat de la înec, în momentul când o viaţă preţioasă se pierduse în schimbul propriei sale vieţi, provocase în sufletul său o învolburare de sentimente. Reuşise să înţeleagă pe Saul, pe Jeanna d'Arc... doctorul Hudson devenise idealul său, luceafărul, soarele, idolul său... Acum însă totul se terminase...

Citise undeva despre un idol care căzuse de pe soclul său. din pricină că avusese picioare de argilă. Al său se prăbuşise din cauză că-l apucase ameţeala., prin urmare boala se pronunţase la cap! Toată tinereţea lui trecuse fără să-şi fi făurit un „ideal” de niciun fel, ca să-şi făurească unul acum. când era atât de târziu şi să i se devoteze, căznindu-se ca un neofit, ca la urmă să constate – după ce şi-a tăiat singur orice posibilitate de revenire – că eroul său n-a fost altceva decât un e! de maniac!... Lovitura aceasta i se păru din cale afară de

1 rea!

Îşi îngropă obrazul în perne şi sorbi din paharul cu amâcv iune până la fund... Nu pentru c-ar fi reproşat doctorului ludson slăbiciunea de a-şi băga nasul în treburile altora. Îndemnat de dorinţa de a face în fiecare zi o faptă bună, cum fac cercetaşii. după cum se poate foarte

uşor constata din iurnalul său caraghios... dar... Doamne! La urma urmelor doctorul Hudson nu era primul în istoria omenirii care s-a umflat în pene şi s-a crezut un fel de zeitate, pentru c-a întins pomană celui care a avut nevoie de ea... Dar ce spectacol pentru un lucru de nimic!

Târziu de tot şi cu mare greutate reuşise să adoarmă, marmurind că este sătul de toată afacerea asta afurisită şi că dimineaţa următoare va pleca la New York cu p unul tren şi de aici se va îmbarca pe un vapor cu destinaţia Cherbourg...

Paşaportul său era încă valabil... Bunicul va fi mulţumii «I i-i poată trimite... În cazul acesta nu va mai avea nevoie să % oprească din drum şi să dea faţă cu Nancy... Asta ar fi pentru ea o faptă foarte urâtă 4... Dar bunicul ce ar zice oare?... în timpul din urmă bătrânul acesta cumsocade fusoso atât de mândru de el-Peste cinci minute va ajunge la Detroit. Va fi obligat şi procedeze cu toată băgarea de seamă, ca să nu jignească pe Nancy. Nu s-ar putea oare să-i dea jurnalul şi cheia cu care-l descifrase, ca apoi să plece repede, pretextând o întâlnire urgentă? Ar putea să-i spună că bunicul său are nevoie urgentă de prezenţa lui imediată. Sau dacă i-ar spune că el însuşi nu se simte bine... I-ar spune numai adevărul!

Îl aştepta în faţa grilajului porţii de la ieşire şi-l căuta cu ochii. Îi zâmbi când fi văzu că apare la capătul coridorului de la subsol, şi apropiindu-se de ea, se simţi puţin sfios... Prin urmare nu există nicio posibilitate de a scăpa din aceastl încurcătură... încercă să zâmbească şi el, dar presimţi că zâmbetul acesta nu este altceva decât o strâmbătură; îi petrecu mâna pe sub braţ şi fără să se uite la ea, o întrebă dacă a prânzit; la răspunsul ei negativ, porunci hamalului să-i ducă geamantanele la magazia de bagaje şi conduse pe Nancy într-un colţ retras al restaurantului gării, unde începu să se frământe pe loc, ca o vulpe închisă în cuşcă, pentru a-i ajuta să se dezbrace.

— Dragă, eu mi-am închipuit c-al reuşit, zise ea, urmărindu-l cu ochii întrebători, când îl văzu cum se frământă. străduindu-se să găsească un loc unde să aşeze

umbrela. Nu arăţi câtuşi de puţin a erou cuceritor. Arăţi mai curând ca botanistul care s-a luat după un fluture, închipuindu-şi că este o pasăre necunoscută, iar după ce-a reuşit să-l prindă, rupându-i aripile, constată că în mână are o omidă.

Bobby lăsă din mână lista de bucate pe care începuse s-o citească cu atenţie, şi întinzând arătătorul spre farfuria ei, ca pentru a-şi sublinia cuvintele, îi răspunse.

— Bine că ai găsit dumneata această explicaţie. Am alergat după un fluture şi am prins o omidă.

— Cine poartă vina… fluturele?

— Răspunsul nu e rău, admise el şi începu să râdă.

— Sigur că nu e rău!… Ce s-a întâmplat? – Ţi-ai pierdut cumpătul?… Ţi-am spus de la început că vei merge singur dar ot-ţi vei atinge scopul… Dar să lăsăm fluturele… în? voşlo fe oaraghiosule, şi spune-mi şi mie misterul.

Încercă să-şi revină, îşi drese glasul şi se prefăcu că-şi surnete mânecile hainei. Nu se poate să abandoneze pe Nancy. Probabil va putea să meargă înainte şi fără să fie călăuzit d* spectrul lui Hudson; ea însă nu va putea să meargă. Se va strădui deci să păstreze intact prestigiul fantomei sale, chiar dacă ar fi obligat să profeseze vodoismul, necromancia sau vrăjitoriile.

— Sunt obosit, aceasta este toată explicaţia… Am vegheat aproape toată noaptea. În primai rând să spunem chelnerului ce să ne aducă.

Nu păru câtuşi de puţin convinsă, dar aşteptă!

— Problema este tot atât de simplă ca şi una de aritmetică, declară el după plecarea chelnerului. Vreau să spun, continuă el frământând nervos cu degetele faţa de masă, nu e greu deloc să transpui manuscrisul în fraze pe care le poţi înţelege. Dar după ce l-ai tmnspus… mai trebuie să şi înţoleai ce vrea să spună…

Se opri pe neaşteptate şi – /. untu… Extraordinar… ia urmă Lotuşi a reuşit să găsească soluţia I Prin urmare îi va putea spune I Îi va spune că ideile manuscrisului pe care l-a descifrat, sunt prea profunde, pentru ca el să poată înţelege. Va fi preferabil să facă această afirmaţie, decât

să-i spună că ceea ce a. onstatat, sunt simple caraghioslâcuri.

— Afirmaţia dumitale mi se pare extrem de emoţionantă! exclamă Nancy. Asta înseamnă că trecem de la un mister la altul.

Bobby scoase condica din buzunar şi o deschise pe masă în faţa lor. apoi îşi plecară capetele unul spre altul. Începu să zâmbească, încântat de gândul că «cum îi va da ocazie să-i explice ca lui, ce va înţelege.

— Uite ce, îţi voi citi prima pagină... lâsle destui de u-or «vi-i aşa?

Nancy rămase extaziată. Îşi în Ieştii mina pemâna lui Bobby şi i-o strânse din toate puterile. Parepreo frumos, pentru i putea fi adevărat în gând el adăugă: „şi nici cel puţin nrr. umt”.

— Până unde ai ajuns? îNrtbă ea răsfoind paginile i iigmatice ale condicii. Nu te simţi emoţionat într-un fel cu totul. ioobişnuit?

„Oricât s-ar fi străduit, Bobby nu putea să pară atât de fentu/. iasmat ca ea.

— Până aici... vreo douăzeci de pagini. Emoţionant? De. – nu tocmai... Mai curând speriat... Problema întrece puterile mele de percepţiune... Mă simt ca şi caraghiosul dumitale botanist care aleargă după un fluture. M-am aşteptat la ceva mai mult şi m-am căznit atât de greu, ca să fac să sară capacul de pe acest secret, încât e foarte important că l-am strioat într-un fel oarecare, sau probabil capacitatea mea intelectuală...

Nancy îşi încleştă mina şi mai strâns pe mâna lui

— Bobby Merrick, ia te poftesc să te uiţi drept la mine I Din clipa când ai sosit, am constatat că n-ai fost niciun moment sincer faţă de mine. Dar să ştii că la mine nu se prinde aşa ceva. Eu sunt în stare să văd în sufletul dumitale, ca printr-o fereastră luminată. Încerci să-mi ascunzi ceva? Dar eu nu sunt de acord cu acest procedeu. Dă cărţile pe faţă şi spune-mi întregul adevăr. Ce s-a întâmplat băiete?

Bobby plecă fruntea şi se aprinse la obraz, ca un

băiat pe care l-ai prins în cămară, la borcanele de dulceaţă.

— Huâhm... însemnările acestea sunt lipsite de importanţii... Dacă e să mă întrebi pe mine... îţi voi spune că sunt prostii. Dacă ar fi ale altuia, nu ale doctorului Iludson – spuno Nancy, eşti convinsă că sunt scrise de el, căci nu poartă nicio semnătură – în cazul acesta...

— Nu vorbi prostii... Despre ce este vorba?

— De n-aş putea afirma că în însemnările acestea ar putea fi vorba propriu-zis de religie; dar seamănă foarte bine cu broşurile acelea de propagandă pe care indivizi nespălaţi şi cu înfăţişare de hămesiţi ţi le bagă pe fereastra deschisă a automobilului... un fel de literatură moralizatoare ce ţi se oferă fără să ai nevoie de ca Dacă numai Dumnezeu ştie ce l-a determinat să trunchieze cuvintele şi să le scrie, ca şi când ar conţine cel mai mare secret. Dacă s-ar fi întâmplat să le scrie altul în locul lui, aş fi zis despre el că este scrântit.

Nancy îl ascultase bătând cu vârful degetelor în masă v uitându-se la el îngândurată. nerăbdătoare, indignată, iar în urmă îl întrebă:

— Spune Bobby, ce vârstă ai?

— Am împlinit douăzeci şi cinoi... şi am intrat în douăzeci şi şase, răspunse el, pe acelaşi ton ca un copil carp îi răspunde că „am împlinit şase – merg pe şapte”, un fel de glumă de care ea nu vru să lină scamă.

— În cazul acesta pe vremea când doctorul Hudson a i» ont în conştiinţa publică, pentru o operaţie cervicală fără pret – dent în istoria chirurgiei, dumneata încă nu-ţi schimba t-şi dinţii de lapte şi galopai prin camera dumitale de copil, încălecat pe un cal de lemn. Când a scris aceste însemnări „lipsite le importanţă”, dumneata încă nu ştiai să te speli pe <krcă echi! Nu am intenţia să fiu prea severă faţă de dumneata, băiatule, dar constat că ai nevoie de o pedeapsă şi pe aceasta 6 vei primi astăzi de la Nancy Ashford.

— Dă-i înainte! Prefer să te superi p* mine, decât să... decât...

— N-ai nici cel puţin curajul să termini fraza pe care ai început-o? încercai să-mi dai să înţeleg, că nu te-ni aşteptat ca eu să-mi dau seama că doctorul Hudson a fost un dobitoc… Nu te frământa din pricina asta. Nu vezi că nici eu nu mă frământ!… Presupun că niciodată nu ţi s-a atras atenţia, continuă ea, accentuând pe flocare cuvânt. asupra psihologiei oamenilor de geniu? Dor la urma urmei de ce te gândeşti la aţa ceva. Studenţii din primii ani ai Facultăţii de Medicină, presupun că n-aii motive să se aventureze în sferele mai înalte ale psihiatriei care se ocupă de obsesii sunt prea ocupaţi cu jupuirea cadavrelor. Încercând să facă deosebirea între carp an şi tarsus I… Te rog, eu cunosc destul de bine lucrurile acestea, aşa că nu e nevoie să faci paradă de cunoştinţele dumitale.

În aceeaşi clipă văzu chelnerul care asculta la ei cu tjura căscată.

— Vino încoace, băiete!”. Constat că eşti în căutarea a ceva. ca să te distrezi; ia cafeaua aceasta rece şi adu una fierbinte… preferabil să fie fiartă cel mult azi-dimineaţă»

După plecarea chelnerului, Bobby dădu drumul unui hohot de râs.

— Nancy, eşti o femeie fără pereche… Continuă I

— Asta este şi intenţia mea. Îţi voi da acum primele informaţii releritoare la oamenii de geniu… Omul de geniu nu are obiceiul să eticheteze. să păstreze un index. sau să tacă dosare. Şi tocmai din pricina asta. cei blajini care nu au nevoie de niciun fel de strădanie, pentru a-şi găsi locul, indiferent unde, îşi închipuie despre el – că este scrântit. Nu sunt în stare să-l înţeleagă şi din pricina asta spun despre el că e nebun. Se îndreaptă spre o regiune unde ei nu-l pot urma şi din cauza asta afirmă despre el că şi-a pierdut echilibrul. * încalecă pe câte o idee şi aleargă peste munţi şi văi, trec şanţuri şi obstacole, trec prin casele oamenilor, calcă în picioar» semănăturile şi florile grădinarilor, trec peste prietenii cei mai buni pe care-i au, fără să-şi dea seama de ceea ce fac… fără să se uite niciodată înapoi… şi fără să-i intereseze câtuşi de puţin… cât timp se pot încleşta din toate puterile de această

formidabilă idee care-i conduce.

„El bine, doctorul nostru Hudson face parte din oamenii aceştia şi a fost obsedat de o idee. Puţin după aceea şi-a format o convingere, nu ştiu datorită cărei împrejurări, dar e foarte probabil ca această carte să ne spună… cel puţin eu am crezutanume că succesul său în domeniul chirurgiei cervicale depinde de anumite gesturi de filantropie pe care le va face, dar ca acestea să-şi poată face efectul necesar, vor trebui păstrate în secret. Atât este tot ce am reuşit eu să bănuiesc… de mai demult. Pe urmă probabil s-a gândit să-şi expună această teorie într-o formă care să fie accesibilă moştenitorilor, urmaşilor sau admiratorilor săi. Dar pentru asta trebuia să fie dinainte sigur că nu se va expune ridicolului, dacă din întâmplare tine ştie ce găgăuţă va da peste însemnările lui…

Bobby ridică mâna şi-i făcu semn să se oprească:

— Constat că ţi-ai dat drumul, nu-i aşa?

— Dumitale ţi se pare caraghios c-a întrebuinţat mijlocul de a-şi scrie jurnalul în criptograme, continuă ea, domolindu-şi glasul. Să presupunem că aceste amintiri le-ar fi scris în limba latină, ceea ce i-ar fi venit mult mai uşor şi n-ar fi avut nevoie de lexicon; crezi că procedeul acesta ţi-ar fi pricinuit mai puţină bătaie de cap, ca să-l poţi descifra scrisul… Sau l-ar fi scris în greceşte… Ar fi putut să-l scrie în greceşte! Cită greacă cunoşti dumneata. În afară de literele scrise pe paginile cărţilor de teorie ale dumitale?… Scopul urmărit de el. a fost ca cel care va încerca să dezlege secretul său, să fie ogligat să se căznească puţin, şi crede-mă pe mine, intenţia aceasta face şi ea parte indisolubilă din ideea care l-a obsedat. Da, face parte din obsesia lui!

— Ai toată dreptatea, Nancy, admise Bobby. Despre doctorul Hudson amândoi avem aceeaşi convingere, decât că fiecare dintre noi a formulat-o în felul său, aceasta este singura deosebire.

— Eu am afirmat despre el că trebuie să fi fost smintit, dumneata afirmi c-a fost un geniu şi că toţi oamenii de geniu sunt săriţi… Suntem de acord… Acum

după ce ne-am înţeles unul cu altul, vom putea citi condica împreună, pe aceasta nu suntem în stare s-o înţelegem.

*

— >

— Îţi voi face un rezumat din ceea ce am citit până acum. * Trebuie să ştii Nancy, că nu-mi pare rău de timpul pe care l-am pierdut cu descifrarea acestor pagini. Nemulţumirea mea se datorează faptului că în această condică nu există nimic e* ar fi meritat să fie împresurat de un astfel de mister. Vei avea acum ocazia să te convingi!

— Eu nu voi rămâne cu această convingere, decât după ca voi oitl cartea de la un capăt la altul.

Bobby răsfoi însemnările pe care şi le făcuse.

— Povestea începe la un an după moartea lui Joyceprima sa soţie. Îngrijirile de care a avut nevoie în timpulândelungatei boli, i-au absorbit toată energia pe care ar fi putut«cheltui în beneficiul carierei sale. Presimţea că este pe punctul să rateze şi copleşit de deznădejde luase hotărârea să-şi abandoneze cariera şi să se apuce de afaceri... Într-una din zile. dup! moartea lui Joyce şi-a zis că ar trebui să ridice o piatră funerari pe mormântul soţiei sale...

— Aha... iată c-am ajuns! exclamă Nancy, încercând sâstăpânească emoţia.

Bobby ridică privirea şi se uită la ea întrebător.

— Piatra aceasta funerară a fost o stelă! continuă ea. De nenumărate ori, când încerca să fixeze, în timp, un eveniment mai important, l-am auzit spunând: „Asta s-a întâmplat după ce am ridicat lui Joyce piatra funerară”... Haide, continuă!

— S-a dus la un fabricant de monumente funerare şi a ales una modestă şi ieftină. Pe formularul ce i l-au dat pentru inscripţie, a scris numele soţiei sale. data naşterii şi a morţii. Fabricantul l-a întrebat, dacă nu vrea şi un epitaf, căci probabil pe vremea aceea aşa se obişnuia. Dar nefiind în stare să găseasdl imediat o frază care s-ar fi potrivit, şi de vreme ce era ferm., hotărât să termine cu această

afacere imediat, a fost poftit e viziteze sălile de expoziţie ale fabricii şi să vadă pietrele ţfi inscripţiile de acolo, căci s-ar putea să descopere, ceva anuma indicai pentru a-l da o idee adecvată Intenţiilor sale.

„Prin urmare a vizitat sălile fabricii unde lucrau meştertf pietrele funerare şi într-una din aceste săli a cunoscut din întâmplare pe un lucrător cu numele Radolph”. – Vorbeşti despre acest Radolph ca şi când ar avea un rol în această povestire. Eu nu i-am auzit niciodată numele.

— Da, acest Radolph, până la punctul unde am ajuns ei i, este eroul povestirii. Rămâne ca după ce vei face cunoştinţă cu el, să judeci dacă acest Radolph este un apostol al luminii sau este un maniac. În ceea ce mă priveşte pe mine, omul acesta îmi este cu totul indiferent. În această povestire debutează în calitate de hipnotizator care dispune de calităţi excepţionale... Mai târziu se dovedeşte... un fel de om care poate face minuni.

— Nu cumva vrei să-mi spui, întrebă Nancy, că doctorul Wayne Hudson a putut să se intereseze de un astfel de om?

— De, vei avea ocazia să te convingi şi dumneata... Acest Radolph era într-un atelier cu totul despărţit de restul sălilor de lucru. Nu era un simplu cioplitor de piatră, ci un sculptor

— Unul dintre cei mai buni – un fel de artist. Tocmai lucra – după cum spune jurnalul – la o statuie care reprezenta un înger cu expresia triumfătoare şi de mărime monumentală, stând într-o atitudine plină de graţie, cu picioarele pe un soclu de marmură cu înfăţişare de altar. Cu o mână ridicată streaşină peste ochi, se uita în depărtări, ia). lumină ce radia din cealaltă lume... Statuia avea întreagă delicateţea şi forţa, luate împreună, a unui monument demn de dalta marelui Canova.

— Cuvintele acestea le citezi v

— Da, sunt trecute aici în condică... exact aşa cum ţi le-am reprodus.

— Doctorul Hudson propriu-zis, nu cunoaşte nimic

din domeniul artei.

— Probabil cunoştea mai mult decât îţi închipui dumneata. Te vei convinge că a fost profund impresionat de nebunul acesta de Radolph, şi Radolph la rândul său a fost un artist desăvârşit.

— Oare nu s-ar putea... Nu s-ar putea ca cel despre care vorbeşti dumneata, să fie Clive Radolph? Probabil îţi aluci aminte de sculptorul care a făcut grupul acela de copii la Metropolitan., Este mort de mulţi ani. Dar ştiu foarte bine, că odinioară a trăit la Detroit.

— Se poate, răspunse Bobby şi lăţind din mână însemnările făcute cu creionul, rămase câteva clipe cu ochii pe jumătate închişi: „Încă un geniu, murmură fi cu glasul stins. Nancy, în conformitate cu afirmaţiile făcute de dumneata, oamenii de geniu au dreptul să fie scrântiţi.*

Sigur că da răspuns să mulţumită. În aceeaşi clipă în mintea lui Bobby începu să se facă lumină.

Întinse mâna şi ridică însemnările de pe masă.

— Pe frontul piedestalului în formă de altar era scrisă cu litere gotice următoarea frază: LĂUDAT FIE DOMNUL CARE NE-A DAT VICTORIA.

Nancy dediară că fraza aceasta i se pare stranie.

— Ce vrei să spui cu acest cuvânt? Mi se pare că fraza este luată dintr-un text biblic, nu-i aşa?

— Fără îndoială, admise ea şi începu să râdă sfioasă. S-ar putea să fie în Biblie şi în orice parte, dar totuşi rămâne străină. Eu voiam să spun că mi se pare straniu ca doctorul Hudson să întrebuinţeze o citaţie din biblie. Mai ales că el nu era câtuşi de puţin evlavios.

— Te rog, să nu fii din acest punct de vedere excesiv de sigură, o preveni Bobby.

— Nu numai că nu era evlavios, Bobby, dar avea un pronunţat dispreţ faţă de toate organizaţiile religioase; afară de ziua când s-a căsătorit, el n-a intrat niciodată într-o biserică. Chiar de pe vremea când era copil, se depărtase de ea; îmi spunea odinioară că în orăşelul unde trăise a venit un evanghelist dintre aceia de ale căror aiureli sunt pline toate ziarele, şi că toate bisericile pe care le-a

cunoscut în timpul acela, predicau „renunţarea la toate plăcerile lumii”, deşi nu, erau în stare ca în schimbul acestei renunţări să ofere oamenilor alt era, decât vestigiile unor superstiţii din evul mediu.

— Nu s-ar putea oare admite ca pe el să-l fi interesat elementul supranatural al credinţei, fără să fi fost totuşi aderent al vreunei-grupări religioase?

— De: „nu-mi vine să cred. Aşa ceva nu se obişnuieşte.

— Ei bine, în cazul când ţii ca acest amănunt să-l judeci în lumina lucrurilor obişnuite, atunci mai bine să vorbim despre jocul de foot-ball şi să nu ne frământăm cu această problemă… Un moment!… Crezi că este un lucru obişnuit, ca un bărbat să facă acte de caritate pe ascuns? Să se ascundă ca o veveriţă într-o scorbură, când simte că se apropie cineva care ar putea descoperi pe cel care a ajutat pe aproapele său T Este un lucru neobişnuit ca după aceea să-şi descrie faptele caritabile într-un jurnal cifrat? în cazul acesta îţi voi spune ce a fost doctorul Hudson!… Un mistic din alte vremuri… unul care credea în poveştile cu zâne… care a avut vedenii… şi i se părea că se joacă cu îngerii 1

— Bobby Merrick… dumneata trebuie să fii nebun I

— Nu… încă nu sunt nebun; dar presimt că foarte curând voi înnebuni.

Nancy îşi feri farfuria din faţa ei şi făcu semn chelnerului că nu mai are nevoie de el, când îl văzu că vrea să se apropie.

— Nu, continuă Bobby şi datină încet din cap, dar cu toată convingerea. Omul acesta nu putea să fie propriu-zis

evlavios, în orice caz nu avea sentimentul despre care eu aş spune că este evlavie. Nu am câtuşi de puţin pretenţia că eu aş fi un cunoscător în acest domeniu, dar sunt convins că religia nu este numaidecât acceptarea tacită a miturilor extrase din folclorul pe care-l găseşti în vechiul testament, care încearcă să determine oamenii să creadă cutare sau cutare despre Dumnezeu; care-şi închipuie că ştiu ce aşteaptă Dumnezeu din partea

oamenilor; oare-l prezintă adânc nemulţumit, ca nu cumva oamenii să facă ceea ce nu trebuie, iar altă dată împotriva voinţei lor îi determină să facă tocmai ceea ce n-ar trebui făcut; aceeaşi religie adună subscripţii pentru a trimite evanghelizatori în ţările aşa-zise păgâne. care să orăcăie la oameni şi să le spună că vor fi prăjiţi în focul iadului, dacă vor continua ca pe Dumnezeul lor. oricare ar fi el, să-l numeqscă aşa cum l-au numit înainte de asta, şi nu-l vor numi aşa cum le poruncesc ei.

Nancy începu să râdă.

— Cred că realitatea nu este tocmai aceasta, Bobby. Nici nu s-ar putea să fie atât de caraghioasă. Datorită religiei simt o mare mângâiere şi o uşurare a durerilor lor, căci altfel ar fi imposibil să-şi păstreze această credinţă cu atâta tenacitate.

— Mângâiere şi uşurare! exclamă Bobby. Îmi pare bine c-ai întrebuinţat cuvântul acesta. Cred că voi fi în stare să-ţi explic deosebirea între ceea ce a fost crezul doctorului Hudson şi religia obişnuită. Despre religie se spune că-ţi aduce mângâiero şi uşurare. Să crezi cutare şi cutnrc lucru, să te simţi îtn-i păcat şi uşurat, convins că Atotputernicul veghează asupra ta. Dar crezul lui Hudson. crede-mă nu i-a adus nici mângâiere nici uşurare... Crezul acesta a pus stăpânire pe el... îl chinuia şi-l făcea să se zbuciume zi şi noapte, fără încetare... nu-l lăsa să răsufle în tihnă şi-l obseda!

— Cred că ar fi putut să renunţe la acest crez, dacă nu l-ar mai fi putut suporta!

— Bine c-am ajuns aici! Ai pus degetul tocmai pe bubă... Nu putea să renunţe la el. deoarece ştia că acestuia i se datorează puterea de care dispune. Acesta îl susţinea şi-i da puterea să meargă hviinuv. În de acoefor dopintis şi abilituea lui Profesională.

— Bobby, constat că această condică ţi s-a urcat la cap: cise Nancy şi începu să-şi pană mănuşile. Vino să mergem la Brightwood, unde nu no întrerupe nimeni, şi vom continua cicscifrarea.

Bobby se ridică încet de pe scaun.

— Nancy, din momentul în care am început să vorbesc cu dumneata despre aceste însemnări, presimt că punctul meu de vedere faţă de problema doctorului Hudson a început să se modifice. Nu voi ezita să-ţi spun, că în viaţa mea nu m-am simţit atât de dezgustat sau de dezamăgit, ca noaptea trecută, când am încercat să descifrez aceste însemnări. Probabil din cauză că-mi închipuisem că vor fi nişte însemnări pe care le-a făcut un om normal. Dar după ce m-am convins că acestea nu sunt însemnări obişnuite şi nici normale… am făcut marea greşeală – cum se întâmplă întotdeauna – şi mi-am zis că sunt tâmpenii!

Nancy se uită la el încântată.

— Tocmai!… Cât timp a vorbit despre lucruri obişnuite, despre lucruri normale, pe care le puteai înţelege şi dumneata, l-ai considerat drept un bărbat chibzuit. Dar imediat ce a început să vorbească despre lucruri neobişnuite, pe care dimineaţa nu le puteai înţelege, a devenit nebun!… Acesta este felul în care judecă toate minţile mediocre; dar dumitale nu-ţi este îngăduit să judeci în felul acesta, şi în cariera pe care ţi-ai ales-o, nu trebuie să uiţi Ăă toată viaţa dumitale vei avea să te ocupi de capete anormale.

k

— *K**

T11 timpul drumului lung pe care trebuiră să-l facă până la spital cu maşina, evitară amândoi să vorbească despre misterul pe care-l întrevedeau. Vorbiră despre cursurile lui Ja Facultataa de Medicină, despre studiile pe care le preferă, şi Nancy se simţi înfiorată de spaimă când îl auzi răspunzând ră cea mai mare plăcere îi face anatomia.

— Te obişnuieşti şi cu asta, o asigură el. Bătrânul Huber este un tip extraordinar. Faţă de bietele cadavre procedează ca şi când ar fi rude apropiate de-ale noastre. Sunt convins că dară ar fi avut parte de aceleaşi atenţii în viaţă, ca cele pe care U le acordă Ifuber în laborator, ar fi trăit vreme îndelungată…

I. a ofirshu] semestrului bătrânul Iiubor le îngroapă oseminte... cu ritualul obişnuit... cu clopote, preoţi şi prohod. Este convins că nenorociţii aceştia, idioţi şi criminali, oricât ar fi greşii în viaţă falã de semenii lor, şi-au ispăşit toate păcatele, datorită serviciilor făcute societăţii în laboratorul Facultăţii de Medicină, aşa că merită să fie îngropaţi în mod onorabil... Crede-mă, Manej, bătrânul Huber este un om foarte cumsecade.

Conversaţia lor se abătu asupra problemelor care interesau pe Nancy. îi spuse că se simte înspăimântată. Aflase că Joyce Iludson duce o viaţă dezordonată şi că doamna Hudson nu este în stare s-o stăpânească. Fusese văzută în localuri suspecte, însoţită de oameni a căror existenţă era şi ea suspectă.

— Ce zici, Bobby, nu s-ar putea să intervii? Cred că J< y: e este şi astăzi prietena dumitale.

— Aşa cred! răspunse el fără niciun entuziasm. Dar trebuie să ştii că eu n-am mai văzut-o de mai bine de un an.

— S-ar putea ca eu să mă înşel, dar mi-am închipuit mereu că ea este puţin îndrăgostită de dumneata, Bobby.

Tânărul făcu un gest care-i dete să înţeleagă că bănuiala ei este lipsită de temei.

— Nu este deloc, dar... probabil altă dată a fost... Crezi că pentru mine acesta ar putea să fie un motiv care să-mi dea dreptul să mă amestec în viaţa ei? Eu nu sunt şi nici n-am fost îndrăgostit de ea. Nu, draga mea; nu cred că obligaţiile mele faţă de doctorul Hudson să implice servicii in loco parentis faţă de fiică-sa.

— Eu n-aş putea afirma eu certitudine că nu implică, răspunse Nancy îngândurată. Ambiţia dumitale a fost, să duci până la sfârşit opera lui, ori Joyce făcea şi ea parte dintre preocupările lui. A fost o vreme, când unica lui preocupare era ffoyee. Nici nu bănuieşti la ce renunţări a fost supus omul acesta. În interesul fiicei sale! Gândeşte-te c-a fost în stare să se căsătorească... numai pentru a o determina să umble pe drumul cel drept.

— Despre căsătoria lui nu s-ar putea spune, c-a fost

n-imaidecât un sacrificiu.

— Ai mai văzut-o de atunci?

— N-am încercat niciodată.

— Totuşi te mai gândeşti uneori la ea?

— De ce-mi pui aceste întrebări? Tonul lui îi dădu să înţeleagă că are intenţia să închidă o uşă între ei – nu cu violenţă, dar în orice caz s-o închidă – iar Nancy înţelese imediat şi renunţă să-l nud întrebi.

— Vrei să mă ierţi? Probabil ştii că eu n-am niciun fel de preocupare, decât să mă distrez, gândindu-mă la astfel de lucruri.

— Prin armare, voi fi obligat să nu-ţi tulbur această distracţie.

*

Nancy îi luă pardesiul şi împreună cu al ei, îl atârnă în dulap, apoi aşeză un scaun aproape de el şi împreună începură să examineze din nou condica, după ce se înţeleseră ca să seri» literă cu literă şi el să aranjeze cuvintele, ca să poată fi înţelese.

— Înainte de toate, dă-mi voie ca să-ţi povestesc până la sfârşit ce am reuşit să descifrez din acest jurnal, zise el şi lăsă creionul din mână: Radolph a întins mâna, ca să-i arate epitaful şi l-a întrebat: „Cu acesta eşti de atord *T*

— „Mie nu-mi spune nimic, răspunse doctorul Hudson. Dacă Dumnezeu există cu adevărat, probabil aşa-zisa victorr a unui om – care ar putea fi explicată datorită împrejurărilor

— Nu poate să-l intereseze cu nimic mai mult decât reuşita unei căpăţâni de varză care a crescut într-un sol prielnic”.

— „În cazul acesta raportul«între dumneata şi Dumnezeu este acelaşi, ca dintre Dumnezeu şi o căpăţână de varză, răspunse Radolph şi începu să râdă. Nu e râu deloc!

Apoi a ridicat din nou dalta să lucreze:

— „Tot aşa am crescut şi eu, continuă el, vorbind mai mult pentru sine. Dar am făcut o mică experienţă, şi mi-am

schimbat părerea”.

— Imediat după aceea a lăsat ciocanul din mână şi plecându-se înainte, şi-a ridicat amândouă mâinile la gură, făcândale pâlnie şi a adăugat pe un ton misterios: „Am auzit chemarea!”

— Fără îndoială era nebun! murmură Nancy.

— Te rog nu te grăbi... Ce s-ar alege în cazul acesta de teoria dumitale referitoare la oamenii de geniu? Admiţi că doctorul Hudson a fost un om de geniu... de ce adică să nu admiţi acelaşi lucru şi despre Radolph?

— Ai dreptate!”. Continuă!... În orice caz îmi face impresia cu exagerează puţin. Dumneata nu eşti de aceeaşi părere T

— Absolut de aceeaşi... Poate aş mai adăuga că exagerează în mod primejdios... Dar în realitate este cel mai calm, mai calculat şi mai îndrăzneţ dintre toţi maniacii pe care i-am întâlnit... Iată dovada! Este copia exactă pe care am făcut-o după jurnal. Ascultă:

Nu întrebuinţa tonul nici nu avea înfăţişarea caracteristică unui fanatic; vorbea liniştit şi nu făcea niciun gest din care să poţi constata că susţine aberaţii; vorbea frumos şi era pe deplin chibzuit în tot ceea ce spunea.

— „Victoria? De... s-ar putea să fie asta! Astăzi posed tot ce-mi lipseşte şi pot face tot ce doresc-Tot aşa ai putea poseda şi dumneata... sau oricare altul! Tot ce ai de făcut, este să urmezi regulile indicate. Există o formulă, cred că înţelegi. Eu am descoperit-o din întâmplare!” şi din nou a pus mâna pe daltă.

Era un om ciudat. M-am simţit sfios şi stângaci în faţa lui. Se vedea limpede că este sărit, dar în felul său de a se purta nu puteai trage această concluzie. Am încercat să-mi aduc aminte că el este un artist, prin urmare ar avea tot dreptul să fie excentric, dar ceea ce spunea el, era ceva mai mult decât excentricitate. M-am uitat la el şi am simţit un fior fugindu-mi în lungul trupului. Mă simfcam îndemnat să plec. Am încercat să mă strecor pe uşa atelierului... fără să mă simtă, dar când să ies, l-am auzit

că mă strigă:

— „Doctore, ai avut vreo victorie?...”

— „Victorie, asupra cui? l-am întrebat eu nemulţumit...

Nu-i spusesem că sunt deznădăjduit şi nici nu-i pomenisem că sunt doctor... N-am reuşit niciodată să-mi dau seama cum de a putut ghici realitatea şi nici nu l-am întrebat, deoarece gândul acesta a fost copleşit de mistere mult mai mari.

— „O... indiferent asupra cui... asupra tuturor

— A oricărei probleme pe care ţi-ai pus-o! Ascultă!

L-am văzut că începe să coboare repede de.pe schelă şi că se apropie de mine cu paşi furişi, ca şi când ar fi vrut să-mi spună un secret neobişnuit, m-a apucat zdravăn de pieptul hainei – de m-am simţit înspăimântat – şi plecându-se spre mine, mi-a suflat la ureche:

— „Nu ţi-ar face plăcere, să devii cel mai bun doctor în acest oraş?”

În clipa aceea mi-am dat scama, că trebuie să fie nebun şi am încercat să scap de strânsoarea mâinilor lui.

— „Vino în astă-seară la mine, pe la ora nouă, adăugă el întinzându-mi o carte de vizită, şi-ţi voi spune tot ce vei vrea să ştii!”

Probabil am rămas năucit de vorbele lui, căci urcându-se din nou pe schelă, a început să tadă înveselit. După ce am ieşit în stradă, am început să râd şi eu – dar pentru moment îmi uitasem cu totul de epitaful pentru care vorbisem cu el. În viaţa mea nu auzisem încă pe nimeni debitându-mi astfel de prostii. „Vorbă să fie, mi-am zis cu cum să-mi pierd o seară cu un astfel de nebun!” şi am dat drumul maşinii.

— Bobby, trebuie să ştii că ceea ce spune în rândurile acestea, este adevărul adevărat! declară Nancy.

La ora nouă m-am pomenit în faţa uşii lui Radolph... Când cel care va citi aceste rânduri, se va simţi îndemnat să mă întrebe ceva, eu nu-i voi mai putea răspunde la nicio întrebare, privitoare la motivele ce m-au determinat să merg în seara aceea la el. Şi e foarte bine aşa, deoarece nu

i-aş putea da altă explicaţie (ceea ce fără îndoială va trezi sentimentul decepţiei şi al neîncrederii), decât că am făcut aceasta împotriva voinţei mele. Nu mă gândisem să merg la el, dar m-am dus, supunându-mă unui îndemnmai tare decât mine... în seara aceea mâncasem în cartierul de jos al oraşului; la ora opt m-am întors acasă şi m-am culcat imediat – tocmai contrar obiceiului meu. căci nu mă culc niciodată înainte de miezul nopţii – şi am început să citesc o carte, dar n-am reuşit să mă concentrez asupra conţinutului ei. Nu-mi puteam desprinde privirile de pe cadranul pendulei. îl auzeam tic-tacul mecanismului, din ce în *ce* toi mai puternic şi inima îmi bătea tot mai grăbită.

pând când ecoul lor mi s-a părut că s-a sincronizat. La urmă de tot devenisem atât de enervat, încât nu mă mai puteam stăpâni, aşa c-ara coborât din pat, m-am îmbrăcat repede şi am dat fuga să-mi scot maşina, apoi am plecat la adresa ce mi-o dăduse Radolph, fără să ţin socoteală de aglomeraţia de pe străzi şi de gesturile de nemulţumire ale agenţilor care reglementau circulaţia. Gura îmi era uscată şi-mi simţeam zvâcnirile furioase ale inimii.

*

* * *

— Ei, cum îţi place ce ţi-am citit până acum? întrebă el.

Nancy sta cu coatele sprijinite de masă şi pumnii încleştaţi i se îngropaseră adânc în obraji.

— Bobby, ceea ce mi-ai citit, mi se pare „îngrozitor –, răspunse ea cu glasul în şoaptă. O situaţie „tragică” I

— Ai răbdare, căci abia acum ceea ce va urma, ţi se va părea cu adevărat îngrozitor, răspunse el şi plecă din nou privirea asupra însemnărilor de pe masă.

— „Cred că n-ai avut intenţia să vii la mine, nu-i aşa?” m-a întrebat Radolph, luându-mi pălăria din mână.

— „N-am avut!” i-am răspuns eu nemulţumit.

— „Tot aşa mi-am închipuit şi eu, dar eram sigur că vei simţi nevoia să stai de vorbă cu mine şi că...”

— „Vreau să ştiu exact ceea ce afirmi acum 1 am ripostat eu. Ce mi-ai făcut, pentru a mă determina să vin?”

A zâmbit maliţios, şi-a frecat mâinile mulţumit şi uitându-se la mine mi-a răspuns:

— „Doream din tot sufletul să vii la mine şi

— Cum ţi-am spus şi azi-dimineaţă – când se întâmplă să doresc ceva în mod serios... dorinţa mi se îndeplineşte. Am dorit să vii la mine! Şi ai venit!”

Mi-a făcut semn să mă aşez pe un scaun şi am rămas foarte mulţumit, deoarece simţeam că picioarele nu mă mai pot duce. Eram într-un salon, mobilat cu un gust desăvârşit. Fiică-sa, pe care mi-a prezentat-o, şi-a cerut iertare că este ocupată în altă. parte, şi a plecat aproape imediat Mi-a oferit o ţigară, iar el a început să-şi umple tacticoa o lulea cu vergeaua lungă, ca de epitrop, apoi şi-a apropiat scaunul de al meu. îmbrăcat într-o haini de catifea, pentru interior, avea înfăţişarea caracteristică unui artist; purta o bărbuţă căruntă de Van Dyke; avea ochii cenuşii şi limpezi care te priveau ispititori, fără să-ţi lase nicio posibilitate de a te ascunde din faţa lor.

Nu şi-a pierdut vremea cu discuţii preliminare. Întorcându-se, a întins mâna şi de pe măsuţa de lângă el a luat o mică Biblie cu scoarţele flexibile de piele. Mi-am dat seama imediat de ceea ce mă aşteaptă, şi în aceeaşi clipă am luat hotărârea de a mă retrage fără întârziere chiar dacă fuga mea ar părea ruşinoasă. Am ridicat mâna în semn de protest şi i-am spus categoric: „Dacă despre asta este vorba, nu ţin câtuşi de puţin să te ascult”.

— Ei, te-ai convins? exclamă Nancy. Ce ţi-am spus adineauri I

Spre marea mea mirare, l-am văzut că pune cartea din nou pe masă şi o vreme a continuat să pufăie tacticos din lulea, stând îngândurat. ca la urmă să-mi spună:

— „De. nici eu nu prea sunt dispus – decât cel mult datorită faptului că Biblia este teoria celui mai măreţ sistem religios din lume. Presupun că lectura ei ar putea fi folositoare, dar pe mine nu mă interesează din cale afară, decât o singură pagină... pe care am tăiat-o din text. zise el şi proptindu-se în spătarul scaunului, repezi câteva rotocoale de fum spre tavan. N-am urmărit altceva decât,

să-ţi arăt acest exemplar din Biblie, şi în momentul când te-am auzit protestând, tocmai formula secretă a puterii. Pagina aceasta o păstrea în altă parte.4*

— „Ce scrie pe această pagină?” l-am întrebat eu, nemulţumit că în felul acesta i-am dat să înţeleagă că vorbele lui mă interesează.

— „O, nimic altceva, decât regulile pe care trebuie să le urmezi, pentru a obţine ceea ce doreşti, a face tot ce-ţi trece prin minte şi a deveni tot ce vrei să devii. Dar pe dumneata nu te interesează astfel de lucruri, prin urmare vom vorbi despre altceva.*

— „Ce este scris pe pagina aceea?” am întrebat eu din nou, cu glasul aproape ţipător.

— „Vrei cu adevărat să ştii?” întrebă el provocator şi plecându-se spre mine. m-a examinat cu toată atenţia.

— „Da!” am ţipat eu.

Răspunsul mi l-a dat cu glasul stins, în cuvinte sacadate şi categorice.

— „Mai mult-decât-am-dorit-orice-înainte-de-asta-să-afli-vreodată?”

— „Da!” am admis eu – cu toată convingerea.

— „Repetă cuvintele pe care le-am pronunţat eu! * porunci el.

— „Mai mult-decât-am-dorit-orice-înainte-de-aş ta-să-aflu-vreodată!”

Atitudinea lui s-a schimbat imediat.

— „Bine! În cazul acesta vom putea vorbi!

A băgat mâna în buzunarul dinăuntru al hainei şi a scos un portvizit de marochin. Dintr-însul a scos o pagină împăturită. Am citit-o, şi mi-a explicat cu cea mai mare grijă înţelesul frazelor.

Când Bobby termină de citit şi ridică privirea, să vadă ce efect a făcut asupra lui Nancy, constată că obrazul ei străluceşte de mulţumire.

— Eşti dispusă, să primeşti şi lovitura de graţie? întrebă el. În caz afirmativ, îţi voi citi ceea ce urmează:

N-am plecat din casa lui Radolph decât la ora patru dinspre ziuă, şi când am ajuns în întunericul străzii. Îmi

simţeam întreaga fiinţă cutremurată din temelii, şi mi-am dat seama că de aici înainte viaţa mea nu va mai putea fi niciodată ceea ce a fost înainte de asta. Toate succesele pe care le-am avut în cariera mea. Încep de la această dată şi nu pot fi explicate decât datorită puterii misterioase pe care Radolph mi-a comunicat-o în noaptea aceasta.

Între ei se statornici o lungă tăun p.

— Ceea ce ţi-am citit până acum, c-te tot co am f. putut descifra din condică, declară Bobby.

— Părerea mea este c-ai mers destul de departe, răspunse Nancy şi oftă abătută.

— În cazul acesta pentru astăzi ne va fi de ajuns, zise el şi ridicându-se în picioare, se uită la ceasornic. Dumitale şi mie ne-ar fi imposibil să nu ne dăm seama că doctorul Hudson ţi-a făcut însemnările acestea în timpul când era surmenat de muncă excesivă; când abia mai putea să se ţină po picioare, când avrea vedenii şi i se părea că aude glasuri împrejurul său. Probabil n-ar fi trebuit să citim aceste însemnări, din respect faţă de memoria lui. Ce ai zice, dacă am renunţa şi am încerca să uităm c-am mers atât de departe cu descifrarea lui?

Nancy sta îngândurată şi bătea cu vârfurile degetelor în masă.

— Mă întreb, ce-o fi scris pe par ina accoa tipărită!

Bobby începu să râdă.

— Parcă în locul dumitale aş auzi pe doctorul Hudson. uot aşa a dorit şi el să afle ce a fost scris pe pagina aceea. Aceeaşi întrebare ţi-o pui şi dumneata, şi ca să fiu sincer, aş fi şi eu curios să ştiu! zise el şi o apucă de braţ. Sunt convins că oricât am fi de revoltaţi împotriva acestor revelaţii, într-o bună zi vom veni totuşi tiptil – ca nici noi să nu băgăm de seamă – şi vom continua cu descifrarea; la urma urmelor, de ce adică să nu fim sinceri unul faţă de altul şi să continuăm chiar acum. Eşti dispusă?

Dădu din cap, fără să se uite la el.

— Bagă de seamă, căci s-ar putea să ajungem şi noi tot atât de scrântiţi, ca şi el.

Bobby îşi aprinse o ţigară şi, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, se apropie de fereastră. Apoi, aşezându-se pe canat, se întoarse spre ea şi o privi cu atenţie.

— Pentru mine nu este nicio primejdie! Eu nu voi mai continua, declară el. N-are niciun rost să mă amestec în astfel de lucruri, şi n-ar putea fi de niciun folos. Dar nici n-aş fi bănuit că astfel de lucruri ar putea să mă impresioneze atât de adânc. Dacă vrei, dumneata vei putea continua… Eu renunţ! sfârşi el şi ridicând mâna. făcu un gest cu care ar fi vrut să-i dea să înţeleagă, că hotărârea lui este definitivă.

Glasul lui Nancy păru sugrumat, când îi răspunde:

— Nu vei putea scăpa de aceasta obsesie. Ai mers prea de pune, pentru a te mai putea opri… Atâta lucru ştii şi dumneata… Condica aceasta a pus stăpânire pe dumneata… îmi dau seama că tot aşa a pus stăpânire şi pe mine… Acum încep să înţeleg, ce l-a determinat în noaptea aceea să meargă la Radolph. În toată afacerea asta este ceva… ceva inevitabil… * Probabil un simptom insan, dar în clipa când l-ai auzit chemarea, nimic nu te mai poate opri. Prin urmare va fi mal bine să continuăm acum, decât mai târziu… Tentaculele stranii s-au întins după dumneata, se înfăşoară împrejurul fiinţei dumitale, te atrag… te ridică şi te duc cu ele…

— Încetează cu vorbele acestea Nancy, căci mi se par ridicolo.

* * *

Nici nu s-ar fi putut ca tânărul Watson să aleagă un moment mai nepotrivit, ca acesta, pentru a băga capul prin deschizătura uşii. Doamna Ashford avea un vizitator şi se vedea limpede că atât ea cât şi musafirul erau profund preocupaţi da ceva neobişnuit… ceva ca un fel de furtună. Prin urinară dându-şi seama că n-are ce căuta între ei, vru să se retragă repede, dar în aceeaşi clipă auzi glasul lui Nancy care-l strigă i

— Te rog, intră! Cred că-ţi aduci aminte de domnul Merrick!

— Sigur că da 1 răspunse doctorul Watson şi-i întinse

mâna îmi voi aduce aminte toată viaţa de felul în care ai luptat împotriva pneumoniei a cărei evoluţie a fost sub supravegherea mea. De astă dată aud că susţii o luptă eu bătrânul Gray. *Jt*

Apoi întorcându-se spre doamna Ashford, adăugă i

— Domnul Folsom care este în secţia dumitale, se stingă repede. Peste un ceas. sau cel mult două. Îşi va pierde cunoştinţa. Acum câteva minute a întrebat de dumneata. Probabil vrei să te duci să-l vezi. Se pare că nu are nicio rudă în oraş.

Nancy se ridică în picioare, murmurând ceva în semn d «părere de rău.

— Vrei să mă aştepţi până când mă voi întoarce?

Merrick dădu din cap 1

— Eu mă voi ocupa de problema noastră, aşa că nu e ivoie să te grăbeşti. Când te vei întoarce, mă vei găsi tot aici.

Uşa se închise încet în urma lor.

*

* * *

Am întins nerăbdător mâna după pagina pe care Radolph o despăturise în faţa mea; dar a clătinat din cap.

— „Încă nu, declară el şi zâmbi, văzând nerăbdarea mea. Am intenţia să ţi-o arăt, dar înainte de toate despre pagina aceasta va trebui să-ţi spun ceva. Aici sunt regulile ce trebuie urmate, pentru a genera puterea misterioasă despre care ţi-am vorbit. Urmând cu severitate aceste instrucţiuni, vei putea obţine tot ce doreşti, vei putea face tot ce-ţi pui în gând şi vei putea deveni ceea ce vei vrea să devii. Eu am încercat această formulă şi am constatat că şi-a făcut efectul. Pentru mine şi-a făcut efectul.» Prin urmare tot aşa şi-l va face şi pentru dumneata.

Enervarea şi neîncrederea m-au determinat să râd, dar am constatat că nu s-a supărat.

— „Azi-dimineaţă când ai intrat în atelier, cred c-ai văzut monumentul la care m-ai găsit lucrând?

— „Este admirabil!” am exclamat eu cu toată convingerea.

— Ţi-a plăcut atât de mult?” întrebă el, încântat de entuziasmul meu.

— R „Este o capodoperă!”

— „Probabil, doctore, ar trebui să-ţi fiu mult mai recunoscător pentru vorbele astea, dar adevărul este că în această privinţă eu nu am niciun merit... Cred că te va interesa să afli. că până mai acum trei ani eu n-am fost altceva decât un cioplitor de piatră care a gravat cu un aparat mecanic litere pe plăcile de marmură. Din tinereţea mea m-am gândit mereu, să fac ceva de valoare, în piatră Dar mi-au lipsit banii necesari pentru instrucţiune şi n-am avut timpul necesar pentru efectuarea practicii. Încercările stângace şi banale pe care la făceam din când în când, nu mi-au folosit la altceva, decât să mă descurajeze.

Într-o *zi* m-am dus la biserica pe care o frecventează fiică-mea şi am auzit un predicator citind ceea ce este scris pe această pagină. Pentru el păret evident că nu are nicio semnificaţie, deoarece i citea cu glasul monoton şi indiferent. Credincioşi se uitau la el cu ochii sticloşi, căci părea cert ci vorbele pe care el le citea, nu fac asupra lor nicio impresie. Eu „însă mă simţeam profund tulburat Timpul cât am întârziat la biserică, a fost pentru mine adevărată tortură, deoarece abia aşteptam şi plec acasă, unde să mă pot gândi în linişte.

După ce am ajuns acasă, în cea mai mare grabă, am găsit – cu mare greutate pagina cu prici căci eu nu eram pasionat de lectura Bibliei – 4 am recitit textul pe care preotul îl citise în biserici Aveam acum în faţa ochilor mei – tipărit negn pe alb – întreaga formulă de a face, a deveni 4 a avea ceea ce doresc. Am făcut această experienţa

Obrazul grav şi tulburat al lui Nancy apăru în cadnt uşii.

— Bobby, nu-mi face deloc plăcere să te las să st<t singur vreme atât de îndelungată, dar pacientul pare că ar vre» să ţină pe cineva de mână. Cred că voi fi obligată să mai stat puţin cu el.

— Vei face foarte bindi încuviinţă el, uitându-se la ea mai mult în fugă. Stai lângă el şi nu te mai gândi la mim.

Probabil când te vei întoarce, voi avea să-ţi spun ceva extrem de important. Am ajuns la un punct unde marele mister poate să se reveleze în orice clipă.

Se uită la el şi ezită, ca şi când ar fi vrut să-l întrefco ceva, dar văzându-l cât este de preocupat, se retrase şi închis» uşa fără zgomot.

După aceste cuvinte Radolph mi-a întins ps – gina misterioasă. Vreo douăzeci de rânduri era subliniate cu cerneală roşie. A continuat să pufăr liniştit din lulea, până când eu am parcurs rândurile enigmatice, iar când am ridicat privirea întreb Ltoare spre el, mi-a răspuns i

— „Evident, ar fi imposibil să-ţi dai seama imediat de importanţa celor citite acmm. Par simple, din cauză că se înşiră fără niciun fel de fast şi fără să fie subliniate de accentul bombastic al oratorului care ar vrea să te prevină că ceea ce spune el acum. este formula pentru cheia puterii.1*

Apropiindu-şi scaunul de al meu, mi-a pus mâna prelungă şi osoasă pe genunchi şi m-a privit în luminile ochilor.

— „Doctore Hudson – dacă s-ar întâmpla să ai o casă mică şi necorespunzătoare de cărămidă, şi ai avea nevoie de mai mult spaţiu, ce ai face şi ce ţi-ar trebui, ca să mai clădeşti câteva odăi?... Mai multă cărămidă... Dacă ai avea o mică locomotivă de aburi, necorespunzătoare, vei avea nevoie de o castitate mai mare de oţel. pentru a-ţi face cilindri mai mari – nu o calitate specială de oţel, pentru un fel de aburi anume – ci pur şi simplu pentru a obţine spaţiu mai mare de expansiune... în consecinţă, dacă ai avea o personalitate redusă şi necorespunzătoare dorinţelor dumitale, şi ai vrea să ţi st ofere ocazia să săvârşeşti o faptă mai importantă, unde crezi c-ai putea găsi materialele corespunzătoare *7U*

Mi s-a părut că la această întrebare aşteaptă un răspuns, aşa că i-am făcut pe voie:

— De. Ţinând seamă de ceea ce mi-ai spus dumneata până acum, oged că materialul necesar va trebui să ini-l procur de la alte personalităţi, mai puternice decât a mea.

I. a asta te-ai gândit?”

— „Exact! exclamă el. Dar nu „de la „ci mmpli tind-o! … Totuşi sunt mulţumit c-ai făcut adastă declaraţi –, deoarece ea îmi va da ocazie t-rî ti explic deosebirea existentă între procedeul just 4 procedeul greşit de a întrebuinţa personalii: a altor oameni, pentru ca cineva să-şi compl vze personalitatea sa proprie*… Toată lumea este – r-mştientă că personalitatea individului suferă an>: te modificări, datorită contactului cu alţi oameni. Majoritatea oamenilor îşi închipuie că este sufi; i. ni s-a imite diverse maniere şi fraze ale persoanelor de care se simt atraşi – să copieze felul de a umbla al cuiva, accentul, felul de a râde, anumite gesturi

— Cu alte cuvinte să se maimuţărească… Teoria despre care-ţi vorbesc eu, nu cere să-ţi formezi personalitatea luând de la altcineva ceea ce-ţi convine, ci să ţi-o completezi cu ceea ce este bun, dar ţie-ţi lipseşte”.

— „Mi se pare că eu nu înţeleg tocmai bine ceea ce vrei să spui, i-am răspuns eu cu sfială.

L-am văzut că se ridică în picioare şi începe să se plimbe prin faţa căminului, scuturând din capul cărunt şi făcând gesturi cu mâna în care ţinea luleaua, ca şi când ar fi încercat să găsească n explicaţie mai uşor de înţeles.

— „Uite ce! Sunt convins că dumneata cunoşti toate amănuntele referitoare la felul în care se face o transfuzie de sânge. Asta face parte din domeniul dumitale. Foarte bine!… Un om îşi infuzează puterea de viaţă în trupul altui om… Cum procedszi, doctore, în cazul când trebuie să faci o transfuzie de sânge? Explică-mi în toate amănuntele!”

*

* * *

Când auzi că se deschide uşa, Merrick ridică fruntea.

— A murit?

Nancy dădu din cap abătută

— Ce s-a întâmplat de la plecarea mea încoace? întrebă ea şi luând un scaun se aşeză în apropierea lui.

Împinse însemnările făcute spre ea şi-i examină obrazul, în timpul cât le citi.

— Spune-mi care este cel mai bun procedeu, pentru a face o transfuzie de sânge? Ia să vedem ce ştii!

— Procedeul este destul de simplu, dacă n-ar trebui să ţii seama şi de un anumit obstacol. Să te fereşti de coagularea sângelui. În timpul cât trece de la donator la primitor. Chiar atunci când artera este legată de venă cu o canulă mică, sângele se lipeşte pe pereţii de sticlă repede, şi pentru a evita oprirea scurgerii, vena primitorului trebuie trecută prin canulă şi la celălalt capăt strânsă peste buza canulei. După aceea canula în care este trecută vena primitorului, este introdusă în artera donatorului. Prin urmare esenţialul este, după cum vezi a eviţi orice contact exterior. – Spune, Bobby, ce este pe pagina aceasta?

— Încă nu. ştiu ce este.

— Crezi că va sosi momentul când ne va spune?

— Mai curând sau mai târziu va trebui totuşi să ne spună L Să continuăm lectura. Cred că acum trebuie să fim foarte aproape.

Nancy luă creionul în mână şi începu să scrie repede, ceea ce-i dicta el:

Am început să-i explic pe scurt principiile unei transfuzii şi mi s-a părut că Radolph a rămas încântat, mai ales de partea privitoare la problema coagulării sângelui.

— Bravo, Bobby, exclamă Nancy. Constat c-ai răspuns bine la lecţie.

Drept răspuns. Bobby făcu o strâmbătură şi continuă să-l dicteze.

— „Vei constata aici, şi-mi făcu semn spre pagina pe care o ţineam în mâcă, că primul pas pentru obţinerea puterii este o expansiune… o proiectare a eului propriu într-o altă personalitate. Te vei convinge că procedeul acesta va trebui să se desfăşoare în cel mai mare secret şi dacă din întâmplare contactul nu va fi direct şi imediat – dacă intervine o pierdere cât de mică în timpul transferului – efectul este nul. Va trebui efectuat în aşa fel, ca nici stânga ta să nu ştie ce a săvârşit…

Nancy lăsă creionul din mână şi se propti în spătarul

scaunului.

— Bobby! Sunt pe urme bune! Acum ştiu unde este pagina aceasta!

— Ai o Biblie la îndemână?

— Nu cred că am vreuna, dragul meu.

— În cazul acesta verificarea o vom face mai târziu. Continuă!

Radolph se aşeză din nou pe fotoliul din care se ridicase şi continuă cu glasul stins:

— „Doctore Hudson, pentru prima dată când am încercat – îţi pot spune fără aici un ocol, de oarece această încercare n-a dat niciun rezultat, dar pe vremea când am făcut gestul pe care l-am făcut, m-a costat mai mult decât mi-aş fi putut permite – tipul a spus unui vecin de-al meu, deşi îmi jurase că nu va scoate nicio vorbă. Îşi pierduse sdujba, dar afară de asta cineva dintre membrii familiei fusese multă vrem6 bolnav şi era prea prost îmbrăcat şi prea abătut, ca să mai îndrăznească să-şi caute o ocupaţie. L-am îmbrăcat de sus până jos. Dar în loc să tacă, aşa cum îmi făgăduise, a spus şi altora. Ziua următoare unul dintre vecini a venit la mine şi m-a felicitat. Prin urmare pierdusem mai bine de şaizeci de dolari, bani pe care-i câştigasem muncind din greu”.

— „Cum adică, pierduseşi? am întrebat mirat. N-a obţinut slujba de care avea nevoie?”

Radolph oftă.

— „Ba da, răspunse el. Şi-a găsit o slujbă De asta fireşte, m-am bucurat. Dar faptul c-a obţinut slujba, mie nu mi-a folosit la nimic. Crede-mă, data viitoare când am făcut plasamentul, am avut grijă să atrag atenţia beneficiarului, că dacă se va întâmpla să spună cuiva o singură vorbă, şi eu voi afla, îi voi ţine drumul şi-i voi suci gâtul.

— Ai auzit vreodată despre o faptă atât de diabolică? interveni Nancy indignată. Cum se poate ca un astfel de egoism să-i treacă unui om prin minte?... Să facă un gest de caritate şi acesta să-l folosească numai lui... Nu admite nici «el puţin ca cel interesat să-i fie recunoscător. Şi totuşi este în stare să-şi închipuie că în felul acesta se va apropia

de Dumnezeu mai mult f... Când mă gândesc, simt că se încreţeşte carnea pe mine.

— Nu uita că omul acesta era obsedat de o idee. 1! – îmi vine mai curând să cred că este obsedat de diavol f

— Probabil doctoral Hudson ne va explica despre ce este vorba... Mai bine să continuăm cu descifrarea.

Aducându-şi aminte de acest incident, a început să râdă înveselit.

— „Omul şi-a închipuit despre mine, că trebuie să fiu nebun 1 adăugă el şi-şi şterse ochii.*

— „Dar nu crai?” l-am întrebat cu po ui: lor» car? l-a făcut să-şi rovină în fire.

— „Adevărul este că gestul în sine pare nebunesc. nu-i aşa? Mai ales când afli despre el pentru prima dată. Nu mă mir câtuşi de puţin c-ai rămas şi dumneata îngândurat”.

— „Am rămas ceva mai mult decât îngândurat. i-am răspuns eu fără niciun înconjur. Mă simt de-a dreptul scârbit”.

— Tot aşa şi noi, amândoi, adăugă Bobby cu «laşul stins.

— „Ai toate motivele să fii, admise Radolph, dacă în felul acesta aş fi încercat să câştig putere, sau să pun mâna pe o sumă de bani, pentru plăcerea mea personală. Dar eu nu urmăream altceva, decât să-mi eliberez calităţile pe care le simţeam ascunse în adâncul fiinţei mele, pentru a putea realiza ceva de valoare... Dacă afirmi că te simţi scârbit de faptul că am cerut celui pe care l-am ajutat, să nu pomenească nimănui despre ceea ce am făcut în interesul lui, în cazul acesta nu se poate şi fii încântat nici de caritatea învăţăturii Domnului... Iisus a spus de nenumărate ori aceleaşi cuvinte, celor pe care i-a ajutat. O

— „Cu astfel de lucruri eu nu sunt la curent, i-am răspuns. Şi nu sunt nici exact informat despre faptele şi învăţăturile Lui... Continuă cu istorisirea dumitale.

— „Mulţumesc... Dar înainte de toate să-mi dai voie să merg ceva mai departe cu explicaţiile privitoare la acest sistem de gândire... În seara zilei când am încercat prima

proiectare reuşită a personalităţii mele – nu pot să-ţi spun ce a fost... nu îndrăznesc – am intrat propriu-zis într-o cămăruţă a casei mele şi am închis uşa. Acest procedeu reprezintă al doilea pas din programul pe care 1 – ai citit pe această pagină. Trebuie să ştii că eu am luat foarte serios indicaţiile pe care le urmam, şi de vreme ce făcusem o încercare nereuşită, eram ferm liotărit să-i urinez instrucţiunile cu cea mai mare severitate... Mai târziu am constatat că principiul acesta îşi face efectul nu numai dacă eşti închis într-o cameră, căci este suficient să fii izolat”.

— „Radolph, pentru numele lui Dumnezeu, am exclamat eu, pierzându-mi răbdarea. Ce fel de vorbe sunt acestea! Mi se pare că dumneata ţi-ai pierdut mintea!”

Ei bravo, bine că i-a spus de la obraz! interveni Nancy.

— „Ca să-ţi spun adevărul, răspunse Radolph nemulţumit, nu prea înţeleg ce te face ca ceea ce-ţi spun eu, să ţi se pară atât de greu de crezut. Este aceeaşi situaţie ca şi a tuturor felurilor de energie întrebuinţată în mod obişnuit de către oameni. Sau îndeplinim condiţiile prescrise, sau nu le îndeplinim şi în cazul acesta nu vom obţine forţa de care avem nevoie. Ce valoare practică a avut bateria nu Volta sau dinamul lui Faraday, înainte de descoperirea mijloacelor de izolare ale lui Du Fay, pentru evitarea risipirii curentului, datorită contactului intermitent cu alte obiecte, în afară de cel care trebuie să primească energia?... Majoritatea personalităţilor sunt fărâmiţate. şi acesta este singurul lor defect.

Prin urmare m-am închis într-o odăiţă: «ei. eram ferit de orice contact cu cei din afară; am închis ochii şi am încercat să mă pun într-o situaţie spirituală receptivă, apoi m-am adresat cu toată încrederea Personalităţii Majore: „Am îndeplinit toate condiţiile cerute. pentru a obţine? puterea! Sunt gata să o primesc! O doresc din tocită puterea sufletului m-au! Vreau să mi se accnie putorea necesară pentru a crea o singură operă de valoare în domeniul statuar!”

„Acum probabil îţi închipui că în momentul acela eu eram victima unei halucinaţii. În calitate de om de ştiinţă, starea de spirit în care mă găseam, vei zice că se poate explica foarte uşor. pe temeiul principiilor cunoscute ale psihologiei. Dacă aceasta este părerea dumitale, eu nu am niciun motiv să le contrazic. Sunt convins că explicarea din punct de vedere ştiinţific a procedeului care-ţi dă posibilitatea extinderii personalităţii, nu poate influenţa întru nimic valoarea lui. Cred chiar că va veni şi timpul când această problemă va face subiectul unor cercetări în domeniu] ştiinţei.

„Dar fie că ştiinţa va găsi o explicaţie, fie că nu o va găsi, eu îţi voi spune acum cu toată convingerea, că după ce am terminat experienţa începută în odăiţa aceea, am simţit o puternică exaltare, tot atât de limpede, ca atunci când atingi cu mâna un electrod, sau când stai vreme îndelungată într-o cameră unde întunericul este întrerupt de pătrunderea unei lumini puternice şi neaşteptate.

„Era noapte şi se făcuse târziu. Am ieşit lin cămăruţa cu aerul înecăcios, simţindu-mă înfiorat de senzaţia un<A superiorităţi neaşteptate. Senzaţia aceasta mă determina să umblu drept şi-mi întindea muşchii maxilarelor, iar mişcările îmi deveniseră mai elastice. Îmi venea să râd! Am încercat să dorm, dar fără să reuşesc şi am cutreierat străzile până la ziuă. La ora opt şi jumătate m-am prezentat la directorul întreprinderii şi i-am cerut un concediu de jumătate de an. Când m-a întrebat care este motivul, i-am răspuns că mă preocupă ideea unei statui pe care aş vrea s-o lucrez.

— „Probabil ceva ce am putea întrebuinţa şi noi? u m-a întrebat el.

— „Am toată încrederea c-o veţi putea întrebuinţa, i-am răspuns eu cu o îndrăzneală care m-a mirat şi pe mine. Mi se părea destulă îndrăzneala din partea mea, că luasem hotărârea de a trăi, cum va da Dumnezeu, vreme de şase luni fără salariu; la aceasta se mai adăuga şi extravaganta promisiune făcută directorului. Câteva minute a rămas îrugândurat, apoi mi-a răspuns:

— „Îţi voi da posibilitatea să faci această încercare. Vei continua deocamdată să-ţi încasozi salariul obişnuit şi-ţi voi pune la dispoziţie un atelier unde să poţi lucra sigur. Dacă vei reuşi şi

Saci ceva ce vom putea vinde unui client, vei pârtiei) >a şi dumneata la beneficiul realizat. Eşti liber să-ţi alegi singur orele cia lucru. Mi-ar face plăceri. să constat c-ai reuşit! u „Mă simţeam din cale. afară de emoţionat şi m-am aşternut imediat pe lucru. Lutul părea c-a prim. viaţă în mâinile mele. Prima zi de lucru a fo’: t un fe] de revelaţie. Mi se părea că niciodată în: inic de asta eu nu trăisem cu adevărat. Toate culorile mi se păreau mai vii. Totul era altfel decât fusese înainte. Vreau, doctore Hudson. să stărui esc asupra acestui amănunt, pentru a-ţi da ocazie să controlezi, dacă cumva vei avea şi dumneata aceeaşi reacţie. Iarba mi se părea mai verde, cerul mai albastru, cia tecul păsărelelor mai limpede. Toate simţurile îmi deveniseră mai acute, ca după o injecţie cu cocaină

În aceraşi scară am intrat din nou în cămăruţa 5 nlani-con; a de acasă şi am constatat imediat existenţa unei intimităţi neobişnuite între mine şi personalitatea cealaltă, clar mi s-a părut că nu este atât de dinamică, cum fusese în seara precedentă. Mi-am dat seama că dacă ţin să-mi argumentez puterea în felul acesta, va trebui să-mi îmbunătăţesc şi pregătir ea din punct de vedere* spiritual.

Asta s-a întâmplat într-o vineri, din /. iun, e zece iunie. În ziua de întâi septembrie am poltib pe directorul întreprinderii, să vină, că vadă proiectul pe care-l făcusem. S-a uitat la el vreme îndelungată, fără să spună nimic. Apoi a declarat foarte liniştit: „Am pe cineva care probabil se va intercta de acest proiect.1*

Făcusem un copilaş, mititel şi dolofan, cam le vreo patru ani, care se lisase într-un ger. un ifii. Tocmai se pregătea să se ridice în pieii\un iupă ce-şi terminase jocul cu un căţeluş care.<? HJiwr „M o minge în gură şi se uita cu atenţie la el. cri l bage în seamă. Cămaşa băieţaşului ora deschl-l ţa gil. Pantalonaşii strânşi pe trup erau MIM – irmti je nişte bretele laie. Picioarele îi erau goale p ţ-s 3

genunchi. Se uita în depărtare şi obrazul i ke contractase de mirare, de curiozitate şi spaimă.

mica şi-o ridicase deasupra ochilor, ca şi când ar fi încercat să se ferească de o lumină prea puternică. Capul îi era puţin plecat într-o parte, ca şi când ar fi auzit ceva ce nu putuse înţelege şi aştepta ca glacul să se repete.

„Ziua următoare clienţii directorului, un bărbat şi o femeie, au venit în atelier în timpul după-aruiezii. Femeia era îmbrăcată în negru. Am aflat băieţaşul lor murise de curând. I>a început plângea de da inima dintr-însa, dar imediat după aceea a început să zâmbească. Zâmbetul acesta m-a făcut să simt o mulţumire neobişnuită. În aceeaşi clipă mi-am dat seama că am reuşit să interpretez ideea ce mă preocupase.**

„Mi s-a cerut să termin proiectul şi să-l fac din marmură albă... Mai târziu datorită întâmplării, bărbatul şi femeia au adoptat copilul care-mi servise drept model.*

*

k k

Când am plecat în noaptea aceea din casa lui Radolph, era ora patru spre ziuă. M-am întors acasă, hotărât să încerc şi eu aceeaşi experienţă. Înainte de a mă culca am încercat să-mi îndrept gândurile spre un motiv spiritual mai îndepărtat, dar n-am simţit niciun fel de reacţie. Dimineaţa următoare mi-am spus că m-am lăsat influenţat ca un naiv de procedeele unui excentric şi în timpul cât mă bărbieream mă uitam încruntat la imaginea mea reflectată de oglindă. Nimeni afară de un vizionar, n-ar fi putut să reuşească o astfel de încercare, iar eu datorită temperamentului şi educaţiei pe care o primisem, eram un materialist convins şi un om cil judecata rece şi chibzuită. Totuşi în timpul zilei mi-am dat seama că în mod tacit şi aproape pe nesimţite, începusem să caut materialul clinic corespunzător pentru dinamismul proiectării personalităţii... Dar ceea ce mi se părea curios în străduinţa mea de a obţine puterea – ca urmare a conversaţiei pe care o avusesem cu Radolph – nu reprezenta satisfacerea un? i ambiţii personale, pentru a

câştiga importanţă sau pentru a obţine portofoliu! de ministru, în scopul liniştirii vanităţii mele... Pentru prima dată în cariera mea am început să-mi Jnu seama că profesia pe care mi-o alesesem, nu este o simplă armă pentru apărarea mea personală, ci un mijloc pentru a mă libera pe mine.

Ultimele cuvinte pronunţate de Radolph, când ne-am despărţit în pragul casei sale, au fost să mă prevină:

— „Prietene dacă vei începe această experienţă, procedează cu toată băgarea de seamă! Eu nu cunosc reacţia ce ar putea s-o aibă această energie, în cazul în care ar fi greşit întrebuinţată... Nu ştiu ce consecinţe înfiorătoare ar fi putut avea gestul Galileanului, dacă s-ar fi lăsat ispitit şi ar fi prefăcut în pâine pietrele acelea din deşert!... Dar în orice caz îţi atrag atenţia asupra primejdiei pos bile!... Dacă ai intenţia să încerci această experienţă numai din dorinţa de a-ţi uşura propria viaţa, atunci va fi mai bine să renunţi... Nu sunt sigur – dar cred că procedeul acosta este primejdios, dacă îi vei lua în glumă. *4

În această condică îmi descriu propriile mo le experienţe, în beneficiul celui care se va strădui să o descifreze. Cred că acum va înţelege ceea ce m-a determinat s-o scriu în acest mod neobişnuit. În cazul când aş fi încercat să vorbesc cuiva despre întâmplările prin care am trecut, cred că acest lucru ar fi fost în detrimentul reputaţiei mele de om echilibrat. Nu am niciun prieten despre care mi-aş putea închipui că dacă l-aş fi făcut aceste mărturisiri, ele n-ar fi schimbat raporturile dintre noi. Mi-a venit foarte greu să păstrez acest secret. Tot atât de greu, după cum văd, şi să mă spovedesc în felul acesta, deşi sunt convins că atâta vreme cât eu voi fi în viaţă, condica aceasta nu va fi citită de nimeni. Nu mi-ar conveni câtuşi de puţin ca lumea să-şi închipuie despre mine, nici în timpul cât trăiesc, şi nici după moarte, c-am fost nebun.

Dumneata – indiferent cine eşti – s-ar putea să te simţi îndemnat să continui descifrarea acestor însemnări şi eventual să încerci aceeaşi experienţă.

car mimai din curiozitate. Mă întreb – în cazul când vei citi rândurile acestea şi vei începe să zâmbeşti – n-ar fi oare mai prudent să te rog, să te opreşti şi să nu mergi mai departe?… Trebuie să ştii că din punct de vedere emotiv unele dintre experienţele mele au făcut o profundă impresie asupra mea. Şi eu cred că nu mi-ar face plăcere să ştiu că se va găsi cineva care să râdă de mine… În cazul când cele citite până acum nu ţi-au făcut nicio impresie» e preferabil să închizi condica şi să nu te mai gândeşti la ea… Dar dacă eşti o fire care simte nevoia să fie încurajată, pentru a te simţi mulţumit şi în stare să lucrezi – căci mulţi oameni de incontestabilă valoare sunt făcuţi în felul acesta şi au tot atât de puţină posibilitate să se schimbe pe cât s-ar putea preschimba un ora înalt, ca să devină mic – atunci va fi mult mai bine să renunţi şi să-ţi continui drumul în felul obişnuit… Imediat, după ce vei face o încercare, te vei simţi robit şi va fi prea târziu ca să te mai poţi opri. Este acoecşi situaţie ca şi când oi fi contractat o ipotecă asupra tuturor posesiunilor despre care ai crezut că în un irt-in. astfei că până şi timpul de care crezi că dispui, nu-ţi va mai aparţine – Experienţa impivă Li: mare sacrificiu… Pe cel care a descoperit netaisâă metodă, l-a dus pe un drum la capătul căruia? aştepta crucificarea. Ia vârsta de treizeci şi trei

Vr

liniirul Merrick fen însemnările din fata sa şi se întoarse încet spre Nancy. dar ochii lor se feriră să se întâlneaseră. Se sfioşi unul toţi de celalsit şi râmaseră vreme îndehmf ară. fă1?» «Vsi spună nimic… într-un târziu Bobby începu *

— Te în fa stăpânire, zise el. Imediat ce început să citeşti acvste îrsc-nnârî, simţi că revelaţia lor a pus stăpânire pe tin. \, Hu:! son spus stăpânâre pe mân –, chiar câin clipa morţii snfel Ar fi putut să se mulţumească cu atât!

Nancy se ridică ta picioare şi cu un gest blând, îl puse mâir. de pe umeri.

— Cred că am ajuns destu] de departe t-nârti a pe Cântea opri. nu eşti de aceeaşi părere?

Dădu din cap în semn de aprobare. Eventual mâine at putea să petreacă un ceas sau două împreună. Făgăduise bunicului său ca astă-seară să meargă la el şi să mănânce Impr – iină. Tom Masterson îi făgăduise să meargă şi el.

— Vrei să iei cartea cu dumneata?

— Să tragem la sorţi, zise J3 obby şi scoase o monedă din buzunar.

— Bine! Stemă 1

Aruncă banul şi-l prinse din nou în palmă, apo! se uită la el.

— Im; pare rău, Nancy... Dar mâine ţi-o voi aduce înapoi.

— Bunicule, începu Bobby, învârtind încet între degete piciorul paharului pe care-l ţinea în mână, aş vrea să-i povesteşti lui Tom incidentul acela, când împreună cu domnul Anderson aţi tăiat porcii la Country Club.

Conversaţia încinsă între ei începuse să devină prea serioasă şi severă. De fiecare dată când Masterson se simţea puţin ameţit avea plicticosul obicei de a deveni pedant. Ceea ce spunea, era foarte interesant, inteligent expus şi instructiv, dar nu cadra câtuşi de puţin cu atmosfera în care ar fi trebuit să se desfăşoare un dineu în ziua de graţie.

Făcând unele ocoluri, conversaţia lor se abătu asupra problemei claselor sociale în America. Conversaţia aceasta era condusă de Masterson care stăruia asupra elementelor esenţiale, vrednice de a fi reţinute. Bobby ar fi preferat să schimbe subiectul conversaţiei, în acest domeniu îşi avea şi bătrânul Nicholas ideile lui peconcepute. Probabil n-ar fi fost dispus să şi le exprime cu aceeaşi energie cu care-şi susţinea de obicei convingerile; dar era preferabil să nu încurajeze pe Manta rson să-şi dea pe faţă sentimentele pe care binevoitorul să j amfitrion nu le putea împărtăşi.

De ce adică să nu existe şi o clasă de oameni care să nu iacă nimic? O grupare de trându-vi... dacă preferaţi acest calificativ. Asta ar fi aproape unica dovadă pe cara o

poate oferi America în sprijinul maturităţii ei. dar fenomenul acesta se manifestă în cercuri foarte restrânse. Nu sân toţi de părere căi tis temui nostru democratic este primejdios? Referendum... de! Cei care participă la vot credeţi că-şi dau seama de ceea ce fac? Toate marile naţiuni îşi datorea/ă prosperitatea şi superioritatea exclusiv conducerii unei minorităţi sociale şi intelectuale I

Îi «islerson. continua să vorbească – aproape ca ta «în Irunire publică – şi obrazul i be aprinse. Bobby luă hotărârea să schimbe numaidecât subiectul conversaţiei lor.

Cu majoritatea părerilor emise de tânărul Masterson. bătrânul Nicholas nu era de ecord, dar ideile lui erau mai simpatice decât felul în care şi le emitea; tot aşa părerile cât şi felul în care şi le exprima, i se păreau mai suportabile <bei I felul în care-i bea vinul.

Meggs primise ordinul să aducă o sticlă de mult uitată, de vin vechi de Burgundia. În conformitate cu vederile lui Mo rricit senior, un astfel de vin merită să fie răsfăţat, să-i admiri culoarea, să-i inhalezi parfumul şi să-i refaci procesul prin care a trecut, pentru a deveni ceea ce era acum. Trebuia să-l sorbi picătură cu picătură. îi făcea plăcere să se uite la Bobby şi să-l vadă cum ţine paharul în mână. Culoarea vinului acestui era lumină lichefiată de soare; soarele care a încălzit fermecătoarele maluri ale Rhonului în zilele liniştite ele dinainte de război. Prin urmare nu se putea să dai paharul peste cap, dintr-o singură înghiţitură, aşa cum făcea Masterson care părea că toarnă cu o pâlnie într-o damigeană. îi făcea plăcere să vadă pe Bobby că închide ochii când ridică paharul la gURĂ, ca şi când ar fi văzut grupurile vesele de fete tinere şi desculţe care călcau strugurii în umbra unei crame din cine ştie ce colţ al Provencei. Băiatul acesta a ajuns foarte repede la maturitate, îşi zicea Nicholas. Atitudinea şi gesturile lui de acum sunt caracteristic bărbăteşti.

— Din când în când Bobby stăruierte să povestesc din îi ou această întâmplare, declară Nicholas supus. La cererea lui iim repslat-o până acum de nenumărate ori.

— Şi de fiecare dată mi se pare tot mai plină dendăugă Bobby cu convingere.

— În cazul acesta dă-i drumul, s-auzim! exclamă Ma. – fe; rson mult mai zgomotos decât ar fi avut intenţia, imprudenţă pe care încercă numaidecât s-o diminueze, inc. mândru-se cu demnitate în faţa lui Meggs, când îl văzu că pleacă sticla în semn de întrebare asupra paharului pe care-l ţinea în mână. În gestul său, valetul încercă să includă doza de rezervă cuvenită, dar intenţia lui se dovedi prea subtilă, pentru a putea sfâşi facă efectul asupra vizitatorului acestuia.

*

Je

— De, începu bătrânul Nidiolas, dregându-şi glasul, qfacerea asta s-a întâmplat în felul următor. Trebuie să ştii a acolo unde astăzi se găseşte fabrica Axion, înainte de ea nu era altceva decât un teren de păşune. Pe vremea când eram copil. Joe Anderson şi eu ne înţelegeam ca oamenii din împrejurimi ca în timpul verii să le scoatem vitele la păşune, şi seara să le aducem acasă, la muls. Pentru fiecare vacă ni se plătea un dolar pe lună.

„Acolo în mijlocul luncilor, eu şi Joe eram doi ţângăi pistruiaţi şi cu picioarele însângerate şi bătucite de colţurile tăioase ale pietrelor; făceam speteze pentru înălţat zmei ţ; ne lăudam cu jocurile pe care le jucam la şcoală, jocuri ne va re nu le-a jucat niciunul dintre voi – de-a pisica oarbă şi atâtua altele – şi în mijlocul acestor lund Joe şi eu am clădit mai târziu două fabrici uriaşe care au schimbat cu totul peisajul „Fabricile acestea au provocat schimbări până şi în felul de viaţă al oamenilor. O mulţime de indivizi care fuseseră predestinaţi ca toată viaţa să trăiască în condiţii modeste, au reuşit mal târziu să facă rost de un mic capital. Şi-au clădit case impunătoare şi copiii lor au început să umble cu nasul! b vânt După ce a mai trecut o vreme, era foarte greu să mai recunoşti locul unde fusese imaşul, dar era mult mai greu & recunoşti chiar pe unii dintre oamenii din împrejurimi.

„Adevărul este că oricât am fi fost noi de preocupaţi

de întreprinderea noastră, eu şi Joe am rămas unul pentru altul aceiaşi doi băieţi de la început Cred că împrejurarea aceasta a fost subiect de nenumărate glume pentru cei care ne cunoşteau Am continuat relaţiile dintre noi de pe vremea aceea mândrindu-ne. şi sfidându-ne unul pe altul, lăudându-ne cu vigoarea, îndemânarea şi priceperea noastră – şi de fiecare iată când ne întâlneam, întrebuinţam aceleaşi expresii de odinioară. care deşi caraghioase, nouă totuşi ne făceau plăcere… Joe şi cu mine ne obişnuisem ca la luna noiembrie ajutam părinţilor noştri la tăiatul porcilor. Pe vremea aceea fiecare familie avea câţiva porci în poiată După ce ne-am apropiat de douăzeci de ani. sarcina aceasta a rămas în întregime în gri ia noastră, aşa că de obicei tăiam porcii împreună, ia curtea familiei Artderstn care ne putea procura toate înlesnirile necesare obligaţiei noastre. Deveniserăm amândoi măcelari extrem de pricepuţi şi ne simţeam mândr! de ceea ca ieşea din mâinile noastre. Mi se pare că părinţii noştri ne măguleau. În nădeidea că în felul acesta nu se vom da seama c5 sunt foarte mulţumiţi c-au scăpat de această corvoadă.

m

„Hi bine. Într-o zi, după ce atât eu cât şi Jee ne retr Jsesem din afaceri, s-a întâmplat să nuncăra împreună la Country Club. Localul era nou-nouţ, căci îl inauguraseră abia de o săptămână. Pe terenurile de golf ale clubului, singura parte mai accidentată era râuleţul, unde pe vremea când eram copieu şi Joe prindeam raci şi zvârlugi, dar acestora toată lumea le spunea „zbârligi”. Pe colina în vârful căreia se clădise clubul, fusese odinioară un crânguleţ frumos. Eu şi Joe aveam obiceiul să ne aşezăm la umbră între copaci, pe câte un buştean căzut, să alungăm ţânţarii şi să urmărim veveriţele. El avea o puşcă veche care se încărca pe gură. Era o jucărie extrem de primejdioasă, şi mă mir cum de nu ne-a amărât, căci au fost nenu: nârate cazurile când ne-am găsit destul de aproape de moarte”.

„Începusem să ne povestim amintirile. Ni se părea

«ttrariu, să ne găsim în locul acesta, să mâncăm la o masă masivă da mahon, aşternută cu cristaluri veneţiene şi cu argintărie grea. Toţi membrii clubului acestuia aveau bani din belşug, iar localul clubului şi aranjamentul interior fusese instalat fără a se ţir. e socoteală de cheltuieli. Serviciul în interior părea pretenţios şi valeţii păreau că sunt convinşi, din ceea ce li se spusese, că acesta este unul dintre cele mai distinse localuri. Dar presimuram că acest club este pe cale să devină un focsr «I snobismului. În realitate rproape toţi membrii erau de origine modestă, cum eram ou şi Joe, şi faptul acesta ne determina să ne gândim cu părere de rău la declinul vechii noastre democraţii. Amândoi eram convinşi că nu este numaidecât nevoie să n-o prefaccm că dsseindem din cea mai aleasă nobilime britanică, numai datorită faptului, că în cariera noastră am reuşit să adunăm ceva parale”.

„La mesele din apropierea noastră erau câţiva membri din a doua generaţie a celor care erau cointeresaţi în întreprinderile Axion – bărbaţi şi femei – care vorbeau despre polc, despre derby, despre cursele de rogatte, despre Biarritz şi despre vânătorile din Scoţia; dar nouă felul acesta de conversaţia nu ne făcea nicio plăcere. Prin urmare ne-am pomenit că începem să vorbim despre vremea de altă dată şi despre felul de a petrece al fetelor şi flăcăilor din Axion, înainte de inventarea automobilelor care au speriat caii în lungul drumurilor şi au alungat vacile din imaşuri, pentru a face loc terenurilor de golf. Imediat după aceea unul dintre noi şi-a adus aminte de felul în care tăiam odinioară porcii”.

„Joe spunea că-şi. aduce aminte di într-un rând ara ficuţ o prinsoare, pentru a vedea care dintre noi este în stare să taie şi să pregătească un porc, în timpul cel mai scurt îmi oc-ucerim aminte şi eu de această întâmplare, dar eram convins că eu am fost cel care câştigase puţinul capital pe care pariasem. Dar Joe mă contrazicea cu atâta violenţă, încât cei de la mesele vecine au început să se întoarcă spre noi speriaţi. Când ara constatat c-am reuşit să atragem asupra noastră atenţia anui auditoriu destul de

numeros, am continuat discuţia, mai mult pentru plăcerea lor. Sfârşitul a fost că Joe şi eu am pariat fiecare câte o mie de dolari pe care-i va lua cel care va reuşi să taie şi să prepare un porc în timp record. Când vechii noştri camarazi au auzit despre ce este vorba, au stăruit ca întrecerea să se desfăşoare în grill-room şi au întocmit a condică în care au înscris pariurile celorlalţi pentru favoritul lor, în care după câte am aflat mai târziu, au fost trecute sume de-a dreptul scandaloase”.

„Data întrecerii a fost trecută în calendarul clubului „u ştiu dacă cei mai tineri s-au simţit încântaţi de această h itărâre, dar văzând entuziasmul celor mai în vârstă, şi-au dat cama că vor fi obligaţi să ţină socoteală de ei, astfel că şi-au băgat protestele în buzunar. Marţea viitoare, după ce au terminat cu masa, niciunul dintre membri n-a plecat la slujbă… dacă s-a întâmplat să aibă vreuna. Au adus doi porci – destul le mari – fiecare în câte o ladă. În grill-room am întins o tiuşama pe jos, iar Joe şi cu mine, despuiaţi până la bria am îmbrăcat bluza de măcelar. După ce i-am înjunghiat, arr. Început să-i împărţim şi să-i pregătim, aşa că nu ne-am oprit decât după ce a fost gata şi ultimul caltaboş Mi-au spus – jupă aceea că interiorul clubului a fost refăcut de sub acoperiş până la subsol. Scările erau pline de grăsime şi în supă se găseau fire de păr de porc, iar covoarele de pe parchete erau plim de păr de pe spinare.

— Credeţi că fapta aceasta a contribuit cu ceva. co atmosfera clubului să devină mai democratica? întrebă i\la-lerson râzând.

Bătrânul Nicholas clătină din cap şi zâmbi.

— Da’ de unde; nici nu-mi vi; e să cred c-ar fi putut contribui. După ce te-ai dezobişnuit să trăieşti o viaţă simplă, este imposibil să te mai întorci la ea şi nici chiar să-ţi mai aduci aminte Je ceea ce a fost. fără să te simţi nemulţumit. Trebuie să ştii că de la turta drm Alni cald până la budinca cu prune distanţa nu este tocmai mare, dar trebuie să faci un drum foarte l.mg. pwfin 3 o nu tea întoarce la Hpsia cu mălai cald

— Ce părere ti, domnule Merrick, despre noua noastră generaţie? întrebă Masterson.

— Probabil vorbeşti despre generaţia dumitale şi a lui liobby? Aceasta nu este a doua ci a treia generaţie – ficând socoteala de la distanţa la care mă găsesc eu acum. De... cred că de generaţia dumneavoastră se leagă mal multe speranţe îndreptăţite, decât de cea precedentă.

Ochii lui Nicholas rătăciră spre partea unde era Bobby, şi continuă.

— Iată de pildă, tânărul acesta se pregăteşte să devină doctor. La vârsta lui tatăl său masacra căprioare, în calitate de vânător diletant. Când Clif a aflat de întâmplarea cu porcii din localul clubului, a fost grozav de indignat. Dar i-am răspuns 1, Ascultă Clif, te-am auzit în mai multe rânduri lăudându-te c-ai jupuit un ren şi că l-ai împărţit1. – „Ei bine, asta a fost cu totul altceva...” – „Da, am declarat eu cu îngăduinţă, după ce m-am gândit câteva clipe, cred că a fost cu totul altceva”.

— Familia noastră, începu Masterson şi în glasul lui se simţi o nuanţă de cinism, nu şi-a făcut niciun fel de grijă din cauza problemei ce se pune. În cazul când ai reuşit să realizezi o avere importantă Tatăl meu este proprietarul unui ziar, într-un mic oraş din Indiana Tatăl său a fost medic rural, iar bunicul său, un predicator metodist care umbla numai călare predicând din loc în loc. Singura grijă pe care ne-au pricinuit-o banii până acum, a fost aceea, adică felul în care am putea câştiga de ajuns, pentru a avea cu ce să facem faţă cheltuielilor traiului de toate zilele... În ce-l priveşte pe Bobby. exemplu) Lui nu pare să confirme regula... El este un fel de excepţie biologică – sau hai să zicem – una fiscală!

Nicholas rămase îngândurat. – Da... aşa este I Cazul lui Bobby este ceva excepţional, într-o anumită măsură

Sprâncenele încruntate ale lui Masterson dovedeau că gata să înceapă o nouă peroraţie pe această temă. dacă nu va fi oprit la timp.

— Mai bine să nu ne ocupăm de diagnosticarea cazuiuj meu, protestă Bobby curtenitor Afară de asta până

astăzi n a-l reuşit să fac nimic deosebit. În acelaşi timp acum nu este momentul indicat pentru a începe o conversaţie mai serioasă… Bunicule, ce-ar fi dacă i-ai povesti lui Tommy despre pl însoare.

pe care ai făcut-o cu domnul Anderson, pentru a ved-a rina este în stare să cosească partalul cel mai mare de fâneaţă. În decursul unui ceas.

Masterson se uita pe furiş la ceasornic, dar mişcarea lui fu numaidecât surprinsă de bătrânul Nicholas care-şi feri scal unul într-o parte şi fără să mai ţină socoteală de propunerea lui Bobby, îşi concluse invitaţii în uriaşul salon, unde se opri în faţa pianului şi începu să răsfoiască notele.

— Ce este cu Simfonia aceasta neterminată, Bobby? … N-ai vrea să ne-o cânţi?

— Nu mă simt dispus pentru a cânta această bucată, bunicule… Este prea complicată. Cred că acum vei avea nevoie de ceva mai vesel.

— În cazul acesta ce-ai zice de „Nopţile Napolitane**?

— Este o bucată destul de bună. Dar prea mieroasă, pentru celebrarea unei sărbători.

— În cazul acesta cântă-ne ceva în care să fie elan, sf: rei Nicholas şi lăsându-se într-un fotoliu, oftă mulţumit.

Masterson se îndreptă spre partea unde era Bobby şi-i întrebă în şoaptă, ca Nicholas să nu-l poată auzi.

— Crezi că bunicul tău nu se va supăra, dacă voi pleca aşa pe nerăsuflate? Am făgăduit ca ceva mai târziu să trec pe la Gordon’s. Astă-seară este o mică petrecere… organizată în mod special… o revistă… N-ai îi dispus să mă însoţeşti şi tu?

— Cine sunt cei care vor fi acolo?

— Eh… toată lumea! Vechea bandă pe care tu ai abandonat-o de câteva luni încoace, într-un fel atât de condamnabil.

Câteva clips Bobby rămase îngândurat; apoi datorită unui îndemn neaşteptat şi spre mirarea lui Masterson, îi răspunse:

— Voi merge cu tine, Tommy. Mi-ar face plăcere să

vând luminile strălucind. Nu le-am mai văzut de muită vreme.

Masterson începu să bată enervat cu degetele în tăblia pianului. Apoi reculegându-se, declară mulţumit:

— Bravo, mă cârtiţă. Haide, spune bunicului tău şi să plecăm numaidecât... Vom ajunge tocmai ia timp, pentru a lua trenul de opt şi deuăzeci şi cinci... Vom ajunge la miezul nopţii. Exact momentul cel mai potrivit.

— Cred că n-ai intenţia să mai iei pe cineva?

— De... ca să-ţi spun adevărul, admise Tom cu oarecare ezitare, am făgăduit lui Joyce Hudson ca la miezul nopţii să trec s-o le. u, presupunând că voi putea pleca de aici la timp. Dar cred că nu există niciun motiv care să te împiedice să vii şi tu, nu-i aşa?

— N-aş putea spune tocmai exact... Nu e nevoie să-ţi faci griji din pricina asta... voi pleua în oraş». împreună cu tine şira1 voi petrece noaptea la clubul unde bunicul este membru... în orice caz mâine dimineaţă eu tot sunt obligat să fiu în oraş... Probabil voi trece pentru o clipă şi pe la Gordon's. Rămâne de văzut... *1*

Bătrânul Nicholas fu foarte mulţumit cât se putea de amândoi. Atât timp cât erau în casa lui. trebuia să ţină seama de obligaţia ce l-o Impune calitatea lui de gazdă. Târziu, în timpul acestei după-amiezi. ajunsese la un capitol extrem de emoţionant al cărţii „Tragedia din Sala de Recepţie Nr 33** şi era curios să afle dacă pilotul pe care contele II legase cobză şi-l încuiase într-un dulap, a reuşit să-şi desfacă sforile şi să prevină pe tânăra americană. Înainte de sosirea bărcii cu meto» care aducea conspiratorii.

—... Dacă sunt de acord ca el să plece”, murmură Nrhoaas, când îi auzi că urcă treptele scării; „ei comedie ca asta 1.°

Gordon's f... Gordon s-localul!... feeric!... Gordon s-cel exotic l Gordon's la orele două-jumătate după miezul nopţii... Strălucind de lumină şi ticsit de lume, plin de fumul ţigărilor fiţi mirosul de sudoare; trepidând de zgomotul şi veselia stimulată de ginul alambicat în

subterane sordide şi servit în flacoane de argint cu monograme; Gordon's vuind de muzica importată de curând tocmai de pe ţărmul fluviului Congo şi perfecţionată până la triumf de cea mai scump plătită orchestră din Uniunea Americană – proaspăt sosită din New York, unde angajamentul ei se terminase, datorită unui faliment neaşteptat… Gordon's Gardens!

Viorile scârţâiau, saxofoanele ţipau, oboaiele chicoteau, clarinetele scânceau, tromboanele răbufneau, triunghiurile clincăneau… Ce-o fi asta? Lamentaţia Condamnaţilor? Dimpotrivă: Sunt singur şi fără tine totul mi se pare albastru.

Bobby Merrick aştepta fisa de garderobă în holul rococo, şi asculta cu o singură ureche, ca un străin căzut din planeta Marte, iar pe buze îi juca un zâmbet ironic.

Prezenţa sa în localul neesta se datora unui îndemn neaşteptat. Înainte de sosirea trenului de Detroit, luase hoturârea de a nu merge la Gordon's. Constată numaidecât că după ce cnunţă pe prietenul său despre această hotărâre, conversaţia lor începe să se desfăşoare mai nestânjenită. Tom se lumină la faţă cât ai clipi, deşi se străduia să pară că hotărârea lui Bobby este pentru el un fel de dezamăgire.

— Am o carte care mă pasionează, îi explică el. Prefer să merg la club şi să citesc, decât să mă învârtoşc eu câţiva ţânijăi din şcoala superioară.

— Afară de asta, moşulică, va trebui să ţii socoteală şi de reumatismul care te chinuie, declară Masterson în bătaie de joc. La vârsta ta va trebui să fii foarte prudent… Ia spune… ce te-a apucat?

— Uite ce, dragul meu „eu sunt sătul de toate nimicurilo acestea. Totul nu este eltceva decât un fel de camghioslâc. Spectacolul te deprima, dragă Tommy… Toată lumea se preface… Tânărul de la masa de alături, care din când în când înfige furculiţa în mâncarea rece pe care i-au adus-o şi care-l costă şaptesprezece dolari – în doi – ceea ce reprezintă jumătate din; câştigul său pe o săptămânĂ… îl vezi că se ridică de la masă cu gura plină,

în nădejde că va putea conduce din nou pe Mazie pe mijlocul acestui vârtej nebun, şi că poate de astă dată va avea curajul s-o ceară în căsătorie, şi frământându-şi creierul, cum să găsească şi la cine cele trei sute de dolari cât va costa inelul de logodnă, căci pentru nimic în lume Mazie n-ar accepta să primească unul mai ieftin… Dar afară de asta melodia după care dansează, pare un marş funebru… în fond însă Clarence nu are nicio vină că-i place muzica. Este un tânăr ine. lancolic. Raporturile dintre el şi părintele său nu sunt dintre cele mai bune şi afară de asta bea prea mult coniac de contrabandă.

— Nu te-ai gândit până acum să te înscrii şi tu între membrii unui club de propagandă creştină?

— Nu fi caraghios, Tommy I Tu vei merge la Gordon's unde vei cheltui toţi banii pe care i-ai obţinut pentru ultima ta nuvelă, iar eu mă voi duce la Club şi voi citi cartea care mă aşteaptă.

— Trebuie să fie o carte extrem de interesantă. Ce titlu are?

— Este un tratat scris de unul care a practicat medicina Cred că pe tine nu te interesează, aşa ceva.

— Constat că ai idei foarte bune despre tine însuţi şi câte iei în serios. Nu-i aşa?

— Dragul meu, Hippocrat este un stăpân tot atât de pret-nţios ca şi Iehova.

Încetară de comun acord, să se msi sâcâie unul ps altul a Bobby începu să se intereseze de diferiţii membri ui grupului pe care în ultimul timp îl neglijase. Când auzi numele lui Joyce, îl întrebă cu indiferenţă:

— Ai văzut-o mai de multe ori, în ultimul timp?

Masterson dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Prin urmare situaţia este serioasă.

Aş prefera să fie considerată ea serioasă.

— Cu asta ai vrea să-mi dai să înţeleg că te ia de sus?

— Da. Şi tu ştii foarte bine care este motivul.

Nu vorbi prostii!… Eu n-ntr mal văzut-o de mai bine căc un an.

— Vor fi ele prostii… dar nu în cazul despre care-ţi

vorfcosc eu… Trebuie să ştii, doctore, că amintirea ta o preocupă floarte mult.

Cu un gest nepăsător, Bobby încearcă să înlăture această afirmaţie.

— Este o fată foarte drăguţă… Şi-ţi doresc mult noroc, CE ommy I

— Mulţumesc I încearcă şi fă-te camfor, căci aceasta ar Fi singura posibilitate pentru mine.

— Ascultă, Tomray» nu ţi se oferă ocazia ca din când în când s-o vezi pe doamna Hudson?

— Sigur oi mi se oferă». Este o femeie măreaţă… Ireproşabilă din toate punctele de vedere şi inaccesibilă t… Nu iese nicăieri. După cum ştii. este în doliu… Are toate prejudecăţile şcolii din sud. când este vorba despre doliu şi tradiţii familiare-Dar foarte curând va renunţa la toate acestea şi va începe să iasă în lume, va face senzaţie… Dacă este drăguţă? Cum se poate să vorbeşti astfel de prostii I… N-ai văzu – o niciodată? în cazul acesta înseamnă ci n-ai fost nicăieri până acum şi nici n-ai văzut nimic în toată viaţa ta.

— Cum se poate! Vasăzică este atât de extraordinară? – într-o bună zi îi voi face o vizită, ca să mă conving.

— Mai bine renunţă… Tu eşti preocupat acum de probleme serioase şi nu trebuie să te laşi obsedat de altceva.

Trenul scârţâi din frâne şi se opri în cea mai urâtă staţie ce poate exista între Bombay şi Aurora Boreală, iar ei se despărţiră, ca să cheme fiecare câte o maşină, după ce-şi făgăduiră în mod reciproc că se vor întâlni foarte curând.

*

* * *

La Columbia Club. Bobby fu primit cu toată amabilitatea şi instalat în mod confortabil După ce-şi schimbă hainele şi îmbrăcă un halat, se aşeză ia masă, ca să con; muie cu descifiarca însemnărilor doctorului Hudson. Ajunsese-Îs începutul unui capitol, care îi

deschidea posibilităţi mult mat mari de a cunoaşte pe autor în intimitate, (tecât cele le până acum. ca şi când datorită faptului că af continuat lectura, ar fi însemnat că meriţi să fii considerat un fel de camarad al defunctulul

Este extrem de important să îi dai srţama cât de tfiave sunt condiţiile ce trebuie îndeplinita de oricine ar dori să-şi – mărească propria sa putere, datorită tehnicii urmate de mine, în conformitate cu instrucţiunile primite de la Randolph.

Trebuie să stăruiesc acum asupra acestei împrejurări, deoarece s-ar putea ca aceste cuvinte să fie citite de un cm entuziasmat şi impulsiv care, nerăbdător de a benefic» a de marea răsplată făgăduită, ar putea să înceapă o serie de experienţe care nu-i vor face plăcere şi nici nu vor putea să-i fie de folos, şi dezamăgit de acest iniucces, gândurile lui ar putea să fii mult mai tulburate, decât au fost la început.

De fapt aşa s-a întâmplat cu mine la început, deoareeo Randolph a omis să mă informeze că pentru a-ţi asigura reuşita, trebuie îndeplinite în mod inexorabil anumite condiţiuni. Am aflat acest amănunt datorită sacrificiilor şi greşelilor comise.

E bine să *se* aibă în vedere chiar de la început, că niciun fel de faptă altruistă – indiferent de sacrificiile ce te-ar costa – nu poate fi în folosul autorului ei, în cazul când nu ţine seamă de obligaţiile fireşti şi normale la care trebuie să se supună. Nu numai că va trebui să încerce să fie generos, dar trebuie să considere el însuşi această investiţie a sa, diert un altruism special, cu totul deosebit, de actele obişnuite de generozitate.

Va trebui să se gândească cu cea mai mare atenţie la toate răspunderile imaginabile, înainte de a se gândi la oeaziile ce i se ofer, pentru a face cuiva servicii de felul acesta, care trebuie pă. strate în cel mai mare secret, menite să ne completeze personalitatea pentru expasiune şi a o face să devină receptivă fai (a de inexplicabila forţă care garantează forţa individuală.

Viaţa mea s-a desfăşurat în condiţii foarte simple. N-

am avut niciodată motive să fac rău sau să înşel pe cineva, chiar dacă aş fi fost din fire delincvent. N-am avut decât foarte rareori ocazia să mă ocup de cumpărături şi vânzări, deoarece acestea cădeau în afară de preocupările melc. Am trăit cea mai mare parte a vieţii mele supravegheat de aproape – la şcoală, la Facultate şi în calitate de intern – deci fără posibilitatea de a cernite greşeli ireparabile.

Imediat după pregătirile preliminare, am constatat că din acest punct de vedere ar fi foarte multe de spus. De pildă, mi-am seama că între cei pe care i-am cunoscut, se găseau foarte mulţi, în toate straturile sociale, pe care-i eliminasem cu totul din socotelile mele, spunându-le fie de-a dreptul fie că le am dat să înţeleagă, că prefer să nu ne mai cunoaştem. Între aceste persoane au fost şi unele faţă de care am con – atât că atitudinea mea este pe deplin justificată, când am încercat să-i elimin din viaţa mea. În majoritatea cazurilor însă aceştia au fost oameni cu care am fost în strânse relaţii şi intimitatea dintre noi a făcut posibilă ruptura... în ceea ce mă priveşte pe mine, mi-am dat seama că toţi aceştia în momentul când i-am dat dracului, au luat cu ei şi o bună parte din mine însumi.

În acelaşi timp ara constatat că pierderea unui prieten căruia i-ai încredinţat ceva din personalitatea ta, înseamnă că ai pierdut ceva din eul tău propriu.

Prin urmare, pentru a putea ajunge la un bun sfârşit „J acestei încercări, va trebui înainte de toate să recuperezi tot ceea ce ai pierdut din propria ta personalitate, împărţind-o cu alţii. Dacă o parte mai înseninată a energiei noastre a fost pierdută, pe aceasta va trebui s-o recâştigăm.

Autorul acestei teorii originale, dându-şi seama de necesitatea de a te feri de astfel de pierderi, este de părere că în primul rând trebuie înlăturate din cale toate neînţelegerile. Când datorită unsi înstrăinări un prieten al nostru se desparte de noi, el pleacă ducând cu el ceva din noi înşine. Toate aceste fragamente trebuie adunate din nou la un loc, indiferent cu ce tnijloare. pentru a putea dispune de întreaga personalitate pe care ai avut-o înainte

de a încerca expansiunea ei.

În al doilea rând, s-ar putea să comiţi greşeala, încercând în toate părţile să găseşti ocazii pentru a te manifesta, reabilitând pe alţii. O împrejurare fericită m-a ferit să comit această greşeală Datorită unei ciudate coincidenţe, am avut ocazia să fac primul serviciu cu adevărat important, în scopul de a pune în practică această forţă misterioasă, chiar fetei celui care mi-a indicat drumul ce trebuie să-l urmez… Mi-am pus în cumpănă puţina reputaţie de care mă bucuram şi mi-am ipotecat toate nădejdile de viitor posibile, executând o operaţie care i-a salvat viaţa şi care, numai datorită întâmplării. m-a făcut să beneficiez de o menţiune pe trei pagini în ENCICIXDPEDIA MEDICALA care în numărul ei următor s-a ocup it de operaţia făcută de mine.

Bobby abandonă hârtiile, lăsându-le pe masă în starea în care – e găseau şi după ce se îmbrăcă cu grijă, chemă o maşină şi plecă la Gordon’s Nu putea să-şi dea seama în mod limpede care este motivul acestei hotărâri neaşteptate. Dacă iar îi îniveliat cineva anume, i-ar fi răspuns că aceasta a fost momentul când a simţit că la Gordon’s cineva are nevoie de prezenţa lui. În orice caz era cert că ei n-a plecat de acasă; cu intenţia să se distreze.

*

* * *

Nici n-ar fi putut alege un moment mai indicat pentru a apărea în localul acestui celebru cabaret Cu un ceas în urmă ar fi fost primit cu aclamaţii de un grup de prieteni caraghioşi şi emoţionaţi, care îşi închipuiau că vor avea ocazia să-l vadă şi pe el tot atât de ameţit ca şi ei; probabil faptul că îl vedeau treaz, le-ar fi dat ocazia să facă şi glumo pe socoteala lui.

Fiind o seraţii de gală, programul era mai bogat decât în alte seri.

Petele din balet, care fără îndoială fuseseră generos ospătate în timpul pauzelor spectacolului când puteau coborî de pe scenă ca să se aşeze la mesele clienţilor,

fredonau o arie dintr-o operă populară, în timp ce un vlăjgan travestit în tandit. cu cămaşa deschisă la piept şi pantaloni de catifea, dansa un solo, cu toate luminile reflectoarelor concentrate asupra sa.

Dansatorul era Aleppo şi în program fusese trecut cu Iurte majuscule Era acrobat, atlet şi dansator, iar exhibiţiile de agilitate şi vigoare şi le însoţea de melodii fragmentare, subliniate de aplauzele asistenţei Pe obrazul lui oacheş se vedea încrederea în sine şi suficienţa, în timpul cât îşi executa n; Kările complicate ale paşilor de dans.

Bobby se opri în apropierea intrării în sală, până când să se termine numărul. Era prea departe de scenă pentru a putea auzi cuvintele lui Aleppo Imediat după aceea înţelese că bădăranul acosta se adresase sălii ca o femeie să se ofr-rc de bunăvoie pentru a dansa împreună cu el o blondă înaltă, îmbrăcată într-o rochie uşoară albastră începu să urce na tocmai sigură pe picioare. – treptele scării care duceau din – a pe scenă, şi căzu în braţele dansatoru’ui care începu să danseze imediat un foxtroi nebunesc. Fata a casta era Joyce Hudson.

Asistenta începu să i aclame – zgomotos Orchestra cânta cu însufleţire.

Dornic de a oferi spectatorilor o ultimă clipă de emoţie. Uriaşul Aleppo îşi cuprinse dansatoarea amatoare în braţe şi o ridică pe umeri. Nimeni afară de un acrobat cu experienţă *»-ar fi putut face acest gest cu atâta graţie. Aleppo continuă a se mişte cu paşi uşori în largul scenei. Povara ce o purta Pe umeri, nu însemna pentru el nimic. Joyce, ameţită şi puţin beată, se lăsă în voia dansatorului, sprijinindu-se cu amândouă mâinile pe creştetul lui zbârlit, apoi se frânse moale peste Umerii lui, lăsându-se pe spate, în timpul cât dansatorul cu braţele puternice şi încărcate de muşchi, petrecute peste genunchii ei, continua să evolueze, ca şi când spectacolul acesta ar fi fost dinainte pregătit, aşa că nu mai are pricină să se teamă de siguranţa dansatoarei sale. Părul lui Joyce se desprinse în şuviţe care căzură în jos una după alta, iar mâinile ci se

încleşteau frenetic în aer, ca şi când ar fi încercat să se sprijine de ceva, în timpul cât Aleppo se învârtea vertiginos pe loc.

Bobby nu-şi mai aducea aminte de momentul când a ajuns Pe scenă. Îşi făcuse loc cu coatele prin mijlocul spectatorilor, lârâse scaunele după el şi răsturnase câteva mese care-i stăteau în cale. Urcă treptele scării în fugă şi întinzând un braţ, porunci dansatorului să se oprească. Obrazul îi era încruntat şi pahd. Zâmbind în bătaie de joc, Aleppo se feri din calea lui. aşa ci lâobby făcu un pas înainte. În sala de mese începu numaidecât o învălmăşeală şi toţi spectatorii se repeziră po senă.

Tom Masterson îşi făcu loc printre ei, urcă scara? i apucă Pe Bobby de mâneca hainei:

— Ce te-a apucat? zbieră el furios. Dacă Joyce vrea să se distreze cu individul acesta, cred că pe tine nu te interesează coastă chestiune I

Orchestra amuţi. Aleppo lăsă pe Joyce din braţe şi ra rămase grămadă, fără să se mişte. Câteva dintre fetele din balet se plecară spre ea, altele alergară să aducă apă.

Aleppo făcu câţiva paşi spre el, luând o atitudine pugilistică. Ochii lui ca nişte mărgele, scăpărau, prevestind primejdia. Bărbia puternică părea c-a apucat înaintea trupului. Pumnii uriaşi îi ţinea încleştaţi. Rânji, arătându-şi dinţii şi strigă:

— Pesemne eşti nerăbdător să fii scuturat puţin.

— Bagă de seamă! strigă Masterson. Nu cumva să te lepezi la el I

— Dă-i la cap I se auziră glasurile celor mai tineri dintre pectatori.

ĂTeppo m-a întă furios, până când ajunse în Iungâmoa braţului în aceeaşi clipă se auziră răbufnelile îndesate a trei lovituri care urmară una după alta, în plin obraz: un pumn dat cu dreapta în ochiul stâng, apoi cu stânga în ochiul drept şi din nou cu dreapta în colţul maxilarului. Genunchii uriaşului să îndoiri şi se întinse moale pe scândurile scenei, fără să se mai mişte.

O clipă prin localul Gordon’s se simţi un suflu ca de

vânt îngheţat Toată lumea rămase năucită de această întorsătură, neaşteptată a situaţiei.

Ferind cu violenţă pe Masterson din calea sa, Bobby să întoarse spre Joyce şi plecându-se spre ea, o ridică în braţe şi începu să coboare treptele scării, iar cei din faţa lui se retraseră, ca să-i facă loc să treacă.

— Ia stai o clipă! strigă Masterson, repezindu-se după el. De ea voi avea eu grijă, aşa că nu e nevoie să-ţi dai aerele acestea.

Bobby se întoarse spre el şi-i răspunse cu glasul sugrumat.

— Ar fi trebuit să te gândeşti mai devreme, să ai grijă de ea i

Masterson care era beat, simţi cura se învolbureajă într-însul umilinţa pricinuită de vorbele acestea şi începu să vocifereze:

— Dncă-ţi închipui că eu îţi voi permite astfel de atitudini…

Şi repezindu-se la Bobby îl luă de gâl apoi îşi încle «tă amândouă mâinile în părul lui, iar butonul de la manşeta îl făcu o crestătură adâncă pe bărbie. aşa că sângele începi – a picure numaidecât pe plastronul scrobit al cămăşii.

Sprijinindu-şi povara inertă pe un singur braţ, Bobby repezi o scurtă cu dreapta în stomacul nu prea rezistent al lui Masterson pe care-l scoase numaidecât din luptă, apoi ridkX XC Joyce din nou şi făcându-şi loc printre mese şi scaune se îndreptă spre ieşire.

În faţa uşii îi ieşii în cale impunătorul director al localului.

— Dumneata ai adus pe doamna aceasta în local? întreba.

t – N-am adus-o. dar eu sunt cel care o va duce de a le F

— M… de eu aş zice să nu te grăbeşti prea mult! Afacerea sta s-ar putea să ne intereseze şi pe no) I

Robby lăă din nou pe Jovce din braţe, şi proptind-o cu r-icioarele în duşumele, o sprijini cu braţul stâng, apoi

scrfşnf *

— Deschide uşa de colo 1 N-am intenţia ca î» seara aceasta să mă mai bat cu cineva, dar dacă încerci să mă opreşti, te trimit numaidecât să faci nani, lângi micul dumitale prieten de pe soenă.

Direcorul păru că ezită. Cineva din apropierea lor se auzi strigând:

— Lasă-l să plece ca să nu te altoiască! O va duce acasă! Ia-i şi haina şi plecaţi I

*

* * *

Vântul rece de afară făcu pe Joyce să-şi vină înfire. O maşină de piaţă se opri la marginea trotuarului. Ridică fata în braţe şi o băgă înăuntru, apoi porunci şoferului care se uita la el zâmbind, să apuce spre capătul de răsărit al bulevardului, şi după ce se aşeză şi el lângă ea, îşi zise că va trebui să spună unde să oprească.

Joyce păru că l-a recunoscut ţi uitându-se la ei cu oJiii Împăienjeniţi. Îngână cu greutate:

— O, Bebby, în sfârşit, bine c-ai venit! Te aştept de vreme îndelungată. Aveam atâta nevoie de prezenţa ta!

Îşi sprijini fruntea de umărul lui şi după ce el îi trecu braţul împrejurul mijlocului, constată că nu mai osie nevoie să-i răspundă, deoarece trezirea ei fusese de scurtă durată şi adormise din nou.

Acum când era aci lângă el, se întrebă ce va face cu e>a? se gândi că poate ar fi mai bine să intre cu ea undeva în vreun local, pentru *a* se trezi. Înainte de a o duce acasă, dar rerwţti imediat la planul acesta îi vor trebui ceasuri întregi pentru” a se putea trezi cel puţin parţial Joyce era beată în toată forrr; i, de asta nu mai avea niciun motiv să se indo a?<? a... Oare; i făcuse cu adevărat un serviciu, amestec în du-se în felul ac; u în viaţa ei? Probabil datorită incidentului acestuia, consecinţe vor fi mult mai grave pentru reputaţia ei decât ar fi putut ol să-şi imagineze... Oare, după acest incident, prietenia dintre el şi Masterson va putea să mai continue?... Ar fi fost imposibil.

Şoferul întoarse obrazul întrebător, pentru a primi

ordinul pe care-l aştepta şi Bobby îi dete adresa casei unde locuia Joyce. Va fi obligat s-o ducă acasă. Probabil Ta putea s-o bage în rasă. fără să trezească pe nimeni. Când erau aproape de colţul străzii, o zgudui violent, ca s-o trezească.

— Joyce! Dă-mi clioia de la intrare, începu să se scotocească în haina cu care era îmbrăcată, şi Bobby reuşi să găsească cheia într-unul din buzunarele Interi» oare. Maşina se opri la trotuar şi ascultând ordinul clientului r-îu, şoferul stinse motorul şi se pregăti să aştepte.

Trezită de aerul rece care intra pe uşa deschisă a maşinii „îoyccîn i petrecu braţele pe după gâtul lui Bobby şi-l sărută pe obrazul care sângera, dar în starea ei de ebrietate, nici nu băgă de seamă.

Era mult mai uşor s-o ducă în braţe, decât s-o sprijine pe picioare. Ajunseră repede la uşa de la intrare şi după ce o descuie, intrară fără să facă zgomot. Îşi aduse imediat aminte de poziţia camerelor. După ce o întinse pe o canapea din salon, îi scoase pantofii şi o acoperi cu un pled gros. Pe obraz avea pete de sânge. Amănuntul acesta fără îndoială va provoca explicaţii care vor dezvălui amănuntele acestei aventuri, ceea ce va contribui şi mai mult la umilirea ei şi mâhnirea unei persoane a cărei demnitate merită mai multă consideraţie.

Închipuindu-şi că la parter trebuie să se găsească şi un cabinet în care să fie o chiuvetă, se uită împrejurul său, pentru a-l descoperi. Dar nimeri în două rânduri în uşile unor dulapuri până când să-l găsească în imediata apropiere a bibliotecii. Muie un şervet în apă şi tocmai se întorcea cu el, când i se păru că aude un glas adânc, care mai stăruia încă în amintirea lui. I se păru că ultimele săptămâni s-au şters cu totul şi o aude spunând: „În cazul acesta, noapte bună, şi-ţi mulţumesc foarte mult!” Dar în realitate glasul spunea:

— Joyce, ai fost rănită?

Nu se auzi niciun răspuns… şi o clipă se făcu tăcero. Fără. Îndoială observase lumina care ardea în bibliotecă. Probabil văzuse şi pardesiul lui pe care-l aruncase peste spătarul scaunului. Îşi zise că va fi mult mai bine să nu se

ascundă… Când să treacă pragul uşii. se pomeniră unul în faţa altuia…

Constată că nu este atât de înaltă cum îşi închipuise; probabil din pricina papucilor de lac roşu şi negru care erau cu tocuri joase. Părul ei răscolit şi scurt îi da înfăţişarea unui copil care a fost pe neaşteptate trezit – un efect la care contribuia tinereţea şi pijamaua de mătase japoneză cu care era îmbrăcată.

O mătase neagră cu nasturi roşii, încheiată strâns împrejurul gâtului. Bobby constată numaidecât distincţia cu care este îmbrăcată, dar primul lucru de care-şi dădu seama, fu expresia ochilor ei albaştri şi speriaţi care păreau că încearcă să găsească % explicaţie a prezenţei lui.

În primul moment când Q văzu, era gata să ţipe, apoi îşi duse dosul palmei la gură, ca şi când ar fi încercat să se ferească Kn calea unei lovituri neaşteptate, şi rămase cu privirile îndreptate spre obrazul lui însângerat.

— Gum se poate… dumneata eşti 1 zise ea în şoaptă. Ce cauţi aici?

— Am adus pe Joyce acasă… îmi pare rău că prezenţa mea V-a speriat – Credeam că intrarea noastră nu vă va trezi din Somn.

— Eu mi-am închipuit că a plecat împreună cu domnul Masterson. A fost rănită? Că dumneata ai fost rănit, asta. Se vede Aţi avut un accident?

— Ceva asemănător… Dar nu e nimic grav… Joyce nu este rănită. Este numai obosită şi toropită de somn.

— Are urme de sânge pe obraz… Constat că dumneata tocmai intenţionai să ştergi aceste urme.

Îi întinse prosopul ud.

— Veţi constata că nu este rănită. Urmele de sânge le-a luat de la mine, când am ridicat-o şi-am adus-o în casă. M-am gândit că va fi mai bine să i le şterg, ca să nu vă speriaţi, când o veţi vedea.

Vreme de câteva clipe se priviră în adâncul ochilor, cântărindu-se, unul pe altul – ochii ei larg deschişi, păreau curioşi Şi puţin dezamăgiţi, deşi-l examinau cu simpatie. Al

lui păreau «locvenţi şi stăruitori, ca nu cumva să-l judece în rood pripit; bici unul dintre ei nu ştia ce să spună, pentru a întrerupe tăcerea şi totuşi se simţeau incapabili de a o în erupe, datorită Kfrniterii nearticulate a scurtei camaraderii ce se legase între – ei.

— Prin urmare ştiai că vei intra în casa mea”, Probabil Vei avea amabilitatea să-mi spui cine eşti… Nu mi-oi spus nici lândul trecut.

În adâncul ochilor lui Helen. Şi o clipă după aceea pe buze, tremură o umbră de zâmbet. Bobby păru că ezită, dar imediat după aceea declară: j

— Eu sunt Merrick.

— Vasăzică dumneata eşti Bobby Merrick 1 *

Făcu ochii mici şi se uită la el, apoi îşi încleştă pumnii

şi-şi propti mâinile în şolduri, ca un fel de sfidare absurdă* finind seamă de gravitatea situaţiei, căci nu părea femeie predestinată pentru roluri dramatice şi nici costumul în care Pra îmbrăcată, nu era indicat pentru o combatantă.

— Crezi e & nu ne-ai pricinuit destule neajunsuri? Că nu ne-a fost de ajuns prin ce am trecut până acum? Prin urmare îţi închipui că eşti obligat să mai adaugi şi puţină umilinţă. Mi-ai adus pe Joyce beată! Pari şi dumneata beat! Probabil te-ai bătut cu cineva… Dacă te-ai putea vedea în ce hal eşti.

Ooo!

— Da… îmi dau seama. – că nu sunt deloc plăcut la vedere… ţi postura în oare mă găsesc, nu-mi este câtuşi de puţin favorabilă. Mâine dimineaţă Joyce vă va putea spune tot ce s-a întâmplat… Am avut cea mai bună intenţie… Vă rog să mă iertaţi f

— Cred că va fi mai bine să pleci.

Întinse mâna şi-şi luă pardesiul.

— Ce păcat I murmură el, mai mult sine, când trecu po lângă ea.

Ca şi când ar fi fost convinsă că este demult plecat, Helen se aşeză pe canapea, la picioarele lui Joyce, şi acoperind 11 şi obrazul cu palmele mâinilor, începu să

plângă întocmai ca uti ropil pe care l-ai certat Părea atât de singură şi deznădăjduiţi: „În aşteptarea unui cuvânt de îmbărbătare.

Bobby se opri în loc şi se uită la ea cu adâncă părere de râu şi din nou se simţi copleşit de strania senzaţie că ei doi îşi aparţin unul altuia. Se întoarse şi făcu un pas sfios spre ea în aceeaşi clipă dându-şi seama de prezenţa lui şi presir. iţin] În ce se gândeşte, clătină încet din cap.

— Nu... nu există nimic ce ai putea face în interesul nostru... decât cel mult să pleci.

Îi răspunse cu glasul sugrumat de păreri de rău:

— Nu se poate să vă părăsesc în starea aceasta... Vre-i ca toată viaţa să mă gândesc la dumneata şi să-mi aduc aminte e: t te-am lăsat frântă... şi plângând, din cauză că te-am jignit? Se* plecă spre ea cu mâna întinsă: Nu vrei să-mi spui cel puţir imn.) seara *f*

Privirile ci se îndreptară spre obrazul lui.

— Ram dumitale sângerează mereu, declară ea ab-tuffu Mai bine du-te şi vezi ce ai... Intri în cabinetul de colo, şi spaiă-te.

Arunci pardesiul din nou *pe* Lin scaun şi intră în cabinetul de toaletă, în! şterse obrazul cu şervetul muiat în apă, 2 pe! îl aruncă abătut... Când dădu să intre din nou în cameră. O văzU ro-l aşteaptă în faţa uşii deschise; stătea proptită de perc-Ul cu odăi închişi, cu obrazul ridicat în sua, într-o mână cu 1111 rulou de tifon, iar în cealaltă cu o fâşie de plasture şi cu foarfecele.

— Constat că sunteţi extrem de prevăzătoare, zise el şi se întinse, ca să-i ia din mină bandajul.

— Nicidecum, răspunse ea cu indiferenţa, prefăcându-se că nu bagă în seamă mişcarea făcută de el. Acelaşi gest l-aş face şi faţă de un câine rănit care ar intra în casa mea... La început am fost prea consternată, ca să-mi pot da seama că dumneata ai nevoie de îngrijiri... Vino mai aproape de lumină, şi voi încerca să te bandajez.

Se apropie de masă, împreună cu ea. O văzu că începe să pregătească cu toată îndemânarea un tampon, apoi tăie o fâşie de pânză adezivă, şi începu să examineze

rana ce o avea pe obraz, cu interesul caracteristic unei infirmiere care dispune de practică îndelungată... Când ridică braţele, mânecile pijamalei îi fugiră spre umeri... Contactul obrazului său cu mâinile ci, căldura ce emana din trupul ei atât de apropiat, tremurul respiraţiei ce-l simţea sub bărbie, contribuiră ca inima să-i bată furioasă.

— Gata, declară ea într-un târziu şi ridicând pleoapele cu genele care i se părură atât de lungi, cum el nu mai văzuse niciodată, se uită în ochii lui şi-l întrebă: Cred că acum te simţi mai bine?

*

La câteva ceasuri după aceea, când furtuna indignării din sufletul ei începu să se liniştească, datorită mai mult oboselii, părerile de rău ce le simţea fremătându-i în întreaga fiinţă, alungară revolta pricinuită de prezenţa lui.

Chinuită de aceste remuşcări care totuşi îi făceau plăcere, retrăi o clipă scurtă de întrevedere – care se terminase atât de repede – întocmai ca atunci când urmăreşti peripeţiile unui film proiectat cu încetinitorul.

Probabil ar fi plecat imediat, după ce i-ar fi mulţumit, dacă ea i-ar fi întors spatele mai repede... Ce imprudenţă din partea ei, să se uite în ochii lui, fiind atât de aproape unul de altul, şi să-l întrebe „Te simţi mai bine?”

Pesemne după ce-l bandajase, se simţise atât de bine, încât se întinsese după mâna ei şi l-o dusese repede la buze. Dar îşi retrăsese repede mâna şi se uitase la o] revoltată... Ceva mai târziu când se gândi ruşinată la această scenă, îşi zise că poate ar fi fost mai bine să primească cu toată demnitatea, auest gest de recunoştinţă impulsivă din partea lui... şi să-i fi făcut semn să plece.

El rămăsese nemişcat alături de ea, umilit în demnitatea lui, ca şi când l-ar fi pălmuit. Apoi îi spuse cu glasul sugrumat:

— Nu ştiu dacă ai fi fost în stare să faci gestul acesta şi faţă de un câine rănit care a intrat în casa dumitale, în momentul când ar fi încercat să-şi exprime recunoştinţa, pentru ceea ce ai făcut în interesul lui.

Ce meschinărie, să profite de simpatia ei spontană… de amabilitatea ei instinctivă!

— Te rog să mă ierţi… gestul meu a fost brutal din cale afară… Sunt enervată… ceea ce s-a întâmplat astă-seară, m-a scos din fire… Nu sunt tocmai în apele mele… Dar to rog, pleacă acum.

Ar fi trebuit să-i poruncească, nu să-l roage.

— Ştiu că sunteţi adânc tulburată… şi-mi pare extrem de rău! îi răspunse el.

Cu obrazul îngropat în pernă şi repetându-şi scena aceasta în gând, încerca să-şi explice cum s-a putut întâmpla aşa ceva. În primul moment, când îi simţise braţele înlănţuite împrejurul trupului ei îşi uitase că el este Bobby Merrick. Bobby Merrick nu era pentru ea decât un personaj de legendă pe care nici nu dorea să-l cunoască. Nu-şi mai adusese aminte decât de faptul că el este acelaşi tânăr care în timpul unei nopţi o luase de mână şi o condusese în lungul unei poteci dintr-o regiune rurală… exact cum ar fi dus un copil mic. Iar ea se simţise atât de chinuită de singurătate şi atât de dornică de un gest de duioşie…

Ridicase mâna în care ţinea batista şi cu mişcări uşoare, îi ştersese ochii umezi… Cum de a fost în stare să stea nemişcată şi să suporte această atenţie îndrăzneaţă a lui?”. La ce şi gândise, în momentul când admisese să o pună într-o situaţie atât de imposibilă? Ce purtare urâtă din partea lui, să profite de slăbiciunea ei trecătoare… exact în momentul când el ar fi trebuit să ştie că întregul univers s-a prăbuşit împrejurul ei… Dar înainte de a părăsi casă, avusese grijă să-i dea să înţeleagă, ce părere are despre felul abominabil în care s-a purtat faţă de ea… îşi exprimase această părere cu atâta violenţă, încât îl văzuse că tresare sub bâciuiala vorbelor ei… Dar faptul acesta era o slabă mângâiere pentru demnitatea ei jignită… îşi proptise fruntea de braţul lui şi-i simţise degetele uşoare cum o mingâie pe creştetul capului, fără ca ea să se poată împotrivi acestor mângâieri… şi i se părea că vede nisipul roşeai. nu se adună grămadă în fundul unui ornic… în timp

ce se întreba, cum l-ar putea opri... Fără îndoială fusese într-o stare hipnotică!

— Nu vrei să mă ierţi nici acum? întrebase el cu glasul în şoaptă.

De ce nu se smulsese din braţele lui şi să-i fi răspuns ziinbind cu indiferenţă: „Nu am nimic împotriva dumitale. Noapte bună!...” Cu obrazul îngropat în pernă, îşi repetă de câteva ori la rând toate variantele acestor cuvinte banale, dorind din tot sufletul să le fi pronunţat şi încercând să se convingă pe ea însăşi că în realitate acesta a fost răspunsul ei.

Dar el vorbea cu atâta stăruinţă şi în glasul lui simţise un tremur de rugă... aşa că râdease ochii spre el... Era cu buzele întredeschise, gata să pronunţe un cuvânt de împăcare – şi în momentul acela s-a întâmplat... Ea nu încercase să i se împotrivească I Ce-şi va închipui acum despre ea l Cât de puţin respect îi dovedise, tocmai ei care rămăsese văduvă din pricina lui... dar ce este mai dureros, un astfel de om este destul de? josnic, pentru a-şi închipui că ea a răspuns la sărutul lui... Spaima a toate copleşitoare c-ar putea să-şi închipuie că i-a fiul.it plăcere, i se părc-a insuportabilă.

Evident, imediat după aceea reacţionase repede şi sălbatic, pentru a se reabilita în ochii lui. Smulgându-se din braţele lui, respinsese cu violenţă şi-l interzisese să mai vorbească cu ea, apoi ieşise repede din cameră, fără să se mai uite la Joyce care dormise în timpul acestei scene, deşi fără îndoială ar fi interesat-o, dacă s-ar fi întâmplat să fie treabă.

Dimineaţa la ora 9, sta în faţa oglinzii de la masa de toaletă şi-şi examina obrazul răvăşit, apoi îşi îndreptă trupul şi murmură cu glasul destul de ridicat:

— „La urma urmelor n-are decât să-şi închipuie tot ce pofteşte, de vreme ce eu sunt sigură că n-am împărtăşit sărutul lui”.

*

— A

La ora patra fără un sfert, când Cibby apăru în

vestihtil, cu obrazul întunecat şi părul răvăşii, servitorii de la Columbia Club, TÂmbiru şi-şi făcură senine.

— Teddy, se adresă Bobby băiatului de la ascensor, să-mi aduci o sticlă de Scotch şi un sifon

După ce se dezbrăcă, îşi turnă un pahar, apoi încă anul şi încă unul, pe care le dădu peste cap unul după altul, şi intrd, în camera de baie unde se examină într-o oglindă şi scrâşnt din dinţi: „Eşti un dobitoc I... Pierduse tot ce-l fusese mai drag – singurul lucru pe care-l dorea în toată lumea aceasta... * Ea nu va admite niciodată să mai stea de vorbă cu el. îl spusese fără înconjur şi era convins că se va ţine de cuvânt. Abu—zase de slăbiciunea ei; o determinase să răspundă la simpatia lui, cu un gest pe care acum îl va regreta şi se va dispreţul din cauza lui... Acum ce-i mai rămâne de făcut?

Condica lui Hudson era pe birou, acolo unde o lăsase lat plecare; alături de ea un măldar de hârtii, cu inscripţia Clubului, pline de rânduri scrise cu creionul

Cu un gest de dispreţ mătură condica de pe masă, azvârlind-o de-a dreptul în coşul de hârtii din apropierea biroului.

— Fir-ai nfnrâcâtii de tâmpenie1 îngână el. La naiba cu toate prostiile acestea care nu mă mai interesează 1

— Vă rog să luaţi loc, domnule Merrick! îi spuse cu glasul rigi j, mai acum douăzeci de minute, secretarul Facultăţii. Decanul Whitley este ocupat exact în momentul acesta.

Dacă cineva ar fi analizat în această clipă expresia întipărită pe obrazul întunecat al domnului Mcrrick, aşa cum stătea cu’. n, frământându-se pe scaun, ar fi constatat că se compune din două părţi curiozitate, trei părţi spaimă şi restul numai plictiseală... Poate ar fi descoperit şi o urmă de amărăciune.

Biletul pe care-l primise, îi spunea că este aşteptat la ora unsprezece şi el intrase exact în momentul când pendula bătea ceasul indicat. Nu-i comunicaseră motivul pentru care decanul doreşte să-l vadă. Asta ar fi însemnat că cere mai mult decât i se cuvine. În exerciţiul

funcţiunilor oficiale nu poţi cerc unui decan să fie curtenitor şi politicos.

Marile Universităţi exact ca şi instituţiile monopoluriâoi Statului sau administraţiile financiare, preferă să-şi ţină clienţii sub presiune, să abuzeze de autoritatea pe care o au. făcând oamenii să aştepte, să facă tot felul de supoziţii, să se frământe şi să se enerveze cât mai mult posibil.

Domnul Merrick se uita la lucrurile pe care le vedea în apropierea sa în primul rând se uită la o uriaşă fotografie atârnată pe perete, tocmai în colţul de deasupra biroului secretarei… cu şapte medici care stăteau pleoaţi asupra unui cadavru. Toţi şapte erau pântecoşi, şi bărbia dublă le da înfăţişarea de pelicani albi. Sub pleoape aveau pungi şi toţi făceau impresia unor fantome înfăşurate în linţoliu Cadavrul era gras şi el. Ce-i determină să-şi piardă vremea cu tipul acesta? Orice naiv poate constata de la prima vedere, c-a murit din pricina traiului prea bun. Cadavrul acesta ar putea să fie un fel de memento pentru cei şapte din apropierea lui, ca să-şi aducă aminte c-a sosit tocmai timpul să înceapă o dietă de lapte bătut şi de spanac, înainte de a se întinde pe masa de operaţie ca cine ştie ce spociulist să-i seodorească în pântecele umflat ca un cimpoi, pentru a contribui cu ceva la impunătorul studia de materia medica…

Terminând deocamdată cu autopsia, vizitatorul decanului Whitley examina titlurile uriaşelor volume înşirate pe o poliţă din apropiere… Bolile Nervilor de Sipson, acest bătrân farsor. Ca să-i poţi citi aiurelile, trebuia să ai la îndemână un dicţionar; în toată cartea aceasta care cântărea şapte kilograme de hârtie, nu găseai mai mult de zece cuvinte care să aibă sub şapte silabe. Obsesiile lui Mount… Cum se poate ca aceşti bătrân i bărzăuni să-şi închipuie că este fapta de cărturar, să nu fii înţeles de cel care te citeşte şi că nu cadrează cu demnitatea de specialist, să scrii într-un fel care să intereseze şi pe alţi? Cât despre obsesii, însuşi bătrânul Mount nu este oltccva decât un năuc – unul dintre maniacii

care au obiceiul Să lovească cu bastonul tot în al treilea stâlp de telegraf şi să scuipe pe gurile de incendiu ce le întâlnesc în cale… Când se întâmpla să treacă pe lângă una, fără s-o bage în seamă, se spunea că se întoarce de fiecare dată înapoi… Avea mentalitatea unui patruped canin. Dar la urma urmelor Mcunt ţinea lă fie o autoritate în domeniul obsesiilor 1

Din sanctuarul decanului apăru un student înalt şi slab; era roşu la obraz, dar umbla repede şi din patru paşi ajunse a uşa pe care o deschise şi o trânti pe urma lui… Puteai fi sigur că biata uşă a mai fost trântită şi înainte de asta în felul icevta.

Întorcând privirea de la poliţa unde erau înşirate cărţile rlerrick se uită la fata ciolănoasă care stătea aşezată în faţa laşinii de scris. Era uscată şi încruntată; gura ţuguiată şi fumai creţuri părea cât un nasture; clipea mereu din ochi şi tasul ei ascuţit părea că adulmecă acrul… Era uşor de ghicit, 5 tocmai acum face o scrisoare unui nenorocit, invitându-l à la orele nouă, să vină să vorbească cu decanul… Poate la reastă scrisoare ar fi fost bine să adauge un post script care i prevină pe cel interesat că va trebui să piardă o jumătate e zi însorită de iunie în această cameră lugubră, până ce atotuternicul pontif îşi va termina articolul din Free Press şi ugulitul unghiilor, ca abia după aceea să spună secretarei \ introducă pe cel care aşteaptă.

— Decanul Whitley, domnule Merrick, vă pofteşte să trati.

— Domnule Mcrrick, începu ciocanul, după ce Bobby se r 7 ri pe scaunul ce i-l indicase, aş dori Ei am o conv-T-saţie mimlă cu dumnoia. În primele şi. ptămâni ale ultimului selestru, a veni e toată motivele să credem că în profesiunea leditr. la voi face o carieri strălucită. Puţin după examenele u-euminare de la mijlocul semestrului acestuia, când ai avut oţele cele mai bune dintre toţi cohg-ii dumitale, ai început u „ia-ţi pe tânjeală şi foarte curând după aceea s-a constatat i ţi-ai pierdut entuziasmul. Faţă de studii ai devenit indicrinf şi nimic nu te mai interesează.

Ce s-a întâmplat cu lumneata?

— Totuşi cred că edi constatat că studiile pe care le fac „în cel puţin, mediocre, domnule decan.

Decanul Whitley întinse spre el un deget lung şi osos.

— Exact! Studii mediocre, aşa cum spui dumneata! Poate intenţia dumitale este să devii un medic mediocru?

— Ei bine, dacă puneţi problema în felul acesta, vă voi răspunde negativ, declară Bobby.

Decanul se propti în spătarul scaunului său turnant şi-şi împreună mâinile la ceafă.

— Ascultă Merrick, cazul dumitale este ceva neobişnuit. Se pre că dumneata eşti moştenitorul prezumtiv al unei importante averi. Prin urmare nu ai nevoie de o profesie. Prietenii dumitale au rămas miraţi, cond au constatat că ai început să studiezi medicina. Dumneata ai excelat în jocul de polo. Dar venind aici, te-ai aşternut pe studiu cu atâta entuziasm, încât toţi colegii dumitale te urmăreau curioşi, iar corpul „profesoral a fost determinat să se străduiască din toate puterile, pentru a oferi studenţilor din primul n, maximum de ce erau capabili să dea. Ia să-mi spui ce a putut interveni în starea dumitale sufletească, peutrn a provoca această schimbare de atitudine? Există ceva ce am putea face în interesul dumitale, pentru a te ajuta ca să mergi din nou pe drumul cel buir?

Cu fruntea plecată, Bobby începuse să învârtească între degete lanţul de platină al ceasornicului.

— Aveţi dreptate, domnule decan. Cred că la început străduinţa m-a s-a datorat entuziasmului faţă de problemele oi şi necunoscute ce mi se puneau…

— Da, dar uite ce I îl întrerupse decanul şi luând condica de prezenţă de pe birou, o întinse spre el. Te rog urmăreşte linia de la deschiderea semestrului, până la vacanţa Zilei de Graţie, şi vei constata că nu există nicio defecţiune. N-ai lipsit de la o singură lecţie!… Dacă vei continua să cercetezi această linie, vei putea să constaţi ce prost serviciu ai făcut prestigiului dumitale în calitate de student al Facultăţii de medicină… Probabil va trebui să

facem ceva în interesul dumitale – Indiferent care este motivul acestei defecţiuni Eşti un tânăr de care se leagă prea multe nădejdi, pentru a admite să te pierzi, dacă mai există o posibilitate de salvare.

— Cred că m-am plictisit să merg înainte. Munca aceasta neîntreruptă mi se pare chinuitoare.

— La început nu ţi s-a părut chinuitoare.

— De… s-ar putea ca tocmai la epoca despre care vorbiţi, să fi constatat că este.

— Poate te-ai gândit că va fi mai bine să renunţi de a mai continua?

— Nu… domnule profesor. Mi-ar fi imposibil să renunţ.

— De ce nu? Cred că n-ai intenţia să devii un doctor de mâna a doua, sau poate mă înşel?

— E foarte probabil că voi fi obligat să mă mulţumesc şi cu atât. Cred că în această categorie mai sunt şi alţii, aşa că nu voi fi singurul.

Decanul învârtea în mână un cuţit de tăiat hârtie şi se uita la el îngândurat.

— Pentru mine cuvintele dumitale sunt o dureroasă decepţie… Sunt convins că nu vrei să-mi acorzi deplina dumitale încredere şi să-mi dai posibilitatea să te ajut!

Bobby se mişcă pe marginea fotoliului şi se întinse să-şi ia pălăria.

— Nu puteţi să mă ajutaţi cu nimic, domnule decan. Vă mulţumesc pentru interesul pe care mi-l purtaţi. Şi mă voi strădui să fac mai mult decât am făcut până acum.

*

* * *

Pe treptele scării de la intrarea în Facultate întâlni pe Dawson, un student din primul an, pe care nu-I cunoştea decât din vedere, căci 11 întâlnise în sălile de studii. Dawson era un student prost îmbrăcat, cu obrazul prelung şi cu ochii căzuţi adânr în fundul orbitelor, care se lupta din toate puterile; pentru a nu se duce la fund. Fiind ceva mai în vârstă decât ceilalţi colegi ai săi, i se cerea de obicei mai mult decât era în stare să facă. Nu o dată fusese luat

în bătaie de joc de către profesorii săi cărora le făcea o sadică plăcere să-l vadă frângându-se sub biciuiala sarcasmelor lor.

O întrL-bare la care trei sau patru studenţi nu erau în stare să răspundă, îi era adresată lui cam în felul acesta: „Fără îndoială nici dumneata nu vei şti ce să răspunzi, nu-i aşa domnule Da’. vson?” De fapt în şapte cazuri din nouă nu ştia n: că el et; răspuns ar putea să dea. Lui Bobby îi părea rău de el… Ce aveau oare profesorii de fâând, de se purtau în felul acesta faţă de el?… Să-l determine să se sinucidă, aruncându-se în apele fluviului?

— Hollo, Morrik!… Ai fost la decanul Facultăţii?

— Da, răspunse Bobbby vesel. Trebuie să ştii că eu şi demnul no întâlnim destul de des la câte o partidă de preferans. Joacă destul de bine. Bănuiesc că pe dumneata probabil te-a invitat la ceai?

D iwson rămase cu obrazul întunecat.

— Dimpotrivă… Merg la el să-i spun că m-am săturat şi că pot! – a se din’a dracului cu toţii.

— Daw-on, răspunse Bobby şi se uită la el cu ochii mari, cred că invitaţia aceasta ar fi catastrofală, căci s-ar putea duce cu adevărul şi în cazul acesta cu ce te vei alege dumneata? Trebuie să ştii fiuie, că de fiecare dată când pofteşti pe cineva să se ducă dracului, dacă ai fost cu el în relaţii mai strânse, a.: est. inova duce cu el şi o parte din personalitatea dumitale. A tfel într-o bună zi, când situaţia se va schimba în favoarea dumitale, şi vei fi obligat ca pentru un anumit scop salutar să aduni toate fragmentele împrăştiate ale personalităţii dumitale, voi constata că o parte însemnată lipseşte şi… vei fi obligat să te duci şi dumneata dracului, ca s-o aduci înapoi şi s-o reintegrezi acolo unde aparţine.

— Ce sunt aiurelile acestea? Nu cumva ai de gând să-ţi baţi joc de mine? Daci acesta este adevărul, atunci te rog să renunţi, căci nu sunt în stare sufletească să pot suporta glumele… Am ajuns la capătul puterilor… dacă admiţi să-mi descarc sufletul în faţa dumitale.

— Ce-ai zice să mergem undeva împreună şi să

mâncăm ceva? întrebă Bobby şi se miră singur de ospitalitatea oferită acestui trist coleg oare părea atât de puţin accesibil. Motivul i jyritni care vre? să vorbiţi cu rloranul, este să-l pofteşti vă se «lues dracului. Amână invitata până mâine. Cred că nu are nimic de pierdut, dacă va mai aştepta o zi.

Zâmbi cu sfială şi primi invitaţia lui Bobby, apoi Dawson îşi continuă drumul, la pas cu el, mergând în aceeaşi direcţie.

— N-ai fi dispus să-ţi descarci sufletul de ceea ce te preocupă? întrebă Bobby, după ce dădură chelnerului comanda. Probabil îţi va face plăcere să reciţi câteva versete din imnul dumitale dedicat revoltei Dă-i drumul şi eu îţi voi ţine isonul în momentul când vei pronunţa sentinţa de condamnare.

— Mulţumesc Merrick. Eşti un băiat cumsecade. Cred că nu-mi va strica deloc, dacă voi da puţin drumul la eşapament. Îţi voi spune câteva amănunte… Toată viaţa mea am dorit să devin chirurg… Mă mândream cu intenţia aceasta şi nu eram în stare să mă mai gândesc la altceva… Ideea devenise pentru mine ceea ce este esenţială preocupare a unui novice care intră tnir – un ordin călugăresc şi nu-l preocupă altceva, decât vocaţia Pe care şi-a ales-o… După ce mi-am terminat liceul, m: am întrerupt studiile vreme de trei ani, pentru a aduna banii de care aveam nevoie, ca să pot continua… Dar mi-am pierdut oumjul şi am renunţat; pe urmă m-am îndrăgostit de o fată şi m-am căsătorit cu ea. Fata aceasta a reuşit să trezească în Sufletul meu vechile dorinţe Lucram ca nişte sclavi, amândru, ea într-un birou şi eu vânzând valori de bursă… Astfel în septembrie anul trecut m-am prezentat la Facultate… Ea şi-a găsit o slujbă… Nu mult după aceea a venit copilul… am avut *n* mulţime de cheltuieli. Costul vieţii este mult mai mare deu’t le-am închipuit noi… Am început să lucrez noaptea, în cealaltă parte a oraşului, într-o crâsmă… unde ridicam popice pentru tinerii care veneau să joace… Ce zici de ocupaţia aceasta men: tă o nume să-ţi dea încredere în viitor?

— De. eu cred că nu poate atribui unui bărbat destulă încredere în sine, pentru a i da iluzia că va reuşi să cucerească lumea: de asta sunt pe deplin convins I

— Pe mine m-a determinat să devfn un fel de târâtoare… Nu e deci de mirare că sunt atât de înăcrit!…! ar acum. n-a şi când toate acestea nu mi-ar fi fost de ajuns… Dar – dă-o încolo – la ce să mai vorbim despre nenorocirile mele!

— Haide, continuă, stărui Bobby. Cred că pentru a ajunge la capăt nu va fi nevoie să faci drum atât de lung, cât ai fare dacă ai avea intenţia să te întorci înapoi. Spune-mi ce mai este. Ai devenit o târâloare şi un înăcrit – nu cumva eşti pe cale să devii şi altceva?… Ce ţi s-a mai întâmplat în timpul din urmă?

— Soţia mea s-a îmbolnăvit. Nu are nimic grav. Este abătută, prost hrănită şi cu nervii zdruncinaţi; spune că pentru mine este un fel de povară şi c-ar fi mult mai bine dacă ar muri. O preocupă gânduri macabre şi a început să-mi fie frică să mă întorc, ca nu cumva să constat că s-a sinucis.

— Ar trebui ca în timpul verii să plece undeva la tară» declară Bobby. Acolo va avea lapte proaspăt, aer curat şi lumi – na soarelui.

— Cred că tot atât de bine ai putea să ne propui şi o călătorie în Europa, ripostă Dawson cu glasul stins. Noi n-avem nicio para.

— Nu are nicio rudă la care s-ar putea duce să-şi petreacă ara?

— Nu are pe nimeni… afară de un tată adoptiv care este un zgârcit înrăit şi care după ce s-a căsătorit cu mine, a dat-o. afară din casă. Pusese ochii pe un flăcău care este vecin cu el p cu care ar fi vrut s-o mărite… Maică-mea este femeie văduvă şi trăieşte în casa unei surori care este stabilită în partea de miazănoapte. Soţul surorii mele este om sărac şi are o casă plină de copii, aşa că trăiesc cu mare greutate.

— De ce nu iei o sumă de bani împrumut? Ar fi imposibil ca situaţia în care te găseşti acum, să dureze la

infinit. Cred că oricine ar putea să-ţi acorde acest împrumut, deoarece reprezinţi un plasament sigur.

— Nu cunosc pe nimeni căruia aş îndrăzni să-i adresez o astfel de cerere.

Invitatul lui Bobby începu să înfulece ca un înfometat. Cânu tăie carnea pe farfurie, mâinile îi tremurau.

— Am o sumă de bani de care în momentul acesta m-aq putea lipsi.

Dawson clătină din cap.

— Nu se poate să fac aşa ceva! îţi jur pe Dumnezeul meu că nu ţi-am povestit nenorocirile mele cu intenţia de a-ţi stoarce o «urnă de bani. Cred că şi dumneata te găseşti în aceraşi situaţie ca toţi ceilalţi studenţi al Facultăţii de medicină. earrbia-şi pot duce zilele… În orice caz, îţi mulţumesc, dragă prietene. Pretor să renunţ la toate visurile mele şi să nu cant o slujbă.

— Dawson. mi se pare cu un m-ai înţeles tocmai bine. Eu n-a: n internu? să-ţi pun la îndemână suma necesară cu care să-ţi plăteşti facturile băcanului pentru marfa de care vei avea nevoie săptămâna viitoare. Mi-ar face plăcere să-ţi pot îţi p. umuta, hai să zicem, cinci mii da dolari.

Sg uită la omul clin faţa sa pe care-l acceptase ca pe un tovarăş de sărăcie… Totuşi situaţia «era uşor de înţeles. Dawson tocea cărţile fără întrerupere şi nu avea prietenii cu ceilalţi colegi ai săi. Prin urmare nu putuse afla că între studenţii din anul întâi există şi unul care este bogat… În acelaşi timp convorbirea de acum nu fusese căutată de el anume.

— Vorbeşti serios?

— Sigur că da… Doar nu-ţi închipui că aş fi în stare să ghimesc, atunci când este vorba să fac o afacere care să mă

coste cinci mii de dolari?

Pentru nimic în lume Bobby n-ar fi bănuit că Dawson j.ar putea fi un temperament atât de spontan şi ar avea un ispirit atât de acut. Îl văzu că tot trupul începe să i se destindă îşi obrazul îi străluceşte.

1 – Merrick, începu el cu glasul solemn, după ce ajunseră amândoi în stradă. Ştii c-ai făcut astăzi un gest cu care ai jsalvat două vieţi. Nu te superi, dacă acum mă voi repezi până jacasă?... Va trebui săi, spun şi ei!... Ce zică, n-ai vrea să vii

Cu mine?

I

*

I *k* *

Găsi două camere ponosite, la etajul al treilea al unei case de raport, situată în partea de miazănoapte a regiunii friarelui spital. Încăperile păreau val-vârtej, datorită faptului că aci-şi improvizaseră. dormitorul, sufrageria, camera copilului şi bucătăria.

Marion Dawson nu crezu de cuviinţă să se scuze în faţa Vizitatorului lor, din cauza felului în care arăta locuinţa. Toejâaai de aceea lui Bobby îi făcu plăcere procedeul acestei fefriei cu părul castaniu, cu ochii căprui care-i strânse mâna părbâteşte şi după ce feri. lucrurile de pe scaun, i-l oferi fără pici un fel de sfială. Aduseră copilul ca să-l prezinte şi micuţul [I salută clipind din ochii mari şi albaştri care semănau cu M tatălui său. Bobby care nu ştia cum trebuie să se poarte Şu copiii, îl examină, luând cam aceeaşi atitudine solemnă ca

1 a copilului, aşa că Marion începu să râdă.

În felul acesta nu vei reuşi să faci cunoştinţă cu el. Va pebui să-i gângureşti ceva, să scoţi câteva sunete caraghioase.

tr. l «tşteaptă să te audă şi nu va adinite să se fată caraghios, gingurind la dumneata, înainte de a constata că eşti dispus să-l arcuiţi; dar să ştii că va rămâne dezamăgit, dacă nu vei scoale câteva sunete caraghioase.

Bobby presimţi imediat că se va împrieteni cu femeia measta.

— Mar ion, începu Dawson cu glasul tremurând. Domnul M «mek are intenţia să ne împrumute o sumă de bani. Spune că pentru el noi suntem un plasament bun. De mine nu sunt sigur c-aş putea fi; tu însă meriţi toată

încrederea.

Înfăţişarea veselă i se şterse de pe obraz şi examina îndelung pe vizitatorul tor, încercând să aprofundeze semnificaţia ştirii ce i-o adusese soţul ei. Apoi declară cu glasul

— Remurând de emoţie:

— Vasăzică vom reuşi să treccm şi acest obstacol, iar hiek va avea unica ocazie de a-şi realiza scopul propus. Apoi mtiuzind braţul, îi puse mâna pe umăr: Dragă băiete... pentru

— Ine lupta a fost grea şi de lungă durată!

Întinse mâna stângă spre Bobby şi degetele recunoscătoare se încleştară pe mâna lui:

— Ai făcut un gest frumos! exclamă ea.

— O, doamnă, toată lumea îşi are greutăţile ei, îngia A ei, perind că nu va trebui să asiste la o scenă emoţionantă. Cea» >ai puţin importantă dintre acestea este grija banilor.

— Afară de cazul când nu ni bnr-i deloc! adăugă Dawson în gkim” *

ui au pă-amiaza aceea Bobby apăru tir/. În ni amliuatrul secţiei de chirurgie. Operaţia ce se desfăşura, părea că este extrem de interesantă. Se surprinse po sine că stă cu trupul plecat adânc spre masa de operaţie. În aceeaşi seară constată că simte o adevărată plăcere să studieze manualul lui Brili. Pe la ora unu, înainte de a se culca, făcu lui Nancy Ashford vi scrisoare, căci de săptămâni întregi îi datora un răspuns i „Astăzi am făcut o vizită extrem de interesantă, unul tânăr student la medicină şi soţiei sale – familia Dawson...1* apoi se uită câteva clipe la pagina scrisă şi o cântări din pune de vedere critic, ca la urmă s-o stârcească în palmă şi să înceapă alta în care nu porneai nimic despre soţii Dawson.

„Ai reuşit să descifrezi restul <în rorvise.

lui Hudson?”

I-o trimisese înapoi, cu o scurtă notiţă în care-i spunea că s-a plictisit şi că nu doreşte să se mai ocupe de deunpi. trea ei... El nu este individul care să accepte o

astfel de filosofie. În nădejdea că-i va face plăcere şi că va putea să profite de pe urma ei, spunea el, şi fără îndoială n-ar fi nici corect să continue cu decriptarea, omnai din simplă curiozitate, mai ales după stăruinţa doctorului Hudson care spunea că e mult mai bine să te opreşti, în cazul când cele spuse de el nu te Interesează.

„Probabil vei avea amabilitatea, ca după ce vei ajunge la sfârşit, să-mi rezumi concluziile însemnărilor în câteva cuinte… Am citit undeva, că obsesiile neobişnuite se manifestă uneori în faptele cu dosâvârsiro mistice, ale unor oameni extrem de materialişti, care în practică procedează întotdeauna ta conformitate cu propriile lor interese, îndrăznesc să afirm ei doctorul Iludson a fost prototipul unui astfel de caz”.

La două zile după aceea primi răspunsul.

„Condica este acum în posesia doamnei Iludson, împreună cu toate celelalte obiecte pe care i le-am păstrat în casa de fier a spitalului. Nu cred că ea să se fi străduit să afle ce conţine. Probabil nici n-a deschis până acum cutia în care i-am trimis lucrurile. În orice caz nu m-a întrebat deocamdată nimic, cum fără îndoială s-ar fi întâmplat, dacă ar fi interesat-o aceste însemnări! Am toată încrederea că acum, după ce însemnările acestea au început să te intereseze din nou, ea nu va pregeta să-ţi trimită condica.

Da, am decriptat şi restul însemnărilor – Ce întâmplări extraordinare!… Dacă s-ar găsi ca cineva s-o tipărească, condica aceasta s-ar vinde în sute de mii de exemplare. Fireşte, «narele public ar putea fi de părere că însemnările acestea sunt lucruri pe care nu se poate pune niciun temei, dar cu toate acestea le-ar cili, dorind din toată inima să fie adevărate. Sunt convinsă că mulţi dintre cititori ar face pe ascuns câteva încercări în genul acesta, deşi în conversaţiile pe care le-au avut cu prietenii lor în prealabil, făcuseră ironii la adresa teoriei emise de doctorul Hudson.

Mi-ar face plăcere să-ţi pot vorbi… dumneata ştii foarte bine de ce nu pot… ceva despre propriile mele

încercări pe care le-am făcut în ultimul timp... Trebuie să ştii BOLby că afirmaţiile din condică sunt întemeiate. Reuşeşti să obtrf cf-a ce doreşti, în cazul când ceea ce doreşti este menii să contriboi? înf. r o mai largă măsură la manifestarea propriei talr» personalităţi, puse în serviciul interesului public... Prim şti până şi scrisori care au întârziat vreme îndelungată, încât ai Snopul să te întrebi, nu cumva ai fost uitat... Afirmaţia aceasta ru ţi se pare caraghioasă?”

De fapt, afirmaţia lui Nancy părea caraghioasă.

— „Păcat, îşi zise Bobby, împăturind scrisoarea. Nnr.cy avea o mentalitate foarte interesantă. De aici înainte va fi obse). aţă tot restul zilelor ce le mai are de trăit... Sunt foarte mulţumit că m-am oprit la vreme, înainte ca această aiureală să pună stăpânire pe mine”.

Zâmbi cu amărăciune, rjânâincâu-se la propunerea lui Nancy de a cere doamnei Hudson condica... Cele câteva rânduri de scuză pe care i le trimisese la întâi Decembrie, rămăseseră fără răspuns. Două. săptămâni la rând după aceea, pânuise zadarnic sosirea factorului.

Duminica următoare tânăra Dawson şi copilul ei fură expediaţi la ţară, iar Bobby ce-a stăruinţelor comune şi plecă împreună cu cei doi soţi.

Locul pe care-l aleseseră, anume în scopul acesta, era căsuţa unei femei mai în vârstă şi văduve, stabilite în apropiere de Lake Pleasant, la depărtare de un ceas, cu trenul care mergea spre miazănoapte.

Scăpat de chinurile spaimelor care-l obsedaseră, obrazul lui Jack Dawson nu mai era atât de palid. Mersul îi devonhe elastic, umerii i se îndreptaseră în sus. Cât despre Marion, ea părea exuberantă de tinereţe şi mulţumire.

În aceeaşi duminică făcură toţi trei o excursie şi mâncară în aer liber pe marginea lacului. Pe micul Jack îl lăsară în grija doamnei Plimpton care după ce rămase singură, îşi zise că băieţaşului nu-i va strica deloc, dacă îl va aşeza în leagăn şi-i va cânta melodii din vremea de altă dată

— Vă poftesc să încetaţi cu astfel de vorbe! declară

Marion înşirând pe faţa de masă din pânză întinsă pe iarbă, conţinutul coşului cu merinde pe care-l aduseseră. Săptămâna viitoare cred că veţi avea vreme de ajuns pentru a discuta probleme savante, de patologie. Mie nu-mi face nicio plăcere să mănânc pe o masă de operaţie.

Probabil la început ei nici nu bănuâseră că Bobby este beneficiarul unei importante averi, dar fără îndoială acum erau informaţi. Totuşi atitudinea soţilor Dawson faţă de el nu se schimbase, căci în faţa lui nu păreau nici timizi şi nici nu încercau să-i cânte osanale. Erau amândoi chibzuiţi şi Bobby se gândi că i-ar face plăcere să aibă o soră care să semene exact cu Marion Dawson.

În timpul după-amiezii cei doi bărbaţi luară trenul, şi se întoarseră în oraş, iar în gară se despărţiră.

— La revedere, Bobby, zise Dawson. Îţi mulţumesc foarte mult c-ai venit împreună cu noi. Sper că te voi revedea fA curând. Îmi face plăcere să constat că studiul a început din nou să te intereseze, în orice caz mie mi-ai dat o mână de: ajutor, care a reuşit să mă pună din nou pe picioare.

I – Gestul acesta ne-a folosit la amândoi, răspunse Bobby. *

În seara aceasta puse în practică hotărârea luată în ajun. Părea că Radolph a reuşit să extragă toate informaţiile de care

I avea nevoie, dintr-o anumită pagină a istoriei Galileanului; care vorbea despre un om, cunoscător al condiţiilor imperative

I care-i ofereau posibilitatea să-şi extindă personalitatea. Bobby

1 îşi închipuia despre sine că, exact ca şi Radolph, este şi el în stare să facă cercetările pe care le făcuse acesta.

Până acum n-avusese niciodată un exemplar al Bibliei, ori îşi cumpărase Noul Testament. Vânzătorul librăriei înşijise în fala lui tot felul de ediţii, dar alesese unul de format rr. îi mic, care semăna foarte de aproape cu

o carte obişnuita şi refuzase exemplarele legate în piele şi cu scoarţe flexibile. Alegerea lui fusese întemeiată pe dorinţa de a întrebuinţa această carte ca pe oricare alta.

O răsfoi vreme îndelungată, de la un capăt la altul, până când dădu de capitolul pe care sculptorul îl considerase important pentru cei care doresc să dispună de o personalitate dinamică. îl citi cu cea mai mare atenţie, concentrându-se asupra tuturor amănuntelor, exact cum ar fi studiat harta unei regiuni necunoscute pe care ar fi avut intenţia s-o exploreze.

Descoperi anumite fraze ale caroF ciudăţenii îl intrigă şi-l determinară să-şi concentreze tot interesul asupra lor. Continuă să citească, până noaptea târziu, fără să simtă oboseala, înainte de asta, dacă se întâmpla uneori să se gândească la această carte, o considerase întotdeauna drept o colecţie de platitudini sforăitoare, întemeiate pe superstiţiile evreieşti şi acceptate de oamenii simpli, pentru domolirea amărăciunilor din viaţă, şi ca un narcotic care te face să nu te mai gândeşti la lucruri care nu pot fi niciodată la îndemâna ta.

Nu-i trebui prea mult pentru a-şi da seama că se găseşte în faţa unei probleme extrem de interesante, şi mai pasionante decât tot ceea ce a citit înainte de asta. Nu numai că această carte nu era banală, aşa cum îşi închipuise el, dar făcea aluzie la anumite secrete – de extremă importanţă şi la îndemâna oricăruia care va avea destul bun simţ ca să accepta faptele expuse, cum ar fi acceptat orice altă ipoteză ştiinţifică, şi acordându-le aceeaşi seriozitate şi crezare, ca şi cercetărilor chimice şi fizice pe care le faci într-un laborator.

I se părea straniu să ştie că ţine în mâna lui textul unei cărţi de ştiinţă, referitoare la expansiunea şi îmbogăţirea personalităţii omeneşti. Pare atât de ciudat să constaţi, *că* oamenii au întrebuinţat aceste texte pentru a le transpune în muzică şi a lua înfăţişare lugubră, de fiecare dată când intonează astfel de imnuri! Este de-a dreptul ridicol, dar în acelaşi timp şi tragic. Cartea aceasta nu este un libret de operetă sau o povestire epică pe care

ai putea s-o condensezi în imnuri răsuflate. Este o teză profund ştiinţifică. Singur faptul că începi s-o cânţi, este suficientă dovadă că n-ai înţeles nimic din ea.

*

* * *

Una dintre cele mai Importante descoperiri făcute da Merrick în seara aceasta, fu faptul că spre deosebire de celelalte tratate ştiinţifice care se adresează numai celor iniţiaţi, în ea puteai găsi sfaturi destul de simple care să fie.

— K-cesibile şi celor mai puţin instruiţi Nu era un tratat care – a <? e adreseze exclusiv cărturarilor Dai se vedea limpede! această carte se adresează unor cititori clasificaţi cu cea mai mare atenţie în diverse grupări Marele Galilean îşi împărţise – cu toată candoarea – ascultătorii săi în trei grupuri a căror capacitate de înţelegere se raporta ca 5: 2: 1. Spusese învăţăceilor săi cu toată sinceritatea, în trupul unei adunări că sunt anumite mistere pe care nu vrea şi nu poate să le încredinţeze nimănui şi pe care nu va putea eu le Hi-eute în public, deoarece oiajoritatea ascultătorilor nu va fi în Mare a le înţeleagă

Constată le asemenea şi cu cel mai mare interes, că fiecare dată când se întâmpla ca Galileanul să facă un serviciu cuiva, îi cerea ca pe o favoare specială, nu pomonpă că nimănui despre ceea ce i-a făcut.

— „Asta înseamnă că punea şi în practică teoriile profesate de el

Se vedea destul de limpede, din însemnările acestea, că oamenii s-au interesat de această forţă stranie şi necunoscută. Un bărbat, după ce a constatat prezenţa acestei forţe de care dispune şi frumuseţea ei, a fost gata să renunţe la toate bunurile lui părtiânteşti pentru a o putea obţine. Faptul este relatat în mod alegoric chiar în parabola despre cel care a văzut în mâna cuiva un mărgăritar şi a renunţat la tot ce a avut, pentru a-l putea cumpăra. Mai departe se spunea că un bărbat a reuşit să descopere această forţă, fără ajutorul nimănui şi datorită

unei simple întâmplări. Mai era şi o parabolă cu un călugăr care pentru a-şi scurta drumul, a apucat în lungul câmpului şi a dat peste o lădiţă în care era o comoară. Cartea nu spunea despre ce fel de comoară a fost vorba, ci doar atât că bărbatul plecat la drum, s-a întors acasă şi după ce a vândut toată averca pe care o avea, a renunţat la călătoria plănuită şi cu banii adunaţi a cumpărat livada unde era lădiţa cu comoara.

Dar nimic nu impresionă pe Bobby atât de adânc, ca îndemnul repetat de a înfrunta viaţa cu toată îndrăzneala. Un bărbat orice ar dori cu adevărat poate obţine, dacă bate vreme destul de îndelungată la uşile care duc spre locul unde este păs» trai obiectul dorinţelor lui. Dacă se va întâmpla ca totuşi să nu obţină ceea ce doreşte, înseamnă că dorinţa lui n-a fost destul de puternică. S-ar putea să ţi se pară zadarnic să mai baţi în uşile zăvorâte dar cu toate acestea orice bărbat care doreşte ceva din toată ardoarea sufletului, este în stare să deschidă orice uşă la care bate.

— „Asta înseamnă că va trebui să baţi. până când încheieturile degetelor vor începe să-ţi sângereze, înainte de a putea afirma că ai încercat, fără ca încercarea să fi dat de vreun rezultat”, îşi zise Bobby.

Parabola care ilustrează această afirmaţie, vorbeşte despre o văduvă, care nu cunoştea pe nimeni, şi avea o jalbă împotriva unui bogat. Judecătorul însuşi era un netrebnic. Femeia n-avea avocat, nici prieteni, nici dovezi, dar a continuat să bată la uşa judecătorului, până când acosta nu s-a mai putut împotrivi.

Se Minţea din ce în ce mai profund convins de temeinicia afirmaţiilor acestui bărbat care fixase principiile a ceea ce el numea o viaţă mai amplă şi mal abundentă”, fiind Impresionat de siguranţa şi îndrăzneala lui.

*

* * *

Într-un târziu închise cartea şi închise şi ochii. Nu-şi putea da seama că în aceste clipe el formula o dorinţă care începuse să se limpezească în gândurile lui. Ar fi rămas profund mirat, dacă cineva i-ar fi spus că în momentul

acesta el se *roagă*. Încerca să-şi reconstituie în minte imaginea bărbatului care a fost în stare să propună semenilor săi o astfel de filozofie.

Ceea ce se întâmplă cu el, fu ceva cu totul independent Je voinţa lui.

Când mai târziu încercă să analizeze senzaţia prin care trecuse – cea mai puternică şi mai vie senzaţie pe care a culioscut-o în viaţa lui până acum – i se părea ca şi când două Xişi duble care erau departe, în fundul unui coridor din gându-i-le sale – din inima sa – din sufletul său – undeva în adâncul fiinţei sale – încep să se întredeschidă încet şi prin ele tremură o fulguire de lumină blândă care clipea pe tavanul, te pereţii şi pe pavajul acestui coridor fără sfârşit. Pereţii coridorului erau acoperiţi de hărţi, de grafice şi diagrame, de Arme, de instrumente lucitoare şi de aparate închise în cutii de sticlă.

Viziunea aceasta nu dură mai mult de o clipă. Uşile se întredeschiseră foarte puţin. Apoi se închiseră repede la loc; lăsând coridorul în mijlocul unui întuneric atât de adânc, încât nu-şi mai putea da seama unde se găseşte. Imediat după aceea se trezi speriat, simţind o stranie senzaţie de mulţumire. Te Pomeneşti c-a adormit? dar nu-i venea să creadă aşa ceva.

Se ridică în picioare şi făcu prin cameră câţiva paşi, încercând să reconstituie în măi ura posibilităţii vedenia pe care o avusese.

— „Uşi!… Lumină în dosul uşilor!… Tremur de lumini Printre uşile întredeschise… Oare coridorul acesta a fost întotdeauna acolo şi m-a aşteptat să descopăr prezenţa lui! Poate voi reuşi într-un fel oarecare să deschid uşile ceva mai mult… Va trebui să le deschid!… În orice caz un fapt este cert: L-am văzut! Condorul există! Este real 1 S-ar pute»

ţa r t aiurşp: vr c'rprrte, dar încercarea este polbi!… Rr. – ibiph n-a f-ut iii). pa departe atât. de sărit, cura mi să în – TMpyit eu!" \ /. – v *t*.

…– *i*: &

fe îţi incaia – uiriiiătâaşe, când teemji se preg-ju-a să

pire? U. decanul Facult \ţii, pentru a. se informa despre cur?.: u;!: 2 cfţijqkcaa şa Ie; urmeze. În timpul verii – şi-a răspunde dorinţei uigento a bunicului său care-i cerca să vină la Wind; mare şi să stea cu el până la începutul lui septembrie, primi un bileţel dl. & SNalţcy „Asliâord:. * v;

v „Prob & bn ai aflat din ziare „dar vreau să fiu sigură, e; Aci ştiu că te va interesa această ştire. – Vineri-seara Joyce-faudson aş Tom. Mâsters & n-au plecat împreună până – la-Tofed. o, şi s-au căsătorit; Doamna Hi: dson are intenţia ca Sâmbătă, în ziua de zece – să se îmbarce pentru a pleca în Europa. M-a – chema; adineauri la telefon, ca să mă informeze de a pr. e intenţia ei... Leviathan... Am crezut că-ţi va face plăcere să afli această informaţie. e.

În timpul zilei se gândi de mai multe cri, dacă n-ar fi bine-să-i trimită un buchet de flori, carr; să i fie predat în momentul îmbarcării, dar la urmă renunţă. Probabil ar fi consideratţestul lui drept impertinenţă. Nu se mai poate... chestiunea aceasta este definitiv terminată... Tot cei mai răm &sese acum, eră interestil or – când fjjţă de ştudiili? sale care-l făcuseră să se aştearnă pe lucru, cu un entu/iasin îajţoit

cu

Era ora nouă dimineaţa, într-una din zilele de la începutul lui septembrie.

Ultimii vilegiaturişti plecaseră, părăsind cu părere de rău aceste frumuseţi, fiind obligaţi să se întoarcă la ocupaţiile lor obişnuite... În mâini cu uriaşe buchete de flori de grădină, oferite în ultimul moment de servitoarele care păreau că regretă în mod sincer plecarea lor, se strânseră mai aproape de băncile autobuzului gării, pentru a face loc şi color întârziaţi care plecaseră să vadă pentru ultima oară apele lacului albastru, dincolo de zidul care împresura terasa. Aveau intenţia să coboare coasta până la Bellagio, să treacă apele golfului Menaggio şi de aci să ia micul şi caraghiosul funicular care-i va coborî în cealaltă parte a muntelui vecin, în drumul spre răsărit, pentru a se întoarce acasă.

În dimineaţa aceasta vila Serbelloni părea foarte liniştită… Nu pentru că ar fi fost vreodată mai zgomotoasă, chiar atunci când era plin de vizitatorii pe care-i putea adăposti. Dar în aspectul acestei vechi clădiri, era ceva anume menit, care te liniştea şi te îndemna la odihnă; ceva care îmblânzea glasurile şi domolea gesturile.

Atmosfera părea neobişnuit de calmă şi dădea o înfăţişare ireală întregii regiuni. Îţi făcea impresia că rătăceşti pe mijlocul unui peisaj din tablourile lui Corot. Umbrele schimbătoare ale norilor călători care se târau pe deasupra munţilor ţi-a golfului, păreau că se sincronizează cu adierile calde ale vântului tomnatic şi te amăgeau în aprecierea depărtărilor şi % ceasurilor. Nu ştiai niciodată dacă azi e Marţi sau e Joi, dar nici nu te interesa din cale afară.

Cineva afirmase că peisajul este tulbure, întocmai ca o totografie care n-a fost expusă îndeajuns. Liniile nu erau enerl Iţice şi nici colţuroase, nici în partea unde erau colinele şi nici: Pe apt-le albastre ca de turcoaz ale lacului. Până şi pietricelei»

prundului de pe aice păreau iroate şi sclipeau în culori de opul… Fir-care strugure din ciordiinii frumoşi, căţăraţi pe ostreţole umbrarului unde luau masa la amiază, avea o strălucire de chihlimbar, ca un fel de radiaţie interioară… Localitatea păros «nume făcută, pentru a visa eu ochii deschişi.

Dar pentru a putea gusta plăcerea acestui cuib de verdeaţă, trebuie ca vizitatorul să fie cu sufletul liniştit, căci altfel calmul netulburat al localităţii n-ar fi putut decât cel mult’s» exagereze tumultul dezlănţuit în adâncul fiinţei sale. / Dacă nii erai cu gândurile împăcate, în această parte de lume te simţeai tot atât de singur şi de abătut, ca şi în mijlocul unui deşert.

În vila Sorbplloni nu mai locuia aproape nimeni, afară de perechea aceea de englezi mai în vârstă care ocupa ultima masă din apropierea zidului care împresura terasa şi părea concentrată asupra lecturii scrisorilor primite, şi din când în când întindea mâinile după ceştile de cafea din

faţa lor. Helen sta sfrijit ră la o masă şi urmărea cu atenţie evoluţiile unei albine stăruitoare care pe semne voia să-şi afirme dreptul necontestat asupra micului borcan de miere.

Cine ar putea să afirme cu certitudine care este localitatea cea mai fermecătoare de pe pământ... La Jolla?... Lacul Lnuise?... Drumul pe Columbia River?... Royal George?... Marele Canyon?

În ultimii trei ani petrecuţi în străinătate, Helen Hudson liji schimbase pe rând preferinţele, de la Canal Grande, în plină lumină de lună, Ia Corniche Suprieure, Amalfi, şi de aici la râul Noektar, văzut din balcoanele vechiului castel din Heidelberg.

Totuşi nu putea să existe nicio îndoială în privinţa celui, mai frumos peisaj din lume. Acesta era acum în faţa ei – lacul Como văzut de pe terasa vilei Serbelloni, situată în vârful colinei care domină Bellagio... dar astăzi se uita la el, fără să-l va<K. căci gândurile ei alergau în altă parte.

—

*

Corespondenţa primită în dimineaţa acestei zile îi confirma numite bănuieli care în timpul din urmă începuseră să o preocupe. Acum avea toate motivele să creadă că Monty i-a ad«ninistrat averea în mod dezastruos. Nu ştia cum ar trebui să procedeze pentru a salva ce i-a mai rămas, dacă se va întâmpla – să-i mai fi rămas ceva, fără să-şi expună familia discreditatului public. Af,< ne în era o problemă complicaţii *crro* a «cpe” o solu» ţifjn! ur-i-mă.

Începând din anul trecut, cinci la stăruinţele lui Monty îl încredinţase lui administrarea averii ci, nu se întâmph i se încă niciodată ca să primească de la el în întregime venitul ce i se cuvenea.

În luna ianuarie când îi scrisese că Nortinvc-stern Conpâr este în plină reorganizare, ceea ce provocase o scădere temporară a acţiunilor Societăţii şi o reducere a dividentelor, c’ieşi mirată, totuşi acceptă informaţia lui ca veridică. Nu avea câtuşi; de puţin pretenţia că a înţeles

ceva din minuţioasei. lui explicaţii, pline de o frazeologie inaccesibilă pentru ea. Noua situaţie o nemulţumise şi-i încurcase toate socotelile, dar încercase să creadă în afirmaţiile lui. Nu avea pe nimeni la îndemână. de la care s-ar fi putut informa, şi nici pe cineva căruia ar fi îndrăznit să se adreseze prin corespondenţă. Hotărâse să însărcineze pe Monty cu administrarea averii ei şi-i dădu o procură generală! Acum era la discreţia lui şi el putea să procedeze cum va crede de cuviinţă. Situaţia aceasta începuse s-o neliniştească.

Pe la mijlocul lui iulie îi trimisese o lungă scrisoare în care îşi exprima părerea de rău, din cauză că Northwestern Copper are nevoie de vreme atât de îndelungată pentru a-şi reîncepe activitatea; mai avea şi acum de luptat cu greutăţile reorganizării şi refinanţării şi plicticoasele amănunte ale litigiilor intervenite – Monty era înzestrat cu o infinită capacitate de a se exprima în termeni îndoielnici. Cu un cuvânt Northwestern Copper nu plătise la încheierea semestrului dividendul la care acţionarii aveau dreptul… Îi părea extrem de rău, evident, dar situaţia aceasta n-a fost provocată din vina lui.

Se gândi înspăimântată că în momentul acesta se găseşte numai singură într-o ţară străină, fără niciun venit şi fără speranţa de a putea avea ceva de aici înainte, şi de zile întregi se frământa pentru a găsi o soluţie, în scopul de a ieşi din această încurcătură.

Îşi zise c-ar putea să lichideze o parte din titlurile care reprezentau participarea ei la spitalul Brightwood. Prevedea căi titlurile acestea pe care le moştenise, nu cotau la bursă, căci n-aveau nicio legătură cu valorile comerciale sau industriale care erau cerute. Venitul pe care-l produceau era neînsemnat şi nesigur; toate aceste titluri valorau exact cât ar fi fost dispus şi ofere pentru ele cine ştie ce amator filantrop.

Afară de asta acestor titluri ea le atribuia o anumită valoare sentimentală. Dacă n-ar fi fost implacabila strâmtoare în care se găsea acum, pentru nimic în lume n-ar fi consimţit să se despartă de ele. Dar nu se poate să ţii

seama de sentimente, când trebuie să faci faţă nevoilor vieţii de toate zilele.

După ce se frământase o lună întreagă, trimisese lui Nancy Ashford o scrisoare. Ezitase îndelung, până să ajungă la concluzia că va fi mai bine să nu-i pomenească nimic despre situaţia ei financiară şi se mulţumi s-o întrebe, dacă ar fi posibil să prefacă participaţia Brightwood în bani lichizi, imediat ce s-ar ivi un amator? fără îndoială doamna Ashford va rămâne mirată şi dezamăgită, dar este treaba ei ce-şi va închipui în această împrejurare. Motivul adevărat nu putea să i-l divulge.

*Ac k**

— Mă întreb, ce a putut s-o determine să facă acest gest, spusese Nancy adresându-se doctorului Merrick, după ce primise scrisoarea ei. Cred că are bani de ajuns ca să poată trăi… Venitul pe care-l are din acţiunile Northwestern Copper reprezintă şase mii de dolari pe an, ca o para… Sunt acţiuni preferate şi tot atât de sigure ca şi stânca Gibraltarului… Nu s-ar putea ca cineva să fi profitat de încrederea ei şi s-o fi spoliat? Ea se pricepe atât de bine la afaceri.

— Cine-i administrează averea în timpul absenţei?

— După cât ştiu eu, nu i-o administrează nimeni… De altfel chestiunea administrării nu este o treabă atât de complicată. – După cât îmi aduc aminte, mi-a spus că fratele ei, sau nu… veriţerul ei îi va face declaraţia de impozit, în timpul cât va lipsi.

— Ştii ceva de individul acesta?

— Nu ştiu nimic… Este oare posibil ca el să fi speculat cu banii ei?

— Nu-mi vine să cred… Ce motive ar fi avut să facă aşa [ceva?… Cel mult în cazul când ea i-a dat procură generală, penj tru a putea vinde şi cumpăra în numele ei; dar nu cred că ea să fi făcut această imprudenţă.

— Spune, Bobby, ce să-i răspund?

— Cât crezi că valorează participaţia ei la Brightwood 7

— Vrei o apreciere modestă? întrebă Nancy zâmbind.

— Nu; una optimistă – o estimaţie în genul lui Micawber

— Cred că vreo douăzeci de mii... Te-ar interesa?

— Da... îi vei spune că l-ai găsit un amator care să-i cumpere participaţia şi că-i oferă douăzeci şi cinci de mii de dolari.» Mai spune-i că acest amator ar dori să-i plătească preţul în douăzeci şi cinci de rate lunare... Angajamentul acesta o va feri să-şi piardă din nou banii, câtă vreme va fi în străinătate; şi în acelaşi timp...

— Da?... În acelaşi timp?

Doctorul Merrick se îndreptă spre ieşire”.

— Crede-mă, nici eu nu mai ştiu ce am vrut să mai adaui»... La urma urmei este o chestiune care o interesează numai pe ea.

*

* * *

Luă din nou în mână lunga scrisoare pe care o primise de la doamna Ashford, cu conţinutul salvator şi certitudinea că acest conţinut va continua să vină şi de aici înainte. Dar prezent* acestui conţinut îi pricinuia părere de rău Rupsese cea mai importantă legătură dintre ea şi interesele care fuseseră grijii le căpetenie a doctorului Hudson. îi făcea aceeaşi impresie, e* 4 când ar fi închis o uşă care s-o despartă pentru totdeauna da ceea ce lui i-a fost mai drag decât orice în viaţă.

Scrisoarea nu conţinea niciun reproş, nici direct şi nici insinuant... Totuşi din rândurile ei se desprindea o notă de spaimă destul de li: npode.

„Sper că lichidarea participaţiei dumneavoastră, nu înseamnă că venitul ce-l aveaţi înainte de asta, ar fi primejduit... Nu cumva se găseşte ceva ce am putea face în interesul dumneavoastră?”

După ce-i făcu un raport succint al tranzacţiei încheiate şi despre condiţiile vânzării, Nancy Ashford îi debită o mulţime de noutăţi de acasă... Nici nu vei mai putea cunoaşte oraşul Detroit!... S-au clădit o mulţime de cluburi, de teatre, hoteluri moderne şi magazine... Până şi spitalul îşi clădeşte o nouă aripă planurile acesteia

aşteaptă gata.

„Tânărul doctor Merrick este acum în serviciul nostru Sau probabil despre asta aţi aflat. Evident, pentru mine este adevărată plăcere, să constat progresele repezi pe care le face. căci ce mine m-a interesat întotdeauna tânărul acesta... Fireşte, are un mare avantaj faţă de ceilalţi interni, deoarece fiind conştient chiar dio prima zi de Facultate că se va dedica chirurgiei craniene, a intrat în serviciul nostru cu o serie de cunoştinţe de «specialitate şi cu o experienţă mult superioară oricărui medic debutant din serviciul nostru... Chiar de acum doctorul Pyle îl tratează cu o consideraţie care pe mine mă distrează (Doct», rul Pyle are obiceiul să trateze foarte brutal pe cei mai tineri din serviciul spitalului) ... Bobby a obţinut permisia să-şi instaleze un mic laborator propriu. În imediata apropiere a solariului da la etajul de sus avem un mic alcov, de care probabil v-aduceţi aminte. Acest alcov l-am închis. Ar trebui să vedeţi ce aparat* şi-a instalat acolo! Cred că este un laborator destinat mai mult pentru cercetări fizice decât chimice... Instalaţii de modelat sticlarie!... O topitorie... un cuptor... Tot felul de aparate electrice!... Este imposibil să obţii de la el vreo indicaţie, despre ce-l preocupă... Ieri am intrat în laboratorul său şi l-am întrebat, du cumva a descoperit un nou sistem pentru transmis unde prin radio, dar s-a mulţumit să-mi răspundă; „Ceva asemănător”... Când îţi dă astfel de răspunsuri, el nici nu se gândeşte la ele, căci ar prefera să fie lăsat în pace”.

„În viaţa mea nu m-am simţit niciodată atât de emoţionată, ca în ziua când şi-a obţinut diploma. Tot timpul până în ziua aceea, nu m-am gândit decât la reuşita lui... Iar când a sosit d-na cea mare... cu numele lui în programul promoţie] (căci a-a pomenit nimic despre faptul că el este al doilea pe listă), m-am aşezat pe un scaun şi am început să plâng ca o proastă... De vreme ce maică-sa n-a putut veni să participe la ceremonia distribuirii diplomelor, mi-am asumat eu rolul acesta... Ar fi trebuit să vezi pe bunicul său! Dacă a fost mândru? în momentul

când studenţii s-au urcat pe estradă, ca să-şi primească diplomele, s-a ridicat în picioare şi a început să facă semne cu batista, soflându-şi nasul în mod intermitent, până când cineva din spate l-a tras de clinurile jachetei şi l-a determinat să se aşeze din nou”.

În timp ce le citea, paginile scrisorii tremurau în mâna el.

Ultimul rând din această pagină care era a opta, fuse şters dar cu toate acestea se putea descifra i

„Tânărul doctor a primit…”

Pagina următoare care la început purtase numărul doisprezece. acum tăiat cu o linie, purta numărul nouă.

Probabil după ce Nancy Ashford o recitise, eliminase o bună parte din scrisoarea pe care l-o trimisese.

— Iată rata de o mie de dolari, zise Bobby Merrick, după ce se apropie de biroul doamnei Nancy Ashford.

— Mulţumesc! Tocmai adineaori am terminat scrisoarea ce 1 am adresat-o. O voi expedia chiar astăzi.

— Foarte bine… Nu l-ai pomenit nimic despre soţii Dawson, nu-i aşa?

— Dimpotrivă… i-am pomenit Crezi că este preferabil să nu-i scriu despre ei?

— Renunţă la partea aceasta din scrisoare… Nu cred că pe ea ar putea s-o intereseze… afară de asta, am şi alte motive.

— Cum vrei dumneata, răspunse Nancy şi scoase din plio pagina în care scrisese: j

„Menţiunea de onoare s-a acordat prietenului celuf mai bun al doctorului Merrick… Damon şi Pythias… un fel de prietenie pe care o întâlneşti în romane. Au lucrat împreună tot timpul cât au durat studiile şi au aceeaşi specialitate. Celui care primeşte menţiunea de onoare, i se atribuie astăzi şi un premiu oferit de domnul Owen Simmons (Simmons Turbine Co.) ceea ce reprezintă un an de specializare la Viena cu cheltuielile plătite, o bursă generală etc. Marţea trecută, când a sosit scrisoarea dumitale, soţii Dawson au fost aici. Doamna îşi va însoţi soţul la New York de unde se vor îmbarca.

„Astăzi ei trei se simt împreună ca doi fraţi şi o soră. Ap şi fost imposibil să nu fiu geloasă. Au stat aici închişi în biroul meu mai bine de un ceas, iar după ce au ieşit şi i-am întâlnit în holul spitalului, doamna Dawson mi s-a părut extrem de emoţionată. Părea atât de mulţumită, incât nu m-am putut stăpâni să nu-i spun „Doamnă, arătaţi ca o dimineaţă de Crăciun!” – „Şi de ce să nu arăt?? mi-a răspuns ea râzând. „Plec şi eu”... „în Europa” – „Sigur că da

„Au un băieţaş adorabil care a împlinit aproape patru ani. N-am văzut în viaţa mea un băieţaş atât de binecrescut. Doctorul Merrick i-a însoţit la New York şi a adus cu el pe micul Jack care va sta la Windymere, până în ziua când se va întoarce doamna Dawson. Sunt convinsă că, chiar în această clipă bătrânul domn Merrick duce de căpăstru căluţul pe care i l-a cumpărat...4*

*

* * *

Mai sosise o scrisoare şi de la Joyce!

„Nu draga mea, sunt convinsă că nu-ţi va face nicio plăcere să te gândeşti sau să-mi spui „te-am prevenit de la început1. Procedeul acesta nu intră în obiceiurile tale. Nu trece o singură zi fără să mă mustre conştiinţa, pentru că am abuzat de bunătatea ta, în iarna aceea când tu te străduiai să mă salvezi de porni i de mele lipsite de chibzuinţă”.

„În iarna aceea eu nu m-am purtat frumos faţă de ni n-nî. Nici cel puţin faţă de bietul Bobby. Nu ţi-am mărturisit îi că adevărul, în legătură cu ceea ce s-a întâmplat atunci. Tocmai voiam să-ţi spun, dar a doua zi dimineaţa i-am telefonat să vini la noi. Ceva mă determina să-mi închipui că în seara din ajun, el s-a purtat faţă de mine foarte frumos şi credeam că vom putea reface prietenia noastră. A invocat un pretext. Răspunsul lui m-a jignit şi m-a umilit. Ştiam că între tine şi Bobby a intervenit ceva care v-a înstrăinat unul de altul, deoarece – vei putea să mă ierţi, draga mea pentru fapta pe care am săvârşi i-o

— Puţin după aceea am constatat c-ai primit de la el

o scrisoare pe care am citit-o, fără ca tu să ştii. Îţi cerea iertare pentru toate suferinţele pe care ţi le-a pricinuit. Am bănuit imediat că el nu ţi-a spus ce s-a întâmplat. Ţi-ai închipuit c-a participat şi el la orgia din noaptea aceea la Gordon's, şi după ce a refurr. t să vină să mă vadă, te-am lăsat să perseverezi în această convingere. Adevărul este că el a apărut treaz în local şi s-a bi: l: jt cu toată lumea, pentru a mă scoate de acolo, iar eu eram atât ele bsată, încât abia la trei zile după aceea am aflat ce s-a întâmplat. Ştiu că pentru tine Bobby nu înseamnă nimic şi că tu-l clispreţuieşti, dar cu toate acestea cred că este loial din partea ni-a, ca tu să afli motivul pentru care m-a adus acasă în noaptea Zilei de Graţie".

„Nu, draga mea, situaţia nu s-a îndreptat. Nu se va îndrecta nici de aici înainte. Astăzi am ajuns la această convinşpre. Tommy nu peartă nicio vină. Într-o scară s-a întors acasă b v? t. nemulţumit şi încăpăţânat; seara următoare tot beat, caraghios şi sentimental; a treia zi beat, pornit pe ceartă şi pe discuţii după aceea beat, sălbatic şi violent – dar de fiecare dată mor" U beat. De asta pot fi întotdeauna dinainte convinsă. Dar nu pot niciodată prevedea în ce dispoziţie se va întoarce acasă – au dacă-mi va reproşa indiferenţa faţă de el şi activitatea lui (tara este atât de redusă), sau va începe să mă plictisească cu argumentele lui de dragoste pe care niciunul dintre noi n-o simte cu adevărat – de un lucru însă pot fi întotdeauna sigură: că se va întoarce beat".

„La început spunea că scrie mult mai uşor, dacă ia un stimulent, aşa că l-am crezut; beam Împreună cu el – la orice oră din zi şi în orice local şi Împreună cu tot felul de oameni. Spunea că amănuntul acesta îi dă posibilitatea să cunoască atmosfera locală, necesară povestirilor scrise de el. L-am crezut, idar după aceea am constatat că afirmaţiile lui nu sunt întemeiate. Directorii revistelor începuseră să-i refuze manuscrisele care se întorceau cu câteva cuvinte de adnota ţie. Nu-mi făcea plăcere să-l cicălesc, dar a sosit şi timpul când m-am simţit sătuli de a fi târâtă în ţoale părţile de un grup de jegoşi care aveau

pretenţia că vor fi sau c-au însemnat ceva în lumea literară şi artistică14.

„Acum pleacă singur, de lucrat nu lucrează nimic, sau foarte puţin. Slavă Domnului că nu trebuie să ne gândim la chirie şi nici la banii cu care să ne putem plăti mâncarea de toate zilele. Tatăl meu, săracul, a avut grijă şi de asta. Atâta vreme cât vor mai exista minele de cupru din partea de miazănoapte peninsulei, Tommy şi eu nu vom duce niciun fel de grijă, dai felul acesta de a trăi, mi se pare banal şi viaţa lipsită cu totul de emoţii. L-aş părăsi mâine, dacă nu m-aş gândi că faţă de el am anumite obligaţil. Pentru obiceiurile lui de acum, sunt în aceeaşi măsură responsabilă ca oricare altul. Ce ai face, dacă ai fi în locul meu?”

*

Prin urmare nu se poate ca Northwestern Copper să meargă prost, căci altfel nici Joyce nu ţi-ar fi putut încasa dividendele. Va scrie lui Monty şi-i va pune câteva întrebări categorice. Nu cumva el stăruise să-i administreze averea cu scopul dinainte conceput de a o jefui? De ce nu s-a sfătuit cu cineva, înainte de a ajunge cu totul la discreţia lui? Existau doar o mulţime de întreprindorl în care puteai avea toată încrederea, pentru a le încredinţa administrarea bunurilor de care dispui… Probabil aici se ascund şi alte motive… În cazul acosta îi va oferi foarte curând ocazia, ca să i le poată spune şi ei!… Îi va scrie chiar astăzi. Sau mai bine mâine. Astăzi nu se simţea dispusă pentru aşa ceva… Cu alte cuvinte a luat spitalul Brightwood cu asalt, tocmai el?… Instalaţii de modelat sticlărie!… Dar cu ce scop?… Ce legătură poate să aibă chirurgia cu modelatul sticlei?… De ce nu i-o fi spus adevărul în legătură cu ceea ce s-a întâmplat la Gordon’s?… Era mulţumită că scrisoarea de scuze pe care i-o trimisese, era prea vagă, pentru ca Joyce să fi putut înţelege… Biata Joyce I

Îşi adună scrisorile, zâmbi bătrânului Martino care-i feri scaunul din cale, şi începu să coboare aleea cotită. Umbreluţa pe care o ducea în mână, nu era de acord să

împărtăşească îndurile negre ce o chinuiau, aşa că îi însenina obrazul. Cobori treptele de piatră ale scării care ducea în jos spre terasa tăiată

Io coasta muntelui şi urca în spirală din satul apropiat. Ocoli piuă ajunse la a doua terasă care se pierdea într-o stradă mai lungă, împrejmuită de prăvălioare pline de farmec.

Îşi propusese din ajun, ca astăzi să facă o excursie până la vila Carlotta. În această parte a golfului, pe o înălţime împădurită şi de toată frumuseţea, era celebra reşedinţă a unui print în exil care era deschisă pentru turişti… În această reşedinţă se găseau câteva statui de mare valoare ale lui Cano va… o serie întreagă de orhidee rare şi o colecţie mare de obiecte exotice… Va trebui să le vadă şi ea… Toată lumea venea să vi«iteze această reşedinţă.

Fu instalată cu cea mai mare atenţie în şalupa capitonată în două tonalităţi de roşu şi albastru, iar când ajunsese în faţa cheiului de la Vila Carlotta, constată că barca era aşteptată da un grup de servitori care se străduiau să-i ajute să debarce. Umbreluţa o întinse celui mai apropiat dintre cei care aşteptau pe chei. Baedeckerul legat în piele îl luă altul, apoi îi luară binoclul atârnat pe umăr de o curca. Nemaiavând ce să dea celorlalţi doi care rămăseseră pe chei, întinse mâinile şi admise să fi «ridicată din barcă şi coborâtă pe ţărm. După ce-şi adună obiectele încredinţate celorlalţi, urcă scara impunătoare, spre uriaşer porţi de fier, şi intră în holul căptuşit şi pavat cu plăci de marmură albă.

O tânără americană, cam de vârsta ei sau poate ceva mai mult, ora aşezată pe o graţioasă bancă de marmură – singurul loc din hol pe care puteai să te aşezi – şi examina cu atenţi.

O ralebră statuie a lui Amor şi Psyhe. Era îmbrăcată într-un taior cenuşiu de ultima modă şi o pălăriuţă mică pe marginea căreia se vedeau buclele cafenii ale părului ei.

Se cântăriră dintr-o singură privire, apoi dădură din cap şi-şi /. îmbini. Ilelen se aşeză lângă ea.

— Aceasta este cea mai importantă operă pe care a creat-o, nu-i aşa? întrebă femeia în costumul cenuşiu.

— Este adorabilă!

O femeie ca ea, trebuie să se pricea pă la lucruri adorabile, îşi zise Marion. Calificativul acesta este caracteristic pentru ea-S aşteptase ca undeva prin apropiere să întâlnească o femeie tu-ără, cu ochi albaştri şi gene lungi, cu părul negru, cu luciri a: baeâre şi în inele, cu zâmbetul tot atât de ispititor ca şi al Monel Lisa. şi un glas care-ţi aduce aminte de acordurile unui violoncel. (Bobby, protestase ea. pentru numele lui Dumnezeu! Eşti sigur că glasul ei nu seamănă cu o harpă îngerească?… „S-ar putea să fie şi ceva în genul acesta 1” răspunse el).

m

— Mai este ceva de văzut aici? întrebă ea după o lungă tăcere.

— Până acum n-am fost pe aici. Probabil grădinile, răspunss Helen. Se spune că sunt foarte frumoase şi au câţiva copaci exotici şi tufe de ferigă. Dumneata ai venit singură?

— Da, sunt singură şi tot singură am venit.

Ciocănitul tocurilor de la pantofii lor trezea ecourile spaţiosului coridor, când se îndreptară împreună spre luminasoarelui tomnatic de afară. Pe terasă se opriră şi se informară de la un bătrân slujitor, încotro trebuie să apuce, apoi se îndreptară spre aceea care duce în partea de miazănoapte a grădinilor îngrijite cu artă.

— Vasăzică aţi venit de la Bellagio?

Tocmai. Sosise pe înserate, venind din Lugano, şi trăise la an mic han din sat… Avea intenţia să stea probabil o săptămână.

În cazul acesta va trebui să vă instalaţi la Vila Serbelloni. Mi-ar face enormă plăcere, dacă aţi veni.

— Făcură cunoştinţă una cu alta în mod aproape instantaneu şi începutul acesta deveni o prietenie care se leagă atât de uşor între două femei din aceeaşi ţară, când se întâlnesc pe pământ străin. Doamna Dawson nu ezită să-i povestească viaţa pe că-i re o trăise până acum.

— Cred că soţul meu se va simţi mult mai bine, dacă nu-l voi sta în cale, până când se va obişnui cu felul de viaţă pe care va fi obligat să-l ducă, îi explică ea. De altfel pentru mine acesta este primul drum pe care-l fac în Europa. Vreau să merg în toate părţile şi să văd tot ce este de văzut.

— Mi se pare straniu, când mă gândesc c-ai venit la Bellagio tocmai de la Paris. În orice caz îmi pare bine c-ai venit, dar afară de peisaje frumoase, aici nu se găseşte nimic altceva. – * De obicei oamenilor nu le plac peisajele. Preferă să viziteze regiunile cu castele medievale sau vizitează Riviera. Roma. Napoli, Florenţa... Cum se face că dumneata ai venit tocmai aici?

— Am citit despre această regiune într-o carte... de atunci a trecut vreme îndelungată... Dar am dorit întotdeauna să vin s-o vizitez.

Li se păru interesant, să constate că pe amândouă le interesează aceleaşi subiecte. Doctorul Dawson îşi luase diploma în luna iunie şi aceasta îi dădea posibilitatea să petreacă un an; la Virna.

Chirurgia craniană... aceasta era specialitatea lui... Helen a primit exact astăzi o scrisoare de la o prietenă din Detroitl care cunoaşte destul de bine pe tânărul doctor feferrick care e fost clasificat al doilea între colegii lui de promoţie. Fără indo «iali doctorul Dawson îl cunoaşte destul de bine.

— Merrick? Marion încruntă din sprâncene, ca şi când a» fi încercat să-şi aducă aminte. A... Mi se pare că este un bărbat nalt şi foarte serios, nu-i aşa? Dar probabil dumneata n-ai avut ocazia să-l cunoşti...

— Am avut ocazia să-l văd, căci l-am întâlnit... Descrierea făcută de dumneata, 1 se potriveşte foarte bine.

— Ia uită-te ce grotă frumoasă!... Să mergem mai aproape.

Coborâră în incinta aşternută cu muşchi şi împresurată de ferigi, apoi se aşezară pe o bancă circulară de piatră, în faţa unei statui de ştuc a zeului Pan, aşezat pe

un soclu graţios.

— De ce este atât de serios? întrebă Helen. Cred că nu există niciun motiv care să-l determine să fie atât de sumbru?

— Crezi că arată serios? Mi se pare că n-am văzut până fceum o expresie atât de hazlie!… Cum se poate să ţi se pară serios… când pe buze îi tremură un zâmbet atât de şăgalnic?

— 0 – dumneata vorbeşti despre Pan!… Este un drăcuşor!

— Iar dumneata continuai să te gândeşti la doctorul Merrick. Marion zâmbi cu înţeles şi închise pe jumătate un ochi, făcând pe misterioasa: S-ar putea ca în realitate să nu fie atât de serios. Nu are nevoie să fie. Am aflat despre el că este un tânăr foarte bogat, nu-i aşa?

Continuară să se plimbe în lungul aleilor, făcând mici descoperiri încântătoare – coborâră câteva trepte de piatră tocite, pe lângă un zid vechi, încărcat de podoaba trandafirilor agăţători, ca să ajungă pe marginea unei dulbine umbrite de copaci

— Un pavilion în stil clasic, acoperit de frunze îngălbenite. Marion dădu drumul imaginaţiei şi începu să vorbească despre intrigile amoroase care în timpul veacurilor s-au desfăşurat în aceste colţuri ascunse.

— Acum este şi el la spitalul Brighwood, declară Helen imediat ce constată că noua ei prietenă şi-a terminat efuziunile. Acesta a fost spitalul fondat de doctorul Hudson, prin urmare este foarte firesc să mă intereseze această chestiune.

— Da… e cât se poate de firesc! răspunse Marion şi zâmbi enigmatic.

Trecuse demult de amiază. Şalupa care adusese pe Helen, era legată de binta cheiului. Le ajutară să coboare. Vreme de cinci minute niciuna dintre ele nu zise nimic – Helen urmărea dâra de argint lăsată de şalupă în apa lacului. Iar Marion se uita fără să clipească la adorabilele terase şi la porţile vilei pe care e părăsiseră.

— Cred, începu Marion cu glas visător, că aceasta

este localitatea cea mai încântătoare pe care am văzut-o în toată viaţa nea.

— Ceea ce nu pot înţelege – începu Helen din nou şi pe chrazul ei îşi făcu loc o expresie de concentrare – este amănuntul, cum de n-au reuşit să se cunoască unul pe altul mai aproape… Şi-au luat diplomele în mod simultan… şi s-au specializat în acelaşi domeniu… care este foarte restrâns i

I Marion se întoarse spre ea şi o examină zâmbind.

— Dacă aş fi bănuit că voi întâlni pe cineva care să se intereseze atât de aproape de această chestiune, mi-aş fi dat toată osteneala să-l cunosc de aproape… Haide să vizităm prii văii tarele acestea caraghioase, înainte de a ne întoarce acasă. Eşti dispusă?

*

* * *

În aceeaşi seară Marion Dawson se întoarse în camera ci, cu conştiinţa nu tocmai liniştită – se instalase într-o ram eră din Vila Serbelloni – deşi misiunea cu care venise făgăduia că dea rezultatul dorit. Bobby o trimisese în partea aceasta, pentru a afla întregul adevăr în privinţa situaţiei financiare a lui Helen şi în caz de nevoie s-o ajute într-un fel oarecare. Îi spusese că interesul pe care i-l poartă se datorează exclusiv intenţiilor lui filantropice. Dacă doctorul Hudson ar mai fi fost în viaţă, ffuă îndoială ar fi putut evita acest dezastru, ori moartea doctor.)! II Hudson – mai mult sau mai puţin – i se datora lui însuşi în orice caz el se considera în mare parte răspunzător de această moarte.

— Spuno Bobby, eşti convins că nu există şi alto motive? îl întrebase ea, cu intenţia de a-l necăji.

— Aş prefera să existe şi altele, îi răspunse el, dar este Imposibil… Gândul unei astfel de eventualităţi mi l-am alungat demult din mine… Ca să-ţi spun adevărul, femeia aceasta nu mă poate suferi.

Nu avusese nevoie de prea multă intuiţie feminină, pentru e-şi da seama că părerea ce o avea Bobby despre Helen, este cu totul greşită. Ce plăcere i-ar face, dacă i-ar

reproduce conversaţia pe care a avut-o astăzi cu ea!... Dar procedeul acesta n-ar & tocmai loial... Judecând situaţia în mod limpede, faţă de cine ar trebui să fie loială în această împrejurare?... Stăruinţa de a Ci krmina pe Helen să-şi mărturisească greutăţile financ. are prin care trecea, era prin firea ei însăşi un fel de trădare – ar în realitate singurul lucru pe care-l urmărea, era salvarea ti. Dacă mai târziu va avea ocazia să afle felul în care a incert ut s-o scape din situaţia în care se găseşte acum – dacă va putea afla vreodată – pe ea nu o va mai interesa metoda cu care a prec edat... Dar nu o va ierta niciodată că a divulgat adevăratele ei sentimente faţă de Bobby...

În realitate nu este tocmai atât de neplăcut să-ţi asumi rolul de spioană.

Îşi petrecuseră toată după-amiaza împreună, cutreiorând străduţele cotite; la ora patru se întoarseră cu trăsura veche alo cărei roţi erau încinse cu cercuri de fier şi urca din greu la deal; la şapte se aşezară împreună la aceeaşi masă de sub umbrarul de pe terasă, fiecare dintre ele presimţind că prietenia recentă dintre ele va fi preţioasă şi de durată. Helen stăruise tă ia camera vecină cu a ei, în partea de răsărit, unde ferestrele mari şi cu balcoane aveau vederea spre golf... Ziua următoare trebuiau să plece de dimineaţă, pentru a putea lua micul vaporaş care-şi face prima cursă din ziua aceea pe lacul Como.

„Aş prefera ca chiar astă-soară să renunţ la toate şi mă întorc acasă, scria Marion, dacă nu mi-aş da seama că activitatea mea de detectiv îi va fi de folos. A fost chinuitor de lingură şi grozav de zbuciumată; cred că în timp de câteva z» le voi reuşi să aflu toate amănuntele privitoare la motivul situaţiei în care se găseşte. Nu va fi nevoie să-i pun nicio întrebare. Ce fiinţă adorabilă este femeia aceasta! N-am întâlnit încă pe nimeni spre care să mă simt atrasă atât de repede. Te rog. fă tot posibilul ca ea să nu afle niciodată despre rolul pe care I-am avut eu în afacerea asta. Cred că n-aş putea suporta gândul că ea ştie că m-am apropiat de ea cu un scop dinainte calculat.

*

Micii negustori din Bollagio se obişnuiseră să vadă cele două tinere americane cutreierând împreună străzile înguste, şi marinarii vaporaşului care făcea curse de plăcere pe lacul Como se simţeau mândri că întrebuinţează atât de des vaporul lor. În fiecare dimineaţă prânzeau împreună sub umbrarul terasei şi în fiecare seară se plimbau la braţ prin frumosul parc al vilei.

În viaţa lor intimă nu mai rămăsese decât foarte puţine amănunte pe care să nu şi le fi mărturisit în mod reciproc. Confidenţele lor fuseseră duioase, ca între fete tinere, şi fără să facă niciun fel de rezervă. Între ele prietenia ce se legase era ceva neobişnuit. Se simţiră din primul moment atrase în mod irezistibil una spre alta şi nu fuseseră asaltate niciun moment de gândul unor reticenţe care par atât de fireşti faţă de o persoană străină.

Toată dimineaţa din ziua aceea tragică de marţi, rătăciseră împreună în lungul unei poteci cotite, căţărate pe coasta muntelui ce domina Menaggio. Helen îi mărturisise toate dificultăţile pricinuite de încrederea ce o avusese în sincenitatea lui Monty, şi Marion o sfătuise cu toată stăruinţa, să nu întreprindă nimic, până când se va întoarce în America, mai ales că, deocamdată existenţa ei este asigurată… După ce toate barierele dintre ele căzuseră, începu să vorbească fără nicio restricţie şi despre Bobby, lăsând să se ghicească mai mult după intonaţie, tot ceea ce ea nu îndrăznea să exprime în vorbe.

După-amiază începu să plouă, astfel că luară hotărârea să se odihnească şi se retraseră în camerele lor… La un ceas după aceea, Helen se trezi şi-şi zise că va face câteva scrisori. Îşi aduse aminte că şi-a lăsat ghidul în camera lui Marion. Apăsă uşor clanţa şi constatând că uşa nu este încuiată, intră în vârful picioarelor şi zâmbi, văzând obrazul adormit al lui Marion pe pernă, apoi întinse mâna după Baedeckerul care era pe masă. Alături de ghid văzu o scrisoare cu plicul burduşit şi timbrat, gata să fie pus la cutie. Plicul purta adresa: Doctor Robert Merrick,

Brighwood Hospital, Detroit, Michigan, U.S.A.

Rămase încremenită, ca şi când cineva ar fi înjunghiat o în inimă. Aproape fără să mai poată respira, se întoarse în grabă şi părăsi camera, lăsând uşa deschisă, de teamă să n-o trezească cu zgomotul ce-l face clanţa.

Vreme îndelungată stătu aşezată pe marginea patului, cu umerii pleoştiţi şi cu palmele mâinilor proptite pe genunchi. Universul dimprejurul ei părea că s-a prăbuşit. Cu obrazul aprins de ruşine îşi adusese aminte de anumite amănunte pe care le spusese lui Marion… confidenţe pe care nici torturile unui inchizitor nu i le-ar fi putut smulge… Era cert că toate aceste mărturisiri fuseseră aşternute pe hârtie, pentru a domoli curiozitatea lui Bobby Merrick. Acum îşi putea da seama destul de limpede. Ce stranie coincidenţă – îşi zisese atât ea cât f.

Mwâon, că s-au întâlnit în felul acesta din întâmp-are şi au fage. t o prici enic atât de sinceră, cum niciuna dintre ele nu cunoscură încă… Sigur… coincidenţă… mai încape vorbă!

— *K*

— *K*

Marion dormi până la ora cinci şi se trezi cu-senzaţia că în j-prepicrea ei s-a întâmplat ceva neplăcut. Afară ploua cu lânteutn. În cameră se făcuse întuneric şi vântul sufla în voie. Coirtală că uşa este desclusă, deşi îşi aducea aminte că o închisese.

În aceraşi clipă tresări şi-şi duse o mână la gât. Se apropie cu paşi nesiguri de masă. Baedeckerul lui Helen nu era acolo unde fusese înainte de a se culca. Ar fi fost imposibil ca ea să-l fi luat, fără să vadă scrisoarea. Se trânti pe pat, chinuită de remuşcări.

Peste jumătate de ceas se ridică şi cuprinzându-şi tâmplele în palme, luă hotărârea să ducă lui Helen scrisoarea şi s-o roage s-o citească. îi va spune tot ce s-a întâmplat şi va încerca să-i explice, care este motivul că ea a fost obligată să intervină în afacerea asta.

Inima îi bătea ca un ciocan şi obrajii îi ardeau ca de pară, când ridică mâna şi bătu în uşă cu toată sfiala, dar nu

primi niciun răspuns. Apăsă clanţa, dar constată că uşa este încuiată.

Întorcându-se în camera ei, începu să se îmbrace pentru masa de seară, apoi coborî încet treptele scării; cercetă holul şi se uită în restaurant; la urmă îşi luă inima în dinţi şi se apropie de loja portarului.

— Doamna Hudson a coborât? întrebă ea şi-şi simţi gâtul uscat.

— A plecat, madame… Dumneavoastră nu ştiaţi?

— A plecat?… Vrei să spui c-a părăsit hotelul?

— Da, madame, la ora patru.

— Bine, dar unde s-a dus?

— Nu a lăsat nicio adresă, madame… Mi-a spus că va f trimite pe cineva mai târziu, ca să-i ridice cuferele.

I Marion se întoarse şi apucă încet spre scară, fără să ştie ce face, apoi reveni din nou şi după câteva clipe de ezitare se apropie de portar.

— Vrei să cercetezi, nu cumva a lăsat o scrisoare pentru miţie? Te rog! stărui ea…

Se supuse şi cerceti cutia cu scrisori aşezată în dosul lui, apoi scoase un măldar de plicuri şi începu să le cerceteze, deşi amândoi erau convinşi că ceea ce caută nu există.

Toată noaptea ploua din greu şi Vila Serbelloni – chiar dacă nu era cea mai pustie casă de pe pământ, semăna foarte bine de aproape cu Hotelul Continental din Milano care se bucura de această notă distinctivă.

Fata cu purul roşu-trandafiriu, cu ochii languroşi, cu obrazul boit din gros şi peste urechi cu respingătoarele receptoare ale telefonului, informă pe domnul Brent cu doctorul Merrick îl aşteaptă în hol şi ar vrea să vadă… Nu, vizitatorul nu i-a spus motivul vizitei sale.

— Domnul Brent se îmbrăca pentru masă şi nu poate coborî, gânguri fata şi puse palma peste microfonul ce-i atârna pe piept. Spune că dacă vreţi ceva, să-i spuneţi la telefon ca doriţi. Vă rog, intraţi în cabina numărul doi

— Spune-i că voi merge la el în cameră.

Transmise mesajul în timp ce tânărul înalt, cu umeri

de discobol şi mijlocul subţire, de spadasin bătea nerăbdător cu degetele în tejgheaua din faţa aparatului telefonic.

— Spune că nu-i convine vizita dumneavoastră, declară fata. vizibil nemulţumită că este obligată să-i transmită acest răspuns lipsit de politeţe.

— Ce număr are camera în care locuieşte? întrebă doctorul Merrick, fără să pară câtuşi de puţin tulburat.

— Trei sute şaptezeci şi opt. dar nu uitaţi, c-a spus că nu vă poate primi, răspunse fata.

— Ascultă băiete, se adresă Merrick tânărului care aştepta în apropierea lui. ia în primire geamantanele acestea şi pe urmă să mă ronduri la camera trei sute şaptezeci şi opt.

Domnul Brent nici nu se gândea să se îmbrace pentru masă începuse să-şi împacheteze un cufăr, şi scaunele. patul şi masa erau încărcate de haine, de hârtii de cărţi şi de nifărie murdară Toată camera era val-vârtej. Când deschise uşa în faţa vizitatorului său. se uită la el nemulţumit

— Spui că te cheamă Merrick? N – ani auzit în viaţa mea de dumneata. Ce cauţi la mine? şi oprindu-se în cadrul uşii, îşi propti mâinile în şolduri şi se uită la el sfidător.

— Pofteşte-mă să intru, şi-ţi voi spune ce caut, răspunsa Merrick foarte liniştit.

Fără să vrea, Brent făcu un pas înapoi, ca să-l facă loc su treacă.

— Ei bine, zise el nemulţumit. Dar termină cât mai repede cu ce ăi de spus. După cum vezi, sunt ocupat… Mi se pare amtrimis vorbă la loja portarului că nu vreau să fiu deranjat de nimeni.

Surtucul vărgat în culori ţipătoare, care se potrivea cu pantalonii de pe el, de pe spătarul scaunului îl ridică şi-l puse pe pat.

— Ia loc… dacă vrei.

Tânărul Merrick păru că nu aude invitaţia lui şi începu să-i spună motivul vizitei sale.

— Eu sunt stabilit la Detroit şi am anumite relaţii cu

spitalul Brightwood.

Obrazul palid al lui Brent, pe care se vedeau ţepii unei bărbi nerase de două zile, deveni şi mai palid.

— Ei şi?

— Probabil îţi mai aduci aminte că celebritatea acestui spital se datorează doctorului Hudson. defunctul soţ al verişoarei dumitale.

— Ce mă interesează pe mine amănuntul acesta? ripostă Brent cu insolenţă.

— Acum o lună de zile am aflat că doamna Hudson – care după cum ştii şi dumneata, se găseşte în Italia – a fost obligată să-şi vândă partea ei de participaţie la acest spital.

— Crezi că asta este o chestiune care te priveşte pe dumneata? întrebă Brent şi făcu un pas spre Merrick. Dumneata eşti doctor şi nimic altceva, nu-i aşa? Ce te determină să-ţi inc hip. îi că ea nu-şi poate vinde partea de participaţie la spital, să le consulte pe dumneata? întrebă el belicos.

— Coca ce spui. este exact, răspunse Merrick care era J – oMră dinainte să nu se supere. Ea n-a avut ocazia să-mi <? fa tul şi nu mi l-a cerut niciodată. Dar dacă pe noi, cei rjo reolo ne interesează bunăstarea ei, cred că nici dumneata nu poţi avea nimic împotrivă. Ea te-a însărcinat să-i administrezi averea, nu-i aşa?

— D; r ar în scopul acesta n-am nevoie de ajutorul nimănui.

— Din întâmplare eu sunt informat că ai nevoie de cineva ţi tocmai de aceea am venit la dumneata, ca să stăm de vorbă.

— Şi care este motivul că te interesezi atât de mult de verişt'ura mea? rânji Brent. Încerci să pui mâna pe banii fi?

Degetele roainilor lui Bobby începură se se frământe.

— Ascultă, Brent, te sfătuiesc să nu mă scoţi din răbdări.

— 1>acă ai început să-ţi pierzi răbdarea, n-ai decât să pk ei!... Cred că urmăreşti să te căsătoreşti cu verişoara

mea... dar înainte de toate vrei să te asiguri că are bani de ajuns ca să te* poată întreţine.

— Un moment, te rog, îl întrerupse Merrick, n-aş vrea să vorbim despre doamna Hudson. Să vorbim numai despre dumneata... şi despre pachetul de acţiuni Nortwestem – Cooper!

— Ce vrei să insinuezi, spion infect?

— Nimic altceva decât că în ujtimile douăsprezece luni ai pierdut o sută de mii de dolari, ju'când la bursă şi la curse... Cred *că* scăderea acţiunilor petrolifere din mai a înghiţit şi ultimul rost ce-ţi mai rămăsese după lichidarea acţiunilor Nr rtwestem Copper, nu-i aşa!... Am venit la dumneata în calitate de prieten al doamnei Hudson, ca să aflu exact intenţiile dumitale. Ce ai de gând să faci în această chestiune?

Hicul devenise livid la obraz. Se repezi la uşă şi o desdii-o larg:

— Te poftesc să ieri afară, fir-ai afurisit să fii, că d c'tf. l voi chema detectivul hotelului!

Merrick se desprinse din locul unde se oprise şi apropiindu-se de masa încărcată, puse mâna pe receptorul telefonului

— Te voi scuti de această osteneală, declară el cu glasul l. îiişlit $ ridică receptorul din furcă.

— Lasă receptorul din mână! zbieră Brent şi trânti uşa (! perete.

Merrick zâmbi şi se supuse.

— Constat că nu eşti deloc grăbit să chemi detectivul hotelului, domnule Brent, ca să vorbeşti cu el. Vei vorbi însă cu mine. Spune, vrei să-ţi descarci sufletul şi să-mi dai lămuririle pe care ţi le cer, sau va fi nevoie să te frâng în două peste masa aceasta? Trebuie să ştii că eu sunt în stare să fac şi astfel de gesturi, şi mi-ar face plăcere să-ţi dovedesc.

Copleşii de furie, Brent repezi pumnul încleştat spre el. Morrick se ceri puţin spre stânga şi pumnul trecu pe lângă el, apoi îl apucă de încheietura mânii şi-l strânse ca într-o menghină. Cu dreapta apuci pe Brent de găsi

apropiindu-l de masă U frânse de mijloc, până când îl întinse pe tăblie ţi vinele gâtului începură să i se umfle ca nişte frânghii, dar nu-i dădu drumul după ce văzu că începe să se sufoce.

— Ce zici; eşti acum dispus să vorbim despre ceea co ne interesează?

Brent se propti cu greutate pe un cot şi cu cealaltă mână începu, să scotocească în sertarul mesei.

— Lasă revolverul! ţipă Merrick şi-i răsuci mâna până când scăpă arma automată care răbufni în duşumele. Gestul acesta te va costa ceva în plus.

Şi din nou îi încleşta mâna pe beregată şi i-o sirius –, până când constată că Brent nu mai poate să respire. Apoi se aplecă şi ridică revolverul, scoase încărcătorul şi-l goli de cartuşe, după aceea aşteptă până când victima sa începu să-şi vină în fire.

Peste câteva minute Brent îşi îndreptă trupul, ridică pumnii, ca să-şi frece ochii injectaţi şi-şi pipăi gâtul.

— Ei bine, acum mi-ai dovedit că eşti mai tare deut mine, îngână el cu glasul sugrumat. Spune-mi ce doreşti?

— Brent, eu nu sunt mai tare decât dumneata. Nenorocirea dumitale este că te-ai repezit la mine cu ochii închişi. Îţi închipui că mă vei putea lovi, datorită simplei întâmplări. E.foarte probabil ca aceasta să fie şi marea dumitale greşeală în viaţă. Umbli cu ochii închişi şi-ţi închipui că vei reuşi să faci ceva, datorită norocului. Ce te-a apucat adineauri, când ai scos revolverul… Ai fi intrat într-o frumoasă încurcătură, dacă te-aş fi lăsat să mă împuşti… Se vede că ţi-ai pierdut capul!

— Prefer scaunul electric, decât să intru la închisoare!

— Declaraţia aceasta confirmă afirmaţiile mele… Dar de vreme ce ai pomenit despre scaun, treci te rog în dosul biroului şi pune min: i pe toc. Vreau să scrii ceva pentru mine.

— Merrick, dacă-ţi închipui că în felul acesta îmi vei puica stoarce o mărturisire, atunci să ştii că te-ai înşelat.

— Mărturisire? Nu vorbi prostii! Am în mână destule

prob»→ pentru a te putea trimite la închisoare pe douăzeci de ani… Vrt-au să scrii verişoarei dumitale o scrisoare. Ţi-o voi dicta eu. Nu încerca să faci vreo mistificare în ceea ce-ţi voi spune, deoarece scrisoarea o voi expedia tot eu.

Krent mătură lucrurile de pe masă, ca să-şi facă loc, şi luă tocul în mână.

— Începe cu adresa şi cu salutările obişnuite între dumneavoastră. Apoi continuă în felul acesta: Având în vedere»

Incertitudinea venitului tău din pachetul de acţiuni Noith wes – torn Copper, am dat ordin…

Brent aruncă tocul şi protestă revoltat;

— Nu-ţi dai seama că mă determini cu forţa să scriu această scrisoare?

— Dimpotrivă, îmi dau foarte bine! Tocmai de aceea o vei scrie! Continuă, te rog.

— Ştii ce înseamnă asta? Să mă sileşti să scriu o astfel de scrisoare?

— Ce înseamnă?

— Înseamnă… înseamnă…

— Vei găsi calificativul de care ai nevoie, după ce eu voi fi plecat… Ia tocul în mână… Ai scris fraza referitoare la ordinul dat pentru vânzarea pachetului de acţiuni Northwestern Copper? În cazul acesta să continuăm… Capitalul astfel dobândit l-am plasat în cinci sute de acţiuni ale Societăţii Axion Motor Corporation care sunt cotate…

Brent ezită şi ridică privirea.

— Nu înţeleg! zise el.

— Asta n-are importanţă, ripostă Merrick. De fapt pe dumneata nici nu te interesează. Deocamdată eşti numai instrumentul meu. După ce vei termina această scrisoare, nu te vei mai amesteca în afacerile verişoarei dumitale… astăzi la două sute douăzeci şi şase de dolari. Aceste acţiuni au fost date în păstrarea serviciului titlurilor de la Fourth Naţional Bank din Detroit care de aici înainte îţi va trimite dividontele în mod regulat.

— De unde ştiu eu că ceea ce spui este adevărat?

— Nici nu e nevoie să ştii, căci – după cum ţi-am spus şi adineauri – afacerea asta nu te interesează. Ai scris? încă o singură frază şi am terminat: O afacere importantă mă obligă să plec imediat la Buenos Aires...

— Eu nu plec la Buenos Aires!

— Ba da, pleci!... Te vei îmbarca sâmbăta viitoare... Constat c-ai început să-ţi faci bagajele, ca să pleci la Washington, pentru a-ţi lua în primire paşaportul pe care ţi l-am pregătit. De acolo vei pleca la New York, pentru a te îmbarca pe Vigo... Să terminăm scrisoarea: „Nu ştiu cât voi lipsi; prin urmare transfer procura ce mi-ai dat-o asupra instituţiei Fourth Naţional Bank din Detroit. Domnul T.P. Randall va verifica situaţia contului tău şi foarte curând vei primi de la el un extras de borderou”. După asta n-ai decât să adaugi amabilită (de cuvenite femeii pe care ai jefuit-o, să-ţi semnezi numele... şi să scrii adresa pe plic. t)

În timpul cât Brent nota ce i se dicta, Merrick scoase din; portofelul din buzunar biletul de vapor şi numără două mii da! dolari, în bancnote de câte o sută.

— Ia banii aceştia! zise el şi făcu semn lui Brent, după ce termină. Aceştia sunt pentru dumneata. Ia-i şi peacă. Şi, cacă vrei un sfat, ţi-aş propune să renunţi de a mai face pe deşteptul, căci nu eşti câtuşi de puţin, şi fereşte-te de a mai ju

— Ca; fă cunoştinţă cu alt cerc de oameni şi găseşte-ţi câţiva prieteni cinstiţi; caută-ţi o slujbă onorabilă; reculege-te... ca şi devii om! *4*

Cu obrazul congestionat Brent se uită la bani, apoi întinse cu lăcomie mâna după ei. Merrick se prefăcu că nu vede, deoarece scenele melodramatice nu-i făceau nicio plăcere.

— Cred că vei putea părăsi ţara, nu-i aşa? Am lua* toate măsurile necesare în vederea plecării dumitale, aşa că nu voi întâmpina nicio piedică din pricina paşaportului, decât în cazul când eşti căutat de poliţie, pentru alte crime... în afară de verişoara dumitale n-ai mai jefuit pe nimeni?

— Nu… n-am jefuit pe nimeni?… Dar Doamne, cât am fo’). t de ticălos! exclamă Brent şi se lăsă pe scaun, apoi îşi înşropă obrazul în braţele încrucişate pe masă.

— Ascultă Brent, nimic nu te obligă să continui a fi tică – \>se începe o nouă viaţă… încearcă să umbli numai pe drumul i rri – … Cred că vei fi în stare!… Acum eu voi pleca. Dacă *> v i întâmpla să ai dificultăţi la îmbarcare, îmi vei telegrafia la cartea mea de vizită. Şi cred că nu mai este nevoie ţ – i-ţi spun ră doamna H-udson nu trebuie să afle niciodată despre această înţelegere dintre noi.

— Vrei să spui că ea nu trebuie să afle că toţi banii ” s ni banii dumitale? întrebă Brent şi rididind obrazul, utt; i la el năucit. Cu ce profit vrei să te alegi din afacerea r. sta?

— Aria mă priveşte numai pe mine 1 Sau nu… cred că v; îi mai biiio să-ţi spun adevărul… pentru a-ţi alunga din T. nte bănuiala ruşinoasă, că obligaţiile ce le am faţă de? ar p? ites s-o compromită… îţi aduci aminte felul! îi care a marii saţul ei?

Br. – ni dădu din cap.

— Îţi aduci aminte că un tânăr a fost salvat, în timp ce (doctorul Hudson n-a mai putut fi readus la viaţă, după «e l-au scos din lac?

— Da – îmi aduc aminte… un tânăr despre care se spunea că este foarte bogat. Pentru numele hai Dumnezeu – te pomeneşti că tânărul acesta ai fost dumneata?

— Da! Viaţa mea a fost salvată în ziua aceea, datorită unei maşini de respirat pe care dacă ar fi avut-o la îndemână, doctorul Hudson n-ar fi fost condamnat să moară-Dacă Hudson ar fi trăit, dumneata n-ai fi avut ocazia să delapidezi averea soţiei sale… Acum înţelegi?

— Nu cumva acesta este şi motivul pentru care te-ai făcut doctor? întrebă Brent şi se uită la el mirat.

— Cred c-ar fi un motiv destul de întemeiat… dar să nu vorbim despre asta… Scopul meu este să cunoşti motivele care m-au determinat să mă interesez de verişoara dumitale… Despre mine nu mă interesează câtuşi de puţin ce vei crede, dor prefer ca faţă de ea gândurile dumitale să fie cât se poate de loiale.

— Prin urmare dumneata eşti de păreere că dintr-un anumit punct de vedere lui îi datorezi viaţa; şi încerci ca s-o întrebuinţezi cu folos. Nu-i aşa?

— Ceva asemănător.

Vreme îndelungată Brent se uită la el cu ochii sticloşi, şi când începu să vorbească, glasul lui păru că vine de la mari depărtări.

— Sfinte Atotputernice! În viaţa mea n-am auzit încă de aşa ceva!… Iar acum mi-ai salvat şi mie viaţa… Dacă aş putea fi şi eu un om ca dumneata, cred c-aş reuşi să fac ceva din ea, pentru a-i putea oferi şi eu o compensaţie I

— Nu este numaidecât necesar… Mi-a trebuit şi mie multă vreme, pentru a lua o hotărâre… Trebuie să ştii, Brent, că şi eu am fost un netrebnic şi dacă aş fi putut, probabil m-aş fi eschivat.

— Ce fel de netrebnic!… Cred că n-ai furat nimic, sau poate mă înşel?

— Niciodată n-am avut nevoie să fiuceva… Aveam tot ce-mi trebuia… Aveam poate chiar mai mult!… Şi cu banii de care dispun, am corupt o mulţime de tineri, datorită contactului cu ei… Dumneata ai avut prea puţini, pentru a-ţi fi de ajuns. Cred că aceasta a fost principala deosebire dintre noi.

— Eşti de părere e-aş putea face şi cu ceva, pentru a-li oferi o compensaţie, în schimbul gestului pe care l-ai făcut acum în interesul meu?

— Probabil, în cazul când un astfel de amănunt; în putea să te intereseze… Mai ştii!

— De pildă, cam ce?

Merrick se întinse şi-şi luă pardesiul.

— Va trebui să găseşti singur ce ar trebui să faci

— Aş dori din toată inima, să pot face şi cu ceva, declară Brent cu toată convingerea.

— Vorbeşti serios? întrebă Merrick şi punându-i amândouă mâinile pe umeri, îl privi în luminile ochilor.

— Da… vorbesc atât de serios, cutri n-am vorbit încă niciodată în toată viaţa mea!

Lui Monty i se păru că tânărul său binefăcător nu se

va mai trezi niciodată din adâncul gândurilor pe care i le răscoliseră cuvintele lui. Îl văzu că stă nemişcat, sprijinit de masă, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, fără să-şi poată da seama de ceea ce se petrece împrejurul său.

— În cazul acesta, începu el cu glasul stins, va trebui să te ajut. Nu pentru că mi-ar face plăcere, dar cred totuşi că mai există o nădejde... cât de vagă... Ascultă-mă! Bărbiereşte-te şi îmbracă-te, ca să plecăm la masă. Te voi aştepta în hol, până când vei cobori. Vom mânca împreună şi în timpul acesta îţi voi spune tot ce ştiu în legătură cu această problemă. După aceea totul va depinde numai de dumneata... Cred c-ar trebui să dai cu puţin iod pe zgârietutile ce le ai la gât... îmi pare rău că m-ai determinat să te maltratez.

k

Plecară cu o maşină de piaţă, la un restaurant din cealaltă parte a oraşului. Timpul cinci trecuse, aşa că la masa lor dintr-ua colţ al sălii, putură sta de vorbă, fără să-i tulbure nimeni. Monty, căruia Bobby îi spusese să uite tot ce s-a întâmplat în ultimele două ceasuri, îşi recâştigase încrederea în sine şi asculta în extaz cuvintele amfitrionului său. Dacă ideea pe care încerca să i-o sugereze, era menită să cadă pe pământ sterp, împrejurarea aceasta nu se va datora faptului că nu s-ar fi străduit în toate chipurile, ca solul acesta să devină prielnic, pentru a da rodul ce trebuia să-l dea.

— Ascultă, Brent, îţi voi povesti o întâmplare stranie* despre un sculptor cu numele Radolph. Dacă vorbele mele ţi se vor părea imposibil de crezut, să ştii că nu mă voi mira deloc. Tot aşa mi s-au părut şi mie, la început, când am aflat despre întâmplarea asta.

Urmă o poveste foarte lungă. Chelnerii aduceau felurile de mâncare unul după altul. Vreme de un ceas Monty, nu-l întrerupse decât o singură dată:

— Cred că omul acesta şi-a pierdut cu desăvârşirc capul %

Feriră din calc cupele de desert şi-şi aprinseră

ţigările.

— Fireşte, continuă Merrick, dacă vei încerca proiectarea personalităţii dumitale, acordând ajutoare altora, va trebui să te aştepţi la o mulţime de insuccese, dezamăgiri şi silă. Vei avea tot felul de nemulţumiri, după ce vei constata c-ai cheltuit bani şi ţi-ai pierdut timpul cu câte un individ despre care vei afla mai târziu c-a fost un netrebnic şi un ipocrit. Vei fi înşelat, vei fi şantajat de nenumărate ori. Vei întâlni oameni atât de lipsiţi de recunoştinţă, încât te vei revolta. Dar din când în când s-ar putea să dai peste un caz care te va răsplăti pentru toate nemulţumirile precedente.

Făcu o pauză şi păru că încearcă să-şi limpezească fcândurile.

— Cred că acum îţi pui întrebarea, îndrăzni Monty să declare, dacă făcea oare să-ţi risipeşti timpul şi banii pentru un om ca mine.

— În ceea ce priveşte barai, îţi voi spune fără înconjur că nu-i consider ca un plasament în persoana dumitale. Nu doream altceva decât să scap cât mai repede de dumneata. Dar ai dreptate când afirmi că în această clipă mă gândesc, dacă dumneata eşti individul indicat pentru a-ţi încredinţa această teorie a expansiunii personalităţii.

— Nu te superi, dacă te voi întreba: crezi că dacă voi reuşi să duc o viaţă onorabilă, faptul acesta va contribui cu ceva la argumentarea forţei dumitale personale, în ceea ce urmăreşti?

— Asta este mai presus de orice îndoială.

— Şi – în cazul când se va afla vreodată – că dumneata eşti cel care m-a ajutat să-mi refac viaţa, plasamentul acesta pe care-l faci acum în interesul meu, va fi pentru dumneata o pierdere zadarnică?

Merrick zâmbi şi începu să învârtească în mână scrumiera ide pe masă, gândindu-se la ceva.

— De... au fa întregime 1 Radolph era obsedat şi ameninţa pe ori cărora le-a făcut un serviciu, că le va rup» grumazul, daci vor spune cuiva ce a făcut în interesul Ier.

Cred că el mergea mai departe decât ar fi trebuit... Hudson era foarte prevăzător cu plasamentele pe care le făcea şi prevenea pe cel care beneficiau de generozitatea lui, să nu pomenească nimic şi-şi lua toate măsurile de siguranţă, ca aceste plasamente să se păstreze în cel mai mare secret; totuşi nu-mi vine să cred că ar fi regretat aceste gesturi de generozitate, chiar în cazul când ar fi fost divulgate... Partea importantă este următoarea: Dacă reuşeşti să-ţi îmbogăţeşti personalitatea, voi participa şi eu la răsplata ce va veni, în măsura în care am contribuit la aceasta... În procesul de expansiune a personalităţii, este aproape sigur că vei contribui cu ceva, ca altcineva să devină o personalitate mai puternică. Acest cineva la nadul său va da din energia aceasta şi altora... Dacă cunoşti ceva din domeniul studiului chimiei, îţi vei da seama că veţi înţelege mai bine situaţia aceasta, gândindu-te la procesul catalizei... Proiectarea personalităţii este identică cu orice altă investiţie. Procesul se desfăşoară înainte şi produce dobândă la dobânda capitalizată. Dacă dumneata eşti cel care a pus acest proces în mişcare, beneficiul este al dumitale. O parte din acest beneficiu va continua să vină, multă vreme după ce ai murit. Adevărul este că eul dumitale cel adevărat ar putea să fie mult mai viu după cincizeci de ani de la moartea dumitale, decât în momentul când te găseai în culmea puterii

— Dar dacă beneficiarul nu reuşeşte să profite de investâtia făcută în interesul lui?... f*

Merrick ridică din umeri. t

— În cazul acesta va putea constata el însuşi că, plasamentul n-a dat rezultatul dorit

— Bine, dar dumneata ai încercat această teorie. Spune-mi, poate o astfel de încercare să-ţi pricinuiască vreo mulţumire?

— Cred că este o experienţă foarte plăcută... Dar după ce ai cheltuit douăzeci de mii de dolari, şi ai pierdut vreme de şase Juni ca să pui o sondă de petrol care nu ţi-a produs nimic, crezi că-ţi va face atât de multă plăcere să te gândeşti, că în orice ca7 te-ai «străduit să gă = eşti petrol?

În momentul când se despărţiră, pe marginea tiotuarului, Brent întrebă i

— Îmi dai voie să-ţi scriu din când în când şi să-ţi raportez despre ceea ce iac?

— Îmi va face plăcere... Dar du trebuie să-mi spui nimic despre ceea ce ai făcut în interesul altora. Asta este o chestiune care te interesează numai pe dumneata. Îmi vei scrie dacă încercările dumitale şi-au făcut efectul – dar să nu-mi pomeneşti despre ceea ce ai făcut, pentru a (Aţine acest efect înţelegi ce vreau să-ţi spun?... Îţi urez noroc!... La revedere!

*

* – *k*

Ca să-şi petreacă noaptea aceasta, Bobby trăsese la Ritz-Carlton şi pierdu vreme îndelungată în faţa biroului de la Western Union, pentru a redacta o cablogramă pe care avea intenţia s-o trimită la Viena, apoi renunţă, cumpără câteva reviste şi se urcă în ascensor.

După ce se dezbrăcă şi-şi puse halatul şi papucii, se instala în faţa biroului şi începu să scrie:

„Dragă Marion, m-am străduit în toate chipurile pentru a putea soluţiona problema dumitale, dar n-am reuşit să găsesc nimic. Ai pierdut o prietenă şi nu văd nicio posibilitate deocamdată, pentru a o putea regăsi. Astă-seară am aflat că est? la Nisa. Dar n-aş vrea să mergi la ea, cu intenţia de a vă împăca una cu alta, căci această încercare ar fi imposibil s-o faci, fără să înrăutăţeşti situaţia. Va trebui să-i mărturiseşti că te-ai dus la Bellagio în calitate de agentă a mea, pentru a afla ce s-a întâmplat cu averea ei. Datorită raportului primit de 13 dumneata, am reuşit să-i limpezesc situaţia şi averea a fost recuperată în întregime Dar mijloacele întrebuinţate în scopul acestei restituiri, care s-o facă să pară plauzibilă, sunt extrem de şubrede. Cred şi sper că ea nu va bănui nimic, dar n-aş vrea să mă expun riscurilor.

Post-scriptum-ul scrisorii dumitale a fost pentru mine o dureroasă lovitură. A părăsit Bellagio la ora patru, cum spui, pe o ploaie torenţială, cu sufletul chinuit de durere şi

cu convingerea c-a fost trădată... de dumneata şi de mine care aş fi în stare să-mi sacrific viaţa pentru ea... Probabil a luat micul vapor care traversează lacul Como, unde şi-a petrecut noaptea – eventual a luat trenul cu care putea ajunge

— La Milano... zbudumându-se, unde să meargă şi ce să facă de aci înainte! Spume, draga mea, ar putea să existe o situaţie mai dureroasa decât aceasta?... întreabă pe Jack, ce părere are în această împrejurare? Întreabă-l dacă el găseşte altă soluţie? Dacă nici el, nici dumneata nu veţi fi în stare să născociţi ceva, pentru a vă pune în legătură cu ea, fără a risca tot ce: am făcut până acum în interesul ei, va fi mai bine să renunţaţi la orice încercare. Situaţia aceasta mă scoate din minţi, dar n-o putem schimba cu nimic.*

Începu să scrie şi lui Helen o scrisoare, pe care de la început nu avusese intenţia să o expedieze, o rupse în bucăţi, se dezbrăcă, se întinse în pat şi încercă să citească, apoi stinse lumina şi trupul *l* se destinse.

De vreme îndelungată se obişnuise ca înainte de a dormi, să încerce să-şi analizeze sentimentele ascunse în fundul sufletului. Fireşte, coridorul său – aşa cum îl numea – nu reprezenta altceva decât o halucinaţie pe care o putea provoca de fiecare dată când avea poftă. Înţelegea că acest coridor face parte din închipuirea lui şi că nu există decât în afară de el însuşi. În regiunea aceea neexplor aţă a tenebrelor care umplu Solul dintre realitate şi vis.

Îi făcea plăcere să se transpună în această stare de spirit şi să oprească cufundarea totală în subconştient, exact în momentul când fenomenul începea să se manifeste.

Limpezimea acestei viziuni depindea de dispoziţia în care se găsea; iar această dispoziţie – în ceea ce priveşte coridorul

— Era determinată de proiectele ce-l preocupau în legătura cu amplificarea personalităţii «ale.

De obicei un tremur subţire de lumină palidă, limpezea partea de mijloc a acestui corilor pavat cu

lespezi, dar nu duia mai mult de o clipire. Uşile uriaşe se întredeschideau şi de dincolo de ele se revărsa lumina… tocmai fie ajun? pentru a-i da noi nădejdi.

Astă-seară – probabil datorită investiţiei făcute în persoana lui Brent, toate gândurile îi erau concentrate asupra subiectului pe care se străduise să i-l explice, şi asupra stării de spirit provocate de amândouă aceste incidente – constată că starea lui sufletească este neobişnuit de susceptibilă pentru – materiali7 area acestui coridor.

În momentul când presimţi că se apropie de limita lucidităţii îl văzu neobişnuit de limpede. Uite. În loc să se întredeschidă încet şi foarte puţin, se deschiseră larg. Coridorul fu inundat de o lumină strălucitoare.

Imediat după aceea evenimentele se desfăşurări cu o repeziciune vertiginoasă. În aceeaşi clipă coridorul păru că s-a materializat – că exista în afară de fiinţa sa proprie – şi apucă în lungul lui. Un muget uriaş îi vâjâia în auz… Părându-i-se că lumina ce ieşea pe uşile larg deschise, este prea puternică pentru a o putea suporta, îşi concentra atenţia asupra obiectelor înşirate în lungul pereţilor, clipind repede din ochi, pentru a se obişnui cu această strălucire.

Orice străduinţă, de a-şi aduce aminte mai târziu de ceea ce a văzut, se dovedi zadarnică. Viziunea aceasta se plasase în faza extremă a subconştientului său şi nu putea fi reconstituită în altă parte. îi rămăsese numai o amintire tulbure că şi-a văzut propriul laborator – cuptorul, tabloul cu întrerupătoarele electrice, menghina fixată pe marginea mesei. Cuptorul său părea incandescent. Pe lângă balamalele uşii scăpau limbi albe de flacără. Probabil mugetul ps care-l auzea, se datora acestor flăcări. Îşi mai aducea aminte că uşa dulapului în care erau aparatele, la care lucrase din greu şi luni de-a rândul, era larg deschisă… Cu câteva zile în urmă îşi zisese că va trebui să-l demonteze şi să-l ducă în altă parte, înainte ca vreun coleg curios din spital să descopere prezenţa lui şi să-şi dea seama ce gânduri temerare îl preocupă, ca apoi să

înceapă să facă haz pe socoteala lui...

Ei bine, fie că a fost treaz, fie că a adormit, fie că a fost lucid sau nebun, el totuşi îl văzuse.

În compartimentul cel mai jos e>rao cutie în care se vedeau înşirate tuburile vacuumatice; dar i se părea că nu sân* în aceeaşi ordine ca în dulapul pe care-l avea el.

Se strădui din toate puterile, pentru a-şi putea concentra aâtnţia asupra acestei cutii de tuburi, şi datorită efortului pe c. are-l făcea, se trezi.

Dând la o parte înveliloarea patului, se ridică în picioare, cu trupul scăldat în sudoare şi tremurând, aşa că abia se putea ţine drept. Vreme de un ceas stătu nemişcat pe scaunul din faţa mesei şi desenă diagramele necesare pentru noua încercare c. r va trebui s-o facă. Era incapabil. să-şi alunge convingerea, că se găseşte în ajunul descoperirii finale. Simţea o stranie emoţie de mulţumire.

Se îmbrăcă maşinal cu hainele de stradă şi coborî în holul deşert al hotelului, apoi ieşi în stradă. Se plimbă kilometri întregi, fără să ştie şi fără să-l intereseze încotro se îndreaptă. Umbla cu paşi largi şi părea că nu vede nimic.

preocupat exclusiv de viziunea lui, pe care o simţea tot atât de aproape ca şi pe o haină în care s-ar fi înfăşurat. Când se revărsă de ziuă, constată că este în apropierea doeurilor.

După ce se întoarse la hotel, făcu o baie, prinzi şi plecă la gară. Îşi luă o cabină în vagonul de dormit, se culcă şi dorim Komn fără vise, cât fu ziua de lungă. Când se trezi, constată că s-a făcut întuneric şi în primul moment nu fu; n stare să-şi aducă aminte unde se găseşte. Apoi gândurile i se limpeziră şi zâmbi mulţumit. Simţea o stranie senzaţie – Ie forţă. Începu să râdă şi-şi aduse aminte de Radolph. Rrose şi el. Ca şi Radolph, constată că iarba este mai verde lât verdele obişnuit; totul îi apărea sub un aspect exagerat; fiecare senzaţie părea mai intensă. Începu să râdă, cum râsesc şi Radolph.

— „Şi când te gândeşti că am fost în stare să-mi închipui despre el c-a fost nebun!”

Şi aşeză pe marginea patului şi se uită îndelung la pereţii lucitori de mahon ai compartimentului său, cu ochii larg deschişi şi preocupaţi de analizarea sentimentelor sale de acuma.

— „Şi când te gândeşti că odinioară mi-am închipuit despre Hucison c-a fost nebun!”

Pocnetul roţilor când treceau peste macazuri, clinchetul metalic al cuplajului, înclinarea pe o parte a vagoaneloi. la câte o curbă, îl determinară să se trezească din extazul ce pusese stăpânire pe el. Ecoul râsului său de adineaori îi mai tremura şi acum în auz. Ridică mâinile şi se frecă violent pe f: unt\ apoi înghiţi şi constată că gâtul îi este uscat ca o inră.

—… Doamne Atotputernice, oftă el. Nu cumva îmi voi pierde mintea!”

Săptămâna următoare tânărul Merrick constată, că atunci când cineva începe să-şi dea seama că gândurile i se învolburează, starea lui morală nu poate decât să se agraveze.

Încerca să se analizeze pe sine, cu o stăruinţă bolnăvicioasă, exagerându-şi micile simptome, se surprindea săvârşiod maşinal anumite fapte şi se întreba ce o mai fi făcut, în timpul de care nu-şi mai putea aduce aminte.

Iar după aceea, într-o vineri dimineaţa, în mai puţin de două ceasuri, auzi pe Pyle spunându-i: „Mi se pare că nu prea eşti în apele dumitale. Te preocupă ceva Puţin după aceea îi spuse şi Watson: „Ascultă, Merrick, de cazul Weber mă voi ocupa eu. Pacienta îşi închipuie despre dumneata că eşti prea tânăr. Evident, acestea sunt prostii, dar suntem obligaţi să-i ridicăm moralul…”

Nancy Ashford îl întrebă: „Ce este cu dumneata. Cobby? Te simţi bine?”

Toate acestea îl determinară să ia o hotărâre subită. La amiază spuse lui Pyle că va pleca la ţară pentru două săptămâni. După-amiaza şi-o petrecu demontând aparatele din laboratorul său, apoi le împachetă în lăzi, ajutat de un infirmier. Intenţia lui de la început fusese ca toate aceste

aparate să le depoziteze în apartamentul pe care-l avea în imediata apropiere a spitalului. Dar la urmă se răzgândise şi le expediase pe toate la Windyme-rc. Dacă se va întâmpla să se plictisească, va avea cu ce să se distreze.

Agricultorii din regiunea lacului Saginack se obişnuiseră să vadă un tânăr înalt şi zvelt. îmbrăcat în pantaloni scurţi şi ierseu alb. rătăcind în lungul potecilor din ţarină; aflaseră despre el cine este şi încercară să-şi explice motivele pentru care s-a întors acasă. Se răspândi zvonul c-a fost concediat din serviciul spitalului, din cauza beţiei: alţii spuneau că a renunţat să mai practice medicina şi că de aci înainte nu va mă!

fac”. nimic. Meggs crispa de curiozitate şi pentru a nu se expună atvst? i primejdii, îndrăzni să întrebe pe Bobby care este motivul i a s-a întors acasă, iar tânărul său stăpân îi răspunse c-a vi nit pentru „a se vindeca de un uşor început de lepră/[4] în prima săptămână bătrânul Nicolas păru foarte abătut, dar îşi făcea curaj şi s-o străduia să-şi ascundă decepţia, deşi noi: a; tă apucătură bine intenţionată era menită să neliniştească pe nepotul său. Solicitudinea neobişnuită a moşneagului începea să-l plictisească. Îşi făcea reproşuri din cauza observaţiilor sale prosteşti, formulate cu singurul scop de a se convinge până unde este în stare bunicul sâui să meargă cu aprobarea tâmpeniilor sale.

— „Cred că aş. reuşi să-l conving că un nor seamănă eu o cămilă, îşi zicea Bobby, ca după aceea să-i spun că seamănă mai curând cu un şoim şi s-o creadă şi pe asta”.

Trecuseră două săptămâni bune, înainte de a-i veni pofta să şi instaleze laboratorul. Nu-i făcuse plăcere să se gândească la el, deoarece i se părea că aparatele aduse au o anumită legătură cu starea de spirit în care se găseşte. Într-o dimineaţă, în timpul prânzului însă declară categoric că va avea nevoie de încăperea de la mansardă.

Nicholas rămase încântat. Înainte de amiază sosiră dulgheri, instalatori şi electricieni şi-şi primiră ordinele de la un tânăr o: n de ştiinţă care pesemne ştia limpede ce

---

4

urmăreşte, aşa că râmaseră miraţi de cunoştinţele practico pe care le aveu în domeniul meseriei lor.

În aceeaşi seară, în timpul cinei, păru că se simte mult mai bine de când se întorsese acasă.

Agricultorii stabiliţi în apropiere, nu avură ocazia să-l mai vadă; îşi închipuiseră despre el că şi-a terminat concediul şi că s-a întors la spital, sau că „a plecat să se vânture prin străinătăţi”.

Dar bătrânul Nicholas se simţea acum mult mai îngrijorai cin pricina lui, decât se simţise înainte de asta; se temea ca nu cumva să i se întâmple ceva, în timpul cât sta închis în camera de la mansardă. Bobby nu cobora deelt rareori la primul etaj. Mâncarea i-o duceau cu tava la mansardă şi de cele mai multe ori o scoteau din laborator, fără să se fi atins de ea.

Era joi, cam pe la ora nouă. Lumina din laborator arsese toată noaptea de miercuri. Privirile lui Bobby păreau tulburi şi avea o barbă nerasă de trei zilo. Meggs încercase clanţa de la uşă, dar constatase că este încuiată; apoi bătuse, dar glasul dinăuntru îi răspunsese să-şi vadă de treabă.

Luă în mâna stângă cuţitaşul fixat la capătul unui şnur lung şi verde, apoi întinse cealaltă mână şi întoarse cu băgare de seamă indicatorul pe discul reostatului.

Micul bisturiu păru că începe să prindă viaţă. Rămase vreme îndelungată aşezat pe taburetul laboratorului, ţinând în mână instrumentul dinamic, dar se simţea profund emoţionat, pentru a scoate o exclamaţie şi începu să tremure de mulţumire.

Apoi întrerupse curentul, puse bisturiul pe pupitru, se ridică în picioare şi se întinse, de-i pârâiră toate încheieturile, şi începu să râdă ca un copil zburdalnic.

*

Când văzu pe Bobby că apare în bibliotecă, bătrânul Nicholas rămase înţepenit; hainele lui arătau ca ale unui vagabondochii îi căzuseră adânc în orbite, obrazul îi era livid din pricina lipsei de somn. Se apropie de aparatul

telefonic şi declară c-ar vrea să vorbească cu cineva.

— S-a întâmplat ceva, Robert? întrebă moşneagul speriat şi ridicându-se în picioare, îl apucă de braţ.

Bobby clătină din cap şi zâmbi. Operatoarea de la centrală îi făcu legătura cu numărul pe care-l cerea.

— Nancy, aş vrea să vorbesc cu doctorul-Pyle... Nimic! Totul este în cea mai perfectă ordine!... Da!... Dumneata eşti, doctore Pyle?... Mi-ar face plăcere – dacă ai putea veni până la mine!... Da – foarte urgent!... Foarte bine l Mulţumesc 1 I-aţi o valiză, căci te vom găzdui aici!

Ce înseamnă toate acestea, nepoate? Te simţi bine? întrebă Nicholas care se lăsase pe un scaun şi muşchii obrazului începuseră să-i tremure.

— Cum nu se poate mai bine, răspunse Bobby mulţumit şi-l bătu înduioşat pe umăr. Ceva mai târziu îţi voi spune tot ce s-a întâmplat. Înainte de toate aş vrea să mă bărbieresc. După aceea să prânzesc ceva... Meggs!... Peste jumătate d «ceas voi coborî din nou; să-mi pregăteşti o felie groasă de şunci, prăjită hv două ouă, două lipii pufoase şi «ceaşcă de cafea tare.

*

I Când sosi, doctorul Pyle, păru că nu-şi mai poate stăpâni curiozitatea. Nicholas nu-i putea da informaţiile de care avea nevoie. Îi spuse doar atât că va trebui să se urce la mansardă, unde Bobby îl aştepta să sosească.

— Bunicule, vino şi dumneata, strigă Bobby de la capătul scării.

Respirând cu greutate, Nicholas urcă în susul scării pe urma doctorului Pyle şi intrară împreună în laborator.

— Bună ziua, doctore Pyle, începu Bobby mulţumii. Aş vrea să-ţi arăt ceva. Şi prefer să fii dumneata cel dintâi care să afle această informaţie.

În mână ţinea un bisturiu lucitor, legat de un şnur lung şi verde care ieşea dintr-un dulap din apropierea peretelui.

— Ia-l în mână şi vezi ce se întâmpla!... zise Bobby şi apropiindu-se de tablou] electric, mişcă o pârghie. Fii cu băgare de seamă! îl preveni el, văzându-l că ridică

bisturiul, că să-l examineze mai de aproape. Să nu te arzi la mână!… Bănuieşti ce este nu-i aşa?

Pyle dădu încet din cap, dar privirile nu 1 se desprinseră de pe tăişul cuţitului.

— Huâhm!… Face incizia şi o cauterizează în mod instantaneu, nu-i aşa?… Huâhm!… Asta înseamnă că hemoragia este evitată chiar de la început!… Prin urmare… după cât înţeleg eu, de aci înainte chirurgia nervoasă va intra într-o nouă fază… întinse o mână păroasă spre colegul său.

— Merrick… cred că nu mai este nevoie să-ţi spun cuvinte de laudă, pentru ceea ce ai făcut… îţi mulţumesc pentru că mi-ai dat ocazia, să fiu cel dintâi care să te felicite.

Apoi întorcându-se spre bătrânul Nicholas care sta în picioare alături de ei, cu obrazul prelung şi fără să clipească, îi întinse şi lui mâna.

— Domnule Merrick. nepotul dumitale a inventat un aparat care va revoluţiona în întregime chirurgia craniană şi va face din ea o nouă ştiinţă. Operaţiile care până acum numai rareori reuşeau, vor fi de aci înainte lipsite de primejdie şi aproape sigure. Peste o lună de zile numele lui va fi tot – atât de cunoscut în clinic He europene, că ţi al duluitido. În domeniul industriei de automobile.

Bărbia bătrânului Nicholas tremura spasmodic şi cu mare greutate reuşi să articuleze:

— Da… desigur!… Aşa este!…

Ridică un braţ şi-l petrecu împrejurul umerilor masivi ai« «potului său, apoi îngână din nou:

— Da, Bobby!… Nu se poate altfel!

*

Pyle nu putu să-şi petreacă noaptea la Windymerc, dar primi să cineze împreună cu ei şi astfel masa se servi mai devreme decât de obicei. După plecarea lui, bătrânul Nicholas şi Bobby trecură în bibliotecă şi după ce se aşezară în fotoliile largi, începură să vorbească despre invenţie.

Lui Bobby îi făcu mare plăcere şi rămase mirat de

întrebările ps care i le puse moşneagul, căci acestea îi dovedeau că şi astăzi se mai interesează de aproape toate problemele fizicii, căci existase o vreme când bătrânul Nicholas Merrick fusese obligat să urmărească toate descoperirile din domeniul electricităţii.

Rămase tneântat de luciditatea întrebărilor şi de comentariile bunicului său, aşa că întinzând mâna, trase între fotoliile lor măsuţa pe care era serviciul de cafea şi începu. să-i explice în toate amănuntele invenţia sa, pentru cauterizare, în scopul de a evita coagularea, iar Nicholas îl asculta cu cea mai maro atenţie.

— Vasăzică ai întârziat din cauza tuburilor vacuumatice oscilatoare, nu-i aşa?... Mai spui că revelaţia şi succesul au venit pe neaşteptate, ca şi când ar fi căzut din cer... Ce vrei să spui cu vorbele acestea?

— Bunicule, nu ţi s-a întâmplat niciodată să te culci seara, preocupat de o problemă, iar a doua zi dimineaţa să te trezeşti şi să constaţi că problema a fost rezolvată în timpul somnului?

Nicholas îşi trecu palma peste bărbie.

— Am auzit pomenindu-se şi despre astfel de cazuri N-aş putea afirma că mi s-au întâmplat şi mie... Tu ai trecut printr-o astfel de experienţă?

t

Bobby trase masa din cale şi-şi apropie fotoliul de al lui, ilnă când genunchii lor se apropiari...

an

— Bunicule, începu el cu glasul limpede, îţi voi spi. tne acum ceva, ce-ţi va veni foarte greu să admiţi. Este o poveste lungă şi voi fi obligat s-o iau de la început.

Vreme de un ceas şi jumătate după aceea, contribuţia lui Nicholas la conversaţia dintre ei se limită la exclamaţii Ocazionale: „Serios!... Nici nu-ţi vine să crezi!... Nu mai spune!...”

După ce Bobby termină cu ce avea de spus, bătrânul rămase vreme îndelungată pierdut în gânduri.

— Pentru nimic în lume, Bobby, n-aş fi bănuit că pe tino ar putea să te intereseze problemele religioase.

— Bunicule, nu este tocmai sigur că aceste probleme mă interesează.

— Bine, dar aceasta este realitatea! Mi-ai vorbit despre această „Personalitate Majoră* care atribuie personalităţii noastre o energie nouă, dacă se întâmplă să o dorim şi să ne supunem regulilor impuse pentru a o putea obţine… Ei bine… act este vorba despre Dumnezeu, nu-i aşa?

— Fără îndoia! – a… Doar că problema este explicată din alt punct de vedere.

— Bobby, m-am ferit întotdeauna să discut un astfel de subiect. Dar cu’ toate acestea mă preocupă de vreme îndelungată. În timpul din urmă am fost neliniştit. Gândurile mele se revoltă împotriva morţii pe care o simt cum se apropie de mine pe furiş şi nu pot face nimic, pentru a o opri. În jocul acesta, moartea îşi are toate loviturile dinainte asigurate… Astăzi îmi trebuie vreme mai îndelungată, decât acum o lună, pentru a mă decide ca dimineaţa să cobor din pat. Urc scara ceva mai greu, decât o urcam acum o săptămână. Bătrâna maşină a început să hodorogească. Dar n-aş vrea să mor. Ştiu că atunci când îţi soseşte ceasul, natura îţi oferă un fel de anestezie menită să-ţi liniştească spaimele şi să te facă să te împaci cu inevitabilul, dar gândul acesta nu mă mulţumeşte în întregime. Am fost obişnuit să privesc cu ochii deschişi toate problemele pe care mi le-a impus viaţa şi nu mă simt câtuşi de puţin împăcat cu gândul, că în momentul când mă voi găsi în faţa ultimei probleme, voi fi copleşit de un fel de toropeală – exact ca un condamnat care se îndreaptă spre eşafod… Mi-ar fi mult mai uşor… dacă dincolo de această problemă ar mai fi ceva… Bobby, tu crezi ia nemurire?

— O, bunicule, aş prefera să fiu tot atât de sigur în privinţa celorlalte probleme ce mă preocupă, în măsura în care sunt ide aceasta, răspunse Bobby fără să ezite. După ce ai avut parte de contactul cu „Personalitatea Majoră” începi să-ţi dai seama că forţa el este cu totul independentă de lucrurile materiale… Pentru mine

amănuntul acesta este cu desăvârşire limpede. Personalitatea este singurul fapt care interesează. Trandafirii din vasul cel de colo nu au nicio semnificaţie în raportul dintre ei şi nici prin ei înşişi. Un tigru nu-şi dă seama că el este tigru. Nimic în toată lumea aceasta nu poate avea realitate, decât cel mult în cazul când ea este recunoscută de personalitatea noastră. Dar după ce vei include şi personalitatea, totul se poate explica de la sine.

„De o vreme încoace, bunicule, m-am gândit îndelung la problema sufletului. Am rămas mirat de faptul că majoritatea descrierilor pe care le citim despre suflet, nu fac altceva decât să ne determine să perseverăm într-o înspăimântătoare greşeală. Autorii acestor dizertaţii te întreabă: „Ce faci cu, pentru, sau în interesul sufletului tău*, cu aceeaşi indiferenţă ca şi când te-ar întreba: „Când ai da gând să duci maşina asta hodorogită la un garaj?” Eu nu sunt în stare să spun „sufletul meu”, cum aş spune „pălăria mea”, „barca m-a* sau „ficatul meu”... Eu însumi sunt suflet f Am un trup Trupul acesta se uzează şi în ziua când r. a-l voi mai putea repara. îl voi lepăda între hodoroage, dar asta nu înseamnă că mă voi arunca şi pe mine... Eu sunt legat de o „Personalitate Majoră”, ca şi raza luminii, de – soare... Prin urmare nu voi pierde forţa de care dispun, înainte de a şi-o p erde şi ea pe a ei... În cazul când problema aceasta face parte din domeniu! religiei, bunicule, atunci eu sunt om religios. Dur eu aş prefera să afirm că face parte din domeniul ştiinţei”.

— Spune Bobby, tu eşti creştin în concepţiile tale?

— Iată amănuntul pe care aş vrea să-l ştiu şi eu. buniciiv* O bucată de vreme am fost mereu preocupat de person.: – hi = i >a lui Christos. Acesta e? te omul care a reuşit să-şi adapteze în mod desăvârşit idealul de viaţă la „Personalitatea Majoră”. Profesa convingerea că el nu ştie ce este frica. Era convins ci poate să obţină orice doreşte, dacă s-ar întâmpla să ceară.1. Amănuntul care mă interesează în viaţa acestui om, este asigurarea absolută, că oricine este capabil – a facă acelaşi lucru, dacă vrea să se intereseze tocmai de această parte a învăţăturilor lui».

Prin urmare dacă asta Suseamnă să fii creştin, atunci sunt şi eu creştin.

— Spune Bobby, aceasta este învăţătura pe care ne-o împărtăşeşte şi biserica?

— *Ia* această întrebare eu nu-ţi voi putea răspunde, deoarece nu cercetez niciun fel de biserică. După cât îmi pot «ia eu seama, biserica tratează această problemă din punct de vedere sentimental. Sufletul îl consideră ca pe un rău congenital care trebuie vindecat. Sufletul a trecut din om în om. Întocmai ca un cufăr cu încuictoarea stricată şi o balama xuptă pe care este aplicată o etichetă: „Primit în stare delecta... * Cât despre ceea ce citeşti în ziare, referitor la biserici, acestea emană fie în scopul de a face apel la caritatea publică pentru a clădi ceva, fie că se ridică împotriva luptelor de box, sau că se revoltă împotriva principiilor unei alte secte religioase, sau că discută între ele despre chestiuni – care se referă numai la problemele lor intime... Probabil va fi foarte bine, bunicule, ca noi doi să fondăm o nouă biserică; ce zici de asta?

— Foarte bine, încuviinţă Nicholas şi zâmbi. Eu voi clădi biserica şi tu vei fi preotul.

— Ar fi exact ca şi celelalte... Nimeni nu se va strădui şi nici nu va face cheltuieli, în scopul de a ajunge în centact cu „Personalitatea Majoră44... Vor începe să cânte forţei imnuri de slavă... închipuie-ţi, să cânte pentru forţă! Watt n-a intonat imnuri de slavă pentru forţa sa! Faraday n-a creat dinamul murmurând: „Cred în Volta, creatorul bateriei uscate şi în Leyden. părintele buteliei uscate, în urmaşul său Amper care a fixat formulele electrochimice şi în Ben Franklin care a descoperit paratrăsnetul*... Nu, dragul meu, pentru nimic în lume. Faraday a creat dinamul în interiorul unei mansarde, lucrând cu stomacul gol.

Se ridică în picioare şi căscă fără sfială, apoi se îndreptă spre uşă.

— Mâine-dimineaţă voi pleca foarte devreme la Bright-Tvood. Cred că va fi mai bine să mă duc la culcare.

Bătrânul Nicholas se ridică în picioare.

— Bobby, eu nu mă simt destul de in putere, ca să

pot» ăsi vreo ocazie pentru a încerca teoria emisă de tine. Dar deschide ochii şi informează-mă imediat, dacă vei constata, că pot face şi eu ceva. Tu vei face pregătirile şi eu îţi voi pune la dispoziţie capitalul de care vei avea nevoie.

— Cu asta n-ai păţea ajunge prea departe... Aşa ceva nu se poate pune în practică cu ajutorul unui carnet de cecuri... Bine că mi-am adus aminte – ai aflat că bătrâruri Jed Turner de pe cealaltă parte a şoselei, a fost obligat săptămâna trecută să ucidă şaptesprezece vad de Holstein, (fin cauză că veterinarul a constatat că sunt bolnave de tuberculoză... Jed a pierdut tot ce a avut şi este disperai

— Oare o fi având telefon în casă 7 t

— Cred că va fi mai bine să trimiţi după el, să vină la dumneata.

Ochii lui Nicholas străluciră şi îşi frecă mâinile mulţumit.

— Îţi mulţumesc că m-ai informat, Bobby. Îţi voi spune la timp, cum s-a desfăşurat conversaţia dintre noi”.

— Dimpotrivă, nu-mi vei spune nimic, deoarece nu vreau să mai aud vorbindu-se despre afacerea asta.

— Probabil aveai intenţia să-i întinzi o mână de ajutor, răspunse bătrânul Nicholas. În cazul acesta eu nu mă voi amesteca.

— Nu, bunicule vacile Holstein nu intră în preocupările mele. Asta este o chestiune care te interesează numai pe dumneata... Afară de asta, bunicule, de vreme ce tot vei trece pe acolo, mai zilele trecute am constatat că un băiat în vârstă de zece ani al lui Jim Abbott. Îşi târăşte un picior după ol, într-o proteză care nu ml s-a părut tocmai bună... De ce adică să nu iei mâine maşina şi să spui lui Stephan să te conducă prin regiune. Vei rămâne încântat de impresia pe care ţi-o vor face oamenii aceia care au nevoie de dumneata şi cei pe care îi vei cunoaşte... O, ştiu că ai făcut destul în interesul lor. Gestu] a fost măreţ, când ai contribuit cu o sută de mii de dolari la întreţinerea spitalului Axion; dar ace st gest nu l-ai putut face ca numele tău să fie înscris pe o placă de

bronz în holul de la intrare. Du-te la Jim Abbott şi interesează-te de băiatul lui. Dacă te vor pofti să mănânci împreună cu ei de prânz – o fiertură de carne cu varză.

— Aşază-te cu ei la masă, nu-i refuza. Ştiu că acasă nu măjiânci niciodată varză cu carne, deoarece nu-ţi face bine. dar la Abbott vei pute-a să mănânci fără nicio primejdie. Îţi garantez pe cuvântul meu de medic, câte vei simţi foarte bine.

— Ilaide, du-te şi te culcă, zise Nicholas şi-l împinse zdravăn cu latul palmei pe spate. Îmi pare bine c-am avut această conversaţie împreună şi-mi pare şi mal bine c-ai reoit să-i scapi de toate gândurile care te-au preocupat. Acum vi putea fi din nou fericit.

— Bunicule, eu nu caut să fiu fericit. Fericirea mea ei e în alte sfere şi nu pot ajunge până la ea.

— Ce crezi, care poate fi motivul că fericirca este de gtnul feminin?

— În orice caz a mea este de genul feminin, din ziua chd mi-am dat seama de existenţa ei.

— Crezi că vei fi dispus să-mi vorbeşti şi despre ebestiin38 asta?

— ar putea ia; i vorbesc într-o bună zi… Noapte buri., ouiacule.

În dimineaţa aceea Aquítania urca în susul fluviului ci o încetineala care te scotea din fire. Era în Ajunul Crăciunului. Formalităţile vamale, întotdeauna plicticoase, fură de astă dată şi mai insuportabile; ar fi de dorit ca noţiunea de amabilitate dintre oameni să-şi poată face loc şi în conştiinţa inspectorilor vamali care cercetează bagajele călătorilor; dar aceştia îşi ziceau că dacă victimele lor nu vor rmi putea prinde trenul de unu douăzeci, vor lua pe cel car; pleacă la două patruzeci şi cinci.

Cu gulerul de blană înfăşurat împrejurul gâtuhii, după a trecură de Battery şi constată că vântul co bătea în jos spre apele Oceanului este destul de tăios, Helen Hudson Ieşise p puntea îngheţată B. a vaporului. Evitase rigorile a trei ierri una după alta, şi drumul pe care-l

făcuse acum de la Nisi până la New York nu i se păruse din cale afară de plăcui

Hotărârea ei neaşteptată de a se întoarce acasă, se daton câtorva rânduri scrise în grabă pe care i le trimisese-Joyce Citise scrisoarea acum o săptămână, aşezată pe o bancă de piatră de la picioarele zidului care împrejmuieşte cheiul 1: o azvârlitură de piatră dsî localul Cazinoului; de atunci st împlinise săptămâna, exact în dimineaţa aceasta… fată deci motivul călătoriei pe care o făcuse pentru a se întoara acasă.

„Sunt cu geamantanele. împachetate şi aştept» t su sosr-asci o maşină de piaţă, scria Joyce. Mă întorc la De hoit. Cart este motivul că mă întorc la Detroit, nu ştiu dar probabil din pricină că-mi dă senzaţia că acesta este portul meu de domiciliu. Voi încerca să-mi găsesc acolo o slujbă – indiferent ce va fi – ca să nu fiu obligată să mă mai «îndese. * Luna trezită a fost un adevărat chin. Mi-a fost imposibil lă mai suport A-cară Tom m-a lovit cu sălbăticie în piept, cu pumnul încleştat… iar după aceea i-a părut rău… şi din pricina remuşcărilor plângea ca un copil… Dar i-am spus că-mi Ajunge… M-am săturat 1 Azi-dimineaţă a plecat devreme de «casă, ruşinat şi nemulţumit. Îşi închipuie că diseară, când se va întoarce, mă va găsi tot aici, deşi am încercat în toate chipurile să-l fac să înţeleagă că eu îl voi părăsi… Dragă Unea, nu ştiu dacă n-ar însemna să-ţi cer prea mult, dacă te-aş ruga să te întorci şi să stai vreme de câteva săptămâni împreună cu mine. Am nevoie de sfeturue tale chibzuite şi mă simt chinuitor de singură… Este adevărată ruşine să te oblig să vii la Detroit în timpul iernii – dar spune-mi că eşti de acord. Nu am pe nimeni afară de tine! Şi am inexorabilă nevoie de prezenţa ta… Tdegrafiază-mi la Statler… Să ştii că voi fi nebună de fericire, dacă-mi vei răspunde că vii”.

Nu-i trebuise mai mult de un ceas, pentru a se putea hotărî. Strânse scrisoarea între degetele tremur înde, se ridică în picioare şi se plimbă vreo jumătate de kilometru, apoi. Se întoarse încet, trecu pe lângă Negresco şi Ruhl, atât de preocupată de propriile ei gânduri, încât nici nu

băgă de seamă grupul celor care se plimbau şi care reprezentau cel puţin douăsprezece naţiuni. În momentul când ajunse în faţa micului parc de pe Jetie, Helen se simţi dispusă să admită că Joyce a reuşit s-o convingă.

Analizase toate piedicile ce stăteau în calea acestei călătorii de întoarcere. De ce să nu telegrafieze lui Joyce. să vină şi ea la Nisa? Dar asta nu se putea, deoarece Joyce îşi pusese de gând să-şi găsească o slujbă. Aci pe Riviera ar fi imposibil să găsească ceva. Joyce intenţiona să-şi refacă viaţa. Ca să şi-o refacă, trândăvind la Nisa, ar fi fost zadarnic. Joyce se simţea singură şi părăsită. Timpul petrecut aci la Nisa nu i-ar putea fi de niciun folos, pentru a o înviora. Ia Urma urmei faţă de Joyce avea anumite obligaţii. Va trebui să se întoarcă acasă… Petrecu o după-amiază aproape tot atât de înfrigurată, ca şi aceea când fusese obligată să evadeze din Bellagio.

Uriaşul vapor fu remorcat încet şi intră în bazinul său; otgoanele învăluite într-o pojghiţă subţire de apă sărată fură legate la bintă şi se înfăşurară pe cabestanele-care se găseau Undeva în pântecele său. Pasărelele ascunse fură coborâte şi deschise, pentru a face loc să treacă mulţimea călătorilor nerăbdători care se întorceau acasă. Aproape fiecare dintre ei descoperise câte o pereche de ochi îndreptaţi în sus, din mijlocul mulţimii care respira suluri de aburi pe nas şi aştepta pe cheiul acoperit.

Helen se simţi profund izolată, îşi luase rămas bun de la puţinii prieteni pe care şi-l făcuse în timpul trecerii; ora convinsă că se va întâlni din nou cu ei, la vamă.

Un mic grup de oameni nerăbdători se adunase în faţa intrării. H din antrepozite şi în apropierea lor movila bagajelor creştea mereu. Unii dintre ei se aşezaseră pe cufere şi arătau tot atât de abătuţi ca şi naufragiaţii de pe ţărmul unei insule pustii; alţii cu mai puţină experienţă, se frământau în faţa geamantanelor deschise şi se gândeau să-şi modifice în ultimul moment lista lucrurilor trecute pe formularul declaraţiei vamale.

Tânăra doamnă Hudson făcuse foarte puţine

cumpărături în Europa, dar este de mirare să constaţi, cum se adună obiectele pe care fără să-ţi dai seama, le cumperi în timpul a trei ani pe care-i petreci în străinătate. Când se apropie de iniţială ei, întâlni doi funcţionari care se îndreptau în acocaşi direcţie şi le spuse că speră să-şi poată petrece cel puţin o parte din Ajunul Crăciunului printre rudele ei de la Detroil, îi conduse spre bagaje şi le spuse unde să lipească etichetele. În zms ac/ea? r fi putut să treacă prii con rabarr a toate odoarele Coroanei Britanice.

Spre marea ei mulţumire constată că ironiii de ora trei nu este prea aglomerat; dar la urma urmei de ce să fie numaidecât aglomerat? Era Ajunul de Crăciun, prin urmare foarte normal ca lumea să nu se mişte de acasă. Gândul a; ostii o deprimă. În timpul celoi câteva minute, cât trenul trecu vuind pe sub bolţile tunelului, ca niciodată se simţi preocupata da dorinţa de a avea un cămin al ei. Totuşi gândul că s-a întors la Detroit îi făcu mare plăcere. Ea şi Joyce. Ţinuseră foarte mult una la alta. Deşi prietenia lor trecuse printr-o uşoară modificare, în timpul iernii aceleia când încercase fără rezultat s-o împiedice de a se duce pe povârniş, nevoia urgentă pe care Joyce o avea acum de prezenţa ei. r> făcu să-şi uite de ceea ce s-a întâmplat atunci.

În Detroil mai avea o mulţime de. alţi prieteni pe care va fi mulţumită să-i poată revedea… De pildă soţii Byrnes. Oare ar fi prudent să facă o vizita doamnei Ashford? Şi lect» ru»?… Doamna Ashford s-a purtat frumos faţă de ca Şi *ar* rea straniii ca văduva doctorului Hudson să se înţesa à la Detroit, fără să treacă pe 1 «Brightwood… Probabil va fi mai bine, dacă va invita pe doamna Asliford la masa în oraş şi după aceea să meargă Împreună la un matineu… În cazul acesta, nu va mai fi nevoie să treacă pe la spital… Evident, doctorul Pyle va fi încântat s-o poată revedea… De altfel ar fi penibil să întâlnească oameni pe care aproape nu-i mai recunoaşte şi care se aşteaptă totuşi ca ea să-şi aducă aminte de numele lor… Cât despre tipul acela care modelează sticlărie, care se amestecă în treburile altor

oameni şi trimită spioni pe urma lor, pentru a se informa despre mişcările pe care le fac… era aproape sigură că va trebui să-l întâlnească… Ce l-o fi determinând să se ocupe cu modelarea sticlăriei?… închipuie-ţi, un medic specializat în chirurgia craniană, Fă se ocupe cu astfel de caraghioslâcuri!

Cerul era de culoarea gresiei. Pe pervazul ferestrei compartimentului cădeau fulgi grei de zăpadă, se topeau şi coborau spre canat. Indiferent de graba ca care cădeau, de-a dreptul sau oblic şi indiferent dacă coborau încet sau repede, sfârşeau totuşi prin a ajunge în acelaşi colţ al pervazului, îngrămădindu-se unul peste altul… Tot aşa erau şi gândurile ei. Indiferent încotro s-ar fi îndreptat, sfârşeau prin a se concentra asupra aceluiaşi subiect. Faptul acesta o nemulţumea şi încercă să se trezească din visare; luă în mână revista şi citi fără niciun interes pagina pe care o mai citise o dată adineaori, fără să reţină nimic din ea… Oare n-ar fi bine să-şi scoată maşina din garaj? N-a mai condus de vreme îndelungată în lungul străzilor aşternute cu polei… O mai fi având siguranţa mânii? E primejdios să derapezi pe o astfel de vreme… Urmări un fulg de zăpadă care cobora pe pervazul ferestrei… Ochii i se tulburară de duioşie. Îşi muşcă buzele şi obrazul îi dogorea ca o flacără… Nemulţumită, îşi schimbă locul şi încercă să se concentreze asupra lecturii.

Oare Joyce s-o fi lăsat definitiv de băutură? Nu cumva astăzi după ce s-a întors la Detroit, în mijlocul cercului ei de prieteni, îşi va relua vechile obiceiuri… ca să fie adusă acasă, ameţită şi toropită de băutură, la ore când ea ar fi trebuit să fie de mult culcată. Un fulg greu de zăpadă se lovi de pervazul ferestrei, încercă să se oprească, dar nu putu să se împotrivească legii căreia se supuneau toţi fulgii în cădere. O clipă avu senzaţia că este în braţele lui şi-i simţi buzele lipite de gura ei. Lăsă revista din mână şi se întinse spre sonerie, ca să spună chelnerului să-i reţină o masă. Un pic de răbdare poate ar fi reuşit să-i abată gândurile în altă parte.

*

* * *

Era plăcut să se vadă din nou în vagonul restaurant al unui tren american... Şi după matură gândire, îşi zise că va fi mult mai bine să telefoneze doamnei Ashford, să-şi ia o după-amiază liberă, ca să poată mânca împreună în oraş... Mesele în trenurile americane sunt mult mai plăcute decât în vagoanclo trenurilor europene, unde clienţii sunt împărţiţi în grupuri şi serviciul fiecărui fel de mâncare este dinainte calculat, câte minute trebuie să dureze... Ce păcat c-a fost obligată să-şi vândă participaţia la spitalul Brightwood. Oare amănuntul acesta va putea influenţa relaţiile existente între ea şi doamna Ashford?

În noaptea aceasta era un ger cumplit. Trenul scârţâia şi pârâia, urcând în sus pe ţărmul fluviului Hudson, iar când trecu podul de la Albany, fu învăluit în vârtejurile de zăpadă ale viscolului uriaş; dar peisajul aşternut cu troieni, nu i se păru atât de neospitalier, cum îşi închipuise ea. Se propti într-un cot şi trase perdeaua ferestrei, se uită la copacii încărcaţi de promoroacă şi la gardurile cu glugi de zăpadă care fugeau pe lângă tren şi se simţi aproape mulţumită de întoarcerea aceasta. Se întinse din nou şi-şi strânse pledul de blană împrejurul trupului şi începu o lungă discuţie cu o persoană imaginară, pentru a se convinge, dacă nu cumva din politeţe este obligată să treacă şi pe la spitalul Brightwood fie chiar şi pentru o scurtă vizită.

*

Joyce o aştepta la capătul peronului şi întinse braţele, dansând mulţumită, când o văzu că apare la gura tunelului, urmată de doi hamali care umblau gârboviţi sub povara gea –, montanelor pline de etichete străine. La început îşi spuseră. În şoaptă câteva cuvinte de duioşie, dar imediat după aceea: începură să vorbească nestăpânite şi vesele. Cutremurată de emoţie, Joyce ar fi vrut să-i spună toate noutăţile dintr-odată.

— Draga mea, primul lucru pe care l-am făcut acum o «ăptămână după ce am sosit, a fost s-o vizitez pe Nancy

Ashford. Este o femeie atât de cumsecade! Dar Ui aproape nici n-o cunoşti. Trebuie să ştii ca estu extraordinara!… M-am dus la Brightwood şi i-am spus care este situaţia; i-am mărturisit că nu mai puteam trăi pentru nimic în lume cu el, c-am fost obligata să-l părăsesc, şi că va trebui să-mi caut o ocupaţie, căci altfel îmi voi pierde mintea… Ce crezi că s-a întâmplat? Tocmai atunci plecase o funcţionară de la cartotecă şi mi-au oferit să-i iau eu locul pe vreme de *o* săptămână sau două, pentru a mă convinge cum mă împaccu disciplina orelor de birou; în timpul acesta vom putea să ne gândim în linişte la ceva permanent… Dar nu m-aş supăra câtuşi de puţin, dacă deocamdată nu se* va ivi nimic altceva. Adevărul este că această ocupaţie nu mi se pare deloc plicticoasă şi cred că-mi convină. f

— Vasăzică ai şi început să lucrezi?

— Uhtum… în după-amiaza aceleiaşi zile!… Mi-am scos pălăria şi m-am aşezat pe scaun. Îţi spun sincer… este adevărată plăcere. Evident, acolo am cunoscut o mulţime de lume – pe doctorul Pyle şi doctorul Carter, pe Wulson cel cu părul roşu, care din ziua când l-am văzut pentru ultima dată, şi-a lăsat mustaţă şi poartă ochelari; am mai cunoscut şi o duzină de infirmiere. Afară de asta am întâlnil şi pe tipul acela, Merrick… Nu încrurtU. – din sprâncene, în felul acesta!… Ştiu că tu nu l-ai putut suporta niciodată.

— Poate ar fi mai bine să spui că eu nici nu-l cunosc.

— Evident, aceasta este toată greşeala. Nu l-ai întâlnit decât o singură dată, în noaptea aceea îngrozitoare. Uf… ce noapte.

Helen o mâm-îie pe mână.

— Uită noaptea aceea! Eu nu-ţi voi adiue uminU niciodată de ea [

Joyce se însenină din nou la faţă, ca apoi să continui?
i

— În sfârşit, cum ţi-am spus, singurul lucru pe care tu îl ştii despre el, este c-a încercat să se dedice chirurgiei şi se străduieşte să ocupe locul pe care-l deţinuse tatăl

meu... Tu ai considerat această Intenţie, drept o neruşinare din partea lui, nu-i aşa Ascultă, trebuie să ştii că aproape a reuşit să-i substituie. Nici nu bănuieşti ce a făcut? A r cuşit să inventeze ceva...

Maşina se apropie de marginea trotoarului şi portarul veni să ridice bagajele.

— Ia te uită, ce zici de asta, gânguri Joyce, după ce intrară în hol. Tot interiorul a fost refăcut... Haide să mişcăm ceva, sunt moartă de foame... Uite colo lângă fereastră este o masă liberă... Huâhm... friptură de raţă! Asta este indicată pentru Crăciun!

— Ce spuneai despre slujba ta de la spital, în momentul când te-am întrerupt? întrebă Helen, după ce chelnerul se depărta notându-şi comanda.

— Ce spuneam?... A, da... ceva despre Bobby. *A* inventat un instrument electric care determină pe toţi cei care fac chirurgie craniană să vină la Brightwood. Nu ştiu exact despre ce este vorba – probabil despre un cuţit electric, foarte complicat... Cu ajutorul acestui cuţit astăzi la Brightwood se fac operaţii din acelea care până acum nu puteau fi făcute nicăieri... Ceva care elimină hemoragia, sau aşa ceva Mie mi-a spus Nancy, dar nici ea n-a fost în stare să-mi explice exact. De văzut l-am văzut şi eu; este un dulap uriaş, plin de cele mai complicate maşinării pe care le poţi întâlni...

— Făcute din sticlă?

— Uliâm... de unde ştii?

— De... obicei atunci când se întrebuinţează energia electrică, întâlneşti întotdeauna o mulţime de aparate fabricate din sticlă, nu-i aşa?

— Sigur că da... Ia o bucăţică din ţelina aceasta, dragă căci e foarte gustoasă... Este o ţelină, cum nu se mai găseşte nicăieri în toată lumea aceasta... Pe cinstea mea, este foarte elegant şi simpatic. Crede-mă, aproape nu l-am recunoscut... A fost întotdeauna un tânăr drăguţ... Dar felul în care arată acum este extraordinar! Vederea lui aproape mă înspăimântă... În exerciţiul profesiunii sale este foarte solemn. Şi sever! La el nu se prinde niciun fel

de prostie... Toate infirmierele se dau în vânt după el... şi cu toate acestea pare că nici nu-şi dă seama de existenţa lor. Astăzi lui i se încredinţează cele mai importante cazuri ce se prezintă la spital... Mie-mi zice „doamna Masterson”. Nu ţi se pare că procedeu] acesta este o prostie? Nancy îmi spune că asta se întâmplă numai din pricină că sunt în serviciul spitalului... E caraghios... ce zici?

Helen îşi zise că de fapt situaţia aceasta este caraghioasă; tot ce-i spusese acum Joyce, i se părea caraghios.

— Crede-mă, continuă Joyce şi plecându-se peste masă, începu să vorbească mai mult în şoaptă, dacă aş fi liberă, ni îndrăgosti de el până peste urechi. Ştii foart* bin «că 3>fe mine m-a emoţionat întotdeauna prezenţa lui

— Sper. Joyce, că te vei feri să faci vreo indiscreţie.

— Mă voi strădui din toate puterile, ca să nu poată. ghici că am cea mai bună părere despre el, o asigură ea. Dar n-aş vrea ca tu să-l tratezi şi de aci înainte, aşa cum ni făcut până acum. Trebuie să ştii c-ar fi imposibil să nu la întâlneşti cu el...

— De ce imposibil?

— De vreme ce eu sunt în serviciul spitalului, fără îndoială vei avea ocazia să vii destul de des pe la Brightwood...

— Nu înţeleg de ce activitatea ta la Brightwood ar avea nevoie de prezenţa mea.

— Bine... dar cred că totuşi vei veni, nu-i aşa?... Să fim sincere, draga mea... va trebui să fii amabilă faţă de el... în interesul meu.

— În interesul tău?

O clipă Ilelen se simţi dezamăgită... În timpul îndelungatei absenţe, încercase s-o idealizeze pe Joyce, dar acum putea vedea că ea a rămas aceeaşi care fusese şi înainte de asta, o fată pe care niciun fel de încercare nu o va putea determina să se pocăiască, aceeaşi Joyce care nu putea uita şi nici nu putea învăţa nimic; gata întotdeauna să sară din lac în puţ. fără niciun fel de ezitare.

— Da. repetă Joyce, în interesul meu.

— În cazul acesta, declară Helen cu glasul stins, îmi pare răii că m-am întors acasă.

Îşi mâncară friptura de raţă, clar aceasta nu fu prea bină.

*

— *K* în seara aceea se duseră să vadă piesa Hypotenusa, o comedie bună, jucată de o trupă mică de artişti şi cu material redus. În primul act o tânără văduvă şi fata ei adoptivă, de aceeaşi vârstă cu ea, încercau să se ascundă una faţă de alta, că tânărul asociat al defunctului Haskin le interesează mai mult decât ar fi trebuit să le intereseze în calitate de consilier juridic şi de administrator al averii lor. Actul al doilea era jucat cu multă pricepere şi avea câteva scene hazlii. Spectatorii erau încântaţi.

La sfârşitul actului al treilea, ropotul aplauzelor deter – mină actorii să revină la rampă de mai multe ori la rând, la început cu toţii, iar după aceea îru mici grupuri, ca la urmă să apară şi văduva cu fiica ei adoptivă, ţinându-se una pa alta de mină. Joyce se întoarse pe neaşteptate spre Helen, ca să-i împărtăşească Impresia cu care a rămas, şi surprinse pe obrazul ei o expresie neobişnuită. Pesemne Ilelen nu se aşteptase, caluminile teatrului, să se aprindă atât de repede.

— Te simţi obosita – nu este aşa? întrebă Joyce cu solicitudine.

— Eu am întotdeauna nevoie de o zi sau două, pentru a mă reface complet, după o călătorie mai lungă.

— A fost un spectacol foarte amuzant. Ce încurcătură I În aceeaşi situaţie ne găsim amândouă! Ar fi preferabil să fim sincere una faţă de alta. cel puţin de astă dată. Cred că ar trebui să tragem la sorţi, pentru a constata care dintre noi va fi obligată să cedeze celeilalte locul.

— Aci este prea cald, zise Ilelen. Nu preferi să ieşim împreună până în foayerul teatrului? Haide repede!

A doua zi dimineaţă, după ce se îmbrăcă, pentru a pleca la spitalul Rrightwood, Joyce începu să vorbească în neştire şi astfel reuşi să-i dovedească fără posibilitate de

îndoială, cât de puţin conştientă este de propriile ei sentimente.

Prânzul li se servise în cameră. Helen, îmbrăcată într-o foarte elegantă rochie de interior, întârzie în faţa ceştii de cafea, citind ziarele de dimineaţă.

— Cred că este ceva neobişnuit, murmură Joyce uxaminindu-se în oglindă şi plimbându-şi puful de pudră pe obraz, felul în care am reuşit să mă obişnuiesc atât de repede cu disciplina orelor de birou. După atâţia ani pe care i-am petrecut trândăvind, dormind târziu în fiecare dimineaţă şi fără să fac cât e ziua de lungă nimic, mă simt mai fericită riccât mi-am închipuit că voi putea fi de aci înainte. Sunt convinsă că niciodată nu voi mai putea fi mulţumită, fără să am o slujbă.

— Îmi pare bine că slujba îţi face plăcere, răspunse Ilelen care cerceta cronica teatrală. Ce părere are publicul despre comedia muzicală Jasmine?

— După cât mi s-a spus, este foarte melodică… în piace pălăria aceasta?

— E foarte frumoasă… Crezi că doamnei \sliford i ar face plăcere dacă mâine ar Ieşi în oraş. pentru a cina împreună cu noi şi după acen-a să mergem să vedem Jasminc?

— Sunt convinsă că-i va face plăcere. O voi invita. Să nu uiţi draga mea, că ea şi Bobby Merrick sunt foarte buni prieteni. Nu crezi c-ar trebui să-l invităm şi pe el?

— Nu trebuie deloc! Eu nu-l cunosc! Şi nici nu doreso să-l cunosc! răspunse Helen, cu glasul răstit.

— Vei avea ocazia să faci cunoştinţă cu el. Eu îl cunosc! Nu s-ar putea să ţii socoteală cât de puţin şi de dorinţei mele? întrebă Joyce şi lovi pardesiul cu palma mâinii, ca şi când ar fi vrut să scuture un grăunte de colb imaginar.

— Dă-mi carnetul de buzunar… este pe consolă… Mulţumesc.

Ilelen îi deschise şi scoase o scrisoare.

— Este scrisoarea pe care ţi-am trimis-o eu… Ce vrei să spui cu asta?

— Citeşte-o... Vei constata că mi-ai cerut să fac un drum de cinci mii de kilometri, pentru a-ţi da un sfat de folos. Acum după ce mi-am dat osteneala ca să-ţi ascult chemarea, sper că nu te vei supăra, dacă-ţi voi spune că starea de spirit în care te găseşti, din pricina doctorului Merrick, est» absurdă!... Dacă tu ai început să-ţi pierzi calmul din cauza lui, te rog pe mine să nu mă plictiseşti cu astfel de lucruri l Nu admit ca să mi-l bagi cu sila pe gât!;

— Ascultă, draga mea, ce te-a apucat? Nu mi-am închipuit că petrecând un timp îndelungat în Franţa şi Italia, oamenii ar putea deveni atât de suciţi... Şi cred că o persoană ca tine, care admiră pe cei care săvârşesc fapte frumoase – cu mari sacrificii pentru el însuşi – ar putea să se intereseze ceva mai mult de unul ca Bobby Merrick care lucrează ca un rob de galeră, când ar putea să se distreze plimbându-se cu yachtul prin Mediterana. Am auzit pe una dintre infirmiere spunând că la vârsta de douăzeci şi cinci de ani, a intrat în posesiunea unui pachet de acţiuni Axion Motors care au valorat un milion de dolari, iar în ziua când va împlini treizeci, va primi din nou aceeaşi sumă. Prin urmare sunt de părere că aceste amănunte nu pot decât să pledeze în favoarea lui. La revedere!... Nu fi prost dispusă!... Ne vom vedea pe la cinci şi jumătate. 1!

După ce uşa se închise, Helen se ridică în picioare şi e – prindu-se în faţa ferestrei, se uită în stradă... Axion Motors... Un pachet de acţiuni Axion Motors, în valoare de un milion de doi-ul... Axion!

Domnul T.P. Randall se dovedi extrem de prevenitor faţă de fermecătoarea sa clientă. Îi telefonase la ora zece şi hotărâseră să se întâlnească, pentru a discuta o chestiune de afaceri, la ora unu şi jumătate.

Era un bărbat înalt, împlinise cincizeci şi cinci de ani şi era bine hrănit; părul la tâmple îi încărunţise. Croitorul care-i făcea hainele, fără îndoială ar fi reuşit şi în cariera de sculptor. Se ridică în picioare, când o văzu că intră în biroul său capitonat cu piele şi lambrizat cu lemn de mahon de culoare închisă, îi întinse mâna cu multă demnitate, şi din înălţimea lui impunătoare trupul i se

frânse până la nivelul pălăriuţei cochete cenuşii pe care o purta. Îi ajută să-şi scoată blana de vulpe cenuşie, apropie un fotoliu uriaş, o pofti să şadă şi trecu împrejurul biroului, se aşeză foarte demn pe scaunul turnant şi-şi încrucişă pe birou mâinile trandafirii cu unghiile proaspăt făcute, apoi îi spuse din nou că este încântat c-a venit la el. Totuşi în intimitatea sufletului său se îndoia de temeinicia acestei afirmaţii şi părea ceva mai tulburat decât de obicei.

Convins de necesitatea extrem de importantă în această împrejurare, de a conduce el conversaţia, într-o direcţie care nu putea reprezenta niciun fel de primejdie, începu să-i vorbească despre Paris unde a petrecut şi el odinioară o vacanţă de două săptămâni, şi despre Veneţia, unde declară că i-ar face plăcere să-şi petreacă toată viaţa; dar după felul în care îşi întindea mâinile, se vedea destul de limpede că femeia aceasta nu venise la el pentru a-l asculta debitându-şi impresiile despre Europa.

La prima pauză pe care o făcu, pentru ca să respire, femela se plecă în fotoliul uriaş i

— Mi se pare că dumneavoastră aţi avut o lungă conversaţie cu domnul Brent, despre situaţia mea financiară.

T. P. – acesta este numele prescurtat cu care-l cunoaşte întreg personalul funcţionăresc de la Fourth National – /îmbi cu sfială. De ce naiba nu l-am prevenit că va trebui să afirne c-ar fi avut o conversaţie cu ticălosul acesta de Bront. I se bpusese că va fi mai bine să afirme că Brent şi-a aranjat (facerile pe care le-a avut, exclusiv prin corespondenţă.

— Uâhum, murmură T.P. cu glasul gutural, dând acestei note exact atâta intonare cât ar fi fost necesară pentru a tr. ce drept o afirmaţie sau o confirmare a unui fapt cunoscut, sau» făgăduială că imediat după re va termina doamna ru obsi-rraţiile ce le are de făcut, va discuta această problemă în toate amănuntele.

— Dar constată imediat că femeia aceasta nu se mulţu –, meşte numai cu acest „uâhum”.

Doamna Hudson zâmbi sarcastic.

— Este un bărbat mult mai înalt decât dumnonvoast; a, nu vă mai aduceţi aminte?

Felul ei de a vorbi se vedea c-a sufnrit anumite influr n <\ datorită timpului petrecut în Europa. Ar fi fost greu să «vite răspunsul la o astfel de întrebare... Ei comedie! Nu cumva femeia aceasta cu înfăţişarea inocentă şi ochii mari albaştri urmăreşte să întindă o cursă celui mai viclean şi mai priceput o îi de afaceri din Detroit?... Va trebui să răspundă, şi pe urmă a Ieşi din afacerea asta. Păru că-şi aduce aminte, cu totul pe neaşteptate; obrazul i se lumină şi făcu o mişcare cu mâna.

— Da... sigur... Un bărbat neobişnuit de înalt... Cred orbiţi despre vărul dumneavoastră.

— Da! încuviinţă doamna Hudson.

T. P. respiră adânc şi se simţi mai uşurat.

— Cred că are şase urme şi ceva, nu-i aşa?

— Este cam tot atât de înalt ca şi mine, răspunse doamna Hudson. Dar în orice caz este vărul meu.

— Evident! răspunse T.P. şi începu să râdă zgomotos. Cred că aţi înţeles imediat că am încercat să fac o glumă.

În faţa ilarităţii lui, femeia rămase indiferentă.

— Mi se pare straniu c-aţi putut uita, declară ea cu inte – Ies.

De fiecare dată când T.P. nu ştia ce să răspundă, făcea apel la stilul său profesional. Cu bagajul său de termeni tehnici din lumea marilor finanţe, ar fi fost în stare să zăpăcească pe orice client uşor încrezător. Începu deci să vorbească foarte serios despre valorile cotate la bursă, prefăcându-se că a uitat cu totul motivul pentru care a venit la el. Partea cea mai mare vra acţiunilor industriale sunt bine cotate, mai ales cele <3 in Industria motoarelor şi în special Axion. Poate avea toată încrederea că banii ei au fost bine investiţi. Tot aşa poate dormi foarte liniştită, câtă vreme averea ei este administrată de către Fourth National... I-ar face plăcere ca înainte de a pleca, dacă le va mai rămâne timp disponibil, să viziteze noul palat... Dat azând că expresia de pe obrazul ei nu prevesteşte nimic bun, începu o nouă tiradă şi-i vorbi cu toată priceperea

despre tendinţa economică, despre fluctuaţiile pieţii financiare, despre mutaţia capitalului, care deocamdată a fost stabilizat, datorită eforturilor făcute de Federal Reserve. La prima pauză pe care o făcu, doamna Hudson îl întrebă a

— Aş putea vedea certificatele acţiunilor mele?

— Sigur că da, doamnă Hudson. Fireşte I

Glasul lui T.P. deveni protector. îi venea să râdă pe ascuns. În cazul când femeia aceasta neobişnuit de frumoasă îşi închipuie că va putea descoperi modul cum a ajuns în posesia stocului ei de acţiuni Axion Motors, numai văzând certificatele aferente, atunci va avea parte de o dezamăgire. Îl luase pe nepregătite, în momentul când îl întrebase despre relaţiile şi conversaţia ce ar fi avut-o cu netrebnicul ei de văr, dar de astă dată va fi rândul lui să fie mai tare decât ea în sfârşit, cercetând aceste certificate, nu va putea descoperi nimic nou.

— Dădu de mult ordin lui Riley ea acţiunile acestea care făceau parte din stocul lui Merrick să fie trimise la biroul Axion, pentru a fi «mise din nou, pe numele doamnei Hudson. Prin urmare nimic neprevăzut nu s-ar putea întâmpla în această împrejurare.

Iri orice caz nu strică să-şi ia măsurile de prevedere. Îşi «ducea perfect aminte că scrisese la timp lui Blair, agentul de transferuri de la Axion Motors Corporation, notificând că încopciând de la data scrisorii, toate dividendele acestui stoc de acţiuni să fie trimise de-a dreptul doamnei Hudson care este proprietara lor şi că-i trimite aceste acţiuni pentru a fi emise pe numele ei. Riley, după cât îşi aduce aminte, fusese şi el intermat despre această dispoziţie. Pentru orice eventualitate, „va fi totuşi mai bine să se convingă dinainte.

— Voi da ordin să le adură, declară T.P. şi se uită la ea mulţumit. Vă rog să mfl iertaţi un moment.

Întârzie în biroul de: ilAturi mai bine de cinci minute, iar «; înd se întoarse, îşi şterse fruntea cu o batistă mare. cu monogram, şi thipă co jv» isşoază din noi] pe scaun!! său. păru că nil «e simte tocmai la îndemână, apoi /î. ribi ui

sfiala şi declară:

— Cred ci operaţia aceasta va dura oarecare timp. Daci am fi ştiut dinainte ci doriţi să le vedeţi, le-am fi pregătit anume, ca să le găsiţi gata. Astfel de valori, după cum ştiţi şi dumneavoastră stat păstrate cu cea mai mare grijă.

— Fireşte, răspunse Helen, cu îngăduinţă, cred că nici nu s-ar putea altfel.

— Ar fi păcat să vă oblig să aşteptaţi atât de mult, adăugă T.P. Întrebându-se cu părere de rău, cum de femeia aceasta nu-i răspunde i „în cazul acesta va fi mai bine să vin altă dată.*

— Eu pot aştepta, răspunse ea şi se aşeză confortabil în fotoliu.

T. P. Începu să bată enervat cu degetele în tăblia biroului.

— Cred că sunteţi convinsă că aceste acţiuni se găsesc în posesia noastră, căci altfel ar fi fost imposibil să vi se plătească dividendele.

— Fireşte că sunt convinsă.

— Sunt acţiuni ca toate celelalte... Cred că aţi văzut şi înainte de asta certificate de proprietate?... declară T.P. amabil, deşi se simţea chinuit de deznădejde.

— Da... dar mi-ar face plăcere să le văd pe acestea! declară Helen şi se uită la ceasul de la mână.

T.P. n-avu încotro şi trebui să apese pe buton, dădu un ori din şi încercă să pară mulţumit şi indiferent, dar conversaţia aceasta nu părea satisfăcătoare pentru nici unul dintre ei şi începu să lâncezească.

Într-un târziu certificatele sosiră şi întinzându-se p este birou, i le înmână. Scoase de sub banda de cauciuc pe cea de deasupra, o întinse, o întoarse pe cealaltă parte şi constată ci transferul a fost făcut de Robert Merrick în favoarea lui Helen Hudson.

— Vă mulţumesc, declară ea şi se ridică în picioare. Cevd; ră atât îmi ajunge Mine voi veni din nou, ca să stau de vorbi cu dumneavoastră

După ce clienta sa ieşi din birou, T.P. nu-şi pierdu

vremea Ridică receptorul şi pe tonul ireproşabil bancar, ceru să fie pus în legătură cu doctorul Merrick de la spitalul Brieht«rood. Imediat ce primi legătura T.P. comunica fără nici un înconjur interlocutorului său, tot ce s-a întâmpl «î la răspuns primi câteva cuvinte pe care de obicei nu le spui 4 a teletou.

— Ascultă, doctore… nu-ţi pierde cumpătul! Crede-mă, situaţia aceasta a fost inevitabilă! Nu-mi rămânea decât să-i spun că nu sunt în posesia noastră. Crezi că un astfel de răspuns ar fi îmbunătăţit situaţia?… Pe dracu' Ea bănuia ceva chiar de la început. Puteai prevedea din primul moment când a intrat, că nu se va lăsa amăgită. Femeia aceasta nu este o naivă… Ce spui? Să fiu afurisit dacă ştiu. A plecat ca din puşcă – probabil puţin nemulţumită… Numu ştiu nimic. Probabil a fost. În cazul acesta cred, că vei afla foarte curând Da doctore, îmi pare tot atât de rău, cât şi dumitaledar te puteai aştepta…

Urmă un clinchet metalic care făcu pe T.P. să tresară. Puse receptorul în furcă, deschise sertarul cel mai de jos de pe partea stângă a biroului, scoase o sticlă şi un pahar, 9 umplu, îl duse la gură şi după ce-l dădu pe gât, se scutură; puse sticla şi paharul la loc, încuie sertarul, îşi aprinse o ţigară şi sună.

— Riley… ia certificatele acestea şi du-le de unde le-ai luat… iar dacă se va întâmpla ca cineva să întrebe de mine, pentru ceva important, mă găseşti la Clubul Atletic. A început să mă doară capul.

*

Numai rareori se întâmpla ca Helen Hudson să se lase pradă emoţiilor ei răscolite. Calmul ei nu era prefăcătorie d imuşi re firească şi n-o costa niciun fel de efort, îl poseda din naştere.

În după-amiaza acestei zile dădu frâu liber indignării şi se lăsă în voia sentimentelor care o răscoleau. În imaginaţia sa acum, ea se îndreptă în cea mai mare grabă spre spitalul lâiightwood.

Se simţea ca şi când toate spaimele, bănuielile,

temerile şi nemulţumirile ce se învolburaseră în sufletul ei în timpul celor câteva luni, au început să clocotească şi sunt gata să explodeze.

Când ieşi, aproape zdrobită din cauza umilinţei. În faţa băncii văzu că aşteaptă o maşină de piaţă. Se apropie de ea? e xjrcă şi dădu un ordin şoferului, apoi rămase cu trupul înţepetoit tot drumul până la destinaţie.

Ticălosul acesta de Merrick o pusese într-o situaţie imposibilă... Nu interesea7 n copul pe care l-a urmărit... Probabil «1 se mândreşte cu gestul de generozitate pe care l-a făcut... Dar datorită acestui gest, ca devenise pensionara lui; o *tratase* ca pe un copil iresponsabil; îi trecuse pe umeri povara unei datorii, de care probabil nu se va putea achita niciodată... în orice caz era liberă să refuze generozitatea lui. Îi va rambursa capitalul, şi asta imediat; apoi se va aşterne pe lucru, pentru a-i plăti şi ceea ce a cheltuit.

Deocamdată nu-şi limpezi încă în minte cuvintele exacte ce i le va spune, în momentul când se va trezi faţă în faţă cu el. De un lucru însă era sigură; îi va spune limpede că de lid înainte să nu se mai amestece în treburile ei şi-l va pune la locul lui, dându-i să înţeleagă ce părere are despre el... Îi va plăti tot ce-i datorează!... Ooo! îfji apăsă degetele pe pleoape şi încercă să-şi răcorească obrajii aprinşi, cu mănuşile reci pe care le ţinea în mână.

Fără să-şi dea seama de drumul parcurs, coborî cu părere de rău din maşina care se oprise la intrarea spitalului, porunci şoferului să aştepte – nu va întârzia prea mult – şi apucă repede pe aleea betonată, împrejmuită de rododendronii acoperiţi de promoroaca lucitontr <? «ai Ka.

*

* *j*

După ce ajunse în cochetul vestibul al spitalului, întrebă da doamna Ashford şi fu introdusă în biroul ei. Când văzu frumuseţea exotică a vizitatoarei, Nancy păru că şi-a pierdut respiraţia.

— O... ce mulţumire neaşteptată! exclamă Nancy şi

Ieşi în> calea ei cu braţele întinse. Am aflat că eşti în oraş şi eram nerăbdătoare să te văd.

— Da, răspunse Helen cu respiraţia întretăiată şi încercând să-şi stăpânească tremurul glasului. Aş vrea să stăm puţin mai mult de vorbă şi va trebui să ne întâlnim foarte curând. Dar nu acum deoarece sunt obligată să vorbesc imediat cu doctorul Merrick. S-ar putea să-l văd? Este în spital?

Doctorul era în spital şi Nancy îi răspunse că-l va putea vedea. Tocmai acum terminase o operaţie şi probabil în momentul acesta este liber. Se va duce să-l aducă şi vor putea să stea de vorbă chiar aici în biroul ei.

Nancy ieşi din birou şi închise uşa pe urma ci, simţindu-şi Inima că bate speriată. La început Helen se frământă pe canapea, deschizând şi închizând geanta ce o ţinea în mină „bătând nerăbdătoare cu tocurile pantofilor cenuşii pe covorul de pe parchet; la urmă fu incapabilă să mai stea nemişcată; ridicându-se în picioare, se apropie de fereastră, unde rămase înţândurată, se uită în stradă, iar între degete frământa mărgelele de coral co le avea le gât.

Într-un târziu uşa biroului se deschise încet şi tot atât de încet se închise la loc. Presimţea că este ol, că aşteaptă nemişcat, proptit în tăblia uşii, ca ea să se întoarcă şi să se uite la el... Dar de ce nu se întoarce să se uite?... Poate el va traversa parchetul biroului, se va apropia şi-i va spune ceva... Dar tot atât de probabil este că nu se va apropia... De ce nu se întoarce acum repede spre el, ca să-l înfrunte cu privirea. Ea fusese cea care ceruse această întrevedere... ce s-a întâmplat care cu ea?... Marea greutate era acum faptul că ea întâraiase să se întoarcă spre el din primul moment... Fiecare clipă care trecuse, contribuise la agravarea situaţiei...

După o tăcere care i se păru eternitate. îl auzi că începe cu glasul tremurat:

— Aţi vrut să vorbiţi cu mine *t* întrebarea aceasta simplă destrăma vraja ce pusese stăpi—ire pe ea. Se întoarse repede spre el şi se propti cu amândoxia mâinile de canatul ferestrei, într-o atitudine care dovedea că simte

nevoia să se sprijine de ceva, îşi zise Bobby cu părere de rău, dar fără intenţia de a-l sfida. Rămase cu fruntea plecată şi cu ochii îndreptaţi spre duşumele. Se simţi copleşit de păreri de rău, când constată că ceea ce a făcut pentru «a, a putut s-o determine să ia această atitudine.

Helen se simţea speriată de propriile ei sentimente. Acum zece minute fusese gata de orice violenţă. Când se ridicase de pe canapea şi se apropiase de fereastră, simţise că trupul i se cutremura de revoltă şi trepida de nerăbdare, să-i trântească în obraz tot felul de vorbe jignitoare, ca să-şi poată da şi el seama de umilinţa prin care a trebuit să treacă ea… Ce s-o fi întâmplat cu ea acum?… I se părea că nu mai simte niciun fel de revoltă împotriva lui… La urma urmei – nu se poate să stea la infinit în această atitudine, fără să spună nimic.

Ridică ochii şi întâlni privirea lui Bobby.

Va trebui să vorbesc cu dumneata, declară ea cu glas de contralto de al cărui timbru îşi aducea atât de bine amintr şi care părea că trezeşte ecoul unor vibraţii în adâncul fiinţei i; il.

— Nu vrei să-mi întinzi mâna în! + „> <M.

— Nu este nevoie, răspunde ca şi făcu un gebt abia perceptibil.

— Nu vrei nici să te aşezi pe un scaun?

— Mulţumesc… nici de asta nu e nevoie. Cred că voi putea termina destul de repede cu ceea ce am să-ţi spun.

Bobby se propti de colţul biroului lui Nancy Ashford şi încrucişându-şi braţele pe piept, aşteptă.

— Am constatat adineaori, că tot ºC am în lumea aceasta… Îţi aparţine dumitale… De un timp încoace am trăit din banii dumitale… dar fără ca eu să bănuiesc ceva. Cred că eşti convins că n-am bănuit nimic.

— Sigur că n-ai bănuit! Nu ai niciun motiv să-ţi fac» reproşuri din cauza asta.

Continuă, ca şi când nici n-ar fi auzit vorbele lui.

— Până şi hainele de pe mine, sunt ale dumitale…

Plecă fruntea şi-şi acoperi ochii cu palmele mâinilor.

Bobby nu era în stare să mai suporte. Inima îi băţos

în piept ca un ciocan; făcu repede un pas spre ea şi o apucă de amândouă mâinile. O fracţiune de secundă tolera acest gest impulsiv al său, apoi îşi smulse mâinile şi clătină din cap.

— Nu, domnul meu, eu n-am venit aici, pentru a fi compătimită. Glasul ei părea acum mai sigur decât adineaori şi în felul ei de a vorbi, se simţea nemuţ urnirea Cred c-am rost tocmai de ajuns de compătimită. Am venit ca să-ţi spun că şi banii de la bancă care sunt ai dumitale, ţi-i voi da înapoi şi imediat ce voi avea posibilitatea să câştig ceva, îţi voi da înapoi şi pe cei pe care i-am cheltuit, fără să ştiu ce fac.

Bobby oftă adânc şi trupul i se cutremură de părere de rău, apoi se retrase şi se propti de birou, ca să rămână îngândurat

— Îmi pare rău, începu el cu glasul stins. Trebuie să ştii ci situaţia în care mă găseam, a fost extrem de stranie Mi-am zis că dacă mi va fi posibil, va trebui să te feresc de nemulţumiri şi să împiedic o nenorocire care ar fi putut să devină o tragică lovitură pentru dumneata. Cred c-am ales un drum sreşit – dar cu toate acestea am procedat cu cea mai bună intenţie. Nu vrei să mă crezi?

”.

O clipă ochii lor se întâlniră într-o privire de care amândoi îşi aduseră aminte mai târziu. când în aceeaşi seară se «îndiri la convorbirea lor şi începură să analizeze cuvânt cu cu.

Mnt şi scenă de scenă în timpul cât se zvârcoleau cu obrazul îngropat în perna înfierbântată-Bobby se întreba, oare dacă în momentul acela ar fi cuprins-o în braţe, neînţelegerile lor cu s-ar fi terminat – iar Helen la rândul ei îşi făcea reproşuri că purtarea ei de astăzi a fost mărturisirea făţişă a unui sentiment pe care se străduise din toate puterile să şi-l stăpânească.

— Probabil, admise ea, încercând să-şi desprindă privirea de pe obrazul lui, dar cu asta situaţia mea nu devine cu nimic mai suportabilă. Nu am intenţia să devin

pensionara dumitale. Îţi voi rambursa banii – mâine capitalul, iar ceea ce am cheltuit, la prima ocazie ce mi se va oferi, pentru a putea câştiga ceva.

— Nu e necesar să faci gestul acesta!

Glasul lui Bobbyvibra sever şi poruncitor. Sta drept în faţa ei şi o privea încruntat.

— În această Împrejurare mal există un motiv pe care dumneata nu-l vei putea înţelege… pe care eu au îndrăznesc să ţi-l explic. Altfel viaţa multor oameni ar avea de suferit. Indiferent de hotărârea ce o vei lua în privinţa acestor bani, dumneata nu vei putea să mi-i dai înapoi. Eu nu pot să-i primesc… deoarece trebuie să înţelegi şi dumneata că în mare Parte am beneficiat eu singur de ei.

Helen ridică repede ochii şi se uită la el mirată, apoi înghiţi în sec.

— Ce-ai spus? îngână ea. Ce înseamnă cuvintele acestea?

— În mare parte am beneficiat eu singur de ei… Înţelegi ce? înseamnă asta?

— Nu înţeleg. Explică-mi ce înseamnă!

— Aşază-te pe scaun, zise el cu blândeţe. Voi încerca să-ţi explic. Deşi nu este atât de uşor.

Ezită, apoi se apropie de canapea şi se aşeză.

— Probabil n-ai avut niciodată ocazia să constaţi, începu Bobby cu băgare de seamă, că uneori există o stranie legătură între un dar făcut de bunăvoie şi în taină, fără e aştepţi Rambursarea, pentru cel care a făcut-o… N-aş putea afirma în «coastă clipă cu certitudine, că banii pe care am fost fericit *să* fc-i-i pot pune la dispoziţie, n-ar face parte dintr-o astfel de Lmvestiţie. Nu mult după ce am dat dispoziţii în acest sens, s-a întâmplat ceva de extremă importanţă – ceva despre care nu. Se poate ca noi doi să vorbim cu uşurinţă… Ştiu că este aproape Lmposibil să te conving despre temeinicia afirmaţiilor mele.»

Spune, draga mea, nu s-ar putea să mă crezi pe cuvânt şi să af încredere în mine… fără să-ţi mai dau explicaţii?

Helen se ridică în picioare; obrajii îi ardeau ca o

flacără şi ochii îi scăpărau scântei.

— Nu… dumneata nu te porţi loial faţă de mine! ripostă ea cu patimă. Şi eu nu sunt draga dumitale] Dumneata m-ai umilit I Sunt multe amănunte pe care aş fi dorit să le aflu şi mi se pare că dumneata ai putea să-mi divulgi anumite secrete dar constat că nu eşti dispus să faci acest lucru. Acum voi pleca. Privitor la banii de la bancă, mâine voi da dispoziţiile necesare, iar suma pe care am cheltuit-o, ţi-o voi rambursa. Poţi avea toată încrederea în vorba mea. Ajunsese la uşă şi pusese mâna pe clanţă. Bobby se apropie repede de ca şi-i acoperi mâna cu palma mâinii lui.

— Ascultă-mă, doamnă! zise el cu glasul grav. Este extrem de important, atât pentru dumneata cât şi pentru mine, să nu dăm ocazia celor de aici, să-şi închipuie despre noi că ne-am certat. Văd că eşti gata să pleci, să traversezi biroul, cu obrazul aprins de revolţi. Atitudinea dumitale va trezi curiozitatea celor care te vor vedea şi vor încerca să găsească o explicaţie şi să facă supoziţii în legătură cu ceea ce s-a petrecut între noi.

În cazul acesta vei putea să le explici dumneata. Eu nu mă simt obligată să dau nimănui explicaţii. De cumva dumneata ai o astfel de obligaţie, asta este treaba dumitale. Te rog, dă-mi voie să plec 1

Bobby nu ridică mâna de pe mina ei.

— Draga mea, începu el cu glas atât de stins, Indt păru mai mult un suflu, fac apel la simţul dumitale de echitate! Fără îndoială ai toate motivele să fii indignată. E cert de asemenea, că datorită imprudenţei mele, te-am pus într-o situaţie foarte delicată. Te rog, să păstrăm aceste neînţelegeri numai pentru noi doi. Te rog, cu toată stăruinţa! încearcă şi te liniştoşte, şi vom ieşi de aci amândoi. ca să înfruntăm pe oamenii aceştia împreună, ca şi când între noi n-ar exista nici e neînţelegere. Nu eşti de părere că aceasta este soluţia cea mai indicată?

Ezită vreme îndelungată, apoi ridică privirea şi-i cercetă obrazul, ca un copil speriat, şi-i răspunse t

— De acord!

Ridică mâna şi femeia se îndreptă spre fereastră, îşi scoate pudriera şi se examină în oglindă. Bobby se uită la ea cu ochii tulburaţi de păreri de rău. Cu câtă imprudenţă procedase şi cum reuşise să primejduiască toate nădejdile care-l legaseră de ea!

Imediat după aceea se întoarse, îl examină liniştită, ca şi când omul din faţa ei ar fi fost un străin, apoi îi spuse.

— Eu sunt gata, dacă eşti dispus să plecăm.

Bobby ezită.

— Te rog, nu te supăra… nu eşti de părere că an zâmbet cât de vag ar putea fi indicat în această împrejurare?… îngână el cu sfială.

— De asta îmi voi aduce, aminte, în momentul când se va simţi nevoia.

*

În +

Deschise uşa şi-i făcu semn să treacă înaintea lui. Exact! n clipa aceasta ea deveni cu totul altă persoană: o femeie graţioasfi şi cu un zâmbet fermecător pe buze.

Nancy Ashford care stătuse prin apropiere, copleşită de curiozitate şi spaimă, le ieşi în cale. Când îi văzu, respiră adânc şi uşurată.

— Sunt atât de mulţumită că vi s-a oferit această ocazie, ca să faceţi cunoştinţă unul cu altul, exclamă ea şi se uită la ei curioasă.

— O ocazie unică, nu-i aşa? răspunse Helen. simţindu-se intimidată de privirile ei cercetătoare. Doctorul Merrick y eu am avut să ne spunem o mulţime de lucruri interesante.» uncie dintre acestea cu totul neobişnuite… după cât am putut constata.

— Da… foarte bine!…

Vasăzică despre asta a fost vorba… Lucruri neobişnuite!…

Doamna Hudson l-a pus anumite întrebări… Probabil datorită cine ştie cărei întâmplări, a reuşit să afle *el* Bobby Merric k ar putea să-i limpezească anumite secrete te legături cu soţul ei… Prin urmare acestea i-au determinat să se apropie unul de altul… Foarte bine!… Nancy se

simţea incintată.

— Sper, doamnă Ashford. că foarte curânH îmi veţi facă plăcerea unei vizite, continuă Helen Hudson cu respiraţia întretăiată. Astăzi sunt foarte grăbită... căci mă preocupă ceva extrem de important.

Xuzindu-l glasul în apropierea uşii micului birou în care lucra la cartotecă, Joyce se repezi Imediat spre ei, scoţând o exclamaţie de plăcută surpriză şi punându-lo o mulţime de întrebări.

— Draga mea, ce te-a determinat să vii aici? De ce nu mi-ai spus că vei veiii atât de curând? Constat că ai ocazia să faci cunoştinţă şi cu doctorul Merrick. Ce plăcere! În felul acesta vom putea organiza dineul despre care am vorbit. Uite ce, nu sunteţi de părere că ar fi bine ca astă seară să ieşim împreună? Numai noi patru şi veţi fi invitaţii mei. Voi lua bilete pentru Jasmine. Ce ziceţi de asta? Poţi veni, doamnă Ash-i Ford *7*

Se întoarse spre Helen şi în ochii ei constată o uşoară umbră de nemulţumire. Poate să primească această invitaţie la dineu? Câteva clipe situaţia i se păru penibilă.

În aceeaşi clipă Helen îşi dădu seama că are şi ea anumite obligaţii de a susţine invitaţia lui Joyce, aşa că zâmbi şi se uită întrebătoare la Nancy care răspunse:

— Îmi va face multă plăcere, Joyce. Îţi mulţumesc. 1

— Dumneata, Bobby, vei putea veni de asemenea, nu-I. aşa? stărui Joyce.

O clipă examina obrazul lui Helen şi-şi simţi accelerarea bătăilor inimii, când văzu că ridică obrazul spre el, pentru a-i auzi răspunsul.

— Voi fi foarte mulţumit, Joyce, să pot veni.

Helen se uită la ceasul de la mână”.

— Eu va trebui să plec cât mai repede, zise ea categoric.

Prin urmare, astă-seară ne vom revedea cu toţii.

O însoţiră toţi trei până la uriaşele uşi cu geamuri de cristal de la ieşire – cu Bobby în imediata ei apropiere, căci probabil îi spusese că are intenţia s-o ducă până la maşină. Coborâră împreună treptele acoperite de zăpadă ale scării,

ţinând-o de braţ, dar amândoi erau conştienţi că Joyce şi Nancy îi urmăresc cu privirea de dincolo de uşă.

*

— Va trebui să stăm de vorbă, declară Bobby, prefăcându-i ti vesel, deoarece conversaţia noastră nu s-a terminat Inril.*

— F.str a o „vârât! îi răspunse Helen şi întorcându-se spre el, ti zâmbi într-un fel care-l făcu să tresară. Constat că graţie dumitale, vom fi obliga li să jucăm o seară întreagă fermecătoarea noastră comedie. Ce te-a determinat să primeşti invitaţia la dineul acesta afurisit, născocit de Joyce? Probabil ai vrut să-ţi dovedeşti încă odată loialitatea?

Bobby se uită la ea abătut şi era gala să se oprească în loc.

— Nu te uita la mine în felul acesta, îi porunci ea pe un ton care contrasta cu zâmbetul ce-i juca pe buze. Îşi vor închipui că am început să ne certăm.

— Mi se pare că suntem pe cale să ne certăm de fapt. răspunse el nemulţumit.

Helen începu să râdă.

Pentru a juca o comedie, cred că dumneata ai fi mai bun în calitate de regizor, decât de actor.

— Crede-mă, aveam intenţia să refuz invitaţia. Dar în momentul când m-am uitat la dumneata, mi s-a părut că eşti atât de mulţumită…

— Ce-ţi închipui c-aş fi putut face? Să mă încrunt la dumneata? Mi se pare că dumneata ai fost cu idoea, să ne prefacem că suntem în cele mai bune raporturi. Dar şi de astă dată. ca întotdeauna, ai profitat de încrederea mea

Continuă să zâmbească, deşi ajunseră pe marginea trotuarului. Şoferul aprinse motorul.

— Voi încerca să inventez un pretext oarecare, zise Bobby cu glasul stins. Te rog, să mă ierţi!

— Dimpotrivă! Să nu faci aşa ceva. Nu se poate să evităm dineul acesta şi va trebui să ne resemnăm: dar îţi făgăduiesc că sentimentele mele adevărate nu vor fi

bănuite de nimeni. Ezită o clipă, ca apoi să adauge: Nici chiar de dumneata. Puteţi fi siguri că nu vă voi tulbura plăcerea dineului.

Bobby deschise uşa maşinii şi-i ajută să urce. St simţi nemulţumită, când constată că trupul i se înfioră de contactul cu mâna lui. După ce se aşeză în fundul maşinii, îşi zise că de ad înainte nu va mai fi nevoită să se prefacă amabilă. Zâmbetul ti dispăru de pe buze. Văzu că a întins mâna spre ea şi se rimţi obligată s-o întindă şi ea pe-a el.

— La revedere, draga mea, zise el şi o ţinu strâns de mini. Te rog, nu-ţi face gânduri urâte despre mine Am comis o trupăimintătoare greşeală… dar te iubesc atât de mult I

După miezul nopţii, când Merrick se întoarse acasă, îşi scoase hainelo de ceremonie, îşi puse halatul şi porunci lui Matsu, să mai pună o despicătură de lemn pe foc şi după ac ea să se culce.

Peripeţiile serii care trecuse, se desfăşuraseră cu violenţa unei vijelioase simfonii: Pasagii de neuitată duioşie, intermitenţe pline de nădejde, care se prelungeau, modulindu-se în gama tonurilor de crescendo, ca să urce stridente spre culmea cromatică a scalei provocate de spaimă. Din nenorocire finalul se termină cu un acord din, tre’ cele mai puţin încurajatoare… Judecând evenimentele serii, în totalitatea lor, îţi făceau aceeaşi impresie ca şi Valse Triste a lui Sibelius.

Avusese intenţia ca la această întâlnire dintre ei să aducă spiritul sportiv al unui atlet care se pregăteşte să susţină o luptă acerbă. Adversară sa adorată îi făgăduise că nimeni – nici cel puţin el – nu va putea să-şi dea seama de supărarea şi nemulţumirea ei, şi era convins că se va ţine de cuvânt. Dacă rolul pe care va fi obligată să-l joace cu această ocazie, va fi greu pentru ea, cu atât mai greu va fi cel pe care va fi obligat să-l joace el însuşi. Ea nu avea de făcut altceva, decât să se străduiască să fie cât mai cordială. Cine dintre toţi acei care au cât de puţină experienţă socială, n-ar fi în stare să se prefacă amabil, când se găseşte faţă în faţă cu oameni antipatici? În ceea

ce îl priveşte pe el, rolul pe care şi l-a anunat îi impune o atitudine de amabilitate rece, nu de renunţare şi supunere sau indiferenţă, de curtoazie chibzuită, faţă de o femeie pe care se presupunea că a cunoscut-o numai în ultimul moment. Datoria lui era, să-şi joace rolul cât mai convingător, deşi toată fiinţa îi fremăta de patimă.

Examinându-se pentru ultima dată în oglindă, înainte de a pleca în oraş, îşi zise cu toată convingerea – deşi bănuia că asta va fi pentru el adevărata tortură – că va trebui fă adopte o atitudine cavalerească faţă de femeia care-i făgăduise, ca vreme de o singură seară să se prefacă în faţa colorl-ilţi, că ei sunt buni prieteni. În realitate reuşise destul dti bine… cu excepţia scenei de la sfârşit.

Dar deşi era chinuit de remuşcări, din cauza acestei lipse de stăpânire, care astăzi făcea ca relaţiile dintre ei să devină (1 mai grele decât până acum, îşi simţea inima fremătând de extaz, când îşi aducea aminte că ea, deşi s-a ţinut de cuvânt, lui totuşi în mod intermitent i se păruse că este pe deplin sinceră.

Exact ca şi avarul, care este nerăbdător să râtnână singur, pentru a-şi număra aurul, expedie pe Matsu la culcare, îşi aprinse luleaua şi se aşeză confortabil într-un fotoliu dh apropierea căminului, hotărât să retrăiască seara ce trecuse, scenă de scenă, pentru a trece din nou prin fiorul aceloraşi senzaţii care-l răscoliseră atât de adânc.

*

* * *

Conformându-se dispoziţiunilor data de Joyce, plecas? de acasă, ca să ia pe Nancy Ashford. Arăta superb, îmbrăcat» Într-o rochie de mătase roşie, cu obrazul tineresc încadrat în coroana lucitoare a părului alb, cu pasul elastic şi trup\i mlădios; Nancy merita să fie mândru de ea. Nu ezită să-i mărturisească această impresie – şi ea-i mulţumi pentru cuvintele măgulitoare şi pentru buchetul de flori pe care i-l adusese.

Ochilor ei nu putea să le scape nimic. Când îi ajută să se «urce în limuzină, constată că Richnrd are caschetă şi

gambiere noi.

— Înainte de asta nu l-am văzut îmbrăcat în livrea, nu-i aşa? întrebă ea. Mi-am închipuit că în această privinţă dumneata ai vederi democratice.

— Este adevărat, admise el, dar mi-am schimbat convingerile. Cu livreaua pe el. Înseamnă că face parte dintre – instituţie şi ideea aceasta II împiedică să facă imprudenţe. Ce puţin acesta a fost scopul pe care l-am urmărit. De altfel lui Îi place să umble îmbrăcat în livrea.

Continuară să vorbească despre tot felul de nimicuri şi el părea că participă mulţumit la această conversaţie, dar foarte curând după aceea, nerăbdătoare să cunoască realitatea, Nancy îl întrerupse.

— Bobby. Începu ea când luxoasa maşină pătrunse în şuvoiul circulaţiei de pe bulevard, accelerându-şi mersul, ceva mă face să cred ci seara de astăzi va fi o corvoadă destul de grea.

— Nancy, ai avut întotdeauna un simţ de observaţie foarte acut. admise Bobby.

— Nu e nevoie să ai calităţi oculte, pentru a constata că în timpul acestei după-amiezi atmosfera de la Brightwood a fost plină de explozibile.

— Iartă-mă câte întrerup, dar trebuie să-ţi spun? a această culoare de rochie îţi stă foarte bine. Astă-seară, draga m; – a, eşti o femeie încântătoare.

— Asta înseamnă că nu – eşti dispus să vorbeşti cu mine despre chestiunea care ne interesează?

— De… probabil… sau ceva asemănător.

— Bine. dragul meu. Voi închide ochii, urechile şi gura şi voi juca rolul celor trei maimuţe înţelepte. Mă voi preface că nu ştiu că voi doi v-aţi certat.

— Va fi o atitudine extrem de amabilă.

— Tot aşa mă voi preface că nu ştiu despre voi cât sunteţi de îndrăgostiţi şi nu îndrăzniţi să vă uitaţi unul la altul, de teamă că cineva ar putea ghici realitatea.

— Eu, Nancy, rămân totuşi de părere că eşti o femeie superbă.

— Dar tâmpită!

— Nu... dimpotrivă!... Şi tocmai aceasta este marea calamitate.

Auzindu-i cuvintele acestea, Nancy îl iertă şi-i strânse mâna, spunându-i că el este băiatul ei preferat; restul drumului discutară despre chestiuni – în legătură cu spitalul, şi exclusiv din punct de vedere profesional.

*

—

Se opriră în faţa palatului Cadillac şi coborâri din maşină în mijlocul unui vârtej de ninsoare care-i învălui din toate părţile, aşa că se repeziră imediat pe uşa turnaati da

În intrare, pentru a se adăposti. Joyce şi Helen îi aşteptau mt zzanină, aşa cum se înţeleseseră. Joyce era îmbrăcată într-o rochie de tafta verde şi părea excesiv de mulţumită, iar Jo piept purta buchetul de orhidee pe care i-l trimisese el. Bănui numaidecât că ea astrucase până acum sub buchetul «. sta cel puţin două coctailuri, deoarece gesturile ei ca de păsărică erau nervoase şi în glasul ei se simţea o notă stridentă pe care ar fi fost imposibil să n-o atribui unei doze de (ţin. – ... Chiar dacă Helen şi-ar fi dat seama de realitate, ora cort că încearcă anume să nu bage de seamă. Din moment o1 trebuia să treacă cu vederea o mulţime de lucruri, nu avea niciun motiv să reţină tocmai pe acesta... Ce fiinţă adorabilă «. te femeia aceasta... îmbrăcată în rochia de catifea neagră, lu' gât cu şiragul de perle... şi cu buchetul lui de orhidee... Plin urmare consimţise să le poarte... Primul punct câştigat. Împotriva duşmanului adorat!

— *K*

—

Amănuntul straniu fu faptul că chiar de la început Joyce se strădui cu toată energia să-i apropie unul de altul... Pâră îndoială şi străduinţa aceasta se datora ginului... Probabil Instinctul îi spunea că între ei doi există o legătură nemărturisită şi este datoria ei să contribuie cu ceva, ca să-şi dea sentimentele pe faţă... Evident, era întotdeauna foarte greu să ghiceşti la ce se gândeşte şi ce urmăreşte Joyce... Dar oricare ar fi fost motivele atitudinii

ei, dacă de fapt avea vreunul, era cert că nu încerca să-şi ascundă intenţia de a întrebuinţa dineul de astă-seară drept ocazie pentru a-i apropia unul de altul, şi fără niciun fel de întârziere.

În realitate atitudinea ei fusese aproape insuportabilă. În timpul cât se servi salata şi conversaţia stagna pentru câteva clipe, murmură mai mult ca pentru ea însăşi: „Doamna Hudson… doctor Mer-rick!… Sfinte Atotputernice! – şi ridicând din umeri, oftă – eu cred că până acum aţi fi putut ajunge cel puţin atât de departe, încât să vă ziceţi Bobby şi Helen!”

La aceste cuvinte Helen se plecă spre ea şi-i spuse cu bunătate şi duioşie maternă: „Bea-ţi laptele, fetiţa mea. Şi fii cuminte I*… iar după aceea, ca o aprobare unanimă a acestor cuvinte, începură cu toţii să râdă.

*

* – *k*

Hotelul era plin de lume. Se ţinea consfătuirea unei mari industrii şi sălile şi holurile* furnicau de oameni impunători şi bine hrăniţi, cu insigne albastre şi aurii la butonieră şi fruntea brobonată de sudoare. Grupurile se învârteau pe ioc, încercând să-şi taie drum spre câte un capăt al sălilor, şi judecând după obrazul lor încruntat, puteai presupune, că totul este pierdut, dacă nu vor reuşi să iasă la vreme din această îngrămădeală.

Soţiile lor, epuizate de alergătură, ocupaseră toate scaunele libere şi-şi pipăiau cu degete nervoase pieptănăturile. Cele mai îndrăzneţe încercau să pară nepăsătoare şi ce> uitau la ţigările pe care le ţineau în lungimea braţului, întocmai ca nişte copii care ţin în mâini rachete, dar în fundul ochilor le tremură sfiala.

Joyce strânse pe Nancy de braţ şi o luă înainte.

— Voi doi staţi împreună şi băgaţi de seamă să nu vă rătăciţi unul de altul, ţipă ea cu glasul strident, întorcând capul peste umăr. Va trebui să ne grăbim, ca să nu ajungem prea târziu la teatru şi se pierdu împreună cu Nancy în mijlocul vârtejului de oameni.

Bobby oferi lui Helen braţul şi ea îl primi, nu din

politeţe, ci cu un gest ca şi când ea însăşi ar fi dorit să procedeze în felul acesta… În realitate n-ar fi fost obligată să facă gestul acesta, deoarece nici Joyce şi nici Nancy nu-i mai puteau vedea… Ar fi fost preferabil să nu bage în seamă mişcarea făcută de el… În clipa aceasta nu avea nevoie să mai joace teatru.

Fură împresuraţi din toate părţile de oamenii care se frământau. O strânsese mai aproape de el şi ca răspunsese gestului său… Nu fusese determinată să facă această mişcare de către cei care-i înghesuiau… Fusese un impuls interior, consimţit de bunăvoie… Ori. aci era oarecare deosebire. El o atrăsese mai aproape şi ea se supusese…

Cu un gest maşinal îşi aprinse din nou luleaua şi ţinu chibritul în mină, până când simţi că flacăra îl arde la degete.

Se strânsese atât de aproape de el, încât îi simţea şi acum căldura trupului trecută în braţul său… Mişcarea aceasta n-ar fi trebuit s-o facă, deoarece nu era prevăzută în rolul pe care se obligase să-l joace… Dar, probabil toi în telul acesta ar fi procedat, dacă între ei n-ar fi existat această neînşel» ji0. e sau cine ştie… Poate nici n-ar fi îndrăznit… Dar în momentul acesta era foarte greu să poată judeca limpede.

Până acum încă nu schimbaseră nicio vorbă, afarde cele câteva cuvinte de salut, în momentul întâlnirii, dar Joyce Intervenise imediat între ei. Presimţea că acum va trebui să-i spună ceva. Nu-i făcea plăcere să debiteze banalităţi dar nici nu putea admite ca tăcerea aceasta să se prelungească.

Apoi cu totul pe neaşteptate deveni îndrăzneţ’s

— Te-am mai condus o dată în felul acesta, odinioară.

În lungul unei cărări întunecoase de la ţară, se auzi el spunând.

— O… vasăzică îţi mai aduci aminte? întrebă ea r}” zând. Cred că ne ţineam de mână. Mă simţeam exact ca o fetiţă pe care o duc pentru prima dată la grădiniţă.

— Prin urmare nici dumneata n-ai uitat…

— Sigur că nu! În noaptea aceea nu ştiu ce m-aş fi

făcut, dacă nu te-aş fi întâlnit pe dumneata, răspunse ea, şi ridicând privirea, se uită la el şi zâmbi… Bobby se întrebă, nu cumva îi aude bătăile inimii… Intrară în sala restaurantului… Joyce le făcu semn de la o masă de pe mijlocul sălii.

— Din moment ce am început să vorbim despre întâmplarea asta, mai spune-mi ceva, adăugă Helen cu toată încrederea. De ce nu ai admis să te duc până acasă în noaptea aceea, sau să-mi fi spus să opresc, când am trecut prin faţa casei dumitale?

— Pentru că am preferat să nu bănuieşti cine sunt ou. Mi-am zis că dacă vei afla, ai… Nu mai continuă şi şu se străduieşte să găsească cuvintele indicate pentru explicaţie.

— Acesta a fost un început anume indicat, pentru o prietenie ca a noastră, care este plină de decepţii şi enigme, ripostă ea cu înţeles.

— Iml pare foarte rău 1 declară el abătut.

— Nu te mai uita în felul acesta, porunci ea şi-l smuci violent de braţ. Arăţi ca şi când ai fi Hamlet. Zâmbeşte t) – auzi 1 Nancy Ashford a dumitale ştie foarte bine că noi am avuţ o discuţie împreună. Am constatat în timpul dupăamiefelul în care se uita la mine. Nu vreau să joc, numai eu singură, această farsă.

Se uitase în ochii ei mari şi albaştri, mirat de această erupţie neaşteptată care se potrivea atât de puţin cu expresiş» ei senină, şi începuse să râdă. Aducându-şi aminte de scena acu asta, îi veni din nou să râdă. I se părea absurdă… şi de necrezut.

*

k – *k*

— De ce râdeţi? întrebă Joyce, când chelnerul le oferi beaunele ca să se aşeze la masă.

— Este o poveste lungă, răspunse Helen, fără să ezite. Când i-am debitat-o, a râs cu poftă, aşa c-ar fi imposibil să-l mai fac o dată să râdă.

Nancy, părea că nu înţelege nimic, şi rămase încântată, când constată că situaţia aceasta depăşeşte

capacitatea ei de înţelegere.

— Lista de mâncare v-am comandat-o întreagă, zise Joyce, după ce chelnerii plecară. Rămâne să vă comandaţi desertul pe care-l preferaţi. Mâncarea o veţi accepta aşa cum am crezut eu de cuviinţă să v-o aleg. Nu draga mea, zise ea ntorcându-se spre Helen. Nu am comandat viţel. După cum vezi, mi-am adus aminte că eşti sătulă de friptură de viţel.

— Mai spune-ne ceva din experienţele prin care ai trecut în străinătate, o rugă Nancy. Sper că foarte curând voi putea să plec şi eu, pentru a petrece o vară în străinătate. Tocmai de aceea sunt atât de curioasă s-aud pe cineva ci vorbeşte despre călătoriile pe care le-a făcut.

Cu câtă graţie acceptase această invitaţie! Şi cât de frumos vorbea despre impresiile ei. Majoritatea marilor oraşe pe care le cunoştea şi el, aproape tot atât de bine cum cunoştea şi oraşul său natal, începură să defileze pe dinaintea ochilor săi, dar ea văzuse şi lucruri care lui îi scăpaseră – vederi fugare, din străduţe înguste şi cotite, prăvălioare modeste, unde părea că a făcut cunoştinţă cu familii întregi… Cât de înduioşată vorbea despre copii!…

*

— Odată, la Assisi, am legat câteva prietenii admirabile în felul acesta, spunea ea. Trebuie să recunosc ci la început am vizitat magazinul Bordini, pentru a-mi îmbunătăţi conversaţia în limba italiană. Fireşte, de fiecare daţi cumpăram câte ceva, sau aduceam copiilor câte un mic darj mal târziu mi-am dat seama că eu merg la ei din cau7. a cărui Int simpatici şi am nevoie de prietenia lor. Într-una din zile mica Maria care n-avea mai mult de trei ani, s-a îmbolnăvit grav. Vreme de trei săptămâni s-a zbătut între viaţă şi moarte. Toată familia era speriată. În timpul acesta, neavând nimic deosebit de făcut, îmi petreceam majoritatea timpului în casa lor.

Se opri, ca să-şi scoată de la gât o cruciuliţă de argint Pe care o purta pe sub guler.

— Când am plecat din Assisi, mama Mariei a stăruit

să primesc cruciuliţa aceasta.

Cruciuliţa trecu din mână în mână, împrejurul mesei, şi când ajunse la el, se uită la ea cu tot respectul. Era un obiect sfânt – pentru mai multe motive care toate erau întemeiate.

— N-am vrut s-o primesc, continuu Helen, deoarece eram convinsă că este obiectul lor cel mai de preţ. Fusese binecuvântată de Sfântul Părinte în anul 1900, când fiind încă fată tânără, plecase la Roma împreună cu un grup de pelerini.

— Vasăzică de aceea porţi această cruciuliţă banală I. exclamă Joyce. Nu cumva îţi aduce noroc?

Helen zâmbi.

— Probabil îmi aduce, răspunse ea. În orice caz îmi place mai mult decât toate celelalte podoabe pe care le am.

— E foarte firesc. Încuviinţă Nancy cu înţelegere.

I Joyce asculta cu toată atenţia.

— Probabil, pentru a-ţi da această cruciuliţă miraculoasă, tu ai fost îngerul păzitor al acestei familii. Spune-ne tot ce a-a întâmplat. Ce-ai făcut în interesul Mariei, câtă vreme a fost bolnavă. Le-ai ajutat în magazin? Ai îngrijit fetiţa t Haide, spune-ne tot ce-ai făcut draga mea!

La aceste cuvinte nu se mai putu stăpâni. Rămase el însuşi mirat, când se văzu c-a ridicat mâna în aer, ca să protesteze.

— Nu. Joyce, te rog. Ar fi imposibil să cerem doamnei Hudson, să ne vorbească despre aceste amănunte.

Dar în aceeaşi clipă rămase speriat de propriile sala vorbe.

— Ei, comedie! Dar de ce să nu vorbească 7

După riposta lui Joyce, se întoarse spre Helen şi o întrebă:

— Despre întâmplarea asta ai mai vorbit cuiva până acum *X*

— În momentul acosta, tocmai din pricină cu ma întrebi. voi. «pune că n-am vorbit încă nimănui.

— Dacă aş fi în locul dumitale, n-aş vorbi nici acum. Sunt convins că amintirea pe care ţi-au dat-o este de mare valoare, şi farmecul ei rezidă tocmai în amănuntul că nimeni în cunoaşte felul în care ai câştigat-o.

— Cât eşti de ridicol, Bobby 1 exclamă Joyce. Nancy dumneata ştiai despre el că este atât de superstiţios?

— O dată sau de două ori mi-a dat şi mie motive ca să-l bănuiesc.

Helen se uită la el cu ochii albaştri şi miraţi, când îi puse în palmă preţioasa cruciuliţă, cu un gest care semăna foarte de aproape cu o mângâiere, căci degetele lui întâraară câteva clipe pe mâna ei.

— În mai multe rânduri mi-am zis că va fi mai bine să le trimit cruciuliţa înapoi. Îmi face impresia, doctore Merrick, că în această privinţă dumneata ai convingerile dumitale, aşa că probabil vei putea să mă sfătuieşti ce trebuie să fac?

— În niciun caz să n-o trimiţi înapoi. Pentru ca această cruciuliţă nu va mai avea nicio valoare, dacă l-o – vei trimite. Afară de asta nici ea n-o mai poate primi, înţelegi... deoarece... deoarece...

Helen se uită la el cu buzele întredeschise şi aşteptă, dar vă7 Îndul că s-a oprit, stărui:

— Da... deoarece?

— Deoarece este foarte probabil că până astăzi a beneficiat în întregime ea însăşi de darul pe care ţi l-a făcut.

O clipă se uită la el fără să clipească, cum s-ar fi uitat la o fantomă. Apoi cu glasul sfios şi pe un ton, ca nimeni «. fără de el să n-o poată auzi, murmură:

— Vasăzică... aceasta este semnificaţia ei?

— Da... tocmai! Aceasta este semnificaţia ei!

Gehii 1 se tulburaseră şi degetele îi tremurau, când ridică mâinile. ca să-şi prindă cruciuliţa la gât.

— Îmi pare foarte bine că mi-ai spus, îngână ca eu sfială. Mi-am pus de multe ori această întrebare.

*

* * *

Joyce, nemulţumită, îşi aşeză amândouă Riâinile pe masă ţi se uită la ei.

— Ia să-mi spuneţi rogu-vă, despre ce vorbiţi?... D'l) m; neala Nancy, înţelegi ceva?

— O, foarte puţin, răspunse Nancy... Mi se pare Helen că dumneata ai preferat micile orăşele? Mai spune-ne cevi despre acestea. Dofore Bellagio, de pildă. Povesteşte-no despre acesta.

— Da, te rog şi cu, stărui Joyce. Ne-ai trimis scrisor atât de frumoase din această localitate. Cum îi zicea tt\ jeuju holel de pe culmea muntelui?

— Vila Serbeiloni? începu Ilelen îngândurată. lânceput mi-a făcut plăcere, dar la urmă m-am simţit izolată Eram atât de abătută, încât într-o după-amiază, po o pioaj, torenţială, am plecat fără să dau nimănui de ştire.

— Cum se poate... ce s-a întâmplat, draga mea? i-trei>i Joyce cu toată solicitudinea.

— Probabil din pricină că mă simţeam singură. Somonul trecuse de mult şi aproape toată lumea plecase. Am cunoscut o femeie tânără care mi s-a părut simpatică, dar după aceea am constatat că este o persoană căreia îi place să scrie şi dându-mi seama de scopul real pentru care se oprise în aceasti staţiune, nu puteam s-o plictisesc mereu cu prezenţa mea, când ea era obligată să-şi petreacă timpul scriind; aşa s-a întâmplat că în după-amiaza unei zile furtunoase, fiind chinuiţi de singurătate, am plecat.

— Ai avut ocazie să constaţi ce scria? întrebă Mr, nl5 curioasă.

Ilelen clătină din cap.

— Poate ar fi bine să te interesezi, îi propuse, lOvce. Căci cine ştie dacă într-una dintre povestirile ei nu te „ei recunoaşte pe tine. Cred că nu poate fi neplăcut să în mână o carte şi pe urmă să constaţi că tu însăţi eşti eroina ei

Tot timpul cât vorbiră despre Bellagio. Helen se adresi mai mult celorlalţi. Dar când răspunse la observaţia făcuţi de Joyco. Întoarse încet obrazul spre el.

— E foarte probabil ca în ceea ce scria, să fi avut şi eu un rol mai neînsemnat, deoarece până în ziua când uit constatat cu ce se ocupă, am fost tot atât de guralivă ca şi i fată de şcoală.

— Eu sunt şi)! tu că dumneata eşti eroina povestirii ei d «clară el cu toată convingerea. Sunt gata să jur că acest* este: adevărul

— Pari tot atât de sigur de temeinicia afirmaţiei dum! «tale, ca şi când ai cunoaşte realitatea.

Dându-i acest răspuns, se plecă uşor spre el şi Bobby pritu să murmure, fără să-l audă altcineva afară de ea. >.

— Cunosc realitatea!

— Conversaţia lor se abătu asupra vapoarelor de transport. N” ancy era curioasă să afle tot felul de amănunte despre călătorii; cum trebuie să te îmbraci, ce sume şi cum se dan bacşişuri; cu câte zile înainte trebuie să-ţi iei biletul, pentru a putea obţine un loc mai bun.

— Helen şi-a obţinut biletul în ajunul plecării, inter – veni Joyce.

— Da, dar nu se întâmplă întotdeauna aşa, ripostă Nancy. Îmi aduc aminte c-am trecut printr-o mulţime de emoţii, P «ntru a putea obţine în ultimul moment biletul de trecere pentru unul dintre prietenii lui Bobby, care trebuia să plece fără întârziere la Buenos Aires. 4

Se întorsese sfios spre Helen şi o surprinsese uitându-se încruntată la el. Dar ea se reculese imediat şi adăugă: fi

— Probabil sezonul are şi el o legătură cu aglomerarea, călătorilor. Când s-a întâmplat asta?!

— Spune, Bobby, când s-a întâmplat? întrebă Nancy. Dumneata trebuie să-ţi aduci aminte. Erai extrem de nerăbdător să-l vezi îmbarcat pe vaporul acela. Probabil asta s-ii întâmplat acum un an, sau poate mai puţin.

— Cam aşa ceva, încuviinţă el cu nepăsare.

Chelnerii le aduseseră lista, pentru a-şi alege desertul Joyce şi Nancy se plecaseră una spre alta şi vorbeau despre ceea ce ar trebui să aleagă. Helen ridică lista până la înălţimea necesară, ca să-i acopere obrazul i

— A fost un gest extrem de frumos din partea dumitale, zise ea în şoaptă. Până acum nici n-am bănuit că dumitale ţi se datorează această plecare.

— N-am vrut ca dumneata şi afli. Sper că nu te vei mai gândi la asta. Îmi pare rău că chestiunea aceasta a fost divulgată în mod indirect.

Câteva clipe obrazul ei păru îngândurat, apoi se lumină Pe neaşteptate.

— Ooo… acum înţeleg, murmură ea.

— Înţelegi oare cu adevărat?

Dădu categoric din cap.

— Este ceva ca… asemănător cu cazul Bord mi… şi [Cu mica mea cruciuliţă, nu-i aşa?

— Da… exact cazul acesta I

Joyce le întrerupse conversaţia aceasta intimă, cerându-le P & rerea referitoare la problema desertului… Avusese parte de o intermitenţă duioasă. Gândindu-se acum la ea, îşi zis<s fift dacă în momentul acela ar fi fost chemat undeva, pentru operaţie urgentă, acum ar trepida de nădejdi că neînţe, legerile dintre ei au fost în mod definitiv înlăturate.

*

* * *

Se ridică în picioare, îşi duse degetele la tâmple şi începu fi se plimbe prin cameră, apoi se opri în faţa măsuţei, îşi umplu luleaua, mai puse o despicătură de lemn pe foc şi se aşeză din nou în fotoliu. O pendulă montată într-un turn de catedrală de pe consola căminului, bătu primul sfert după miezul nopţii.

Aceste patru lovituri ale sferturilor, când reuşeau să-i atragă atenţia, îl determinau întotdeauna să se tulbure. Când bătea jumătatea, efectul numai era acelaşi. Pesemne vibraţiile pondulei reuşeau să pară mai vesele până la această oră, iar când băteau trei sferturi, i se păreau că simte într-însela un fel de îndemn. Dar de fiecare dată se repetau aceleaşi ecouri ironice şi resemnate: da… de… di… dum, din primul sfert care-l determinau să creadă că ceea ce face, este zadarnic şi cu totul lipsit de prevedere.

Era exact aceeaşi senzaţie ca şi când destinul etern şi-ar fi întins braţele uriaşe în sus şi ar fi căscat. Nu putea fi niciodată sigur de ceea ce vor să-l spună aceste bătăi care uneori i se păreau patru variante ale unui oftat de extremă oboseală.

Vibraţia continuă să tremure în largul camerei. Ridică privirea şi se uită în cadran. Era două şi un sfert… începu din nou să se gândească, zicându-şi că de aci înainte amintirile nu-i vor mai lăsa odihnă.

*

* * *

În drumul scurt pe care-l făcură cu maşina lui, ptnj lg teatrul din apropiere, nu se întâmplă nimic deosebit, Când maşina se apropie de marginea Iroluarulul, auzi pe Heicn a fi csându-se lui Nancy:

— Ce maşină frumoasă I Ce marcă este?

N-auzi răspunsul pe care-l dădu Nancy, dar ea ştia.

Întârziaseră prea mult la masă şi sosiri foarte târziu. Urmară cu sfială tremurul de la lampa electrică a femeii care-l conduse la locurile lor şi se aşezară cu toată băgarea de seamă, deşi din fericire locurile erau la capătul unui rând de fotolii.

Un grup de balerine traversa scena, înşirate una după alta, întocmai ca o uriaşă şi strălucitoare omidă; puţin după aceea începură să ţipe speriate şi se împrăştie, urmărite decontingentul masculin al dansatoarelor care apărură din culisele laterale. Urmă o furtunoasă repetare a refrenului şi finalul asurzitor se desfăşură sub luminile reflectoarelor care în un fără scena peste care cortina începuse să coboare.

Joyce care stăruise să meargă înaintea lor, se plecă spre stânga, peste Nancy şi Helen, ca să-i întindă contramărcile biletelor… Cele mai banale incidente i se desfăşurau acum prin minte cu toată limpezimea… Se plecase ca să le ia şi mişcarea aceasta îl obligă să se lipească de umerii despoiaţi ai lui Helen şi cu mâna atinsese braţul ei gol. Fiecare contact trecător îl făcea să se înfioare de emoţie. Numai cu mare greutate reuşise să

se oprească la timp, pentru a nu întinde braţul după ea.

Nu-şi mai aducea aminte despre ce vorbiseră în prima pauză dintre acte. Probabil vorbise Joyce singură, debitând o întâmplare hazlie din ziua când Jasmine se reprezentase în premieră la New York. Nancy o asculta cu atenţie; Helen zâmbea, ascultând-o cu o ureche şi gândindu-se la ceva.

Membrii orchestrei apărură din nou în sală; dirijorul ridică braţele în aer, orchestranţii îşi acordară viorile şi imediat după aceea sala fu copleşită de întuneric.

Ar fi preferat să nu se simtă atât de profund impresionat de apropierea ei, căci fără îndoială ea era conştientă de neliniştea lui. Îşi aduse aminte de răspunsul pe care i-l dăduse Nancy, când îi vorbise de emoţia prin care trecuse în noaptea aceea la ţară, când fusese singur în maşină cu ea. Nancy începuse să râdă de afirmaţia lui, când îi spusese că Helen nu ţi-a dat seama de impresia ce-a făcut-o asupra lui.

— „În vorbi copilării, Îi spusese ea, crezi că o femeie poate l'aco cuiva o as lied dii impnsie, fără s-o împărtăşească la însăşi?… Cât de puţin cunoşti femeile!"

Catastrofa se întâmplase pe la sfârşitul actului al doilea. Nu urmărise cu atenţie subiectul piesei şi nici nu putea prevedea deznodământul. Era în întregime preocupat de prezenţa magnetică a femeii din apropierea lui şi visa cu ochii treji la mulţumirea ce o va simţi, când o va puta copleşi cu toate atenţiile ce i se cuvin. Abia după ce constată c-a făcut o ireparabilă greşeală, reuşi să-şi dea seama că a insulta i-o din TIOU.

Tânăra şi strălucitoarea ingenuă, apăruse într-o impunătnare limuzină, în mijlocul unui peisaj rural, la o serbare câmpenească. Ea era fată săracă; maşina aparţinea unui îndrăznoţ agent de bursa care tot timpul o urmăreşte cu asiduităţile lui, în anumite scopuri; rochia elegantă eu care era îmbrăcată, fusese şi ea cumpărată cm banii acestui adorator, dar toate acestea nu puteau avea pentru el niciun fc-l de semnificaţie… în clipa aceea pu el nu-l interesa decât sup „ba li. îl.i/int.

Să întoarse în mod impulsiv spre Helen – o clipă capotei»! lor se apropiară unul de altul – şi-i spuse în şoaptă:

— Te-am auzit spunând că-li place maşina mea cea nouă. Eu nu prea am nevoie de ea. Mi-ar face plăcere să ţi-o împrumut dumitale pentru tot timpul cât vei fi în oraş.

Probabil lipsa aceasta de tact putea să fie trecută cu vederea, dacă că l-ar fi refuzat imediat şi în mod categoric. Fără să bănuiască niciun moment că tăcerea ei se datoreşte exclusiv faptului că nu ştie ce să-i răspundă la această îndrăzneală, o interpretă drept un îndemn şi în mod instinctiv ce întinse după mâna ei pe care o văzuse aşezată, albă şi cu palma în sus, pe rochia de catifea neagră.

Dar probabil datorită intuiţiei, ea presimţise intenţia lui… Sau poate uşoara tresărire a braţului său, o prevenise despre ceea ce se va întâmpla… Sau alesese tocmai momentul acesta pentru a-şi duce mâna la şiragul de perle pe care) avea Împrejurul gâtului… Era însă cert că el nu va putea afla niciodată ce s-a întâmplat… Ţesătura de catifea tresări speriată de mângâierea trecătoare a degetelor lui.

Cortina începuse să coboare. Sala se umplu de lumină. Se uită la ea speriat şi o văzu cu obrajii aprinşi, iar batista pe care o făcuse ghem, şi-o ridicase la gură.

*

* * *

La propunerea lui Joyce plecară să se plimbe prin foayer. Când ieşiră din sală, Helen luă pe Nancy la braţ, iar Joyce îl aşteptă, ca să meargă împreună. Tot timpul continuă să vorbească despre diverse subiecte, dar el se simţi mulţumit, deoarece gândurile lui rătăceau în haos.

Când se dădu semnalul pentru ultimul act, se întoarseră în aceeaşi ordine în care ieşiseră şi Helen intră cea dintâi în rândul de fotolii, lăsând lui Joyce locul pe care-l ocupase până acum.

Ce-şi va închipui acum despre el I… Dar fără îndoială bunul ei simţ îi va spune că el n-a înţeles să facă un astfel de gest… Nu unul ca cel pe care-l făcuse.

Nu văzu nimic din actul al treilea ci stătu chinuit de remuşcări. I se păru c-a trecut o eternitate, până să se termine.

Despărţirea lor se desfăşură repede, fără nimic neobişnuit şi fără nicio privire de reciprocă înţelege/e în luminile ochilor.

Dimineaţa următoare se va duce la ea şi va încerca să-l explice. Pendula bătu din nou patru sferturi şi indică ora trei… La ora nouă trebuia să facă o operaţie.

Se dezbrăcă ostenit şi se întinse pe pat. Când îşi întinse trupul şi puse capul pe pernă, mâhnit până în adâncul sufletului, ecoul pendulei se aud din nou tremurând în largul camerei, ca un ecou sarcastic despre felul în care a reuşit să rezolve delicata problemă ce i se pusese în astă-seară.

*

* * *

Dimineaţa următoare, când ajunse la spital, de la birou

Îl spuseră că domnul Randal de la Fourth Naţional Bank

O roagă să-l cheme la telefon, dar nu dădu nicio urinare acestei dorinţe.

După ce termină operaţia care-l aştepta, chemă Hotelul Statler şi întrebă de doamna Hudson. I se răspunse că doamna a părăsit hotelul

Soţii McLaren invitaseră la masă pe doctorul Robert Merrick în apartamentul lor luxos mobilat. Era o zi de duminică şi toţi trei se întoarseră de la slujba oficială în biserica Grace Church, unde apariţia tânărului şi distinctului chirurg în strana familiei preotului trezise o legitimă senzaţie de mândrip şi mulţumire.

Presa făcuse mare vâlvă în jurul recentei descoperiri făcute de Bobby Merrick în domeniul chirurgiei craniene, am & niint care lui nu-i făcuse prea mare plăcere, deoarece ca oricărui om de ştiinţă care lucrează ou tot entuziasmul, se ferea de reclamă. Nu se simţise deloc la îndemână, văzându-şi invenţia descrisă în termeni

gazetăreşti şi nu se simţise nici pe departe atât d* recunoscător, cât ar fi vrut să fie, pentru laudele bineintenţionate, publicate în prima pagină a cotidienelor şi nici de erupţiile sentimentale care împodobeau biografia sa publicată de reviste îl ustrate şi beletristice.

Evident, evenimentul fusese destul de senzaţional pentru a merita două coloane în prima pagină. Reporterii nu omiseseră niciun amănunt pentru a prezenta pe tânărul doctor Mtrrick care renunţase la toate plăcerile ce i se puteau oferi, datorită uriaşei sale averi, pentru a se dedica în întregime celei mai rele şi chinuitoare specialităţi din domeniul chirurgiei. Tema aceasta fu exploatată până la saturaţie. Dacă nu şi-ar fi baricadat imediat uşile aparamentului, împotriva avalanşei de reporteri, bărbaţi şi femei, care dăduseră năvală asupra lui din toate părţile, situaţia ar fi fost şi mai neplăcută.

— „Cred că vă daţi seama că aveţi anumite obligaţii faţă de publicul dumneavoastră”, gângurise una dintre ziariste care vorbea cu el, ca şi când ar fi vorbit cu cine ştie ce fâşnoaţi care visează să devină stea de cinematograf, după ce a câştigat concursul de frumuşele al ziarului Times.

Fuftt-se reedit; Un până şi versiunea *că* viaţa doctorului tinerrick a fost salvată acum câţiva ani, exact în momentul înd un alt clitrurg strălucit! n acelaşi domeniu, Dr. Wayne Hudson se inccase în Lacul Saginack. Unul dintre ziarele de stânga îşi jounea făţiş întrebarea, nu cumva hotărârea tânărului Merrick de a urma studiile medicale şi a-şi ale-ge chirurgia craniană, fusese dictata de această tragedie, dacă nu chiar impusă; dar în lipsă de dovezi şi fiindu-i imposibil ca de la el sau de la colegii săi să obţină vreo informaţie, se mulţumise să facă această sugestie, fără niciun comentariu, lăsând – publicul să creadă ce va găsi el de cuviinţă.

În mai puţin de optsprezece ceasuri de la publicarea accs-Lei ştiri, Bobby îşi dădu seama că publicitatea aceasta din prima pagină a ziarelor, va sfârşi prin a-i crea o reputaţie cu totul deformată. Era evident că noul astru se

bucură de favoare, chiar în caz de vizibilitate redusă. Corespondenţa lui era plină de scrisori de la tot felul de cerşetori, de la fondarea unei societăţi pentru înţelegerea internaţională, până la protejarea pisicilor rătăcite şi a gaiţelor albastre. Primi o mulţime de ode şi imnuri care-i cântau slava, în nădejde că autoriii lor le vor putea tipări pe socoteala lui, scrisori zaharisite de dragoste, dintre care majoritatea erau însoţite de fotografii. Era asediat cu cereri de *x* ţine cuvântari la banchete, aşa că încerca să se refugieze, adăpostindu-se dintr-un loc într-altul. pentru a putea scăpa de această persccuţie.

Până şi la Windymere, unde puţin după ce începuse acest spectacol, se refugiase pentru un weekend, rămase înspuimân-Lat când găsi pe bunicul său dând cu mândrie unei tinere doamne îmbrăcate într-un costum sever, informaţiile pe care aceasta i le ceruse despre copilăria lui Bobby. pentru a putea completa amănuntele unei povestiri destinate unei reviste…

— O, Robert, ce plăcere să te pot vedea! exclamă bătrânul Nicholas. Tocmai vorbeam despre tine. Această tânără doamnă…

— Da, înţeleg, îi răspunse Bobby cu glasul rece. În cazul acesta cred că ne va ierta, dacă vom începe să vorbim despre altceva.

— Dimpotrivă, nu vă voi ierta deloc, protestă doamna îxiod.

Nicholas păru foarte încurcat şi sfios din pricina acestei situaţii, până în momentul când Bobby, ca să-l vină în ajutor, întinse mâna spre sonerie. Meggs apăru numaidecât.

— Spune-i lui Stephen să conducă pe doamna până Ut gară. Meggs Dumneaei doreşte să plec* cu trenul de 4.16”.

— *K k k*

Cât despre colegii săi de profesiune medicală, recunoştinţa şi sincerele lor felicitări, fură pentru el motiv de adevărată mulţumire. Poşta de fiecare zi îi aducea scrisorile de recunoştinţă ale oamenilor cunoscuţi în

specialitatea sa, care-l mulţumeau pentru dezinteresul cu care pusese invenţia la îndemâna celorlalţi colegi ai săi. Astfel de scrisori primise din toate ţările lumii civilizate.

Acum, după ce clocotul acestui cazan de reclamă se liniştise de ajuns, pentru a se putea congela, Bobby ieşise din nou la lumină, pentru a-şi relua cu toată sfiala obişnuita activitate şi recreaţiile. Nu se obişnuise nici acum cu felul în care lumea se uita la el, cu şoaptele şi scornelile publicului, care începeau imediat ce-l vedea cineva în vreun local, dar dându-şi seama c-ar fi imposibil să-şi petreacă toată viaţa trăind ascuns, încerca să se prefacă şi el că nu bagă de scamă ce se în timpi 3 în apropierea sa şi suporta cu indiferenţă.

Astăzi îndrăznise să meargă chiar şi la biserică.

*

* * *

Doctorul McLaren ţinuse o predică erudită, în faţa unui auditoriu seleet din care aproape jumătate nu împlinise încă patruzeci de ani şi despre un subiect care îşi închipuia că poate să intereseze în mod special pe vizitatorul său atât de important.

De fapt, în timpul cât îşi scrisese predica, se gândise atât de adânc la impresia ce i-o va face doctorului Robert Merrick» încât numai cu mare greutate se putu stăpâni să nu întrebuinţeze mijloace de exprimare ştiinţifică care puteau fi mai presus de înţelegerea ascultătorilor săi – deşi despre parohienjj de la Grace Cliurch se putea afirma că sunt oameni cu educaţie şi concepţii moderne, ca şi biserica lor.

— „În realitate este biserica cea mai avansată – de fapt singura bişerică cu vederi avansate din oraş”, spusese deitnna Seniback, când propusese ca pastorul McLaren să facă sfeştania. Ia lucrările Congresului Social care în programul discutuic-i sale trecuse problema Controlului Natalităţii.

— „Avansată din ce punct de vedere anume?” întrebase preşedinta congresului, doamna Cordelia Kunz din Grund Rapida, şi bătuse cu ochelarii în măldarul de

note ce-i ave?

În faţa ei. „Avansată în privinţa problemelor economice, a celor sociale-politice, sau pozează pur şi simplu în rolul de ultimi avangardă a ortodoxiei?”

Doamna Sealback rămase puţin năucită de avalanşa acestor întrebări, dar cu toate atestea nu-şi pierdu cumpătul şi răspunsa că nu ştie tocmai exact care este drumul în lungul căruia Grac* Church îşi duce credincioşiii spre mântuire – apoi deschise şi închise cu zgomot poşeta pe care o avea în mână, ca şi când a» fi vrut să-i dea să înţeleagă, că nu doreşte să mai discute această chestiune, dar nu reuşi să-şi dea seama că femeia aceasta din partea de miazănoapte pusese degetul tocmai pe punctul nevralgic al problemei.

*

* * *

Totuşi pastorul McLaren fu destul de prevăzător, ca în ultimul moment să schimbe anumiţi termeni care i se păreau prea savanţi, de teamă să nu întreacă posibilitatea de înţelegere a credincioşilor săi, dar chiar după această schimbare pe care o consimţise cu destulă părere de rău, predica sa nu era altceva decât dizertaţia unui om de ştiinţă, adresată unui alt om de ştiinţă. Auditorul său rămase numaidecât încântat de farmecul inevitabil al observaţiilor lui pe care nu le putea înţelege. Se întreabă de asemenea, ce va crede doctorul Robert Merricto despre această predică şi se simţeau mândri de priceperea tânărului lor pastor.

În realitate aveau toate motivele să fie mândri de el. Reverenţa Sa pastorul Bruce McLaren, doctor în filosofie, nu era câtuşi de puţin un intelectual pedant sau un farsor căruia II place să jongleze cu vorbe sforăitoare, pentru a-şi câştiga reputaţia de erudit. Pregătirea lui ecleziastică era întemeiată pe cunoştinţe reale din acest domeniu şi predica din această zi de duminică era cea mai strălucită dovadă a acestei pregătiri.

Deacon Chester se apropia de el şi cu glasul ridicat, pentru a domina acordurile orgei, îi spuse că aceasta a fost

predica cea mai bine pregătită pe care a auzit-o în biserica Grace Church, după părerea lui. Afirmaţia era pe de-a-ntregul întemeiată şi calificativul „după părerea lui” nu era un simplu fel de a vorbi. Chiar dacă domnul Chester ar fi fost un stilist – în realitate era un cofetar care fabrica prăjituri cu ridicata – nici atunci n-ar fi putut găsi un calificativ mai bun, pentru a indica propria sa capacitate de apreciere a acestei savante omelii.

Dacă ecoul trezit în mintea «fotnnuâuf Cfâcster, de savanta dizertaţie ţinută de Dr. McLaren, ar fi putut să-l fotografieze cineva, fără îndoială placa ar fi rămas virgină şi fotograful at mai fi întrebuinţat-o odată, pentru alte scopuri.

*

—

Marea prietenie existentă între Dr. McLaren şi doctorul Merrick, începuse într-o seară umedă-şi rece din luna Martie, când pe tânărul preot îl aduseseră cu ambulanţa la spitalul Brightwood, leşinat şi cu o fractură craniană. adâncă în regiunea tâmplei drepte. Era plin de noroi, de sânge şi aproape inert. Erau puţine posibilităţi de a scăpa cu viaţă, în noaptea aceea singura distracţie pe care doctorul Merrick şi-o putu permite, de la ora nouă când îl operase, până la şapte dimineaţa, fu să se plimbe în lungul coridorului, prin faţa uşii pacientului său, fumând enervat şi primind paharul de lapte şi sandvişurile pe care la ora trei de dimineaţă i le adusese o infirmieră.

Lui Bobby Merrick pastorul McLaren îi fusese simpatio din primul moment; când îl întinseseră pe masa de operaţie, îl făcu plăcere să-l vadă cât este de lung şi de voinic şi felul în care în mod inconştient se încleştează de viaţă; îi plăcu fruntea lui înaltă, forma urechilor lui, linia bărbiei şi antebraţul încărcat de muşchi, ceea ce dovedea că este un excelent jucător de tenis, culoarea trupului său şi curba de formă eliptică a degetelor mari. Toate aceste amănunte erau semnificative. Dacă în momentul acela i s-ar fi cerut de cineva, doctorul Merrick ar fi fost în stare să scrie un raport de două mii de cuvinte despre

personalitatea şi caracterul lui McLaren chiar înainte de a-l fi auzit pronunţând o singură vorbă.

ti plăcuse şi a doua zi dimineaţă, datorită atitudinii lui, când se trezise pentru câteva minute şi dintr-o singură privire reuşise să-şi dea seama de situaţia în care se găseşte. Considerând că totul este în ordine şi ascultând sfatul infirmierei, îşi întinsese capul pe pernă şi adormise din nou, fără să mai pună întrebări la câteva zile după aceea lui Bobby îi deveni şi mai simpatic, văzându-l cu câtă răbdare îşi suportă chinurile, fără să protesteze şi fără să se plângă. Iar la urmă, cam la o săptămână după aceea, îl plăcu felul de a judeca al lui McLaren, care vorbea liniştit şi fără supărare despre beţivul insolvabil care dăduse cu maşina peste el, când traversa drumul pe porţiunea rezervată pietonilor şi în momentul când circulaţia vehiculelor era oprită.

„Probabil suferă şi el destul de greu, din cauza acestui accident, spunea McLaren cu glasul adânc de bas, îmblânzit de accentul scoţian. Eu voi încerca în orice caz să uit întâmplarea aceasta, căci nu vreau să mă frământ din pricină că i-am făcut un neajuns.

— Felul dumneavoastră de a judeca situaţia, mi se pare neaşteptat de cuminte, răspunse Mcrrick, zicându-şi că pe omul acesta va trebui să-l cunoască mai de aproape, după ce se va face bine şi va putea părăsi spitalul. Nu cunoscuse până acum niciun preot. Despre tagma preoţească n-avea decât° idee tulbure, din satirele şi glumele publicate de reviste sau caricaturile proiectate pe ecranul cinematografului. Nu demult răsfoise un roman plin de meschinării la adresa membrilor acestei profesiuni şi rămăsese revoltat de vulgarităţile debitate de autor. Nu era împotriva preoţilor propriu-zis. dar despre ei avea aceeaşi părere ca şi majoritatea celor care stau departe de biserică, anume că preoţii sunt oameni mărginiţi şi cu vedere scurtă.

Tânărul chirurg se simţea din ce în ce tot mai atras de pacientul său şi-i plăcea să-l audă făcând glume, sau spunând vorbe de spirit, îi admira priceperea cu care

înlătura ripostele sarcastice ale medicilor şi ale infirmierelor, provocate de verva sa proprie. În timpul convalescenţei sale, aproape tot personalul spitalului Brightwood veni pe rând să-l vadă şi toţi rămăseseră cu impresia că este un om foarte cumsecade.

Cei de la Brightwood fură tot atât de încântaţi şi de doamna M-I aren. O brună cu ochii căprui şi cu gropiţe în obraji, care apăru la o jumătate oră după sosirea bărbatului ei, admirabil de calmă, deşi înspăimântată. Îi telefonaseră că doctorul McLaren este grav rănit şi-i propuseră să vină cât mai repede posibil. Când intră în camera bolnavului, vederea soţului ei nu fu pretext pentru o scenă de isterie… Credeţi că Dr. McLaren se va vindeca? Deocamdată nu s-ar putea spune cu precizie. Este prea devrerre. Este rănit extrem de grav… Primi răspunsul acesta fără să tresară şi/ rămaseră cu toţii impresionaţi de fermitatea caracterului ei. O poftiră să-şi petreacă noaptea la spital şi se străduiră s-o informeze din oră în ora despre starea soţului oi. indiferent dacă veştile pe care i le aduceau, erau bune sau rele. i

Chiar de la început doamna McLaren fusese adoptată de Brightwood în condiţii excepţionale. Când a doua zi la amiază doctorul Mi rrick o informă că soţul ei dă dovadă de o admit robilă rezistenţă şi că momentul hotărâtor, când se va declar» deznodămintul, vindecarea se găseşte în raport egal cu eventualitatea catastrofei, nu făcu nicio scenă. Se mulţumi să închidă ochii, să respire adânc şi împrejurul buzelor îi tremură b umbră de zâmbet. Încolo nimic altceva. Era în stare să-şi ităpânească emoţiile. Tocmai de aceea Bobby *se* uită la ea cu» impatie şi-i făcea plăcere s-o vadă prin apropierea lui. Uneori când soţul ei dormea, ieşea din cameră şi se ducea la alţi bolnavi ca să le citească. Altă dată consola rudele celor care aşteptau. În timpul cât se făcea. operaţia. Într-un rând doctorul Pyle o pofti în sală pentru a vedea „o interesanta operaţie în curs de desfăşurare, dar îşi ceru iertare şi dispăru numaidecât, când un fierăstrău minuscul începu să scârţie, de parcă ar fi râcâit-o ceva în stomac”.

La Brightwood părerea generală era că soţii McLaren sunt oameni „care merită toată atenţia”.

*

* * *

Într-o după-amiază când doctorul Merrick veni să vadă pe pastorul McLaren care era aşezat în căruciorul lui de invalid, nu atât din motive profesionale, ci mai curând pentru a-l auzi povestind o nouă glumă scoţiană, acesta îi spuse:

— Dragul meu, foarte curând voi părăsi spitalul şi am început să mă gândesc cu spaimă la nota onorariului. Venitul meu este foarte modest, şi contul meu la bancă, dacă în general voi mai avea creditor, te va face să te prăpădeşti de râs. Evident, îmi dau seama cât costă un tratament la spital şi cred că-l voi putea plăti. Dar n-am îndrăznit să întreb de onorariul dumitale, deoarece mi-am zis că şocul pe care mi-l va pricinui, n-ar putea să-mi fie de folos. Şi fiindcă vorbim despre scoţieni

— Spune-mi te rog cât va trebui să-ţi plătesc?

— Ei bine, părinte, îţi voi face o propunere. Mi-ai dat ocazia să-ţi repar craniul. Eu îţi voi da ocazia să faci ceva în Interesul sufletului meu. Asta va însemna că ne-am achitat. Voi primi serviciul dumitale, în schimbul celui pe care ţi i am tăcut eu. Ce zici de propunerea asta 7

— Este extrem de generoasă, răspunse pastorul pe o notă şi mai joasă decât de obicei. Te voi aştepta să vii la bisorică unde slujesc eu, imediat după ce mă voi simţi destul de fe>ine, pentru a mă putea urca în amvon.

— Pentru acest tratament crezi că va fi nevoie să mer la biserica dumitale?

— Ei bine… pentru al meu n-am venit ia spitalul dumitale?

— Ai dreptate, încuviinţă Bobby supus. Voi merge.

*

h.

Pentru a se ţine de cuvânt, în această dimineaţă frumoasî din luna mai plecase la Grace Church, după ce telefonase soţilor McLaren că va veni şi după ce primise ca

de la biserici să se întoarcă toţi trei acasă şi să mănânce împreună. Pentru Betty McLaren fu o mare satisfacţie să-l poată prezenta numeroşilor prieteni pe care-i avea. Se simţea mândră şi de predica pe care o ţinuse soţul ei. Pentru ea aceasta era una dintre zilele cele mai fericite… Doctorul Merrick obişnuieşte două sau trei bucăţele de zahăr, frişca sau lămâie; şi nu s-a mirat, când a văzut atâta tineret adunat în biserică?… Doctorul Merricfe *1* nu acceptă decât o singură bucăţică de zahăr, fără frişcă şi fără lămâie; ce motive ar avea să se mire, c-a văzut tineretul venind la biserică? t

— O, toate motivele, interveni pastorul McLaren, în momentul când întinse invitatului său o savuroasă bucată da omletă. Aceasta este marea noastră mândrie Trebuie să ştiţi că studenţimea şi tineretul care a intrat în afaceri şi profesioniştii, nu se mulţumesc cu vechile tradiţii şi au nevoie de… nu ştiu cum i-aş putea zice… poate o interpretare mai intelectuală a religiei. Aşa c-am încercat să le îndeplinesc această dorinţă.

— Am constatat, declară Bobby. Predica dumitale a fost foarte savantă şi sunt convins că le-a plăcut.

— Ei bine. doctore, spune-mi cu toată sinceritatea, în alilate de om de ştiinţă, ce impresie ţi-a făcut?!

— O, eu n-aş putea afirma că sunt om de ştiinţă. Un chirurg nu are nevoie să fie om de ştiinţă – ci numai un bun mecanic, care-şi întrebuinţează mâinile cu pricepere.

Betty McLaren protestă şi începu să râdă.

— i lasă. doctore Merrick! Ce fel de vorbe sunt acestea! Dumneata nu fii un om de ştiinţă? Noi credem tocmai dimpotrivă! – În orice caz felul dumitale de a judeca, este cd al omului de ştiinţă, stărui McLaren. Probabil ai constatat et m-am străduit să evit vechile fraze întrebuinţate în teologi.

— Cred că eu n-aş putea admite despre ele că sunt vechi, râse Bobby. Dar ce aveţi împotriva vechii terminologii?

— A ieşit din uzul publicii lui şi dă loc la interpretări greşite. Va trebui să ne alcătuim un nou vocabular în

domeniul religios, pentru a putea interesa publicul şi a ţine pas cu vremea în care trăim. Vom fi obligaţi să întrebuinţăm alţi termeni; dumneata nu eşti de aceeaşi părere? întrebă McLaren, nerăbdător să se audă părerea invitatului său.

— Probabil aveţi dreptate, încuviinţă Bobby cu sfială. Nu ştiu nici dacă publicul ar putea înţelege religia mai cu uşurinţă, dacă s-ar găsi cineva care să i-o explice în termeni care să-l intereseze. În momentul acesta încercând să găsesc un termen de comparaţie, mi-a trecut prin minte cuvântul electricitate, care este identic cu chihlimbarul. Tot ce ştiau în vechime oamenii despre electricitate, era amănuntul că dacă freci un bulgăre de chihlimbar cu o bucată de pânză, acesta poate ridica de jos o pană. Astăzi când a evoluat şi este în stare să ridice o locomotivă, electricitatea a rămas tot chihlimbar. Nimeni nu s-a sinchisit să-i schimbe numele. Probabil lumea s-a gândit că este mult mai plăcut să întrebuinţeze pe cel vechi. Dar este mult mai probabil că nici nu şi-au adus aminte să facă o astfel de schimbare. Cred că lumea a fost prea ocupată cu astfel de probleme, pentru a se mai opri la asta.

— R De… Aceasta ar fi o idee nouă. Prin urmare, dumneata eşti de părere că schimbarea vechii frazeologii în domeniul religios, n-ar putea avea nu ştiu ce importanţă?

— Pentru mine n-ar avea, răspunse Bobby, convins că n-a contrariat pe amfitrionul său, respingându-i teoria aceasta favorabilă.

— Totuşi mi s-a părut că ar fi necesar un alt mijloc de interpretare a teologiei, care să fie mai indicat în afirmaţiile noastre încercăm să fim puţin dogmatici şi mai sinceri decât înainte de asta. De pildă, eu cred că este mult mai bine să recunoşti cu toată sinceritatea că Dumnezeu este o ipoteză, în loc să încerci să dovedeşti ceea ce nu poate fi dovedit.

Răspunsul lui Bobby întârzie atât de mult, încât amându-i soţii McLaren se uitară la el cu coada ochiului. Fără îndoială trebuie şi creadu şi el 111 existenţa lui

Dumnezeu cel puin ea ipoteză!... Mcmcic constată că amândoi aşteaptă.

— Cred că eu nu voi putea să admit o astfel de teorie, declară el sfios.

— O, doctore Merrick! exclamă. Betty dezamăgită, doar nu vrei să spui că în general dumneata nu crezi în Dumnezeu!

— Eu vreau să spun că nu sunt în tare să-mi imaginez pe Dumnezeu ca o ipoteză.

— Bine. dragul meu prieten, nu-ţi dai seama că în această privinţă nu avem nu-i un fel de dovadă reală! interveni McLaren.

— Dumncara nu ui? întrebă Bobby cu glasul calin. Eu i iii-a am

Soţii McLaren aşezară în mod simultan pe farfuriile din fala lor, furculiţele ce le ţineau în mână.

— Huihum... ce fel de dovadă înţelegi? întrebă pastorul.

*

— Ar

În momentul acesta lui Bobby îi păru rău că n-a aderat cu toată amabilitatea la teoria emisă de Bruce McLaren. Controversa aceasta nu-i făcea plăcere şi nici locul nu era indicat pentru o discuţia de felul acesta. În afară de asta nu se simţea în stare să-i explice nici ceea ce numeşte el dovezi. Presimţea că ceea ce el considerase suficientă evidenţă pentru existenţa lui Dumnezeu, putea fi cel mult o dovadă pentru el însuşi. Tocmai de aceea nădăjduia că această conversaţie se va putea foarte curând abate spre un teren mai puţin primejdios.

— Probabil dumneata vorbeşi în felul acesta, condus d «anumite intenţii, dedară McLaren sentenţios.

— Da – o foarte probabil, răspunse Bobby şi făcu un gest de renunţare cu mâna.

— Întreaga religie, ca instituţie, ar trebui revizuiţi, conchise pastorul cu glasul solemn. Mă îngrozesc gândindu-mă, ce va deveni religia în ziua când cei care astăzi au cincizeci de ani şi alţii chiar mai mult, vor fi

morţi. Noua generaţi», care acum îşi trăieşte adolescenţa, nu se interesează câtuşi de puţin de religia organizată. Cred c-aş putea risca afirmaţia că este religioasă din instinct, dar este divizată în foarte multe secte religioase, şi sătulă de discuţiile vulgare dintre ele. În privinţa opiniilor emise de unii şi alţii, care în realitate n-a» nicio importanţă pentru credinţă.

„— Vasăzică au ajuns atât de departe! se miră Bobby. toici nu bănuiam că bisericile au început să-şi piardă terenul de sub picioare. Sunt atât de numeroase!

— Da… chiar prea numeroase! îngână McLaren. Prea multe… dintre cele proasto. Să vorbim, de pildă, despre un subiect important, cum ar fi misiunea şi scopul celui care a întemeiat creştinismul. Un Christos care poate contribui la personalitatea care să-şi pună probleme identice cu ale noastre şi putând să le rezolve cu ajutorul cunoştinţelor şi mijloacelor care ne sunt şi nouă accesibile – căci altfel ar fi imposibil să ne servească drept pildă.

„Dar majoritatea bisericilor încearcă să ne trezească interesul faţă de el, afirmând că este de origine supranaturală, ceea ce noi nu suntem; din cauză că el a prefăcut apa în vin, ceea ce noi nu putem face; din pricină că şi-a plătit birul către satrap, cu banii găsiţi în gura unui peşte, ceea ce eu cu toată Ingeniozitatea mea scoţiană, nu sunt în stare să fac; din cauză că el a liniştit cu un singur gest şi un singur cuvânt furtuna. Iar noi suntem obligaţi să ne încredem în rezistenţa corăbiilor noastre; din cauză că a ridicat din groapă pe prietenul său care era mort de patru zile, iar noi trebuie să ne resemnăm, plantând pe morminte o tufă de trandafir şi să uităm pe cei morţi! Noi am avea nevoie de un Christos care să ne conducă în faţa lui Dumnezeu, fără să ni se spună că existenţa lui este întemeiată pe deosebirile dintre noi. ci ce asemănările noastre vizibile şi reale.

„În biserica parohiei mele încerc să prezint credincioşilor un Christos care să nu fie un simplu prestidigitator – un vrăjitor care să poată hrăni mulţimea din caşul de merinde al unui copil – cu un mare profet şi un

prieten înţelegător. Nu «şti de părere că un bărbat, chiar dacă este un om de ştiinţă, r putea accepta această concepţie?”

Bobby primi chibritul aprins de stăpâna casei şi dădu încet din cap.

— Eu nu sunt decât foarte puţin informat despre conflictul dintre învăţământul tradiţionalist privitor la Christos şi noile teorii puse în circulaţie Judecând situaţia în mod superficial, cred că niciunul dintre aceste sisteme nu corospunde epocii în care trăim. Nu sunteţi de părere că şcoala nouă încearcă să impună o altă metafizică în locul celei vechi? Generaţia noastră judecă în toate acţiunile ci, întemeiată pe energie, pe forţă, pe dinamism… tot lucruri despre care afli nu

An cârti d din ceea ce vezi. De ce să admiţi intervenţia unei ontribuţii supranaturale pe care ai putea-o obţine în anumită condiţii şi să îndemni oamenii să găsească ei înşişi acesta condiţii?

— Asta este o afirmaţie, doctore Merrick, ca şi când fcimneata ai crede în puterea rugăciunilor, declară Betty; Wgândurată.

— Adică să cazi în genunchi şi să ceri să ţi se acorde ceva

— Nu, dar ceva mai mult decât a fi ta… Cerând lui Dumnezeu să-ţi acorde ceea ce ceri.

— Asta depinde de meritul pe care-l avem.

— Aşa este! încuviinţă McLaren.

— Eu nu înţeleg tocmai bine, declară Betty.

— E foarte simplu; vreau să spun c-ar fi inutil să ceri ajutorul lui Dumnezeu, decât cel mult în cazul când ai dus viaţă ireproşabilă din toate punctele de vedere. Asta este de U sine înţeles.

— Nu, eu n-am vrut să spun acest lucru, interveni Bobby, Dacă vă interesează, vă voi spune despre ce este vorba.

Bobby le auube atenţia ca ceea ce i «va spune va dura vreme îndelungată, astfel că soţii McLaren trecură împreună cu el în bibliotecă şi vreme de două ceasuri

aproape du le veni să-şi creadă auzului.

În dorinţa de a-i informa pas cu pas despre progresul său, spiritual. Începu să le vorbească despre scena desfăşurată în atelierul lui Randolph Continuă apoi cu cea mai mare băgare de seamă, pentru a nu face aluzie la niciun fel de act personal săvârşit cu intenţia de a se conforma teoriei Galileanului. În privinţa efectului rugăciunilor, şi le expuse situaţia în mod cât mai nbipetiv posibil.

Apoi termină exact aşa cum începuse. Nu se aşteptă câtuşi de puţin, declară el. ca să creadă ceea ce le-a spus Nici el însuşi a-a crezut; la început povestea aceasta îi pricinuise silă; din punct de vedere intelectual se simţise jignit de afirmaţiile pe care le conţinea. fusese revoltat împotriva acestei teorii; dar realitatea este… aşa cum se prezintă astăzi f

— Cât de trhial mi se pare acum întreg programul meu de a predica, în faţa unor astfel de posibilităţi, oftă McLarea

Abia acum îmi dau seama că noi am încercat să invităm pe alţii religia, dar fără ca noi înşine să fi înţeles cer» dintr-însa.

— Asta ar însemna să mergem ceva mai departe decât trebuie, încercă Bobby să-l îmbuneze. Dumneata ai chemat pe credincioşi la îndemnurile dumitale privitoare la viaţă şi la îndeplinirea datoriei. Acesta este un îndemn la morală. Şi morala este un amănunt de extremă importanţă. Dar ceea ce ţi-am spus eu adineauri nu este din domeniul moralei. Aparţine mai curând ştiinţei. Ne-am străduit foarte mult ca să inventăm ceea ce avem, să construim maşini care-şi extrag energia din vapori, din electricitate şi din lumina de la soare, dar nu ne-am dat seama că personalitatea omenească poate deveni tot atât de receptivă faţă de forţa emanată din Personalitatea noastră Majoră.

— Astăzi mă simt, ca şi când toată viaţa mea n-aş fi făcut nimic – absolut nimic, declară McLaren.

— Nici să nu te gândeşti. Ai desfăşurat o activitate

utilă* deşţelenind terenul de superstiţii şi de vechile afirmaţii inutile. Poţi fi sigur că aceasta nu este osteneală zadarnică. Totuşi. azi dimineaţă când te-am ascultat predicând, mi-ar fi fost imposibil să nu mă gândesc că această nouă interpretare a religiei, pentru care dumneata eşti atât de bine pregătit s-o desfăşori în faţa credincioşilor dumitale, ar putea merge ceva mai departe. pentru a dovedi că religia este o ştiinţă desăvârşită în felul ei. Dumneata ne-ai sfătuit astăzi să acceptăm ipoteza evoluţiei. Spuneai – dacă-mi aduc aminte exact – că în felul acesta cu ajutorul teoriei emise de dumneata, ne vom putea explica tot ce avem... Din acest punct de vedere eu nu pot fi de acord cu dumneata. Probabil trupurile noastre derivă din existenţa preumană a unei forme de viaţă. E foarte probabil că toată literatura romantică se datorează necesităţii de reproducere a animalului. Probabil creierul nostru nu este altceva decât rezultatul evoluţiei până la desăvârşire, care răspundea în mod automat nevoilor noastre de hrană şi adăpost... Amănuntul acesta însă nu este dovedit. Cred că în amvonul dumitale te simţeai tot atât de sigur de afirmaţiile dumitale, cum se simţea şi profesorul meu de biologie la catedră... Dar amândoi admiţând c-a existat o evoluţie fizică, biologia totuşi nu ne dă nicio explicaţie a personalităţii omeneşti. Întreabă pe bătrânul Harper, cum explică aspiraţiile, pocăinţa, curiozitatea de a afla ceva referitor la originea noastră, preocuparea cu problerr. cu viitorului – şi-ţi va r. Vpunde: „Eu domnule, sunt bMng. Nu” în teolog!”

— Cu alte cuvinte, răspunse McLaren şi zâmbi, ai vre» să-mi spui că dacă ar veni cineva la mine şi mia-i cere să-l explic aspiraţiile, pocăinţa şi motivul pentru care omenirea se străduieşte să cunoască viitorul, va fi datoria mea să-l răspund, dar dacă se va întâmpla să mă întrebe, ce părere am despre evoluţie, va fi mai bine să-i răspund: „Eu, domnule, nu sunt biolog! Sunt numai teolog P*

— Da, ceva asemănător, încuviinţă Bobby.

— Mă întreb, nu cumva noi, adepţii teoriilor moderne, continuă McLaren după o lungă tăcere, ne găsim

în aceeaşi încurcătură ca şi Moise care după ce a avut îndrăzneala şi scoată sclavii din robie, n-a avut priceperea necesară pentru a-i conduce într-o ţară în care să poată trăi. Oamenii au fost emancipaţi, dar continuă să rătăcească prin deşert – nemulţumiţi, flămânzi, revenind în mod intermitent la păgânism şi profesând tot felul de rituri excentrice, cu care să înlocuiască echivalentul spiritual al superstiţiilor lor uitate – şi uneori se gândesc că lanţurile robiei au fost mai uşor de suportat decât felul de viaţă pe care-l duc acum.

— Totuşi merita să fie scoşi din această robie, ripostă Bobby. Ar fi tot atât de interesant cred, chiar să continue acest fel de viaţă. Dar cu siguranţă se vor întoarce din nou la Ian* ţurile robiei, dacă la capătul drumului nu li se va revela ceva care să fie mult mai atrăgător, decât deşertul în care, cum spui dumneata, mai rătăcesc şi astăzi.

*

La ora când părăsi casa. McLaren îl însoţi până la uriaşul cup: u care era tras la marginea trotuarului

— Merrick. Începu el cu sfială, crezi că nu ţi-aş cere prea mult, dacă te-aş ruga ca duminica viitoare să vii din nou la biserică? Voi avea să ofer credincioşilor mei ceva mai constructiv decât până acum, şi aş vrea să ştiu ce efect va face predica mea asupra dumitale.

— Aş veni cu plăcere, dar duminica viitoare eu voi pluti pe apele oceanului. Sâmbătă mă îmbarc pe-ntru Franţa, ca Ha ad să plec la Viena, unde vreau să mă întâlnesc cu un r-nle g* Voi veni cu toată plăcerea, după ce mă voi întoarce acasă.

Apăsă cu piciorul pe demaror şi un tisul motor începu să vâjâie! u. Laren îl apucă de mână. I

— Merrick... mai întârzie o singură clipă... Noi preoţii cu concepţii moderne ne-am străduit să dovedim că religia nu se găseşte în contradicţie cu ştiinţa. Astăzi însă datoria mea este să dovedesc că însăşi religia este o ştiinţă. Aceasta este părerea dumitale!

— Exact I Nimic mai puţin şi nici altceva decât asta.

Ai reuşit «se înţelegi t Vei dispune de mai multă forţă I La revedere, în septembrie!

Aşezată în sufrageria luminoasă, mobilată în stil Luis Quinze a apartamentului ei din Boulevard Haussmann, aproape de L'Étoile, şi turnând cafeaua în ceşti, ridică sfioasă privirea şi se uită la musafirul distins din faţa ei pe care-i venea greu să-l admită ca propriul ei fiu.

Gura lui părea că astăzi arată cu totul altfel. Fiind încât pabilă să analizeze caracterul oamenilor, nu putea defini cu certitudine cărei împrejurări se datorează schimbarea, dar un instinct nelămurit părea că-i spune că aceasta nu este p schimbare superficială, ci una organică, structurală.

Gura aceasta nu era austeră, nici pesimistă, dar pierduse expresia de încăpăţânare, caracteristică adolescenţei. Acum nu mai era rugătoare, nici în aşteptare şi nici cel puţin întrebătoare, ci avea expresia aşteptării. Nu mai avea încăpăţânarea

pe atribuită de încrederea în sine şi nici expresia severă de autoritate în destindere; dar părea că este gura unui om pe care nu-l interesează altceva decât faptele rigide şi este foarte sever în analiza lor. Dacă faptele erau reale, gura accepta, fife că erau negre ca păcatul, fie că erau frumoase ca o zi însorită de mai.

Până şi ochii lui păreau că sunt altfel. Păreau căzuţi mai adânc în orbite, nu pentru c-ar fi fost speriaţi, ci mai curând pentru că încercau să se ferească din calea lucrurilor neplăcute

— Ochi obişnuiţi să vadă suferinţa la care nu se uitau cu indiferenţă. Nu erau ochi melancolici şi nici obosiţi, dar din primul moment puteai să-ţi dai seama că ochii aceştia au văzut atât de multe, încât numai cu mare greutate s-ar mai putea mira de ce-l va. Privirile lor nu te examinau cu cinism, dar presimţeai că orice i-ai spune, în adâncul lor nu vei putea constata nicio tresărire.

Schimbarea se putea constata şi în forma mâinilor lui; avea aceleaşi degete prelungi şi fine, caracteristice unui artist

— Dar astăzi mâinile lui nu se mai întindeau la întâmplare, după obiectele din apropiere. Păreau că au mişcările mai calme, că sunt mai sigure de ele, şi-ţi sugerau încrederea ce nu se poate obţine, decât datorită unei lungi experienţe în domeniul discernământului realităţilor, indiferent cât ar fi acestea de neplăcute.

Înfăţişarea lui se putea rezuma în câteva cuvinte: gura, ochii şi mâinile lui erau caracteristice ale unui chirurg.

Hotărî rea lui Bobby de a-şi alege o profesie, nu-i făcuse deosebită plăcere. În afară de convingerea – pe care şi-o exprimă mai târziu cu destulă îndrăzneală, chiar în cuvinte – că pentru ea hotărârea aceasta nu reprezintă altceva decât că s-a lăsat fără motiv şi fără folos, să fie sclavul profesiei pe care şi-a ales-o. Terminarea studiilor lui medicale o făcu să întrevadă posibilitatea de a veni în Europa şi a-şi petrece vara împreună cu ea. Mai târziu când el se dedică vocaţiei sale, care-i cerea o recluziune aproape monahală, nu se sfii să se plângă prietenilor ei de faptul că Bobby îşi dedică viaţa unor străini, când ea în calitate de mamă văduvă, are atâta nevoie de prezenţa lui. Rarele scrisori pe care i le trimitea, scrise cu cerneală roşie şi cu u tere lăbărţate, erau pline de lamentaţii şi de reproşuri, pentru indiferenţa cu care se poartă faţă de ea; totuşi continuă să trăiască tot atât de mulţumită ca şi înainte de aceea, şi nu era niciodată singură, decât cel mult când dormea.

În ziua când i se atrase atenţia – căci ea nu citea niciodată ziare şi reviste – că un tânăr doctor Merrick din Detroit – e oare posibil să fie Bobby al ci – a devenit celebru, datorită faptului c-a inventat un important instrument chirurgical, mândria ei nu mai cunoştea margini. Cu totul pe neaşteptate îşi dădu seama că de ani întregi ea s-a sacrificat în interesul lui, pentru a-i da posibilitatea să se devoteze serviciului umanităţii şi a aşteptat cu nădejde ziua, când renunţarea ei va fi recunoscută de toată lumea, aşa că se grăbi să recolteze admiraţia datorită martirajului ei de mamă, suportat ani

de-a rândul cu convingerea că va veni şi ziuţi înd îşi va primi răsplata.

Vreme de o săptămână cutreieră casele cunoştinţelor ei şi cu ochii plini de lacrimi de fericire, primi felicitările lor zgomotoase. Trimise fiului ei o cablogramă sălcie şi prostească, în car* mulţumea lui Dumnezeu că i-a împlinit toate visurile eşblograma aceasta o costă patru sute cincisprezece franci.

În dimineaţa aceasta Maxina nu părea decât cu zeco am n-ai tânără decât era la vârsta ei adevărată, dar de simţit se simţea mult mai aproape de această vârstă, decât se simţise înainte de asta. Avusese multă bătaie de cap cu organizarea dineului de care-l oferea astăzi la ora două, pentru a prezenta pe Bobby unui grup de şase doamne întinerite cu sulimanuri – în majoritate americane, care se exilaseră de bunăvoie, supravie + uiseră sau se înstrăinaseră de rudele lor – unui grup de curtezani îmbătrâniţi, cu mustăţi cărunte şi respiraţia îmbâcsită de alcool. Nu se sfii să le spună că le face o mare favoare, trimiţându-le această invitaţie, de vreme ce vor avea ocazia să cunoască pe fiul ei care este bărbat excepţional, şi în intimitatea ei îşi zicea că probabil Bobby este acum destul de matur, pentru a justifica reputaţia lui de om distins. Nici prin gând nu-i trecuse că s-ar putea întoarce la ea, având o astfel ţie gură, astfel de ochi şi astfel de mâini care dovedeau că nu se poate ca ea să fie nici cu o zi mai tânără de cincizeci de ani.

Fiind obişnuită să se adapteze situaţiei, aproape în mod Instantaneu, şi în conformitate cu firea ci capricioasă, luă hotărârea să se adapteze şi acesteia într-un fel cum va putea mai bine. Va încerca să pară încântată că este mama unui erou, chiar dacă eroul nu mai este un băiat faţă de care ar fi putut să şi desfăşoare gama calităţilor feline obişnuite. În dimineaţa aceasta îşi repetă rolul pe care avea intenţia să-l joace, îmbrăcată într-o rochie severă care aproape îi da înfăţişare de matroană.

— Îţi va face plăcere să-i cunoşti, Booby!… Sunt atât de cumsecade!… Afară de asta, Bobby – continuă ea,

ridicând arătătorul şi clipind misterios din ochi-am rugat pe adorabila Patricia Livingstone să vină împreună cu maică-sa. Am fost extrem de nerăbdătoare să vă cunoaşteţi unul cu altul. Sunt sigură că vei rămâne încântat de fata asta.

Bobby zâmbi îngăduitor şi-i răspunse că va fi foarte mulţumit să-i cunoască pe toţi şi în special pe fata despre care ea afumă că este adorabilă. Se vede destul de limpede că ea aşteaptă cu nerăbdare această ocazie, ca pe cine ştie ce eveniment neobişnuit, de aceea îşi zice că va trebui să se străduiască în toate chipurile, să-i facă pe voie. Dumnezeu îi e martor, că până acum nu i s-au prea oferit ocazii ca să-i facă plăcere. Astăzi să; va căzni să accepte o situaţie în care va juca un rol, chiar dacă ar fi să fie considerat drept tâmpit de către cei care vor fi prezenţi la dineu.

Considerând intenţia echivalentă cu fapta, îşi zise că mai târziu va putea trece acest dineu în beneficiul său, deşi în realitate nu avu ocazia să participe la el.

*

* * *

Motivul hotărârii luate de Bobby Merrick, de a-şi jua r: concediu de patru luni, se datora unei lungi corespondenţe ce o avusese cu Dr. Emil Amstadt din Viena. Amstadt făcuse îndelungate cercetări pentru descoperirea unui termo-cauter, când se anunţă invenţia lui Merrick. Ceruse imediat informaţii amănunţite, referitoare la invenţie, şi acestea îi fură trimise fără întindere şi cu toată amabilitatea. Corespondenţa aceasta fu începutul vinei sincere prietenii între ei şi la urmă Amstadt îşi exprimă nădejdea că doctorul Merrick va veni la Viena, unde vor putea discuta câteva amănunte importante, de interes profesional.

— „Sunt o mulţime de lucruri pe care le-am putea învăţa unul de la altul, îi scria doctorul Amstadt, tocmai de aceea va trebui să ne întâlnim cât mai curând posibil, în propriul nostru interes11.

În afară de invitaţia doctorului Amstadt, îi mai venise

şi o scrisoare de la Jack Dawson, care stăruia din toate puterile *

— „Nu este lucru de nimic să fii invitat la o conferinţă cu Amstadt. Va trebui să vii! Invitaţia aceasta este ca şi un ordin. Va trebui să vii în interesul meu propriu! Cred că-ţi dai seama că nu mi-a fost tocmai uşor să vin aici, în calitate de câştigător al unei burse pe care am primit-o graţie faptului că dumneata ai renunţat la ea, în interesul meu. Dar ceea ce B-a întâmplat ulterior, dovedeşte că ai realizat mai mult decât, dacă ai fi făcut o strălucită teză pentru bătrânul Appelton şi ai fi luat premiul pe care-l meritai fără nicio discuţie. EU (dragul meu nu mi-am făcut niciodată iluzia că voi câştiga menţiunea Comisiei şi că mi se va acorda acest premiu. Mi le-ai cedat mie pe amândouă, deoarece ţi-ai dat seama c-avoom nevoie de ele, mai mult decât dumneata. Tocmai de aceea num-am simţit niciodată cu conştiinţa împăcată. Dar acum când ambtadt îţi face această onoare... nu se poate să refuzi. Crede-mă, venirea dumitale mă va face şi De mine să-mi simt conştiinţa mai uşoară1.

Dar aceste stăruinţe din Viena, nu erau singurul motiv care determinase pe Bobby să-şi petreacă vacanţa în Europa. Adevăratul motiv de atracţie pentru el, era faptul că Helen Hudson îşi asumase obligaţia de a conduce un mic grup de turişti prin Italia şi Franţa. Îşi închipuise că o va putea întâlni. Amintirea acestei femei îl preocupa în timpul lucrului, îi tulbura somnul, îl făcea să se simtă neliniştit, absent şi distrat. Indiferent de felul în care-l va primi va trebui s-o mai vadă o dată, dacă nu pentru altceva, cel puţin pentru a-şi alunga din minte amintirea ei din seara aceea, când o văzuse cu obrazul chinuit şi aprins de ruşine, din cauza îndrăznelii lui involuntare. Va trebui să încerce să se împace cu ea într-un fel oarecare. Se împăcase cu gândul c-a fost alungat din paradisul său imaginar şi renunţase la visul încântător de a se mai putea împăca cu ea; dar făcea să se deplaseze, pentru a o putea vedea – chiar dacă va fi indignată, indiferentă şi dispreţuitoare. Va trebui cu orice preţ, să alunge din

gândurile sale anunţirea ei, aşa cum o văzuse în scara aceea, îndureratâ şi umi-< lită.

Datorită lui Joyce, reuşise să afle despre toate mişcările ei, şi tot ea îl informase a doua zi dimineaţă, despre plecarea ei neaşteptată din Detroit, după nenorocitul incident întâmplat în timpul spectacolului. După toate probabilităţile Joyce nu fusese informată despre ce s-a întâmplat – deşi ar fi vrut să ştie şi să afle şi motivul vizitei neaşteptate pe care mama ei adoptivă o făcuse la Brightwood, în după-amiaza aceea de iarnă. Era convinsă că plecarea neaşteptată a lui Helen a fost urmarea inevitabilă a acestei vizite, când părăsise oraşul pentru a se îndrepta pre New York, fără să-i spună motivul.

Văzând că de la Bobby nu poate obţine nicio informaţie referitoare la ceea ce s-a întâmplat, îşi dădu toată silinţa, ca datorită informaţiilor pe care i le servea ea însăşi, să poată afla ceva de la el, dar stăruinţele ei nu fură câtuşi de puţin răsplătite.

Nu era în stare să înţeleagă motivul pentru care Ileâlen avusese nevoia aceasta imediată de a se angaja ca cicerone în serviciul agenţiei Beaumond şi Grayson. Procedeul acesta nu cadra cu vederile ei, deoarece lui Helen nu-i plăceau itinerariile dinainte fixate şi nu era obişnuită să primească ordine şi nici să se ştie legată de un anumit onorariu. N-avea mai mult simţ practic decât o pisică persană căreia îi place să se tolănească pe pernă de mătase.

Bobby rămase mirat de răbdarea cu care asculta explica—ţiile lui Joyce care vorbea voiubilă şi fără să fie îndemnaţi de cineva, deşi dacă n-ar fi vorbit în felul acesta, s-ar fi simţit obligat s-o roage el însuşi să vorbească.

Îi rămase profund recunoscător pentru locvacitatoa aceasta, când într-o dimineaţă îi spusese că Ilelen a părăsit biroul din New York, pentru a pleca la Cherbourg, în calitate de cicerone al unui mic grup de excursionişti.

— Spune Bobby, îl întrebă doamna Nancy Ashford, într-o după-amiază, cu obişnuita ei spontaneitate, vorbăria aceasta a lui Joyce nu te plictiseşte?

— O... nu mă plictiseşte deloc! se grăbi el să răspundă, dar în aceeaşi clipă se simţi puţin sfios.

— Este exact ceea ce mi-am închipuit şi eu... I s-a oferit o slujbă foarte interesantă, în calitate de vizitatoare la domiciliu a Ligii pentru Protejarea Copiilor. Voi stărui să primească oferta.

De fapt la stăruinţele lui Nancy, sfârşi prin a primi noua slujbă. În după-amiaza ultimei zile ce o avea de petrecut la Brightwood, Joyce îi ţinu calea în momentul când trebuia să plece de la spital, pe la ora cinci.

— De aci înainte nu te voi mai vedea, nu-i aşa? începu ea. Cred că ştii că astăzi voi părăsi spitalul.

— Da... adevărat, răspunse el, ca şi când acum ar fi auzit pentru prima dată vorbindu-se despre această chestiune. Dumneata vei fi foarte ocupată, iar despre mine ştii că sunt obligat să stau zi şi noapte nemişcat în spital. Sper că noua ocupaţie îţi va face plăcere. Va trebui să ne dai de ştire despre ceea ce faci...

— Nu s-ar putea ca din când în când să vii să mă vizitezi *t* Mă voi simţi îngrozitor de singură.

Se vedea limpede că-i vine greu să-i spună vorbele acestea, dar se strădui din toate puterile.

— O, doamnă Masterson... dumneata ştii că eu nu merg nicăieri... Ocupaţia aceasta îmi răpeşte tot timpul. Dar cred că va veni şi ziua când voi fi...

Începu să râdă, dar în râsul ei nu se simţea nicio veselie.

— Te rog, Bobby, nu mai spune nicio vorbă. Se vede cât de colo că invitaţia mea nu-ţi face plăcere... La revedere! Deşi e foarte probabil că va trebui să treacă vreme îndelungată, până când ne vom putea revedea.

Îi strânse mâna rece ca un sloi de gheaţă, şi-i ură succes. Incidentul acesta îl făcu să se simtă nu tocmai la îndemână. Situnţia dintre ei fusese destul de penibilă. Probabil dacă. Într-un fel oarecare, prietenul său Tom va încerca să-şi schimbe purp tarea, Joyce ar fi şi ca dispusă să mai facă o Snccrcare cu el. N-ar strica să vorbească cu Tom... cine ştie.

*

* * *

Sosi la New York într-o dimineaţă de vineri, în ziua de douăzeci şi două mai, ca a doua zi la patru după-amiază să se îmbarce pe vaporul Majestic – astfel că avu timp destul să dea de urma vechiului său prieten, dar rămase mirat când constată schimbarea prin care a trecut Tommy părea abătut, prost îmbrăcat şi în timpul bărbieritului îşi făcuse o mulţime de crestături pe obraz… Nu era deci câtuşi de puţin de mirare că Joyco se simţise îndemnat să se ocupe şi de altceva, nu numai să se îngrijească de el.

La amiază mâncară împreună şi se străduiră din toate puterile, dar fără să reuşească, să devină din nou tinerii veseli care fuseseră pe vremea când erau colegi de şcoală. De atunci se scursese multă apă pe gârlă… În acelaşi timp pe gâtul lui Tommy coborâse prea puţină apă… *1*

— Uneori… începu Masterson şi cu un gest furiş băgă manşeta nu tocmai curată în mâneca hainei şi încercă să ţină mal strâns lingura în mâna care-i tremura – da… în câteva rânduri, m-am gândit să termin o dată pentru totdeauna. Dacă a-aş fi atât de laş. poate n-aş fi ezitat atât.

Declaraţia aceasta fu un subiect binevenit pentru o conversaţie Prietenul său Tommy era tipul artistului care simte nevoia să fi adulat şi încurajat. Prin urmare nu avea niciun mo«tiv să se sperie din cauza acestor exagerări ale lui. Capacitatea lui Tommy de a primi şi a beneficia de laude şi glorie, era Inepuizabilă Fără îndoială Joyce ar fi reuşit să-l îndrepte pe drumul cel bun. dacă n-ar fi fost faţă de ei atât de zgârcită cu laudele Prin urmare era tocmai timpul ca să devină mai generoasă. Toată ziua Bobby îl copleşi de admiraţie şi îndemnuri, iar la miezul nopţii se despărţi de el, lăsându-l mai fericit şi mult mai beat de laude, decât fusese până acum de whisky. Le va arăta tuturor, de aci înainte, ce este el în stare să facă! O vreme fusese grozav de abătut, dar cum spunea şi Bobby, starea aceasta era cât se poate de firească, la un bărbat atât de talentat şi cu imaginaţie atât de neliniştită ca a lui. Afară

de asta începuse să şi bea mai mult decât ar fi trebuit, dar acum se va opri în mod definitiv. Va avea o voinţă de fier!… Ceea ce a fost până acum, nu se va mai repeta niciodată! Va începe să lucreze şi viaţa lui de aci înainte va lua cu totul altă înfăţişare, înainte de a se întoarce la hotel, Bobby telegrafie lui Nancy!

PREZENŢA LUI JOYCE LA NEW YORK ESTE IMEDIAT NECESARA STOP TOMMY A TERMINAT PENTRU TOTDEAUNA CU LICHIDUL ALABICAT DIN ORZ STOP ESTE DIN NOU PLIN DE AMBIŢII STOP ARE NEVOIE DE MÂNCARE LA ORELE OBIŞNUITE DE ÎNCURAJARE ŞI DE ATENŢII DELICATE STOP O SFĂTUIESC CU TOATĂ STĂRUINŢA SĂ-L AJUTE SA SE ÎNTOARCĂ PE DRUMUL CEL BUN STOP FĂ-O SA ÎNŢELEAGĂ CĂ-ŞI ÎNDEPLINEŞTE O IMPORTANTĂ O-BLIGAŢIE SOCIALA STOP PRIN URMARE VA CONTINUA SA LUCREZE LA LIGA PENTRU PROTEJAREA COPIILOR STOP CUVINTELE ACESTEA NU TREBUIE SĂ I LE SPUI STOP SPER CA AMESTECÂNDU-MĂ ŞI DE ASTA DATA ÎN TREBURILE ALTORA VOI AVEA MAI MULT NOROC DECÂT RÂNDUL TRECUT STOP R M

Duminică după-amiază, tocmai când aţipise într-un fotoliu de pe bord, fu trezit pentru a lua în primire o cabloaramă. După ce o citi, zâmbi mulţumit.

ASTĂZI LA AMIAZA JOYCE A PLECAT LA NEW YORIC.

*

—

— Patricia pictează admirabil, continuă Maxina şi întinse lui Bobby ceaşca de cafea.

— Ei… nu mai spune!

— Da; baticuri I

Bobby urmărea cu indiferenţă titlurile articolelor de pe prima pagină a ziarului Le Matin care era întins pe masă în faţa lui

— Ai tjăsit ceva important?

— Nimic… St; îi – *cp* este astr?… Şapte americani răn1 (t într-un accident de cale ferată, în apropiere de…

Sfinte Atotputernice l.

Văzându-l că se repede spre uşă, Maxina se luă după d şi-l ajunse, după ce intră în cabina telefonică, unde-l auzi d cheamă o maşină de piaţă. Vreme de cinci minute, cât îi trebui ca să adune obiectele de care avea nevoie într-un geamantan, nu se mişcă de lângă el şi-l auzi spunând intermitent:

— ...S-a întâmplat un accident îngrozitor... între victime se găseşte şi o persoană care-mi este cea mai preţioasă dintre toate fiinţele de pe pământ... trebuie să plec... îmi pare foarte rău.» Nu... nu se poate... sunt obligat să plec imediat! 1

— Bine, Bobby!... Nu te gândeşti la dineul meu!... Nu se poate să-mi faci o astfel de farsă!... Vino-ţi în fire!... În orice caz astă-seară nu vei putea pleca!... Purtarea aceasta este cruzime din partea ta – cruzime cu totul nejustificată!

El nici n-o auzea... Dineul ei?... Ar fi ridicul!... O sărută pe obrazul ud de lacrimi şi plecă în fugă... Nu mai avu timp să aştepte ascensorul şi se repezi în jos pe scară.

De obicei vâjâitul asurzitor al elicelor avionului îl scotea din fire şi-i chinuia nervii, dar de astă dată aproape nici nu-l auzea. În drumul pe care-l făcuse până la aeroportul Le Bourget; nu văzu peisajul care fugea pe lângă el şi nici nu auzi pe pilotul Pierre Laudee, care după decolare se pierdu în mijlocul norilor, spunându-i că astăzi va bate recordul de viteză în zborul pe distanţa Paris – Roma.

Bobby mai ţinea şi acum ziarul ghemotoc între degete, deşi nu mai avea nevoie de el, căci ştirea pe care o citise, o ştia pe dinafară... Târziu noaptea trecută... expresul de Neapole – Roma... deraiase în apropiere de Ciampino... din pricina unui macaz lăsat deschis... între răniţi sunt şapte americani... Doamna Hudson, conducătoarea unui grup de excursionişti... grav rănită a fost internată în spitalul englez din Via Nomentana din Roma.

Îşi aducea aminte de instituţia aceasta... era un spital mic... Şeful spitalului era doctorul Ardmore – un bărbat

priceput – specializat în afecţiunile de gât. Pe Ardmore avusese ocazia să-l cunoască şi el.

Ceasurile treceau încet. Din când în când trupul i se destindea şi se proptea în spătarul fotoliului, întrebându-se în ce măsură tensiunea pe care o simţea acum în tot trupul, se datorează trepidaţiilor avionului. Apoi spaima se repezea din nou asupra lui, îi încleşta gâtul uscat şi-i pricinuia zvâcniri în stomac.

I se păru că nu va mai ajunge niciodată. Iar drumul de la aeroport până la spital, cu treizeci de kilometri pe oră, Iu t mai greu.

Maşina intră pe poarta spitalului şi-şi domoli mersul, ime – diat ce apucă în lungul unei alei prundite, pe marginea căreia e vedeau tufe de merişori, apoi se opri în faţa intrării Nu-şi mai aducea aminte ca spitalul să i se fi părut atât de întunecat, de trist şi de înspăimântător ca astăzi. Se întrebă, oare tot aşa ferată şi Brightwood, pentru cei care vin chinuiţi de spaime, ca 4 se interneze dacă cei pe care-i iubesc, mai sunt în viaţă.

Da… doctorul Ardmore este la spital, îi răspunse fu acţionara. pe care o găsi în biroul spitalului, dar probabil nu-l va putea primi… Da… astăzi este extrem de ocupat… Doamna Hudson?”. Este încă în viaţă… Nu doriţi să luaţi un scaun?

— Funcţionara se uită la el cu simpatie.

Bobby scrise câteva rânduri pe o carte de vizită şi i-o întinse.

— Trimite cartea aceasta de vizită doctorului Ardmore, porunci el, şi veghează ca să-i fie predată imediat!

Peste câteva clipe un bărbat mic de statură, bine legat şi cu părul cărunt apăru în lungul coridorului şi se apropie repede de el, cu mâna întinsă.

— Da, eu sunt Ardmore, doctore Merrick. Tocmai adineaori vorbeam despre dumneata… Întâlnirea aceasta este pentru mine o plăcere neaşteptată… Probabil ai venit din cauza compatrioatei dumitale, doamna Hudson: „Dragă prietene… îmi pare rău, dar cred că nu o vom putea

salva… Nu

— Până acum n-am întreprins nimic… Este prea devreme – cred că înţelegi… O comoţie cerebrală… Donelli a crezut că Ta trebui să mai aştepte puţin… Părerea lui este că astă-seară va putea încerca s-o opereze cu mai multe posibilităţi de reuşită… dar sunt puţine speranţe… Dacă este conştientă? Parţial… şi în mod intermitent… îşi dă seama că şi-a pierdut vederea în mod definitiv – de asta sunt pe deplin siguri

— Prin urmare comoţia a afectat lobul occipital! 1

— Exact! În regiunea de după ureche, înspre ceafa 1 Rana este foarte adâncă… Afară de asta mai are şi câteva coaste rupte, ceea ce contribuie la reducerea puterii de rezistenţă… În timpul aniezii Donelli şi-a zis că ar fi zadarnic să încerce operaţia, dar acum este hotărât s-o facă… El nu a prea avut ocazie să vadă astfel de cazuri… Aş dori din toată inima ca… Dar, Sfinte Doamne! Omule, acum când eşti aici, operaţia va trebui s-o faci dumneata! Doctorul Donelli îţi fi recunoscător.

Bobby îşi simţi inima bătând cu furie.

— Crezi că ar fi de acord s-o operez eu?

— Şi fie de acord! Va zice că Dumnezeu te-a trimis tocmai acum când are cea mai mare nevoie de dumneata. Donelli este un excelent chirurg, dar nu este specializat în domeniul acesta. Îţi va rămâne pentru toată viaţa recunoscător… Vino, să mergem la pacienta dumitale… Răspund eu da aprobarea lui Donelli… Te rog – să mergem!

— Un moment, doctore Ardmore, interveni Bobby şi încercă să se desfacă din strânsoarea braţului care încerca să-l conducă în lungul coridorului. Înainte de a merge la doamna Hudson, aş vrea să-ţi spun ceva. Să intrăm într-o cameră unde am putea sta de vorbă, fără să fie şi altcineva, de faţă.

Ardmore îi introduse într-o mică încăpere de pe coridor.

— Sunt obligat să-ţi spun, începu Bobby, că viaţa «acestei femei mă interesează nu numai din punct de

vedere profesional, mă interesează mai mult decât ar putea să mă intereseze în calitate de compatriot sau de simplă cunoştinţă... Am nădăjduit că într-o bună zi va deveni soţia mea...

— Pentru numele lui Dumnezeu!... Ce situaţie!

— Nu-i aşa? Dar va trebui să-ţi spun şi restul. Am avut o gravă neînţelegere împreună... Mai bine zis... ea a interpretat greşit atitudinea mea. Aceasta fiind situaţia, probabil va fi mai bine – în cazul când se va întâmpla să se trezească – să nu i se spună că eu sunt chirurgul care o va opera.

— Nu eşti de părere că dacă ar afla adevărul, faptul acosta ar putea contribui la puterea ei de rezistenţă? întrebă Ardmore.

— Rezistenţa aceasta nu va fi cea pe care am dori-o noi.

— De... fără îndoială dumneata vei şti mai bine cum trebuie să procedezi... Voi vorbi cu infirmiera şi mă voi strădui ca identitatea dumitale să nu fie divulgată.

— *K*

* * *

Când îi văzu colţurile căzute ale gurii, simţi că lacrimi fierbinţi l-au tulburat vederile şi în primul moment îşi zise că nu va fi în stare să suporte acc-st spectacol.

Văzându-l cât este de emoţionat, doctorul Ardmore simţi sufletul înfiorat de milă, pentru durerea hd. Cazul p* care-l aveau în faţa lor, nu admitea ca chirurgul care va fac* operaţia, să se lase copleşit de propriile sale emoţii. Întinse braţul şi-şi încleştă cu putere mâna pe umărul lui, apoi 11 spuse în şoaptă.

— Linişteşte-te! Nu uita că în această împrejurare eşU medicul, nu curtezanul ei!

Făcu apoi semn infirmierei să-l urmeze şi ieşi din cameră, lăsându-l singur cu pacienta. Helen păru că s-a trezit, /oftă cu mare greutate şi obrazul îi tresări de durere, apoi buzele i se încleştară şi colţurile gurii îi fugiră din nou în jos. I

Bobby se întinse după mâna ei care se odihnea pe

îovelitoarea patului şi o ţinu în palme. Îi simţi strânsoarea abia perceptibilă a degetelor. Sărăcuţa de ea f Probabil era conştientă de strânsoarea mâinilor, indiferent ale cui ar fi fost. Era de ajuns chiar atât!

Uşa camerei se deschise şi Ardmore, apăru, urmat de Infirmiera ai cărei ochi străluceau. Se vedea limpede că Ihh părtăşeşte un mare secret. I

— Probabil, doctore, acum vei dori s-o examinezi t, întrebă Ardmore.

Bobby dădu din cap şi infirmiera îl conduse în cabinetul de alături, ca să-şi spele mâinile şi în timpul acesta îi aduse un halat şi mănuşile de chirurgie!

Pacienta fu aşezată în poziţia indicată pentru a putea fi examinată şi-i scoaseră bandajul provizoriu. Bobby rămase înspăimântat când văzu rana. Era adâncă, foarte adâncă, exact cum îi spusese Ardmore. Când întinse degetele s-o pipăie, i se tăie respiraţia. Mâna doctorului englez de lângă el, i se încleştă din nou pe umeri şi murmură:

— Adu-ţi aminte! Este pacienta dumitale!

— Nu are niciun rost să mai amânăm, declară Bobby. (Te rog, trimite după doctorul Donelli. Vom începe operaţiaimediat ce va sosi.

*

* * *

Când o aduseră pe Helen pe masa de operaţie, fusese ora şase şi se făcuse şapte şi jumătate când o duseră înapoi: întinsă pe acelaşi pat cu rotile.

Datorită unui suprem efort de voinţă, vrane de un ceas”. jumătate Bobby Merrick reuşi să nu fie altceva decât în chirurg specializat în operaţiile craniene şi pe Helen Hudson consideră exclusiv pacienta sa care a avut un accident, da pe urma căruia s-a ales cu o contuziune occipitală extrem de primejdioasă.

În momentul când o aduseseră în sala de operaţii, îşi «i<M» că probabil nu va fi în stare să ia această atitudine profesională faţă de ea. Înainte de a face prima incizie, ezitase, ca şi când bisturiul pe care-l ţinea în mână s-ar fi

pregătit să-l înfigă în propria sa inimă. Dar după ce făcu incizia, deveni din nou chirurgul pe care nu-l mai preocupa nimic altceva.

Donelli sta în apropierea lui, urmărindu-l cu ţoală atenţia şi ştergând uşor cu un tampon de vată sângele care ţâşnea se uita mirat la precizia cu care colegul său strângea venele în cleşte, aproape înainte de a-şi semnala prezenţa şi urmărea cu sinceră admiraţie mişcările repezi şi îndemânarea degetelor lungi ale colegului său care se dovedea un expert neîntrecut.

În două rânduri Merrick ridicase privirea şi se uitase speriat la cel care administra anestezia, căci nu era tocmai uşor să introduci eter în plămânii acestei paciente cu trupul zdrobit, dar probabil simţindu-se liniştit de expresia întipărită pe obrazul acesteia, plecase fruntea şi continuase operaţia cu cea mai mare atenţie.

Efortul pe care-l făcea, părea înspăimântător şi micul grup dimprejurul mesei de operaţie, aştepta încremenit într-o tăcere ca de piatră. Presimţeau cu toţii că în faţa ochilor lo» speriaţi se desfăşoară un act de dramă care foarte uşor ar putea deveni tragedie. Orice respiraţie a pacientei, ar fi putut să fie cea din urmă. Totul depindea acum de experienţa chirurgului. În momentul acesta viaţa şi moartea depindeau de rapiditatea şi precizia cu care operatorul îndepărta bucăţile de sânge coagulat şi sfărâmăturile de oase. Dacă inciziile ar fi fost prea adânci, puteau provoca moartea; dacă n-a» fi fost de ajuns de adânci, ar fi însemnat pierderea vederii pe toată viaţa. i

Când operaţia fu pe terminate, Donelli se întinsese după acul din mâna infirmierei şi se uită la el, ca şi când *a*» fi vrut să-l întrebe, dacă-i dă voie să facă el cele câteva lui «punsături, dar Bobby clătină din cap.

m

Când micul grup dispăru pe uşa care dă în coridor, Bobby se apropie cu greutate de uşa cabinetului de alături şi se aşeză pe un taburet vopsit în alb; sta cu umerii strânşi, apoi ridică mâinile şi le examină cu toată atenţia… Mâinile ti erau pline de sângele ei!… Donelli şi o infirmieră

îi ajutară să-şi scoată mănuşile şi halatul. Impulsivul italian stărui să-l şteargă pe obraz, cu un prosop muiat în apă rece, ca în felul acesta să-şi dovedească simpatia. Momentul de adineaori fusese cel mai emoţionant din toată cariera sa care de fiecare dată îl punea în contact imediat cu posibilitatea morţii.

Ceva mai târziu se străduiră să determine pe Merrick să mănânce ceva. dar nu primi decât un pahar de whisky pe care-l înghiţi cu lăcomia caracteristică unui beţiv înveterat Toate celelalte stăruinţe ale lor se dovediră zadarnice, căci el era hotărât să intre imediat în camera pacientei sale şi să aştepte primele simptome ale reacţiei.

— Nu există nimic ce-ai mai putea face dumneata, protestă Ardmore Vor trebui să treacă ceasuri întregi, pentru a putea constata ceva mai mult decât ceea ce ai constatat din primul moment, afară de cazul…

— Exact! murmură Merrick. Tocmai acest afară de cazul uste ceea ce mă interesează pe mine… Acesta şi eventual un atac de pneumonie fulgerătoare.

Donelli şi Ardmore plecară împreună la masă. Când se despărţiră în faţa porţilor spitalului, italianul îi spuse:

— Cred că ar fi prea mult să mai sperăm ceva. Tânărul nostru prieten va fi profund îndurerat. Dar în orice caz operaţia pe care a făcut-o, a fost magistrală.

*

Camera în care se odihnea, era aproape întunecată, dar după ce se obişnuiră cu obscuritatea, ochii lui Merrick se opriră asupra obrazului ei adorat. Nu-i bandajase ochii, dar sta cu ei închişi şi genele ei lungi – neobişnuit de lungi – ti aruncau umbră întunecată pe obrajii aprinşi. Respira în mod regulat şi liniştit – uneori aproape prea liniştit, aşa că se ridică în picioare de pe scaunul din apropierea ferestrei şi se apropia speriat de pat, cu nervii supuşi unei extreme tensiuni.

Majoritatea timpului şi-l petrecu, stând cu coatele proptite pe genunchi şi cu obrazul îngropat în palme, uitându-se la ea şi ridicându-se în picioare, de fiecare dată

când o auzea respirând mai adânc şi în mod sacadat, gata să ridice stetoscopul ce-i atârna pe piept.

Către miezul nopţii ieşi pe coridor şi se plimbă de câteva ori în sus şi în jos, iar când reveni din nou, se apropie de Infirmiera Julie Craig şi-i şopti la ureche:

— Hainele ei sunt în dulapul de colo?

— Da, doctore… Pot să te ajut cu ceva?

Clătină din cap, se apropie de garderobă, apoi după ce scotoci câteva clipe printre haine, scoase o rochiţă albastră sfâşiată şi plină de sânge, căută sub guler, găsi ce căuta, băgă rochia din nou în dulap şi închise uşa.

Julie Craig se uită la el şi-l văzu că învârteşte între degete o bijuterie pe care o scosese dintre hainele pacientei. Fără îndoială aceasta era un dar pe care i-l făcuse el şi de darul acesta probabil era legat un încântător secret. Ar fi preferat să-l cunoască şi ea.

Imediat după aceea Merrick se ridică în picioare şi apropiindu-se de ea, îi spuse cu glasul în şoaptă:

— Cred că n-ar strica să ieşi şi să faci puţină mişcare. Dacă voi avea nevoie de dumneata, te voi chema.

*

Se crăpa de ziuă. Micul ceasornic de pe birou îşi continua neostenit tic-tacurile. În crengile copacilor din apropierea ferestrei, păsărelele începură să ciripească somnoroase. Clopotele din turnurile bisericilor chemau credincioşii la rugăciunea de dimineaţă.

Din direcţia patului, se auzi un oftat adânc. Julie Craig se apropie şi se plecă spre ea cu toată solicitudinea.

Apoi glasul adorat, cu nuanţări de violoncel în surdină, întrerupt de hohotele plânsului intermitent, şi pacienta lui Bobby Merrick murmură t

— O… binecuvântat să fie numele Domnului… Văd limpede

Julie Craig o fire romantică şi rolul ce-i fusese încredinţat în această dramă, îi făcea plăcere. Nu era un rol important şi nici nu reprezenta o tiradă, dar Îi da ocazia să fie mereu prezentă în scenă, în calitate de

martoră a unei acţiuni care se desfăşura vertiginos.

Se simţea emoţionată profund şi de faptul că-i fusese încredinţat un secret atât de important şi luase hotărârea să-l păstreze cu cea mai mare grijă şi să nu-l divulge înainte de începerea finalului.

Cât priveşte atitudinea doctorului Ardmore în dimineaţa aceea el părea atât de mulţumit, după ce constată că operaţia tânărului Merrick a reuşit, încât nu-l interesa răuşi de puţin momentul când simpatica pacientă va afla de cine este îngrijită aci la spital. Ardmore era de origine britanică. Îşi zicea că indiferent de motivele care au înstrăinat pe aceşti interesanţi tineri americani, împăcarea era acum pe drumul cel bun şi fără îndoială îi va apropia din nou unul de altul. Iar dacă după această întâmplare care a evitat moartea, nu vor crede de cuviinţă c-ar trebui să se împace unul cu altul, atunci merită să se despartă pentru totdeauna apucând fiecare pe drumul lui, fără să se mai aştepte la simpatia celor care au fost martorii acestei scene.

Donelli, datorită temperamentului şi rasei din care făcea parte, era o fire accesibilă pentru întorsăturile senzaţionale de comedie bufă, dar era de părere că pacienta nu trebuie să descopere identitatea lui Merrick, înainte de a fi suficient de lucidă, pentru a gusta emoţia pricinuită de această revelaţie în toată intensitatea, aşa că nădăjduia să fie şi el de faţă, în momentul când se va desfăşura această scenă.

Julie era de părere că evenimentul acesta va trebui amânat cât mai mult posibil. Imaginaţia ei neastâmpărată considera această situaţie drept ceva care trebuie savurat pe încetul, ceva cu care să te joci întocmai ca pisica cu şoarecele. Era incapabilă să conceapă ceva atât de prozaic, ca un deznodământ neaşteptat, când aveau la îndemână toate elementele dramatice pentru un final desăvârşit. Se înfiora la gândul că chirurgul ar putea să apară în cameră tocmai în momentul când idolul său se cutremură de vomitaţiile pricinuite de anestezie, amănunt care ar putea să se repete cel puţin de o duzină de ori, înainte de

sfârşitul acestei zile. Situaţia aceasta, îşi zicea Julie, va trebui ferită de eventualitatea unui sfârşit banal şi tocmai de aceea se frământa, ca şi când ar fi deţinut şi ea unul dintre principalele roluri în acest spectacol.

În scopul acesta lăsase vorbă la birou, să comunice doctorului Merrick c-ar dori să vorbească cu el, imediat ce se va întoarce de la masă şi se va trezi, căci îi spusese că are intenţia să doarmă câteva minute. Când îi comunicară de la parter că tânărul chirurg american este în clădirea spitalului. Julie ieşi ca să-l întâmpine în capul scării. Bobby o salută cât toată căldura şi-i mulţumi pentru atitudinea ei, apoi îi spuse că ar fi bine să se odihnească şi să doarmă vreme de câteva ceasuri. Va cere să vină o altă infirmieră care s-o înlocuiască.

Julie clătină din cap.

Nu, mi-e somn. Voi aştepta până după-amiz. Doctorul Ardmore mi-a spus că pacienta nu trebuie să afle cina o îngrijeşte, aşa că i-am pus din nou bandajul pe ochi şi i-am spus că vreme de câteva ceasuri va trebui să evite lumina prea puternică. Cred, domnule doctor, că n-am procedat greşit.

— Eşti o fată extrem de prevăzătoare, răspunse Bobby, străduindu-se să pară cât mai serios. Crezi că nu ai nimic altceva, să-mi spui, înainte de a intra în camera pacientei Z

Obrazul i se îmbujoră de mândrie, când îi răspunse.

— Da, domnule doctor, ar mai fi ceva. I-am spus că de vreme ce ea nu vorbeşte limba italiană destul de bine, toate întrebările pe care ar dori să vi le adreseze, vor fi interpretate de mine... În timp ce o veţi examina acum, cred (.ar fi; bine să chemăm şi pe doctorul Donelli. Sunteţi de acord] 1

— Domnişoară Craig, răspunse Bobby cu glasul sdemn, cred că aci la spital, dumneata îţi pierzi vremea de ponană, deoarece cu talentul dumitale ar trebui să faci parte din corpul diplomatic

— Cred că n-aveţi intenţia să vă bateţi joc de min? domnule. Doctorul Ardmore mi-a spus că ea nu trebuie să

afle şi m-am gândit că alt mijloc mai indicat decât acesta nu există.

— Ai procedat foarte cuminte, încuviinţă lâobby. Mul d ic’s: i mă spăl şi să îmbrac un halat.

*

* * *

Începând de la ora şapte dimineaţa, Helen care se trezea tot mai mult din anestezie, avu câteva clipe intermitente şi tot mai limpezi de luciditate; chiar zâmbise recunoscătoare, simţind gesturile de atenţie ale infirmierei care se frământa în apropierea ei.

— Sunt atât de mulţumită! exclamă ca, după ce Julie îi spusese că se va restabili complet. Dar afară de asta... acum văd f

Ridică mâna albă şi-şi feri bandajul de pe ochi. Julie se grăbi să i-l aşeze la loc.

— Mâine probabil ţi-l voi putea scoate, zisa ea, dar mi-a spus că astăzi va trebui să-ţi pun bandajul, pentru a te apăra.

— Foarte bine, răspunse Helen şi oftă, supusă. Cred că el ştie mai bine, cum trebuie să procedăm.

Aşteptă nerăbdătoare, când văzu pe doctorul Merrick că intră în cameră, îmbrăcat în halatul de împrumut şi urmat de exuberantul Donelli care-i spuse câteva complimente pentru felul iscusit cu care a organizat această întâlnire. La rândul ci îl preveni să fie cu băgare de seamă, ca nu cumva să trădeze secretul atât de bine păzit şi Donelli îi făgădui râzând, că se va conforma acestei dorinţe. Doctorul Merrick se apropie Imediat de măsuţa de lângă pat şi cercetă graficul temperaturii şi-i pipăi pulsul.

— Te rog, spune doctorului, zise Helen cu glasul stins, cu bandajul de pe piept este foarte strâns. Nu s-ar putea să-l desfacă puţin, ca să fii o mai liber? f*

Julie traduse numaidecât această dorinţă, vorbind grăbită în italieneşte şi întrebuinţând cuvinte care părură foarte lungi şi formate în majoritate numai din vocale!

Considerând că bandajul de pe piept fusese făcut da Donelli, îşi zise că tot el va trebui să hotărască dacă-i poate

îndeplini dorinţa sau nu. Se feri din cale şi făcu semn colegului său, ca să-i dea să înţeleagă că aceasta este o chestiune care-l priveşte numai pe el. Donelli îi făcu semne, ca să-l indice că s-ar simţi foarte mulţumit să constate tehnica întrebuinţată de Merrick.

Momentul nu 1 se păru indicat pentru o discuţie, aşa *ci* Bobby feri învelitoarea patului şi examină bandajul lat, şi scoase agrafele şi-l desfăşură până dând ajunse la pielea albă şi catifelată pe care se vedeau vânătăile fracturilor, apoi spuse la loc cu toată priceperea.

— O... în felul acesta mă simt mult mai bine, oftă pacienta mulţumită.

Julie dădu drumul unei cascade de cuvinte melodice italieneşti la care doctorul îi răspunse cu un murmur neînţeles.

— Are mâini foarte uşoare, adăugă Helen cu glasul aproape adormit.

— Să-i repet cuvintele dumneavoastră, doamnă? întreba Julie şi ochii strălucitori i se opriră pe obrazul lui Bobby.

— Nu... Spur. ei că-i sunt recunoscătoare că mi-a redat vederea.

Îndemnat de cine ştie ce îndrăzneală nebunească, Bobby îi răspunse cu o frază stângace italienească, de care-şi aducea aminte de pe vremea când fusese la şcoală şi care ar fi vrut să-i spună că toată plăcerea acestui succes este numai a lui, apoi speriat de propria sa îndrăzneală, se retrase până la fereastră, unde începu să scrie o reţetă.

Ochii infirmierei se opriseră cercetători pe obrazul pacientei. Era gata să traducă fraza pronunţată de doctor, când constată că buzele i s-au întredeschis, apoi două şiruri de dinţi albi se închiseră peste buza inferioară şi gropiţele din obraz i se adânciră şi se rumeniră.

Întinse degetele şi-i încheie gulerul halatului la gât, iar inima începu să-i bată furioasă... Şi-a dat seama de realitate! îşi zise Julie... Apoi plecându-se spre ea, 11 spuse cu glasul blând.

— Probabil aţi înţeles cuvintele doctorului, nu-i aşa?

Nu primi niciun răspuns, căci pacienta aţipise din nou.

Zâmbetul ti mai întârzia şi acum pe buze şi reşeaţa nu-i dispăruse de pe obraz.

Când ieşiră din cameră, doctorul Merrick făcu semn lui Julie, ca să-l spună:

— Cred că! n timpul somnului vei putea să-i scoţi bandajul de pe ochi, deoarece se va simţi mult mai uşurată.

*

* * *

Peste două ceasuri se trezi din nou. Vreme de câteva minute examină gravă pe Julie, apoi ridică mâna la gât şi scoase cruciuliţa de argint, o strânse între palme şi şi-o duse la inimă.

— Cum de ai bănuit că am nevoie de ea? întrebă ea.

— Nu ştiam, căci altfel v-aş fi dat-o chiar de la început.

Urmă o lungă pauză.

— Când mi-ai pus-o la gât? Abia acum am descoperit prezenţa ei.

— Nu v-am pus-o eu, madame.

Urmă din nou un timp de tăcere.

Văzând că pacienta ridică un colţ de cearşaf, ca să-şi şteargă ochii, îi întinse o batistă întorcându-se în loc, se apropie îngândurată de fereastră.

— L-ai văzut când mi-a pus-o?

Julie nu se mai întoarse spre ea, când îi răspunse cu glasul tremurat:

— Nu, madame, căci m-a rugat să părăsesc camera.

— Drăguţul… de el!

În aceeaşi seară la ora nouă sosi Marion şi Bobby o aşteptă în gară.

Imediat ce află din ziare despre accidentul întâmplat, avu marele noroc să poată pleca cu primul tren de lux, care se îndrepta spre apus. Telegrama expediată de ea, chiar din trenul care-şi continua mersul, fu predată lui

Merrick care se strădui s-o liniştească. La ora zece primise răspunsul lui, dar nu se miră câtuşi de puţin, deoarece bănuia că el a aflat despre acest accident în timpul cât a fost la Paris.

— O, Bobby, sunt încântată! exclamă ea cu ochii plini de lacrimi, după ce-i spuse că totul promite o grabnică însănătoşire. Pot s-o văd?

— Prefer să nu te duci la ea astă-seară. Mâine dimineaţă va fi mal bine dispusă.

— Şi presupun că amândoi aţi ajuns la convingerea că aveţi nevoie unul de altul, nu-i aşa?

— De... eu nu pot să-ţi dau deocamdată niciun răspuns, declară el cu sfială. Situaţia în care se găseşte este în dezavantajul ei. Eu srint cel care a operat-o. Nu vreau să profit de sentimentul de obligaţie ce l-ar avea faţă de mine. De fapt ea nici nu ştie că eu sunt la Roma.

Marion se aprinse la obraz din pricina indignării. Şoferul deschisese uşa maşinii şi-i aştepta să se urce, dar ea păru că nu bagă de seamă şi începu să se zborşească la compatriotul ei.

— Bobby Merrick, atitudinea aceasta mi se pare ruşinoasă. Tot timpul n-ai făcut decât să ţii biata femeie în nesiguranţă şi i-ai dat senzaţia că este iresponsabilă. Acum al început să umbli din nou cu afurisitele dumitale de secrete. Ei bine, află că de astă dată nu vei mai putea abuza de ea, cum ai făcut înainte de asta. Mâine dimineaţă, când o voi vedea, să ştii că-i voi spune! Să nu-ţi închipui niciun moment că de aci înainte eu voi deveni din nou instrumentul misterelor urzite de dumneata!

Înţelese imediat că ea vorbeşte în mod serios, în drumul scurt pe care-l făcură până la Quirinal, unde îi reţinuse o cameră, îi spuse tot ce putea fi spus referitor la operaţie, încercând să-i abată gândurile de la felul în care se purtase f – că de Helen.

— Mâine dimineaţă eu voi pleca la Viena, adăugă el, după ce dădu indicaţiile necesare la biroul hotelului. Pansamentele le va putea face doctorul Donelli, tot atât de bine ca şi mine. Acum nu mai există nicio primejdie şi nu

am niciun motiv să mai stau, mai ales că eşti hotărâtă s-o informezi despre realitate.

— Cred că este singura purtare indicată, ripostă Marion cu încăpăţânare. Are tot dreptul să afle adevărul... Spune-i lui Jack multă sănătate şi că mă voi întoarce la el, imediat ce voi constata că Helen nu mai are nevoie de prezenţa mea. Nu ştiu dacă va putea să mă ierte, după purtarea mea de la Bellagio.

— Cred că te va ierta, dar n-aş putea face prinsoare, fără certitudinea că voi pierde... La revedere!

Ceva mai târziu, în aceeaşi seară, avu o consfătuire cu Donelli şi rămase cu convingerea că pacienta sa rămâne în grija uţiui om priceput. Intră în camera ci şi o găsi adormită, nu zise nimic ci se mulţumi să dea din cap spre infirmiera care înlocuise pe Julie Craig. În biroul spitalului îi făcu o scrisoare cu care-i mulţumi pentru „devotamentul şi itgenio-itatea oi”. iar în plic băgă şi o dovadă materială a gratitudinii sale (din care o parte Julie o întrebuinţa pentru a-şi p>etrece o vacanţă de trei luni în Elveţia).

Împăcarea cu Marion se desfăşură! n mod instantaneu şi fără paradă de vorbe. Imediat ce intră în cameră, se sărutară şi plânseră puţin. Julie găsi un pretext, ca să le lase singure.

— Dragă Helen, începu ea, imediat ce uşa se închise în vjrma infirmierei, nici nu bănuieşti cine este chirurgul care fce-a operat.

— Dimpotrivă bănuiesc, răspunse Helen şi zâmbi.

— Foarte bine! El îşi închipuia că şi amănuntul acesta o a putea să rămână secret. Când ai reuşit să afli?

Începu să râdă şi făcu o strâmbătură de durere.

— Ieri mi-a spus o frază în limba italiană.

— Şi i-ai recunoscut glasul?

— L-am recunoscut imediat.

— Sâr. t convinsă că el nici nu bănuieşte.

— Probabil va afla, chiar în timpul acestei zile.

Înainte ca Marion să-i poată răspunde, doctorul Donelli intră în cameră, urmat de Julie, şi se apropie zâmbind de pat.

Helen se uită la ei întrebătoare.

— Spune, Julie, doctorul Merrick nu va veni în dimineaţa aceasta?

Julie clătină din cap.

— A plecat la Viena, la ora şapte, draga mea, interveni Marion. I-am spus că te voi informa despre prezenţa lui, aşa că a încercat imediat să dispară!

— Nici nu s-ar fi putut să procedeze altfel, decât aşa I declară Helen şi zâmbi.

În timpul colaborării sale cu doctorul Amstadt, nu reuşi să se concentreze cu aceeaşi uşurinţă asupra cercetărilor ştiinţifice cu care era obişnuit. Chirurgul vienez părea mulţumit din toate punctele de vedere de contactul cu tânărul său coleg american, dar Bobby era prea neliniştit şi prea preocupat, pentru a putea profita în întregime de această tnttinire. dintre ei.

Jack Dawson înţelese imediat starea sufletească a prietenului său.

— Bobby, ÎI sfătui el într-o seară de la începutul lunii august, când terminaseră cu cina într-o sală a restaurantului Hangel, nu vreau să mă amestec în ceea ce nu mă priveşte, dar cred că ar trebui să te întorci în cetatea eternă, pentru a termina în mod definitiv cu această chestiune. Ai devenit un conviv puţin comod şi mi se pare că te preocupă ceva.

Bobby dădu din cap, în semn de încuviinţare.

— Ai dreptate!... Voi picca mâine!

*

Marion rimase la Roma. Singura lor distracţie, era scrisoarea zilnică pe care i-o trimitea soţului ei, ca să-i spună despre lunga şi triceata convalescenţă a lui Helen.

La Viena fu mare emoţie, când sosi scrisoarea în care le comunica că Ilelen u petrecut o jumătate de oră pe terasă, şi în aceeaşi seară Bobby şi Jack o celebrară mulţumiţi.

Acum fusese scoasă cu căruciorul în patloul umbrit... Astăzi făcuse o scurtă plimbare... Erau amândouă la

Quirinal şi în fiecare după-amiază Helen cobora în parcul hotelului… Acum lee seara Împreună, ca să facă o scurtă plimbare cu automobilul… Hden este atât de fericită!

În dimineaţa zilei de şase august, Jack şi doctorul Amstadt însoţiră pe Bobby la gară. După ce trenul plecă, Jack se duse la poştă şi telegrafie lui Marion. Dar nu-i spuse să păstreze în taină ştirea despre plecarea lui Bobby. În orice caz ea nu ar fi ascultat de el, căci acum renunţase cu desăvârşire la enigme.

— Cine crezi că va sosi! exclamă ea, când intră pe neaşteptate în camera Hélènei, fluturând în mână telegrama pe care o primise.

— Când va sosi? întrebă Helen.

— Mâine după-amiază… pe la şase… Este extraordinar; ce zici?

— Eu, draga mea, voi pleca! Nu mă simt în stare să înfrunt această întâlnire.

— Ce idee!… Cum de-ţi trece prin minte aşa ceva? Nu se poate să pleci!… Mai ales când ştii ca el este pe drum: „Va fi grozav de dezamăgit!…

— Bine, dar eu nu ştiu că va veni, cel puţin pe mine nu m-a anunţat… Probabil n-a dorit ca eu să aflu despre sosirea lui, căci altfel mi-ar fi dat de ştire.

Ar fi fost imposibil s-o dezmintă. Era definitiv hotărâtă să plece. În aceeaşi seară făcură împreună o vizită la spital. Julie Craig întrebă cu toată sfiala pe doamna Dawson, dacă doctorul Merrick se mai găseşte în Europa şi rămase profund impresionată când află că a doua îi va sosi la Roma.

— Bine… dar dumneavoastră doamnă veţi fi plecată! exclamă ea şi ochii plini de reproşuri i se opriră pe obrazul fostei paciente…

Fără îndoială această situaţie fusese provocată de ceva neaşteptat.

— *K*

* * *

La început portarul de la Quirinal păru că nu-şi mai aduce aminte de altceva decât că cele două tinere

americane plecaseră la amiaa A, cu destinaţia Paris. Dar după ce văzu culoarea bancnotei pe care doctorul Merrick o strânse între degete, păru că-şi aduce aminte de amănuntul că bagajele doamnei Hudson fuseseră expediate direct la Le Havre. De fapt le expediase el însuşi. Da… se va îmbarca pe vaporul Île-de-France, joia viitoare. În orice caz cuferele el vor pleca cu acest vapor.

Bobby îşi pierdu un ceas întreg, plimbându-se în sus şi în jos pe aleile grădinii hotelului, gândindu-se la ceea ce va trebui să facă. Jocul acesta de-a v-aţi-ascunselea nu putea şi nu trebuia să mai continue. Se hotărî s-o urmărească şi să-i aţină calea, indiferent de ceea ce se va întâmpla mai târziu. Trimise lui Jack Dawson o telegramă în care-i comunica îndrăzneaţa lovitură pe care a pus-o la cale şi-i descrise planul său în toate amănuntele. Până acum în contactul cu ea! i lăsase impresia că este gata de orice imprudenţă. Cea de acum însă va întrece în proporţii toate impertinenţele şi 1 «va face să pară o jucărie, în raport cu ce se va întâmpla d «astă dată.

Imediat ce luă această hotărâre, evenimentele începură să se precipite în mod vertiginos. Se duse la aeroport şi luă un avion care să-l ducă la Paris. Drumul acesta, subliniat de vâjâitul celor trei motoare ale avionului şi bătăile furioase ale inimii sale proprii, i se păru foarte zgomotos. Îşi pierdu o jumătate de oră cu Maxina care-l iertă, după ce-i făgădui că va veni în Europa, ca să-şi petreacă sărbătorile Crăciunului împreună cu ea.

De aici plecă în oraş şi se duse la agenţia de vapoare unde angajă cel mai luxos apartament de pe bordul vasului Île-de-France. Dimineaţa următoare plecă spre Le Havre cu avionul, şi ajunse cu un ceas înainte de sosirea trenului din Paris.

Ceasul acesta i se păru lung şi plin de spaime. Până acum nu i se întâmplase încă niciodată să se simtă atât de copleşit de propriile sale emoţii.

După ce se convinse că bagajele sale de mână au fost instalate în cabina sa proprie şi după ce cercetă cu de-amănuntul confortabilul apartament pe care-l închiriase,

îşi dădu seama că va trebui să comande câteva coşuri de flori, apoi se urcă pe puntea de comandă, ca să viziteze. pentru a doua cară pe comandantul vasului căruia îi ceru o ultimă favoare.

De aci coborî din nou şi se postă în apropierea pasarelei clasei întâia şi începu să se frământe de nerăbdare.

Ce-şi va închipui acum despre el?

*

k *k*

Trenul intră încet sub acoperişul hangarului din cealaltă parte a cheiului; călătorii se îngrămădiră în grupuri, împrejurul bagajelor de mână pe care lo aveau şi imediat după aceea convoiul se îndreptă spre vapor.

Bobby o văzu de departe, apropiinau-se cu mişcări elegante, urmată de doi hamali care veneau pe urma ei.

De astă dată era îmbrăcată într-un costum liliachiu... În cap avea o pălărie cochetă de aceeaşi culoare... Costumul îi scotca în evidenţă liniile sculpturale ale trupului.

Îl văzu c-o aşteaptă şi el îşi dădu seama că l-a văzut. Când ochii li se întâlniră, se uită la el şi buzele i se întredeschisern. Continuă să se apropie, într-o atitudine aproape marţială.

Dar după ce ajunse în faţa lui, văzu că nu-i întinde mina, aşa cum îşi închipuise că va face; în loc de asta, întinse amândouă braţele spre ea, dar spre marea lui mulţumire, constată că nu se opreşte ci se strânge la pieptul lui, apoi întinzând mâna cu sfială, şi-o aşeză pe pieptul hainei cu care era îmbrăcat şi ridicând ochii spre el, zâmbi.

Duceţi bagajul doamnei în apartamentul B, se adresă Bobby celor doi hamali, pe un ton autoritar, apoi se întoarse din nou spre ea: Vei face drumul împreună cu mine! adăugă el cm glasul tremurând de emoţie. Căpitanul vasului ne va cununa în timpul după-amiezii.

— Da, dragul meu, ştiu, răspunse Helen cu blândeţe.

Braţele lui Bobby i se încinseră strâns împrejurul

trupului.

— Cum se poate ca tu să ştii? întrebă el şi obrazul i se lumină, exact ca al unui copil.

— De… ia să vedem! Tu ai telegrafiat doctorului Dawson, el a telegrafiat lui Marion şi la rândul ei mi-a telegrafiat mie… Iată o cerere în căsătorie care a trebuit să faci un mare ocol, pentru a ajunge la destinaţie… Ce zici de asta?

— BLne… dar cred că tu eşti de acord, nu-i aşa? Ingină el şi încercă s-o privească în luminile ochilor.

Helen zâmbi.

— N-ar fi mai bine să ne urcăm pe bord, dragă Bobby? Aici împiedicăm trecerea călătorilor.